

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JODI MEADOWS

AYNA KRAL

Gerçek bir kralise için ilkesi her sevdan önce gelir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

DE
X

Wilhelmina'nın hikâyesi tüm hızıyla sarpa sardı.

Arkadaşları ona sırtını döndü.

Felaket sırasında kimliği açığa çıkınca, Indigo Krallığı Wilhelmina'yı esir aldı. Balık Kartalları'nın lideri olabilecek en kötü anda ortaya çıkınca, Wile Kara Bıçak olmaktan başka seçenek kalmadı.

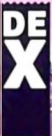
Sihri kontrol edilemez bir hal aldı.

Tılsımlı topraklarda kendini koruması için yönlendirdiği bir tılsım bulutu daha sonra kendi başına cisim kazandı. Artık tılsımdan yapılmış, yaşayan bir çocuk var; yıkıcı ve ölümcül, onun için her şeyi yapabilecek bir varlık.

Kalbi paramparça.

Tahta çıkmaya hazır olsa da kendini kraliçe ilan etmesi, savaş çıkması demek. İsteddiği ile doğru olanı yapma arasında sıkışıp kalan Wilhelmina, sonunda tahtın o kadar da önemli olmadığına karar veriyor. Indigo Krallığı'nın köylerini şimdiden yok etmeye başlamış olan tılsımı kontrol edemezse, yakında yönetecek toprak kalmayacak çünkü...

Wilhelmina'nın sokaklardaki yetim bir suçludan sihir güçleri olan bir kraliçeye doğru nefes kesici, cesur yolculuğu, *Yetim Kraliçe*'nin ardından *Ayna Kral*'la sona eriyor.

www.dexkitap.com

Twitter Instagram DEXpub

ISBN 978-605-09-4705-2

9 786050 947052

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Editen
Satış
Fiyatı

₺29

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayna Kral
Özgün adı: *The Mirror King*
© 2015 Jodi Meadows
Yazar: Jodi Meadows

Çeviri: Asena Çakmak Özdemir
Yayına hazırlayan: Tulin Er
Kapak uygulama: Serkan Yölcü
Grafik uygulama: Havva Alp
İç görsel: Philip Thompson/EyeEm/Getty Images Turkey

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.
The Storchman Agency, LLC ve Anadolu Ait Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2 000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017
ISBN: 9978-605-09-4705-2
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No 1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dogankitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti
Adres: Evren Mah. Gulbahar Cad. No 62/C Güneşli-Bağcılar/İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

JODI MEADOWS

AYNA KRAL

Kız kardeşim Sarah'ya
Aramızda ne kadar mesafe olursa olsun kalbimde

BİRİNCİ BÖLÜM

FELAKETE UĞRAMIŞ ŞEHİR

B İ R

Prensın kanı ellerimdeydi.

Avludan gelen çığlıklar kulaklarımda, beynimde uğulduyordu ama gözüm kulağım Tobiah'nın hareketsiz bedeni dışında her şeye kapalıydı. Hiç kıpırdamıyordu. Çok solgundu. Cildi kğit gibiydi. Muhafızlar karnına giren siyah oku görmek için kıyafetlerini kestiler. Kan, fkeli bir mürekkep gibi akarak etrafında bir gl oluşturmuştu.

"Tobiah." İçimden paramparça bir fısıltı ıktı. Ellerim yüzünde idi. Başı dizlerimde.

"*Wilhelmina'ya güvenin,*" demişti muhafızlarına. "*Onu koruyun.*"

Sonra da, "*Savaşmak istemiyorum,*" demişti.

"Ama tek yaptığımız bu." Parmaklarım yanağının kenarlarında kıvrılmış duruyordu. Teni buz gibiydi, belki de ben öyle hayal ediyordum.

Aşağıdaki karmaşayı ve yandaki çatının tepesindeki suikastıyı vurmaya çalışan muhafızları yarım yamalak fark ederken, yanağım Tobiah'nın burnuna değecek şekilde eğildim. Nefesimi tutup onu dinledim.

Kesik nefes.

Hırıltı.

İnleme.

Zayıftı, neredeyse ciğerlerindeki kanın kıpkırmızı bir akıntı olarak taşıdığını duyabiliyordum. Islak tanecikler nokta nokta yanağımı kapladı ama kıpırdamadım.

Kesik nefes.

Hırıltı.

İnleme.

Balık Kartalları'nın tuttuğu öğretmenlerden, tıpla ilgilenen oğlanlardan yaralanmalar hakkında birkaç şey öğrenmiştim. Gerçi ben her zaman zarar verme kısmıyla ilgili olsam da şifalı otları, yaraları sarmayı ve insanların canı çok acımasa bile nasıl çabucak şoka girebileceklerini biliyordum.

Ama Tobiah'nın her bir cılız soluk alıp verişiyle öğrendiğim her şey aklımdan çıkıveriyordu. Onun kesik nefesleri, hırıltıları ve inlemeleriyle nemli, küçük bilgi zerrelere uçup gidiyordu.

Biri hariç: Veliaht Prens Tobiah'nın bu yarasından kurtulması pek mümkün değildi.

Kesik nefes.

Hırıltı.

İnleme.

Gerçek bir yardım almazsa ölecekti.

Ve o yardımı da onun için sadece ben bulabilirdim.

Dünya yeniden çılgınlık ve haykırışlarla yıkılmaya başladı. Bu sesleri, arbaletlerin ve okların sesleri bölüyordu.

“Ne yapıyor o?” Muhafızlardan biri prensin yarasının

üstüne bir kumaşla bastırıırken elleri kan oldu. Onun etrafını saran adamlar başlarını kaldırmış bakıyorlardı.

“Prensesi buradan çıkarın,” diye gürledi James. Tanıdık bir yüzdü; prensin koruması, kuzeni, benim de arkadaşım. Güvenebileceğim tek kişi. “Onu içeri sokun.”

“Hayır!” Biri gelip belimden yakalayınca prensin omuzlarına tutundum, bir diğeri de ben sürüklenirken prensin başının altına bir yastık koyuyordu. “Hayır! Dokunma bana!”

Neredeyse ayakta durmama rağmen suikastçının arbaletiyle durduğu çatıyı zar zor görebiliyordum, ondan çok da uzakta olmayan tılsım çocuk ise kendisine verdiğim son emri uyguluyordu: Patrick'i takip etmek.

Ben tökezleyince askerlerden birinin parmakları kabburgalarımabattı. “Hayır!” Ona dirsek atarken adamlar oluşan duvarın arasındaki bir boşluktan tılsım çocuğun döndüğünü gördüm; mavi gökyüzü ile kahverengi binaların önünde görünen beyaz bir parlaklık.

“Wilhelmina!” diye çığlık attı.

Muhafızlar bağrıştı ve biri kollarımdan tuttu. “Haydi!”

Ama bir hatıra içimi ağır ağır sararken felç olmuşum gibi onların ellerinin ağırlığı altında hareket edemiyordum.

Kollarımda eller vardı. Bacaklarımda. Göğsümde.

Daha birkaç gün önce hanım hanımcık bir leydiden beklendiği üzere muhteşem bir elbise yerine siyah pantolon ve çizmeler giyyordum. Kara Bıçak olarak bilinen kanunsuz olmakla suçlanarak yakalanmış, Kral Terrell'i uykusunda öldürmek ve yabancı bir düşesin kimliğini çalmakla suçlanmışım.

Şafak sökerken Indigo Birliği etrafımı sarmıştı. James

de oradaydı. Biri beni kelepçelemiş ardından da diğerleri gelmişti.

Dokunuyorlardı.

Elliyorlardı.

Hakları olmayan yerlere uzanıyorlardı, ta ki James onlara çekilmelerini söyleyene kadar.

Silah aradıklarını iddia ediyorlardı ama tenimde hâlâ solan morlukların sarı lekeleri vardı.

Hayalet hisler şimdi gerçek olmuş, beni kovalıyordu.

Kaçmam gerekiyordu.

Vahşi bir çılgınlıkla kendimi muhafızdan kurtardım ve dizüstü sertçe yere düştüm. Acıımıştı ama aşağıdaki karmaşa şiddetlenirken ve dev beyaz bir dehşet balkonun kenarına sıçrayarak oyuncak bebek gibi duran adamları yana devirirken bu konuyu tamamen unuttum.

Tılsım çocuğun vücudu uzamış, yüzü ağzı genişleyip de iyice açılana kadar esnemişti, soluk gözleriyse kocaman ve yuvarlaktı. "Kraliçemi bırak." Geri büzüşüp küçülerek son anda yerdeki prensin etrafından dolaşıp balkonu uzun adımlarla geçerken sesi gök gürültüsü gibi patlamıştı. "Ona dokunma."

On muhafız benden uzaklaşınca dizlerimin üstünde Tobiah'nın yanına çöktüm.

Az önce düşen muhafızlar şimdi ayağa kalkmış, silahlarını çocuğa doğrultmuşlardı. Diğerleri hâlâ çatılarda suikastçıyı ararken bir kısmı da gözümün önünde kan kaybından ölmekte olan prene odaklanmıştı.

Tılsım çocuk beni yakalayan muhafızlardan birine uzandı.

“Dur!”

Oğlan hafiften sendeleyip donakalarak yeniden hareket etmesi için iznini beklemeye başladı. Muhafızlar tereddüt içindeydi.

Kıyafetimi toplayarak zorla ayağa kalkmayı başardım. “Benim tehlikede olduğumu düşünüyor. Tobiah'yla ilgilenin. Yardıma ihtiyacı var.”

“Doğru söylüyor.” James bağırarak emirler yağdırma-ya başlayınca muhafızlar heykel gibi hareketsiz duran tılsım çocukla aralarına mesafe koyarak yardım etmeye koyuldular.

Yerde hamur gibi yatan prensi dikkatle oturur duruma getirdiler. Ceketi ve gömleği kan içindeydi, üzerindeki kileri çıkarıp kenara attılar. Kanla kaplı yün, taşa şap diye düştü.

Okun ucu sırtından çıkmış, kanla parıldıyordu. Kancalı ucu zarar vermeden çıkarmak imkânsızdı.

Hâlâ hayatta olsa bile.

“Bıçak!” diye bağırdı bir muhafız. “Ucunu kesin.”

Aşağıda, avludan gelen sesler azalmıştı, suikastçı girdince muhafızlar kalabalığı kontrol altına almaya başlamıştı. Avlunun etrafındaki çatılar nişancıyı arayan askerlerle doluydu.

Adamlardan biri bıçağını çıkararak okun ucunun hemen altından kesmeye başladı ama eli titriyordu. Müstakbel krallarının hayatı bu titreyen parmakların arasındaydı.

Nefes nefese öne eğilip onu yana çevirdim. Oka, “Uyan,” dedim. Büyü, düşüncelerimi bulandırıyor ama çok da farkında değildim. *“Dikkatli ve nazık bir şekilde yap; ucu-*

nun hemen altını kır ve kendini prensten çıkar. İçeride parça bırakma. Daha fazla zarar verme."

"Büyü mü yapıyor o?" diye fısıldadı biri. Askerler, yakın durmak onlara hastalık bulaştıracakmış gibi geri çekildiler ama arbaletin oku emirlerimi yerine getirirken prenslerini tuttular.

Ahşap çatırdayarak okun ucu yere düştü. Adamlardan biri üzerine bir bez atıp parçayı sanki vahşi bir hayvanmışçasına tutup kaldırdı.

Okun sapı kendini yaradan yavaş yavaş çıkardı; çıkardığı ses yakında duran askerlerin şaşkın nefesleri ve avludaki insanların gürültüleriyle bastırılmıştı.

"Teşhirci," diye mırıldandı biri. "Doğruymuş."

Gözümün kenarıyla tılsım çocuğun hiç de doğal olmayan bir biçimde kocaman açılmış gözleriyle prensin kucağına düşen oku izlerken mest olmuş dikkatini fark ettim. Tobiah'nın elleri gevşek bir halde taş zeminde, kendi kanı içinde duruyordu.

Lütfen. Lütfen.

Ok çıkar çıkmaz adamlar yaranın üstüne sargı bezleriyle bastırırlarken, ben de saldıran nesneye uzanıp dokundum. "Uyu."

Ok yeniden cansızlaştı.

"Şimdi," dedi James. "Majestelerini odasına götürüp doktor çağırın. Tüm şehri arayın." Sonra bana döndü. "Patrick Lien miydi?"

Midem düğüm düğüm oldu. Patrick her zaman, işgal edilmiş yurdumuz Aecor'un özgürlüğünü isterdi. Ama amacımızın aynı olmasına karşın, onun yöntemleri şimdi kendisini düşman yapmıştı. "Evet. Geçen gece başarısız

olunca yeniden denedi.”

James bir elini karnına koydu, yüzünde acının ve kafa karışıklığının hayaletleri dolaşıyordu. “Pekâlâ. Bir eşkale ihtiyacım olacak. Yapabilirsen bir çizime.”

Muhafızlar Tobiah'yı taşımak için bir sedye yaptılar. Olanlar gerçek değilmiş gibiydi.

“Yapabilirim.” Başım korku ve büyü'nün etkisiyle uğulduyordu ama yapacak çok bir şey yoktu. “Onu Patrick'i araması için gönderebilirim,” dedim hâlâ eğildiği şekliyle duran tılsım oğlana doğru başımı sallayarak. “Doğrula bilirsin,” dedim çocuğa.

Doğrulup da normal boyutlarına gelirken bana sorgular bir bakış attı. Üzerinde hâlâ Tobiah'nın tılsım selinin olduğu gece verdiği Indigo Birliği ceketi vardı, gerçi şu an yırtık pırtık ve kirliydi.

James başını oğlana çevirdi. “O senin kontrolün altında mı?”

“Evet.” Ah Yüce Azizler, öyle olduğunu umuyordum.

Yüzbaşı kısaca başını salladı. “Tobiah sana güveniyor. Ben de öyle. Ama onu şehre göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Tılsım çocuk belki benim bu gönülsüz razı oluşumu hissederek biraz daha küçülüp uysallaştı. Gözlerini yere indirirken Indigo ceketi şimdi dizlerine sarkıyordu.

James'e doğru yürürken kana bulanmış elbisem ağır geliyor, sesimi de aynı ölçüde kısıyordu. “Tobiah'nın o yaradan sağ çıkmasının imkânı yok.”

Muhtemelen ikimiz de düşündüğümüz konuyu dile getirmedik; James de neredeyse benzer bir yaradan sağ kurtulmuştu.

O da sesini alçalttı. "Önerin ne?"

Başka birinin sırrını vermek ihanet gibi hissettirse de anlayış göstereceğini tahmin ettim. Kendisine korunma sağlanacaktı. "Yaraları iyileştiren bir arkadaşım var."

James'in kaşları kalktı. "Büyüyle mi?"

Başımı sallayıp onayladım.

Yüzbaşı, Tobiah'nın kanından lekeler bırakarak parmaklarını saçında dolaştırdı. "Geçen gün bana o arkadaşını mı getirmiştin?"

"Hayır."

Ağzı düz bir çizgi halini aldı. "İkimizin de gizemli bir şekilde iyileşme şansı nedir?"

"Bu riski göze almak istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi. "Arkadaşın nerede? Onu derhal buraya getirteceğim."

"Onun yanına benim gitmem gerek. Balık Kartalları elçiye güvenmez."

"Olmaz." James, Tobiah'yı sedyeye koyup içeri götüren adamlara baktı. "Hayır, iyi bir fikir değil. Hele insanlar sana tılsım kraliçesi derken ya da Felaket sırasında yaptıklarından sonra olmaz. Bu çok fazla. İnsanlar paniklerler. Riski göze alamayız."

Bu, Tobiah'nın hayatını kurtaracaksa almak istediğim bir riskti. Ama şu an tüm güç James'in elindeydi, o yüzden başımı salladım. "Bir mesaj yazacağım. Patrick'in yüzünü çizeceğim ve sana bilmek istediğin ne varsa anlatacağım. Ben de onun yakalanmasını istiyorum."

"Peki, şu soluk dostun ne olacak?" Gözlerini, şu an görünüş olarak on yedi yaşındaki herhangi bir oğlandan hiçbir farkı olmayan tılsımlı, beyaz bedene dikerken çene-

si kasılmıştı. “Onun sarayda dolaşmasına izin veremem, diğer yandan bir hücrenin de onu zapt edeceğini sanmıyorum.”

“Ben onu güvenli bir yere götürürüm.”

“Sen iyi olacak mısın?” James koluna uzandı ama dokunmadı. Tılsım oğlan bunu bir tehdit olarak görebilirdi.

Ama ben onun koluna dokundum. “Patrick en derin zindanı boyladığında, tılsım yok olup tüm arkadaşlarım güvende olduğunda iyi olacağım.”

İ K İ

Saat kulesi akşam beşi vururken Tavuskuşu Hanı'na ve şehirde saklanan yarım düzine Balık Kartalı'na haber-ciler gönderdim. Haberde dört Balık Kartalımın birden derhal saraya gelme emri vardı. En yakın arkadaşım Melanie de dahil diğer dördü ise Patrick'le beraberdi.

Yüce Azizler, güvende olduklarını ümit ediyordum. Beni bırakmış olanların bile.

Hatta özellikle de beni bırakanların çünkü Patrick, onları atadığı görevlerinden sağ çıkıp çıkmamalarından o kadar endişelenmiyordu. Onun liderliğinde bir dolu arkadaşımızı kaybettik ve ben buna hiçbir zaman karşı çıkmadım. Ta ki çok geç olana kadar.

Şimdi Veliaht Prens Tobiah'nın görüşme odasındaki bir masaya oturmuş Patrick'in resminin son dokunuşlarını yapıyordum; kısa kesilmiş saçlar, çatılmış kaşlar, bir kaşının üzerindeki yara. Kâğıttan bile dikkat çekiyordu.

"Bu sonuncusu sende kalsın." James bir sandalye çekip yanıma oturarak gözlerime baktı. "Çizimlerini polis ve ödül avcıları için kopyalayan çizimcilerimiz ve habercilerimiz var. Başka yapmana gerek yok. Bu senin işin değil."

“Benim işim ne peki? Sarayda dolaşıp Patrick’in hata yapmasını beklemek mi? Çünkü ancak o zaman yakalanacak.”

James’in dudakları büzüldü. “Vekil Kraliçe, Patrick’i yakalayana beş bin sikke veriyor.”

“Şu an gidip onu yakalamam için beni daha da ikna ettin...”

Gülümseyişi şaka yapmışım gibi hoşgörülüydü. “Senin de bir ödül vermen önerildi.”

“Aecor hazinesinin ne olduğunu bilsem bile giriş iznim yok. Prens Colin’den derebeyi unvanını aldığı anda bu konuşmaya devam ederiz.”

“Yapabilsem yapardım.”

Kendine geleli henüz birkaç saat olmuştu, çok kısa bir süre önce o da yaralanmıştı. Üstüne bir de benim alaycılığıma ihtiyacı yoktu. Daha kibar bir ses tonuyla konuştum. “Tobiah nasıl?”

“Aynı.” James gözlerini indirdi. “Doktorlar yanında. Okun çok temiz çıktığını söylediler, bu da iyileşme sürecine yardımcı olurmuş. Ama bana mucize beklemememi söylediler.”

Sustuk, ikimiz de James’in bu sabahki mucizevi iyileşmesinden bahsetmek istemiyorduk. Neden Tobiah’nın da mucizevi şekilde iyileşmesini beklemeyelim ki? Ama sorular aramızda öylece asılı kaldı. Bunu başka zaman konuşacaktık artık.

Peki Connor neredeydi? “Hemen gel”deki acil durumun nesi anlaşılmıyordu?

“Peki ya o?” James başını, ben çalışırken köşede ayakta duran tılsım oğlana doğru eğdi. Fırça yemiş bir köpek

gibi ilgi bekleyerek iki büküm duruyordu.

“O bir şey yapamaz.” Suikasttan sonra yanımdan ayrılmayı reddetmişti. Ona başka bir yere gitmesini emredebilirdim ama nereye? “Tılsım yıkıcı bir şey, iyileştirici değil.”

Bu sözlerimle birlikte çocuk başını çevirdi, yüzündeki inceden gülümseme, dişleri ve dişeti görününceye dek büyüdü.

Yeniden köşesine dönerken ürperdim. James’in beti benzi attı, tılsım çocuktan uzaklaştı.

“Peki sen?” Koluna dokundum. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.” James derin bir nefes aldı. “Onu korumam gerekirdi.”

“Ama sen...”

Başını iki yana salladı. “Patrick’i görmem gerekirdi. Çatıları daha iyi gözlemem gerekirdi. Tobiah en iyisi olduğunu düşündüğü şey neyse ona öylece dalar ve tehlikeyi unuttur gider. Düşüncesiz davranabilir.”

Gözlerimi kapatarak sırtında kılıcı olan siyah çizmeli oğlanı aklıma getirdim. Çatılardan atlayıp karmaşaya ve tehlikenin ortasına doğru koşuşunu resmetmek hiç de zor değildi. Işıkadamlar, tılsımlı canavarlar ya da olağan suçlular; ne olursa olsun, kim olursa olsun kurbanları kurtarmak için müdahale edip faillerini en yakın polis istasyonuna götürürdü. “Biliyorum.”

“İşte bu yüzden buradayım,” dedi James. “Tobiah’ya göz kulak olmak için. Tehlikeden endişe etmeden olduğu kişi olabilsin diye.”

James bana, kendine çok yükleniyormuş gibi geliyordu. Tobiah, kanunsuz olma alışkanlığı sebebiyle göz ku-

lak olması kolay biri değildi. Gerçi James kendini yine de rahat hissetmezdi. Görev bilinci buna izin vermezdi.

“Neden gidip yıkanmıyorsun?” Elbisemdeki kan lekelerini işaret etti. “Arkadaşların gelene kadar yapabileceğin bir şey yok.”

“Güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.” Kalemimi temizleyip mürekkep şişesinin kapağını kapattım. “Yardım edememekten nefret ediyorum.”

Prensin kapalı duran kapısına bakarken James’in çenesi kasıldı. Bunu anlasa anlasa James anlardı. “Çavuş Ferris odana kadar sana eşlik eder.” Odadaki mavi ceketli adamlardan birine baktı. “Çavuş, Prenses Wilhelmina’ya eşlik edin.”

Ayağa kalkarken kaşımın birini kaldırdım. “Korunması gereken kim?”

“Siz Prenses.” James de ayağa kalktı. “Patrick bugün sizi de tehlikeye attı. Ya yanlış nişan alsaydı? Ya rüzgâr çıksaydı? Vekil kraliçe ve Leydi Meredith de yakından korunuyorlar.”

Benim kadar yakın mıydı acaba? Muhtemelen *onlara* yemeklerinde bıçak veriliyordu. “Ne hoş.”

James eğilerek yakınlaştı. “Artık kimliğini ifşa ettiğinden, sürekli peşin sıra gelecek bir korumaya alışsan iyi olur. Tobiah’nın benim sürekli eşlik etmemden *hoşlandığını* mı sanıyorsun? Bir kraliyet ailesi üyesinin görevi hayatta kalmaktır.”

Gözlerinde bir karanlık ışıldadı; bugünkü başarısızlığı, Kral Terrell’in korumalarının bir haftadan az bir süre önceki başarısızlığı. İtaat etmeme, korumayı kabul edip kendimi güvende tutmama ihtiyacı vardı. Ayrıca tılsım

çocuk saraydayken her zamankinden çok daha fazla tetikte olmalıydık.

Haklıydı. Fakat sarayın geri kalanını benden korumadığı anlamına gelmiyordu.

“Sadece kibarca istediğin için.” Günlük olarak kullandığım deri kapaklı defteri alıp James’in gösterdiği genç çavuşun ardından uzun adımlarla yürüdüm. Bir saniye sonra kapının dışındaydık, tılsım oğlan da hemen arkamızdan geliyordu.

Tobiah’nın dairesinden benimkine yürümek çok sürmüyordu. Her ikisi de Indigo Krallığı ailesine ayrılmış Ejderha Kanadı’ndaydı. Buradaki varlığım Tobiah’nın hem bana hem de tehlikeli yeteneklerime olan saygısının bir göstergesiydi. Beni gözetmesi gerektiği için yakınında tutuyordu.

Çavuş Ferris arada dönüp bana meraklı bakışlar atsa da sessizce yol gösteriyordu.

Odama yaklaştığımızda soğuk bir ifadeye büründüm. “Ne vardı Çavuş?”

Adam başını eğdi. “Affedersiniz Prenses.”

“Soracağın bir şey varsa sor.”

Tereddüt etti ama merakına yenik düştü. “Kara Bıçak siz misiniz?”

Tüm öğleden sonra oturup yazıp çizmekle uğraşmak boyun ve omuzlarımdan tutulmasına neden olsa da duruşumu neredeyse korumayla aynı boya gelecek kadar dikleştirdim. “Sen ne düşünüyorsun Çavuş?”

Adam dikkatini kapıma vererek aynı duruşunu sürdürdü. “Majesteleri.”

Kendime, bu yaptığımdan bir nebze de olsa memnu-

niyet duymaya izin vererek odama girdim, en azından tılsım çocuğun lacivert ceket içinde beyaz bir gölge gibi peşim sıra geldiğini hatırlayana kadar.

"Köşede kal," dedim ona. Ellerini önünde birleştirip başını hafifçe eğerek emrime itaat etti.

Defterimi koymak üzere tam masaya doğru yürüyerekken durdum. Bir farklılık vardı.

Tobiah bu sabah beni odasına çağırdığında mürekkep şişelerini kapatıp kalemrimi temizlemekle uğraşmadan hızlıca çıkmıştım. Şimdiyse şişeler mantarla ya da kapaklarıyla kapatılmış, mürekkep lekeli uçlar içinde azıcık su olan bir bardağa konmuş, paslanmış.

Mavi bir mürekkep şişesinin altına katlanmış bir kâğıt iliştirilmiş, köşesine hızlıca bir W harfi yazılmış.

Biri odama girmişti. Ya da hâlâ odamdaydı.

Masadaki temiz kalemlerden birini kapıp bıçak gibi kavrayarak çok dikkat çekmeden odada dolanmaya başladım; sonuçta gelen davetsiz misafir kimse şu an odada olduğumu biliyordu.

İçeri girenden izler aramak üzere kıyafet odasının, oyun odasının, müzik odasının kapılarını tek tek açıp eşyalara ve gölgelere bakındım. Ama göze çarpan herhangi bir şey yoktu. Felaketten bu yana fazlasıyla içli dışlı olduğum, aynı ihtişamlı daireydi. Aynı sırmalı ipek kumaştan perdeler, aynı parlak, ahşap kaplı duvarlar, aynı ısıltılı pirinç kapı kolları, menteşeler ve aksesuarlar. Tamamı dolu kitaplıkların karanlık ceplerinde, süslemelerle oyulmuş masalarda ya da perdeyle kapatılmış banyoda herhangi bir tuhafılık yoktu.

Her şey yerli yerindeydi. Buradaki pencereler sarayın

arkasına bakıyordu, yerle bir olmuş bahçeler, ardında da orman görünüyordu. Protestocuların bağırışları dinmişti, ne halılarda ayakkabı sesi ne döşemelere sürtünen elbise hışırtısı duyuyordum.

Gelen her kimse şimdi yoktu.

Kalemin etrafında kasılan parmaklarımı gevşettim, masaya dönerek bir mum yaktım.

Kral Terrell'in öldürülmesinden sonra Tobiah bana insanların her zaman kralları öldürmek istediğini söylemişti. Şimdi kimliğim ortaya çıktığından -keza büyü yeteneğim ve iddia edildiği üzere zamanımı bir kanunsuz olarak geçirmem de öyle- ben de dikkatli olmak zorundaydım. Özellikle de burada yalnız olduğumdan. Eğer Melanie de benimle olsaydı...

Eh yoktu ama.

Mumu kâğıda yaklaştırdım ama herhangi bir toz belirtisi göremedim. Olağandışı herhangi bir koku da yoktu.

Muhtemelen güvenliydi.

Kâğıdı şişenin altından alıp açtım. Not, Tobiah'ın elyazısıyla yazılmıştı. Boğazımdan gergin bir kahkaha çıkıverdi. Bunca uğraşımdan sonra davetsiz misafir koridorda birkaç oda ileride ölmekte olan oğlan çıkmıştı.

Wilhelmina,

Felaketten sonra seni ziyaret etmediğim için özür dilerim. Gelmem gerekirdi.

Lütfen yapmak üzere olduklarımdan ötürü beni affet, bil ki beni gerçek duygularımın aksi yönünde davranmak zorunda bırakan bu görev ve gururdur. Kim olduğuma karar vermem gerektiğini söylerken

haklıydın. Kalbim ne derse desin krallığımın olmamı istediği kişi olmak zorundayım.

*En içten sevgilerimle,
Tobiah Pierce*

Kalbim buruldu, gözlerimdeki yaşlar kelimelerin etrafındaki haleleri daha da büyük hale getirdi.

Bunu, Meredith'le kış gündönümünde olacak evliliğinin tarihini ilan etmeden hemen önce James'e, Patrick'in Aecor'da gitmiş olabileceği yerlerin listesini verdiği sırada yazmış olmalıydı.

Ne yazık ki Patrick o sırada buraya doğru geliyormuş. Tobiah'yı vurmak için.

Belki prensten nefret ediyordum ama kanunsuzu seviyordum ve o şimdi ölüyordu.

Hislerim onların iki ayrı insan olduğuna inandığım zamanlarda bile yeterince karışık, şimdiyse Tobiah Pierce Kara Bıçak'tı...

Kara Bıçak Tobiah Pierce'ti...

Peki Connor neredeydi?

Nefesim daralarak hızlanırken mektubu yeniden masaya koyup köşelerini düzelttim. Silahlarım elimden alınmıştı ama kıyafetlerim değil.

Pencereye baktım. Hava kararmak üzereydi.

"Tılsım çocuk."

Köşede duran çocuk canlanarak başını eğdi. "Evet Kraliçem?"

"Beni balkondan yere indirebilir misin?" Üçüncü kattan ipim ve kancam olmadan inmeye niyetim yoktu. Bu odadaki ilk gecemde dış duvarda ayak basacak herhangi

bir çıkıntı var mı diye kontrol etmiştim ama malzeme'lerim olmadan muhtemelen iki kırık bacadan başka bir şey olmazdı.

"Haddime düşmez kraliçem ama..." Ağırlığını diğer bacağına verdi, "yürüyerek çıkıp gidemez misiniz? Tut-sak mısınız?"

Masadaki mektuba, üç gündür hapishanem olan bu güzel odaya, veliaht prensin elbisemdeki kanına baktım. Kara Bıçak'ın kanına. "Senden istediğimi yapabilir misin?"

"Evet."

"Güzel. O zaman kaçmama yardım edeceksin."

ÜÇ

Yatak odasında kanlı elbiseyi çıkarıp gardıropta siyah gömleğimi ve pantolonumu arandım. Sonunda rahatsız edici tutsaklık hissi üzerimden kalkmıştı. James sarayı terk etmemem gerektiğini söylemişti fakat bunu yapmam gerekiyordu.

Her ne kadar prensten hoşlanmasam da krallığımı geri almama yardım etmesi için Tobiah'ya güveniyordum.

Ölürse işte o zaman burada gerçekten tutsak olurdum.

Kararlı bir şekilde ön kapıya yürüdüm ve parmaklarımı kilidin üstüne koydum. Ama o anda koridorda veliaht prensin dairesine doğru giden ayak sesleri duydum. Başka bir doktor çağırırken nefesimi tuttum, durumuyla ilgili bir konuşma olmadı.

Kilidi çevirdim, sürgü tok bir *küt* sesiyle yerine oturdu. Çavuş Ferris hemen fark ederek kapı kolunu sarsmaya başladı ama çoktan balkona giden yolu yarılamıştım. “Yere inmeme yardım et,” dedim tılsım oğlana. “Sonra da yatağın altına girip saklanmanı istiyorum...” hiçbir şeye zarar vermeyeceğinden emin olarak, “ve biri nereye gittiğimi sorarsa onlara yakında döneceğimi söyle.”

Arkamdan balkona geldi. Gökyüzündeki yıldızlar çoğalmıştı, soluk ışıltıları sarayın arkasındaki ormanı aydınlatıyordu. Kralın cam köşkünden kalanlar aşağıda parılıyordu. Batıdan soğuk hava eserek saraya doluyordu.

“Dediklerimi hatırlıyor musun?”

“Evet kraliçem.” Emirleri yerine getirmeye hazır bir biçimde büyümüşü. Üzerinden yayılan kesif tılsım kokusu gözlerimi yaşarttı. “Yatağın altında saklanacağım. Biri sorarsa yakında döneceğinizi söyleyeceğim.”

“Güzel.”

“Prenses!” Çavuş Ferris kapıya vuruyordu. “Neler oluyor?”

“Acele et.” Balkonun parmaklıklarına çıktım, yüzüm dışarı bakıyor, topuklarım tırabzanın en ucunda duruyor, baldırlarım ve uyluğum işlenmiş, süslü demire dayanıyordu. “Hızlı ama dikkatli ol. Ölürsem yeniden cansızlaşırsın, unutma.” Yani öyle tahmin ediyordum. “Senin de biraz olsun kendini koruma duygun vardır diye düşünüyorum.”

Neredeyse gücenmiş bir havayla burnundan nefes verirken beni nazikçe belimden kavradı. Kendimi bir anda havada buldum.

Ayak parmaklarım gerilerek yere doğru uzandı ama etrafımda dönen havadan başka bir şeye dokunmuyordu. Düşüyordum.

Çok.

Yavaşça.

Düşüyordum.

Odanın kapısı açılmış, James bağırarak bir şeyler söylüyordu ama nihayet ayak parmaklarım yere dokunmuş-

tu. Tılsım çocuk ellerini üzerimden çekti, tılsım kokusu da gitmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı James.

"Kraliçem yakında dönecek."

Başımı kaldırıp baktığımda sadece James'in balkonun kenarına gelişini gördüm. Balkonun altına, beni -henüz- göremeyeceği bir yere geçtim.

"Wil!" James balkondan eğilerek bahçelere baktı.

Eğer Melanie yanımda olsaydı beni idare ederdi. Ben giderken James'le muhafızların dikkatini başka yöne çekmek için ne söylenmesi gerektiğini bilirdi.

"Ferris." James'in ses tonu sertti. "Küçük bir grup topla ve prensesi ara. Bu işi sessiz hallet. Şu an ihtiyacımız olan son şey insanların onun kaçtığını öğrenmesi."

"Yakında dönecek!" diye ekledi tılsım çocuk.

"Başüstüne yüzbaşım." Balkondan ayrılırken Ferris'in sesi yumuşamıştı.

"Ya sen nereye gidiyorsun?" diye sordu James.

"Kraliçem dönene kadar yatağın altında olacağım."

Sezgilerimi kabartarak ayak ve nefes seslerini, binaya ya da çalılara takılan kıyafet hisırtılarını duymak üzere kulak kesildim. Dikkatle ve sessizce gölgelerden ilerleyerek sarayın dışından dolaştım. Nöbetçiler geçerken kımıldamadan sessizce durdum. Felaketten bu yana ilk kez saraydan çıkarak hızla bir zamanlar devasa olan avlulardan geçerken beynime hücum eden adrenalinin doğru ve gerçek hissettiriyordu.

Kral Koltuğu ile Hawksbill arasında çok büyük bir değişiklik yoktu; birbirlerine geçmiş, sınırları işaretlenmemişti. O yüzden bir bölgeden diğerine geçtiğimi söylemek

kolay değildi ancak soyluların bahçelerindeki tılsımla sarılı heykellerin ve çitlerin etrafından, sokaklarda dizili gaz lambalarının ışığından uzak durarak gizli gizli ilerlerken içimi bir rahatlık kaplamıştı.

Kararlı adımlarla Chuter Malikânesi'nin önünden geçip batı yönüne, Hawksbill duvarı boyunca uzanan Bome Boys Akademisi'ne doğru devam ettim. Tuğla duvarlı, dört katlı okulun onlarca penceresi vardı. Bir zamanlar cam olan yerler şimdi ya koca birer delikti ya da bazıları yün örtülerle kapatılmıştı. Son duyduğuma göre öğrenciler evlerine gönderilmişti, Felaket sırasında okulun bazı kapılarının dişleri çıkıp çiğnemeye başlamış.

Okulu geçip duvara geldim.

Hiçbir şekilde geçilmez değildi ama çengelli ipim olmadan zorlu bir tırmanış olacaktı. Taş, şehrin çehresini değiştiren tılsım selinden sonra bile pürüzsüzdü.

Alçak sesler duyuluyordu, kandiller sokak lambaları arasındaki karanlık yerleri aydınlatıyordu.

Acele etmem gerekiyordu ama malzemelerim olmayınca geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Bu Kara Bıçak için," diye fısıldayarak avucumu duvara bastırdım. *"Uyan. Diğer tarafa yürüyerek geçebileceğim kadar bir geçit aç."*

Taş, elimin altında ısınıp kımıldanmaya başladı. Görüş açımın kenarlarında siyah noktalar oluşmaya başladı, sallandım. Bu bir hataydı. *Bütün* duvarı uyandırmalıydım değil mi?

"İşte orada!" Yakınlardan bir askerin sesi geldi. "Biri ni görüyorum!"

"Prenses mi?"

"*Acele et,*" diye fısıldadım duvara. Taş hafif bir homurtu ve gürültüyle açılırken etrafı görememeye başladım. Nefes almaya, sağımı solumu ayırt etmeye çalıştım. Ellerim duvardaki yeni tünelin kenarlarına dokundu. Dardı. Ama sığabilirdim.

"Teşhirci! Azizler aşkına kadın büyü yapıyor!" Üzerime parlak bir ışık tutuldu. "Diğer tarafa nöbetçi gönderin. Çabuk!"

İki adam beni yakalamak üzere oradan ayrılırken bir çift çizmenin yere pat pat vuruşu duyuldu.

Ama ben çoktan zar zor geçebileceğim genişlikteki tüneldeydim. Taşın kenarları kıyafetlerime ve saçlarıma takılırken olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlemeye çalışıyordum.

Bir kol uzandı. Parmaklar dirseğime dokundu. Midem tepetaklak oldu, duvara arkamdan kapanmasını söylemek istiyordum ama adam uzanırken yapamazdım. Yapmamalıydım. Açık bırakmalıydım.

"*Uyu.*" Ellerimi taşa sürttüm. "*Uyu.*"

Asker tam ardımdan sıkışmak üzereyken parmakları kıyafetimin kolundan sıyrıldı, ben de kendimi duvarın karşı tarafına attım. Adam sinirli bir şekilde homurdandı.

"Yüzbaşı Rayner'ın emri, saraya dönmeniz gerekiyor!" Muhafız delikten bağırdı ama ben nöbetçiler yakalamadan çoktan Thornton'a doğru koşmaya başlamıştım. "Sana zarar vermeyeceğiz!"

Gölgelere yakın kalarak sokağın aşağısına doğru gözden kaybolup sonunda bir fırının arkasındaki duvara yaslanadım ciğerlerimde sıkışan nefesi kesik kesik ve sessizce verdim. Soğuk göğsüme işliyordu.

Ucuz kurtulmuştum.

Büyüye ne demeliydi? Aptalcaydı. Tehlikeli. Duvarın belli bir bölümünü canlandırsam bile fazlaydı. Bir çit ya da tırmanacak bir şeyler bulmalıyıldım.

Ama zaman yoktu. Kara Bıçak ölüyordu.

Uzun ve sessiz bir nefes verirken nöbetçilere kulak kesildim. Daha sonra bir çitin yanında tırmanıp çatılara ulaşabileceğim bir kasa yığını buldum.

Felaketten bu yana şehre gece vakti ilk kez bakıyordum.

Karanlık boğucuydu.

Hawksbill ve Thornton'daki sokak lambaları yıldız ve umut gibi ışıldıyordu ancak daha güneyde Greenstone ve Bayraklar'da hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık.

Daha birkaç gün önce şehrin batıya bakan tüm cephe-lerinde günbatımlarını ve ay ışığını yakalayan aynalar vardı. Skyvale'in yedi bölgesi birden, yansıyan hafif ışıkla aydınlanırdı.

Ancak tılsım geldiğinde şehirdeki tüm aynalar tuz buz olmuştu. Cam pencereler, lambaları çevreleyen cam siperler, onlar da parçalanmıştı.

Efsaneye göre Tobiah'nın büyük büyükbabası İkinci Kral Terrell tüm şehri aynalarla donattığı için Ayna Kral adını almıştı. Bu durum en sonunda insanların zenginliklerini göstermelerinin başka bir yolu haline gelmesine rağmen aslında Skyvale'i şimdiye dek hiç istila etmemiş olan tılsım korkutulmak istenmişti.

Gerçek ise çok daha karmaşıktı.

Şu an bir oğlan çocuğu olan tılsımım aynalardan kesinlikle *hoşlanmıyordu*, onlar yüzünden beni Batı Geçidi Nöbeti'nde takip etmeyi bırakmıştı. Ama Skyvale'de,

kaçmak yerine tüm aynaları parçalamıştı. Neden? Onu canlandırdım diye mi?

Karanlık ve tanıdık gelmeyen şehre bir kez daha baktım sonra da şehrin içine daldım.

Saatler boyunca Balık Kartalları'nın bir saklandığı yerden diğerine giderek arkadaşlarımdan işaretler aradım. Patrick için de tetikteydim ama onu bulsam ne yapacaktım ki? Silahsızdım; hem onu ne kadar çok yakalamak, yaptıkları için cezalandırmak istesem de bunun prenze bir faydası olmayacaktı.

Beyaz Bayrak'taki Tavuskuşu Hanı'na -ya da handan geri kalanlara- vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Felaketten önce de yüzüne bakılacak gibi bir yer değildi ama şimdi kirişleri yamulmuş, binanın ön kısmındaki tuğlalar pencerelerin üzerine doğru erimişti.

Yakınlardaki bir binanın köşesinde durup James'in peşimden gönderdiği askerlerden bir işaret var mı diye hanı seyrettim. Son üç durağımda sinsi sinsi dolaşan bir polis memuru vardı, bu da demek oluyor ki James gittiğim yerleri ve neden gittiğimi biliyordu.

Genellikle han sarhoşlar ve haydutlarla dolu olurdu fakat tüm şehir sessizliğe bürünmüştü. Enkaz dolu sokaklarda başları önünde oradan oraya dolanma cesareti gösteren sadece birkaç kişi vardı. Avlarına saldırmayı bekleyen avcılar.

Bardan pek ses çıkmıyordu. Kimse kutlama havasında değildi.

Burada herhangi bir polis varsa bile kendini göstermezdi. Sokağa inip ön kapıya yürüdüm; normalde kullandığım pencere artık yoktu.

Ön kapı açıldı ve Melanie çıktı.

Durup bir an öylece birbirimize baktık sonra kollarını boynuma dolayarak hafif, rahatlamış bir çığlık attı. "Ah Azizler aşkına Will!"

"Mel!" Ben de ona sarıldım sonra da onu dar bir sokak arasına çektim. Çizmelerinin altından bir çıtırtı gelince ikimiz de donup kaldık ama camların üstündeki toprak ve eski gazeteler sesi boğmuştu.

İkimiz de tuttuğumuz nefesi bıraktık.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Neden buradasın?"

"Sen burada ne yapıyorsun asıl?" Göz ucuyla, aynalar olmadan karanlık ve tuhaf görünen üst kata baktım. "Buradalar mı? Connor ve diğerleri?"

"Uyuyorlar." Biraz daha yaklaştı, üzerine hafif bir ateş, nemli ve ılık bir şeyin kokusu sinmişti. "Seni arayan insanlar var. Askerler. Polis. *Prenses Wilhelmina*'yı arıyorlar. Nereye gitsem senin adını duyuyorum. Birileri çıkmış teşhirci olduğunu söylüyor. Ne yaptın sen böyle?"

"Hiçbir şey. Saraydan kaçtım. Connor'ı almam gerek."

"Orada tutsak mısınız?"

Bu soruya verebileceğim iyi bir cevap yoktu gerçekten.

"Neden Connor?" diye üsteledi.

"Onu saraya götürmem gerek." Melanie Connor'ın da benim gibi olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

"Patrick'e söyleyeceğimden mi korkuyorsun?"

Kalbim acıyla buruldu. "Söyler misin?"

"Hayır," dedi nefesi kesilerek, incinmiş görünüyordu. "Azizler aşkına, hayır Wil. Onunla gitmemin tek sebebi seni bilgilendirecek birine ihtiyacın olmasıydı. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Ama Veliaht Prens Tobiah'yı öldürmeyi planladığını haber vermedin." Aptal Tobiah, ilk suikast girişiminden sadece birkaç gün sonra balkonda öylece ayakta durmuştu. Kendi babası öldürüleli daha bir hafta olmamıştı. Aptal. Aptal çocuk.

Sadece Prens Tobiah olsaydı onu bilgisizlik ve kibirle suçlayabilirdim ama o aynı zamanda Kara Bıçak'tı ve bu hareketini sadece doğru olduğunu düşündüğü şey için yapılması gereken bir pervasızlık olarak görebilirdim.

"Bu, sıvışmayı ilk başarışım." Omuzları düştü. "Onunla gitmemden şüphelendi. Ortada bir kanıt yok tabii, ayrıca hâlâ..." Güçlkle yutkundu, "birlikte olduğumuzu zannediyor. Ama gözü üzerimde. Bu akşam çıkabilmemin tek sebebi de malzemeye ihtiyacımız olması. Yarın ayrılıyorruz."

"Nereye?"

"Aecor'a. Nereye olacak?"

Gerçekten nereye olacaktı ki? "Neden yarın?"

"Tobiah'nın yarasının ölümcül olduğundan emin."

"Ölümcül bir yara." Kelimeler boğazımı yakmıştı. "Başaramayacak." Connor olmadan başaramaz.

"Şafakla birlikte şehirden çıkacağız. Bu hafta bitmeden Aecor'a varmak istiyor."

"Neredeydiniz? Nerede saklanıyordunuz?"

İç geçirerek Greenstone'a doğru baktı. "Her yerde. Depo bölgesi, ırmak kenarı, ikimizin girmeye tereddüt edeceği mahalleler. Her saat hareket halindeydi, bir sonraki yerin neresini olacağını bize hiç söylemedi."

"Malzemeleri alıp döndüğünde onunla nerede buluşacaksınız?"

"Balıkçı Ağzı'nda. Aslında oradan gelmiştim. Bu sabahdan beri ilk defa bir yerde sabit duruyoruz." Ifadesi sertleşti. "Onun arkasından polis göndermeyi düşünüyor musun?"

"Herhalde. Terrell'i öldürdü. Tobiah'yı iki kez öldürmeye çalıştı." Cinayetin bir seçenek olduğuna ne zaman karar verdiğini bilemiyordum ama benim için öyle bir seçenek hiçbir zaman olmamıştı.

Durumu kabullenerek omuzlarını düşürdü. "Onu orada olabildiğince uzun tutmaya çalışırım ama şu an fazlasıyla paranoyak bir durumda, korkarım yaptığım çok şüpheli görünür."

"Anlıyorum. Elinden geleni yap." Küçük sokağa dolan soğuk rüzgâr beni ürpertti. "Belki de işler daha fazla kontrolden çıkmadan buna bir son verebiliriz."

Önüne düşmüş bir tutam saçı geri itti. "Plan değişmiş değil Wil. Sen olmasan da Patrick Aecor'a gidip senin adına insan toplayacak. Tek Gece Savaşı'nın yıldönümünde Aecor'u almak için hiç bu kadar kararlı olmamıştı."

Önümüzde sadece birkaç ay vardı. "Peki ya insanlar neden onunla birlikte olmadığımı sorduğunda ne olacak?" Cevabı o daha söylemeden biliyordum.

"Indigo Krallığı'nın seni tutsak ettiğini söyleyecek."

Ben de aynen böyle düşünmüştüm. "Benimle gel. Diğerlerini de alıp saraya gidelim."

Başını iki yana salladı. "Bana onun yanındayken ihtiyacın var. Onu sakinleştirebilirim. Çok fazla ileri gittiğinde ona Aecor'un tek hükümdarının sen olacağını, yaptıklarının seni etkileyeceğini hatırlatarak geri çekebilirim."

"Kral katili olmak gibi mi mesela?"

"Doğru söze ne denir!" diye mırıldandı. "Şimdi gitmem gerek. Çok sürerse soru sormaya başlar."

O benim en iyi arkadaşım. Yıllar önce yüzünü ve yanımdayken kendimi nasıl hissettiğimi hafızama kazı-mıştım ama yakın zaman öncesine kadar onu bir daha ne zaman göreceğimi hep biliyordum. Hiç birkaç günden fazla ayrı kalmadık fakat artık gelecek belirsizdi.

"Dikkatli ol." Ona ta ki saat kulesi gece yarısını vu-rana dek sıkıca sarıldım, sonra ayrıldık. Yapacak çok iş vardı. "Seni seviyorum Mel."

"Ben de seni ama etrafta silahsız gezmekten vazgeç. Burası tehlikeli bir şehir." Belli belirsiz bir gülümsemeyle belinden küçük bıçağını çıkarıp bana uzattı. "Elimden ge-len en kısa sürede seninle bağlantı kuracağım."

Bıçağı alıp göğsümü yumrukladım.

O da aynı şekilde selamladı ve cesur bir gülümsemeyle eline ikinci bir bıçak alarak sokağın aşağısına doğru git-ti. Gölgele arasında kayboldu, genzimi tehdit edercesine yakan yaşlarla yutkundum. Şu an arkadaşımı özleyecek zamanım yoktu.

Melanie sayesinde Patrick'in yerini biliyordum. Bana arka çıkmaları için bir grup polis ve Indigo Birliği askeri alıp onun yanına gidebilirdim ya da Connor'ı alıp saraya dönerdim.

Ortada gerçekten bir seçenek var mıydı?

Bıçağı belime sokup hana yöneldim. Şöminedeki sön-meye yüz tutmuş alevler uyuyan onlarca insanla dolu barı aydınlatıyordu. Kimileri horlarken kimileri de köşelerde kucak kucağa yığılmış hırıltılar çıkarıyorlardı. Loş ışıkt

birkaç gözün beyaz ışıldadı, birkaç kişi salonun içinden merdivenlere doğru gidişimi izliyordu. Sesleri dinlemek üzere her zamanki kapımızın önünde durduğumda içimi yeni bir panik kapladı.

Kapıyı ittirdiğimde yağlı menteşeler gıcırdamadı. Küçük, sıkış tepiş odayı sadece tek bir gaz lambası ısıtıyordu.

Dördü de uyuyordu; Connor ve Carl yatakta, Theresa'yla Kevin ise yerdeki ahşap döşegün üzerinde yatıyorlardı. Odayı tutmayı nasıl başardıklarını bilmiyordum ama onları yalnız bulduğuma sevinmiştim.

Kapıyı ufak bir çıt sesiyle arkamdan kapattım. Bir anda hepsi kalkıp silahlarına uzandılar.

"Wil!" Connor bıçağını bırakıp gıcırdayan yatağından yere zıplayarak yanıma geldi. "Sen iyisin." Bir anda durup öyle güçlkle nefes aldı ki boğazı kımıldadı, ardından da gülümsedi. Cılız omuzları ve çökmüş yanaklarıyla yaşından küçük görünüyordu.

"Prensini seni kaçırdığını duyduk." Theresa ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi. "Patrick bu yüzden onu vurmuş."

"Ayrıca Kara Bıçak senmişsin ve prens seni bu yüzden kaçırmış." Carl gözlerini devirerek bu söylentilere inanmadığını gösterircesine küçük parmağını kaldırıp kıvrıldı. "Tılsımı kontrol ettiğini ve yaratıkları şehre getirdiğini, Felaket'ten senin sorumlu olduğunu söylüyorlar."

"Ya?" Kayıtsız bir ifadeyle bakıyordum. "Böyle söylüyorlar demek."

Theresa ve Kevin ayağa kalktılar, kucaklaşmaların ardından Carl ve Connor Felaket sırasında nasıl yardımcı olduklarını, sokaklarda ayaklanıp önlerine çıkan her

şeyi öldüren tılsımlı yaratıklar yüzünden evlerinden çıkmak zorunda kalan insanlarla birlikte şehre nasıl döndüklerini anlattılar.

“Her yerde kan vardı,” dedi Carl. “Canavarların hepsi ölmüştü. Buraya geldik, odada kalabilmek için temizliğe yardım ettik. Rees karşılığında yemek alabilmek için birkaç defa Laurence Pastanesi’ne temizliğe yardım etmeye gitti.”

“Yeterli yiyeceğiniz var mı?”

Carl omuz silkti. “Bunu hak edecek kadar güçlü olmayan diğerlerine göre daha çok yiyeceğimiz var. Connor bazen bizimle paylaşıyor.”

Connor başını yere eğdi, cömertliği beni şaşırtmamıştı. Omzunu sıktım.

“Dışarıda durumlar çok fena,” dedi Kevin. “Herkes aç. Susuz. Çoğu insanın uyuyacak güvenli bir yeri yok. Biz şanslıydık. Mülteci kampları bomboş. Bazı mülteciler tıpkı bizim gibi şehre geri dönen vatandaşlarla birlikte içeri sızdılar ama çoğu doğuya gitti. Çok tehlikeli olduğundan burada kalmak istemiyorlar.”

Onları suçlamak zordu. “Anladım. Şimdi gitmemiz gerekiyor. En azından sadece Connor. Gece burada kalmak isterseniz kalanınız yarın da gelebilirsiniz.”

“Nereye?” diye sordu Connor.

“Saraya. Orada kalacağız.”

“İyi de bana neden şimdi ihtiyacın var?” Bu biraz şüphe uyandıran bir yakınma olmuştu ama kaşlarını çatmıştımda yüz ifadesinden durumu anladığı belli oluyordu. “Çantamı alayım.”

Diğerleri de, “Neden Connor?” diye sormak istiyor gibi görünüyorlardı fakat onun yerine eşyalarını toplamaya

koyuldular. Onlar işleriyle meşgulken küçük masadan bir zarf çıkardım. Kırmızı mum ve başparmak iziyle mühürlenmişti, önünde Melanie'nin elyazısıyla benim adım yazıyordu.

Balık Kartalları Melanie'yi fark etmemişlerdi. Mektubu getirmeye geldiğinde muhtemelen uyuyorlardı, uyanık olsalar bile odada yeni bir şey olduğunu fark etmezlerdi. Ya kötü bir şey olsaydı? Onlara bir zarar gelebilirdi ya da daha fenası.

Ama başımı kaldırıp onlara baktığımda beni seyretiltiklerini gördüm, hepsinin yüzünde mahcup, kapalı bir ifade vardı. Azarlama isteğimi gizledim. Felaket'ten beri günlerdir güzel kafesimde mutsuzdum ama onlar açlardı, üşüyorlardı, yaralanmışlardı. Şehirde silahsız dolaşmak şu sıra özellikle tehlikeliyken yorgunlukları için onları suçlayamazdım.

"Bugün size hiç haberci geldi mi?" Mektubu cebime koyup salona yöneldim.

"Evet." Theresa çantasını omzuna attı. "Gerçekten sen mi gönderdin?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Bilmiyorduk. Emin olamadık."

"Sorun değil Rees. O yüzden sizi almak için kendim geldim."

Beşimiz birden sessizce merdivenlerden inerek loş ışıktaki bardan geçip dışarı çıktığımızda bizi bekleyen bir düzine polis ve Indigo Birliği askeriyle karşılaştık.

Çavuş Ferris öne çıktı. "Prenses."

"Ah güzel. Eskort gelmiş." Gülümsedim ve elimi Melanie'nin verdiği bıçağa götürdüm ama çekmedim. Sa-

dece hatırlatıcı bir hareketti. “En iyi adamlarını Greens-tone'daki Balıkçı Ağzı'na gönder. Patrick Lien orada.”

Adamlar *bu* ayrıntılı emir karşısında şaşırdılar.

Onlarla gidebilirdim. Connor'a yapılması gerekenleri söyleyip Patrick'i kendim tutuklayabilirdim. Ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmadı. Başka bir yerde olmam gerekiyordu.

“Bu arada beni Yüzbaşı Rayner'la Prens Tobiah'nın yanına götürün.”

DÖRT

“Bıçağı nereden buldun?” Prensın odasına girdiğimde James beni selamlama zahmetinde bulunmadı. Gaz lambaları yanmıyordu ama duvardaki ahşap duvarlar mum ışığıyla aydınlanıyordu.

“Öyle birden ortaya çıkıverdi işte.” Bıçağın kabzasına dokundum, yanımdaki adamlar onu benden almaya çalışmışlardı ama onlara Hawksbill duvarına yaptıklarını görüp görmediklerini sordum, onlar da sessiz sakin dönüşümüzün devamını temkinli gözlerle bana bakarak geçirmişlerdi.

James’in kalkmış kaşında bir soru yatıyordu: Bıçağın ortaya çıkma işini ben mi yapmıştım?

Yüzümü ekşittim. Gayet işe yarar bir büyü olurdu oysa. “Biri verdi.” Kapıyı kapatıp Tobiah’nın yatağına yürüdüm. Hâlâ hareketsiz ve solgundu, çok az nefes alıyordu. Kahverengi bukleleri alnına düşmüş, gözlerinin arasında gergin bir çizgi oluşmuştu. Öyle hareketsizdi ki... “Hiç uyandı mı?”

“Hayır.” James yanıma geldi, dirseği dirseğime sür-tündü. O geçitte Kara Bıçak’la aramda olanları bilen biri

varsa o da James'di. "Doktorlar onu olabildiğince rahatlatmaya çalıştılar, gerisi artık zamana kalmış. Saatler. Belki de dakikalar."

"O zaman yardım getirmem iyi olmuş."

James dikkatini Connor'a yöneltti, çocuk kapının kenarında durmuş etrafımızdaki ihtişama şaşkın şaşkın bakma numarası yapıyordu. Sanki hangi eşyaların araklanıp cebe indirilebileceği aklından geçebilecek son şeymiş gibi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Ona o bakışı *ben* öğretmiştim. "Veliaht Prens Tobiah'yı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum."

Numaradan ifadesi dürüst bir şaşkınlığa döndü. "Her şeyi mi?" Bu sorunun altında *büyük yapabilir miyim* anlamı yatıyordu.

"Eğer ölürse savaş çıkar ve hiçbir şekilde durduramayız. Aecor yerle bir olur, biz de tutsak oluruz ya da daha kötüsü. *Yaşaması* gerekiyor."

Connor güçlkle yutkunarak yatağın yanına gitti. Tobiah'nın karnını ve göğsünü örten battaniyeyi kaldırdınca onun aşırı solgun tenindeki örümcek ağına benzer koyu renkli damarlarla temiz bandajları ortaya çıktı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Dudakları kül gibiydi.

"Müstakbel kralı iyileştirmek için on yaşında bir çocuk mu getirdin?" James'in yüzünde kızgınlıktan çok bir belirsizlik vardı.

"On iki yaşımıdayım," dedi Connor.

"Ah o zaman bu her şeyi değiştirir." James katı bir ifadeyle kuzenine baktı. Korkmuş olmalıydı, normalde böyle

kötü davranmazdı. “Yardım edebilir misin?”

“Emin değilim.” Connor gözlerini kapattı, bir çözüm arıyor gibi görünüyordu; artık gördüğü her neyse onu ürpertmişti. “Durumu cidden kötü.”

“Yine de şansını dene.” Sesim boğuk çıkmıştı.

“Elimden geleni yapacağım.” Ellerini bandajların üstüne koydu. “Biraz zaman alacak.”

“Meşhur Balık Kartalları'ndan biri daha.” James yaktan uzaklaşırken Connor da en az prens kadar hareketsiz duruyordu. “Bir diğer teşhirci.”

“Hepimiz teşhirci değiliz. Diğerleri arasında sadece Connor.” Bildiğim kadarıyla. Connor’ı öğrenmem de sadece tesadüf eseri olmuştu. Arkadaşlarımızın arasında dikkatli olmalıydık.

“O bir şifacı ve canlandırıcı. Çifte güçlü.” Keskin bakışım karşısında James gülümsüyordu. “Tobiah bana Tek Gece Savaşı'nda karşılaştığı bir kızdan bahsetmişti. Kimliğin ortaya çıktığında olayı çözdüm. Ayrıca senin zaten bir teşhirci olduğunu biliyordum.”

“Anlıyorum.” Yatağın yanındaki bir sandalyeyi işaret ettim, yanında yünler ve iğneler vardı. “Ne o prens örgü mü örüyor?”

James başını hayır anlamında salladı. “Vekil kraliçe gelip gitti. Leydi Meredith de kısa bir ziyarette bulundu.”

“Ya amcaları?”

“Onlar da Tobiah'nın durumu görüp anma töreni hazırlıklarını başlatacak kadar kaldılar.”

Bu iğrençlik midemi bulandırmıştı. “O ölmedi.”

“Yaşamasını beklemek için bir neden yok.”

“Ama yaşayacak. Yaşamalı.” Göz ucuyla Connor ve

Tobiah'ya baktım, ikisi de kıpırdamıyordu. "Kimse ne olacağını bilemez."

"Dua et de tüm sarayın ağzı kapalı dursun." James görüşme salonundaki askerlerle konuşmak için izin istedi. Kapalı kapının ardından ağızların sıkı tutulması için verilen emirleri duydum. Ardından bir yemin. Biri neler olduğunu sormuştu.

Bu da bildikleri tek şeyin yabancı bir teşhirci prense sin gecenin bir yarısı bir çocuk getirdiği anlamına geliyordu ve bundan bir daha asla bahsetmemek üzere yemin ediyorlardı.

Bu, merakı daha da körüklemeyecekmiş gibi.

Odanın içini adımlamaya başladım, yorgundum ama Tobiah'nın dairesindeki diğer odalardan gelen ayak seslerini dinlerken huzursuzlanıyordum. Muhafızlar, hizmetçiler, doktorlar. Connor kendi kendine arterler, bağ dokular ve organlarla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Teri yüzünden damlıyordu.

Bu iş epey uzun sürüyordu. Açıkçası Connor'ı büyü yaparken yalnızca bir kere görmüştüm, bir tavşanın kırılan bacağına iyileştiriyordu. Bu, o yaptığığın yanından geçmezdi ama şimdiye bitmiş olması gerekmez miydi?"

Meşeden yapılma kitaplıklara doğru yürüdüm. Kitapların yaldızlı harflerle adlarının yazdığı sırtları küçük bibloların arkasında parlıyordu; altın bir dürbün, kapağında girift işlemler bulunan eski ahşap bir kutu, camın arkasında çerçevelenmiş bir kâğıt. Kâğıt şararmıştı, yazı o kadar keskin ve düzgündü ki elle yazılmış olamazdı.

"Tılsım öncesi dönem eserleri," dedi James odaya dönerken. "Tobiah insanların yüzyıl önce büyüyle yaptık-

ları şeylere çok meraklıdır. Öyle kâğıt, kıyafet, biblo gibi genel şeyler. Elbette daha büyükleri de vardı, trenler, daha hızlı iletişim yöntemleri, tarım yapmak için araziyi temizleme yöntemleri. Ama onun asıl ilgisini çekenler bu küçük şeyler. Artık bıraktığımız günlük kolaylıklar.”

“Bu özelliğini bilmiyordum.”

“Bugünlerde hoş bir sohbete konu olacak bir şey değil.” James yatağa baktı ama değişiklik yoktu. “Tobiah kişiliğinden çok şey saklar. Senin de anlayacağına eminim.”

“Ne kadar anlayışlısın yüzbaşı.”

Kitaplığa yaslanmış asılmayı bekleyen çerçeveli mürekkep çizimleri yığınının gösterdi. Bu sabah teslim edilmeleri gerekiyordu. “Nihayet çalışmalarından bazılarını görebildim.” Elinde kılıç tutan Kara Bıçak çizimini çıkardı.

Gözlerim kafamın içinde herhangi bir kılavuza ihtiyaç duymadan kâğıdın üstünde kayan kalemimin hareketlerini hatırlayarak mürekkep çizgilerini takip ederken kalbim deliler gibi çarpıyordu. Bu çizime başladığımda Kara Bıçak’tan *nefret* ediyordum ama Connor’ı bir Işıkkadam’ın elinden kurtarmıştı, sonraki karşılaşmalarımız da... kötü olmamıştı.

“Yeteneklisin.” James çizimi, genç bir hanımefendi için çizmesi çok daha uygun olan çiçek ve manzara resimleri arasına saklayarak yeniden yığının içine koydu. “Sahtecilik yaptığın oturum izni evraklarını incelerken gördüm.”

Connor nefesi kesilerek prensten uzaklaştı. “Bu kadar.” Gözünün önünde gördüğü her neyse onu yok etmek istercesine birkaç kere gözlerini kırıpıştırdı. “Elimden tüm gelen bu.”

“Teşekkürler Connor.” Hayal kırıklığımı bastırdım,

prensın görünüşünde bir değişiklik yoktu. "James, Connor ve diğerlerinin kalabileceği bir yer var mı? Onları girişte nöbetçilerin yanında bıraktım, kim bilir şimdiye dek neler yapmışlardır."

James iç geçirdi. "Güvenlik ekibimin iyiliği aşkına, bunların hepsi senin gibi mi?"

Korumalı binalara gizlice girip çıkabilirler, kendilerinin iki katı düşmanlarla dövüşebilirler, fark ettirmeden ceplerden değerli şeyler çalabilirler mi demek istiyordu? "Onları ben eğittim."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Connor," dedim. "Yüzbaşı Rayner'a güvenebilirsin. O dostumuz."

James ve Connor gidince Tobiah'da bir hayat belirtisi olup olmadığını kontrol etmemeye çalışarak birkaç dakika odanın içinde dolandım. Sonunda onun yazı masasına oturup kalem, mürekkep ve kâğıtlarını karıştırdım. Sağlam bir uç, koyu mavi mürekkep ve düz bir kâğıt aldım.

Tobiah,

Odama bu kadar çabuk bir şekilde bıraktığın mektubun için çok teşekkür ederim. Affedilme isteğine cevap veriyim; affedilecek bir şey yok. Maskelerimiz ve gizli faaliyetlerimiz vardı, ikimiz de sıyafılar giyip karınlıkta bulduğumuzda sorumluluklarımızı unutmak çok kolay oluyordu. Geleceklerimiz ne yöne gidiyor bilmiyorum ama sen benimkini çok iyi bir yönde değiştirmeme yardımcı oldun. Teşekkürlerimle,

Wil

Not: 'Bu elyazısı hakkında ne düşünüyorsunuz? Tiamon'da değerli kitapları kopyalayıp onları onpınalle-nymiş gibi satan bir adamdan buldum. Felaket'ten sonra liâlâ siayattaysa birini gönderip araştırmak isteyebilisin.

Çabuk ve sade. Birkaç metre ötemde zar zor nefes alırken elimden ancak bu kadarı gelebilmişti.

Sevdiğim çocuk siyah maskesinin arkasında yaşıyordu ki bu, bir türlü tamamen kabullenemediğim bir durumdu. Ama duygularımın ne kadar karman çorman olduğunun bir önemi yoktu, o başkasına aitti. Kız onun -bilmediği- Kara Bıçak yönünü sevmiyordu ama prensi umursuyordu; prens de ona yakınlık gösteriyordu.

Ben Kara Bıçak'ı istiyordum. O Tobiah'yı istiyordu.

Tobiah da kim olması gerektiğine karar vermişti.

Mektup kururken kalemi temizledim, mürekkep şişelerini renklerine ve tonlarına göre düzenledim. Ben mektubu katlayıp kitaplıktaki altın dürbünün altına koyarken James döndü. "Yerleştiler mi?" diye sordum.

"Evet. Yemekte ne varsa silip süpürdüler, kimse fark etmeden ceplerine gümüş yemek takımlarından koymuşlar. Bunun akıllıca bir fikir olduğuna emin misin? Yemek takımının olmaması konusunda vekil kraliçeye hesap vermek zorunda kalacağım."

"Aecor soylularından geriye sadece onlar kaldılar." İkimiz de hâlâ solgun görünen Tobiah'ya baktık ama nefes alış veriş i uyuyormuş gibi daha derin ve düzenliydi. "Hayatları boyunca Aecor'u geri almak ve bunun için savaştılar," dedim odayı göstererek. "Onlardan alınan dünya için. Bir tür uyum sağlama dönemi olacaktır. Öğrenecekler."

"Onları sürekli gözetecek muhafızlar atadım."

"Hiç de kötü bir fikir değil."

"Bana Patrick Lien ve diğerlerinin yerini Ferris'e söylediğini söylemedin."

Connor'ı Tobiah'ya getirme telaşıyla bahsetmeyi unutmuştum. **"Tutuklandı mı?"**

James başını iki yana salladı. **"Balıkçı Ağzı boşmuş. Oradaysa bile arkasında hiç iz bırakmamış. Bilgiyi nereden aldın?"**

"Bıçağı aldığım yerden." Bıçağın kabzasına dokundum. Acaba Melanie Patrick'e konuştuğumuzu söylemiş miydi? Yoksa paranoyak olduğu için mi Balıkçı Ağzı'nı o kadar çabuk terk etmişti? James oraya yönlendirmek için ne kadar çok asker ve polisin mevcut görevlerinden çekildiğini anlatırken hayal kırıklığımı saklamadım. Bu, muhtemelen Patrick ve diğer Balık Kartallarının şehirden kolayca çıkmalarını sağlamıştı.

"Gidip uyumalısın." James kapıyı işaret etti. **"Çok yorgun görünüyorsun."**

Yorgundum da ama gitmeyecektim. Yürüyerek odayı geçip Tobiah'nın yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Bu akşam iki şeyi doğru yapmaya çalışmıştım ve şimdiden birinde başarısız olmuştum. Patrick'in peşinden kendim gitseydim... Fakat bir seçim yapmıştım.

Bunu başarmam gerekiyordu.

B E Ő

“Uyan isimsiz kız.”

Sökmekte olan şafak perdelerin arasından sızarak karanlık odayı gri bir renge bürümüştü. Mumlar ya alevlerini boğmuş ya da sönmüşlerdi -tam hatırlayamıyordum-, odayı gasp eden ölümün boğucu havası kalkmıştı.

Tobiah hâlâ sırtüstü yatıyordu ama başını çevirmiş, yüzüne biraz renk gelmişti. Gözlerimiz buluştuğunda parlak, canlı ve çok ama çok tanıdık bakıyordu.

Oturduğum yerde doğrulurken kalbim ümitle delicesine çarpıyordu. “Yaşıyorsun.”

“Sevgili Wilhelmina, son derece belli olan bir durumu ifade etmekte şaşırtıcı derecede başarılısın.” Sesi uzun uykusunun etkisiyle boğuk ve bitkin çıkıyordu.

“Sen de ıgneleme yapabilecek kadar iyi görünüyorsun. Bence ölmeyeceksin.”

Gülüşü tamamen Kara Bıçak gibiydi. Maske yüzünden bu ifadeyi daha önceleri sadece tahmin edebiliyordum, hiç görmemiştim ama aynen böyle olacağını biliyordum; yanaklarının yukarı kalkışı, gözlerindeki ışıltı, bir an için duruyormuş gibi gelen dünya.

Âşık olduğum çocuk buydu işte.

Lütfen yapmak üzere olduklarımdan ötürü beni affet, bil ki beni gerçek duygularımın aksi yönünde davranmak zorunda bırakan bu görev ve gururdur.

Beni affet.

Güçlkle nefes aldım. "Annemi çağırayım. Senin..." Hayatta ve uyanık olduğunu bilmiyor. Daha birkaç saat önce ölümün kıyısındaydı.

"Biraz sonra." Gözlerini kapattı. "Olmamı istedikleri gibi... olana dek bana birkaç dakika ver." Yeniden uykuya dalacakmış gibi hareketsiz kaldı ama sonra gülümsedi. "Konuşma yoksa bıçağı yersin kuralı senden çıkmıştı. Benden değil."

Nasıl oluyor da milyonlarca sorusu olmuyordu? Belki de soruları sonraya saklıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Eli, üzerindeki örtünün altında hareket etti, sargılarına dokunuyor ya da yarasını kontrol ediyor gibiydi. "Bir ay önce vurulmuş gibi."

"Daha dün oldu."

"Dün mü?" Kesik kesik nefesler ve inlemelerle kendini geriye çekerek doğrulmaya çalışırken örtüler beline kaydı. Tüm karnı sargı bezleriyle kaplıydı fakat göğsü ve omuzları çıplaktı, yıllardan beri yaptığı kılıç dövüşleriyle gelişen kaslarını sergiliyordu. "Wilhelmina." Görünüşüne bakarken ses tonu ciddiydi. Dağınık saçlar, pantolon, Patrick yeniden saldırabilirmiş gibi kemerimde tuttuğum bıçakla karşısında duruyordum. "Nasıl iyileştin ben?"

"Sence?"

Perdelerin arasından giren ışık çoğaldı. Hafif bir iniltiyle Tobiah bacaklarını yataktan sallandırdı, pantolonu-

nun paçaları ayaklarına düştü. Koyu gözleri iri ve sıcak bakıyordu. “Ne yaptın isimsiz kız?”

“Seni ölüme terk edemezdim.”

Omuzları, göğsü, yüzü, tüm vücuduyla bana doğru eğildi. Bir eli dizinin üzerinden öne doğru kaydı, az kalsın uzanacaktı. “Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun.”

Olduğum yerde kalmak benim için çok zordu. Kıpırdamamak. O başkasına aitti ve yapmak istediğim tüm o kuşku dolu ahlaki şeyler söz konusu olduğunda geçemeyeceğim bir çizgi vardı.

Odanın kapısı açıldı, gaz lambaları tıslayarak beni şeytana uymaktan kurtarmıştı. James, arkasında Francesca ve Meredith ile içeri girdi.

Tobiah örtüleri hızla üzerine çekti.

Vekil kraliçe küçük bir çılgılla koşup ona sarıldı. Meredith ellerini göğsüne bastırdı. Sadece James şok olmamıştı ancak uzunca bir saniye çok açık bir rahatlamaya çökmüştü.

Bu birleşmeyle arama belli bir mesafe koyarak yazı masasının yanına gittim. James başını bana doğru eğdi.

“Ne kadar zamandır uyanık?”

“Birkaç dakikadır.”

Odanın diğer ucunda Tobiah annesini, iyi olduğu ve ölmeyeceği konusunda rahatlatıyordu. Meredith uyuduğum sandalyenin ucuna oturmuş ellerini kalbinin üzerinde tutmaya devam ederek öne eğilmişti. Ağlaya ağlaya uyuyakalan birinin kızaran yüzü umutla aydınlanmıştı.

“Neredeydin?” diye sordum James’e. “Buralarda olursun sanıyordum.”

“Çalışmam gerekiyordu. Hatırlarsan saray güvenli-

ğinin başına getirildikten beş dakika sonra suikast girişimi oldu. Ardından sen kaçtın." James başını iki yana salladı. "Belli ki yapacağım çok iş var."

Haklıydı. "O zaman vekil kraliçeyi ve düşesi Connor konusunda uyarmadın?"

"Onlarla yolda karşılaştım. Kraliyet doktorları majestelerinin dün gece, şey, uyumasına *yardımcı* olmuşlar ve bu sabah kendisi bundan pek memnun olmadığına kanat getirdi."

"Onu suçlayamayız," diye mırıldandım.

"Her neyse, ben sarayın güvenliğiyle ilgilenirken kuzenimi korumakta son derece başarılı olduğumu düşünüyordum. Gerçi yapamasaydın da yan odada yarım düzine Indigo Birliği askeri vardı."

"Patrick Terrell'i uykusunda öldürmüş olabilir, hem de sadece bir bıçakla ama şu an iki defa Tobiah'ya uzaktan saldırdı."

"Bu yüzden de pencereler kapalı ve balkonda muhafızlar var. Ancak tüm istihbaratımıza karşın Patrick şehri terk etti."

"Ben de öyle düşünüyorum." İçim suçlulukla kıvrandı.

"Siz ikiniz orada ne konuşuyorsunuz?" Tobiah sesini yükselterek yatakta yanında annesinin arkasından baktı. "James bir de bana bir gömlek getirsene. Üşüdüm."

James dolabı açıp kuzenine siyah bir gömlek uzattıktan sonra Patrick'i arama raporunu vermeye başladı. Keşke yapmasaydı diye düşünmeme rağmen çizimlerimi ve Indigo Birliği'ne Balıkçı Ağzı'nı aramasını söylediğimi de ekledi.

"Yani." Tobiah gömleğini giyip -Meredith o sırada

utangaç bir şekilde başını çevirmişti- düğmelerini iliklerken konuşmaya devam etti. "Lien henüz yakalanamadı." Kısa bir an bana baktı sonra James'e döndü. "Umarım tüm çabanla aramaya devam ediyorsundur."

"Elbette. Muhtemelen öldüğünü ve sarayın yüksek alarında olduğunu düşündüğü için şehri terk etti."

"Bu da soracağım bir sürü sorunun ilkinin aklıma getiriyor." Francesca ayağa kalkıp elbisesini düzelterek Meredith'in yanına geçti. "Dün gece saraya getirdiğiniz o insanlar kim Wilhelmina?"

James donup kaldı.

"Yüzbaşı, sarayın en iyi odalarından birinde tutulan küçük bir gençler çetesini *bilemediğimi* mi zannediyordunuz? Kimse görmeden saraydakilerin kahvaltılarının dörtte birini yemişler."

Ah yüce Azizler. Mutfağı bulmuşlar.

"Elbette öyle zannetmiyordum." James bir şekilde sesini alçak tutmayı başarmıştı. "Sadece bu kadar erken ve hazırlıksız öğreneceğinizi beklemiyordum."

Kraliçe hafifçe gülümseyip bir açıklama bekleyerek bana döndü.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Hangi ifadeyi takınacağımı bilemiyordum. Mağrur mu? Ciddi mi? Nazik mi? Ben de hiçbirini kullanmadım. İçimdeki nefesi salarak onların benim için ne kadar önemli olduklarını görmesini sağlamaya çalıştım. "Onlar Aecor soylularından geriye kalanlar, Tek Gece Savaşı sırasında kaçırılmışlardı. İlk başta on dokuz kişiydik. Şimdi on kişiyiz ve ikiye bölündük. Felaketin olduğu gece dördü benimle geldi, dördü Patrick'le gitti."

“Mutfağımızı sömürenler seninkiler yanı.”

Başımı evet anlamında salladım.

“Doğru mu anlıyorum? Patrick Lien sizin grubunuzun bir parçasıydı. Kocamı öldürdüğünü biliyordunuz, yine de onu adalete teslim etmek için hiçbir şey yapmadınız.”

Ağzım düz bir çizgi halini aldı. “Tılsım şehre gelmişti. Aynı anda hem onunla hem Patrick'le ilgilenmem imkânsızdı. Hayat kurtarmak için bir seçim yaptım.”

Francesca'nın sesi ifadesizleşti. “Bu seçiminiz neredeyse oğlumun ve yeğenimin ölümüne sebep oluyordu.”

Bu suçlama canımı acıtmıştı ama duruşumu bozmadım.

“Adil olmak gerekirse,” dedi Tobiah, “kendisi bana dün Lien'in durumundan bahsetmişti. Onun ilk girişiminin ardından zaten peşindeydik.” James'e baktı. “Ayrıca onu odasında tutmak yerine konuşma zahmetinde bulunsaydım zannediyorum ki prenses babamın öldürülmesi konusunda da bilgilendirirdi.”

Bütün bu süre boyunca sessiz duran Meredith, Tobiah'nın nazik olmayı hatırlamasından gurur duyuyormuşçasına ona içten bir gülümsemeyle baktı. Ama Tobiah onu görmezden geldi.

“Pekâlâ,” dedi kraliçe. “Madem öyle neden dün gece Wilhelmina Beyaz Bayrak'taki bir handa yakalanana kadar Lien'in yerini bilmiyorduk?” Bana baktı. “Çavuş Ferris'e Balıkçı Ağzı'nı o zaman söyledin değil mi?”

“Çünkü yerini handayken öğrendim.”

James bir kaşını kaldırdı, bu konuyu da öğrenmeyi bekliyordu.

“Balık Kartalları'nı getirmeye gittiğimde Melanie ile

karşılaştım. Bana nereye bakacağımızı o söyledi.”

“Sizce onu uyarmış mıdır?” James’in ses tonu normaldi ama yorumu iğneleyiciydi. “Ayrıldığınızda o Patrick’in yanında kaldı.”

Sanki ben bilmiyordum. “Patrick paranoyak olmuş durumda, muhtemelen Melanie dönmeden Balıkçı Ağzı’ndan ayrılmıştır. Tüm şehir onun peşinde.”

“Prensesi sorgulamadığımızı hatırlatmak isterim.” Meredith’in sesi alçaktı ama herkes dönüp ona baktı. Francesca’nın ifadesi yumuşadı. “Soruların cevaplanması gerekse de Prenses Wilhelmina’nın misafirimiz olduğunu unutmayalım.”

“Bu da başka bir soruyu peşinden getiriyor.” Francesca meydan okurcasına yeniden bana baktı. “O zaman neden dün gece saraydan kaçıp Balık Kartalları’nı getirmeye gittiniz?”

James’e baktım. Başını salladı.

“Oğlunuz ölecekti majesteleri.” Tobiah’nın yüzüne bakamadım ama gözümün ucuyla bile yüzündeki ifadesiz bıkkınlığı görebiliyordum. Bu bir maskeydi. Bu yüz her zaman böyleydi ama ben görmeyi becerememiştim. Ancak her kelimeyi, her nefesi, her tereddüdü dinliyordu. Az önce bana ne yaptığımı sormuştu. İşte cevabını alıyordu. “Kartallarımdan biri şifacı. İyileştirme gücü olan bir teşhirci.”

Oda sessizliğe büründü.

Tobiah avucunu sargı bezlerine bastırdı, prens maskesi düşerken kafa karışıklığı, ihanet ve merak ortaya çıkmıştı. “Büyü.”

Meredith’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bana bir arkadaşınızı getirdiğiniz söylenmişti.” Kra-

liçe Francesca'nın sözleri yumuşak ama bir o kadar keskindi. Daha önceleri onun hep sakın biri olduğunu düşünmüştüm ancak şu an anlıyorum ki o da Tobiah'yla benim takındığım gibi bir maskeymiş. "Bu kadar olabileceğini düşünmemiştim. Büyü." Derin bir nefes aldı. "Ben neden bilgilendirilmedim?"

James de ben de cevap vermedik.

"Hangi Balık Kartalı bu? Daha önce hiç yapmış mı? İkinciniz de bunun *yasadışı* olduğunu bilmiyor musunuz? Hem de tılsım bu kadar yakınken."

"Biliyorum." Olabilecek en dik şekilde duruyordum. "Ama Indigo Krallığı vatandaşı olmadığım gibi -on yıl önce kaçırılmıştım malumunuz- beni gerekeni yaptıktan alıkoyan yasalara da hiçbir zaman o kadar bağlı olmadım. Dün geceyi düşününce oğlunuzla ölüm arasındaki tek şey arkadaşımды. Şu an kaşlarını çatmış oturan oğlunuzla. Hayatta olan oğlunuzla. Kendisi daha birkaç saat önce azizlere doğru bir yolculuk yapıyordu."

Vekil kraliçe gözlerini oğluna çevirerek durumu kabullendi. "Peki ya arkadaşınız böyle bir şeyi daha önce yapmış mıydı?"

Eğer James'in mucizevi iyileşmesini kastettiyse, bunu belli etmemişti.

"Bir kere. Küçükken ve bu işi daha o kadar iyi bilmiyorken bir tavşanı kurtardı. O zamandan beri onun bu gücünü saklıyoruz. Onun bu yeteneğini suistimal edebilecek insanlar var." Ya da onu tutuklayacak. Birkaç ay önce Kara Bıçak da bunlardan biriydi. Yakalansaydı Connor tılsımlı topraklara götürölüp oradaki yaratıklar tarafından öldürölme cezasına çarptırılırdı. "Kendini geliştirdi

ve geleneksel tıp konusunda daha çok deneyim kazandı. Ne yaptığını biliyor."

"Güzel. Oğlumu kurtardığınız için teşekkür ediyorum." Francesca düşünceleri toparlamışa benziyordu. "Ancak bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğiz. Hiç birimiz. Tobiah herkese senin doktorlar sayesinde iyileştiğini söyleyeceğiz ancak gerçekten iyileşmen için gereken bir süre kadar görünmemen gerekiyor."

Tobiah başını iki yana salladı. "Kanun belli. Eski kral için bir hafta yas süresi var. Onun ertesi günü yeni kral taç giymeli yoksa meydan okuma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Eğer bu işi geciktirirsek amcalarım tahta çıkmak için yarışacaklardır. Colin Amcamın adamlarının büyük bir kısmı Aecor'dan geliyor, anma ve taç giyme törenine katılabilirler. O tarihi kaçırırsak amcam krallığa uygun olmadığımı iddia edecektir, bu da onun emrindeki binlerce silahlı adam demek."

"Ama sen onların kralısın. Yeni kralları. Seni desteklemezler mi?" Meredith'in gözleri kocaman açıldı.

"Bu göz ardı edemeyeceğim bir olasılık." Prens durumu değerlendircesine başını salladı. "Meydan okuyan kişinin aileden olmasına bile gerek yok, ancak halef olma sırasında yukarıda olmaları durumunda ihtiyaç duydukları desteği almaları daha muhtemel. Piercelerin tahtı Gearylerden nasıl aldı sanıyorsunuz?"

"O zaman," dedi Meredith, "anma törenine iki, taç giyme törenine üç gün var. İnsanların bir kısmı hızla, olağan bir şekilde iyileştiklerine inanacaktır."

Kimse pek James'e bakmadı.

Sesimi biraz yükselttim. "Ya da prensin böyle bir sal-

dırı olabileceğini beklediğini ve kıyafetinin altına zırh giydiğini açıklarsınız. Bunun Patrick'i çekmek için bir taktik olduğunu, onun başarılı olduğunu düşünmesi için herkesin prensin yaralandığına inanmasını sağladığınızı söyleyebilirsiniz."

"Onlarca asker okun girdiğini gördü," dedi James.

"Onlar *sizin* emrinizde."

"Emri verin." Tobiah parmaklarını saçından geçirerek önüne düşen tutamları çekti. "İyileşmem mucizevi bir şekilde olmayacak. Hasta rolünü oynayacağım, gerekirse yataktan idare edeceğim ama taç giyme törenini erteleyemeyiz."

Veliaht prens tartışmaya açık bir konu bırakmamıştı.

"Güzel." Vekil kraliçe memnun görünmüyordu ama durumu kabullenışı odaya bir nebze olsun sakinlik getirmişti.

En azından bu konuda beşimiz birden bir görüş birliği sağlamıştık.

Hepimizin bunun için kendimize ait farklı nedenleri vardı; bir annenin kederli yüreği, bir nişanlının kraliçeliğe yükselişi, bir kuzenin görev bilinci ve dostluğu.

Peki, benim nedenim neydi?

İsimlendiremeyeceğim kadar karışıkta.

"Tobiah'nın yaşadığı haberlerini paylaşmadan önce bir konu daha var." Francesca bana baktı. "Arkadaşınızı buraya getirip Indigo Birliği ile birlikte Patrick'i bulmak için gidebilirdiniz."

Meredith panikle, "Yaralanabilirdi!" dedi.

Francesca elini sallayarak bu cevabı bastırdı. "Belki fakat kendisi son derece yetenekli bir kadın ve yanında onu koruyacak bir dolu asker vardı."

Olayın gittiği yönden hiç hoşlanmamıştım.

“Gerçekten orada olduğunuzu varsayarsak Patrick’i bulabilir miydiniz?”

Ellerimi arkamda yumruk yaptım. “Bir ihtimal.”

“O zaman neden gitmediniz?” Hemen cevaplamayınca devam etti, “Kocamın erkek kardeşlerinin istemeyeceği herhangi bir şey istemiyorum. Aralarında hâlâ onun boğazını sizin kestiğinize inananlar var, bunu Lien’in yaptığına dair bir kanıt olmadığından da onun yaptığını itiraf ettiğini söylemeniz Leydi Julianna’nın kimliğine bürünmenizden sonra pek bir şey ifade etmiyor. Kanıt olsaydı bile Lien hâlâ bir Balık Kartalı ve bu suikast esnasında sizin emriniz altındaydı. O yüzden ikinci defa soruyorum: Patrick’in kaçmasına siz mi izin verdiniz?”

“Siz farklı bir şekilde mi davranırdınız majesteleri?”

Vekil kraliçe şaşkınlıkla geri çekilerek oğluna baktı, cevap açtı.

Tobiah sandalyeden destek alarak yatağın kenarına kaydı. Meredith yardım edecekmiş gibi uzandı ama ona hiç dokunmadı. “Patrick’in peşinden gitmeliydiniz,” dedi Tobiah. “Burada olmanız gerekmiyordu. Onu takip ederken daha faydalı olurdunuz.”

Herhangi bir cevap veremedi kapı vuruldu ve haberci üniformalı uzun boylu bir adam içeri girdi.

Baykuş gibi kocaman açılmış gözleriyle odaya baktı, birdenbire hatasını fark etmişe benziyordu. Kraliçe. Veliht Prens. Prens. Düşes. Indigo Birliği’nin yüzbaşısı.

Prens ayağa kalkarken adam geri çekildi.

Şu an ölüm döşeginde olması gereken prens.

Sırrımız daha başlamadan ortaya çıkmıştı.

Tobiah iç çekti. “Ne oldu?”

“Mülteciler, Prens Hazretleri. Majesteleri. Leydim. Yüzlerce mülteci Skyvale'e geliyor.”

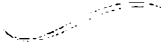
“Hangi yönden geliyorlar?” Doğudan geliyorsa Felaket esnasında gidenler dönüyor demektir. Batıdan geliyorsa tılsımlı topraklardan kurtulmayı başaran daha fazla Liadialı ve uzak krallıkların insanları demektir.

“Güneyden geliyorlar. Tılsımlı toprakların sınırındaki Indigo Krallığı köylerinden.”

“Bu ne demek oluyor?” Meredith'in ellerindeki eklemeler bembeyaz kesilmişti.

Haberci üzüntüyle cevap verdi. “Tılsım yeniden hareket ediyor demek. Hem de daha hızlı bir şekilde.”

ALTI

Olay odanın içine bomba gibi düşmüştü.

James, Tobiah ve ben haberciye bakıyorduk. Meredith yönlendirme beklercesine veliaht prense bakıyordu. Francesca ise bu benim suçummuş gibi gözlerini bana dikmişti, belki de benim suçumdu.

Ama Tobiah yürümeyi bırak ayakta zar zor durabiliyordu, acı bir inlemeyle çöktü. James çekildi ve vekil kraliçe Meredith'le birlikte prensi yeniden yatağına yatırmaya yardım etti.

Onlar meşgulken ben de haberciye yaklaştım. "Tılsım hakkında başka ne biliyorsun? Ne kadar hızla yaklaşıyor? Hangi kasabalardan geçiyor? Kaç mülteci var?"

"Bir şey bilmiyorum. Tüm duyduğum bu."

Haberciyi yakalayıp duvara yapıştırdım. Başı duvara çarptı. Bıçağımı boğazına dayayıp gürledim. "Ne tür bir haberci önemli ayrıntıları öğrenmeden prensin dairesine bu şekilde dalar? Patrick için mi çalışıyorsun?"

Adamın gözleri kocaman açıldı.

"Suikastçı olmak için çok beceriksizsin. Tobiah'yı başka biri öldürsün diye mi halkın önüne çıkarmaya çalışıyorsun?"

Meredith böyle bir ihtimali aklına hiç getirmemiş gibi

şaşkınlıkla ufak bir çığlık attı, ardından bıçağımı görünce, "Yüzbaşı Rayner," dedi soluğu kesilerek.

Gözümün ucuyla herkesin bana baktığını görebiliyordum. "Bu biraz aşırı oldu Wil." James ürkmüş bir hayvanmışım gibi konuşmuştu. "Onu tanıyorum. Suikastçı değil, Lien için de çalışmıyor." Bir an Tobiah'nın gözlerine bakıp başını salladı ve yanıma gelerek haberciyi elimden aldı. "Sorun yok."

Adamın yüzünde korkuyla karışık bir heyecan vardı. Baykuş gibi irice açılmış gözlerini ayrıntıları inceleyerek odada gezdiriyordu. Bıçağımı kaldırmadan James'in yanına gittim. "Ona güvenmiyorum."

"Sen kimseye güvenmiyorsun." James haberciyi dışarı çıkarmak için ona eşlik ederek kapıyı açtı. "Bu taraftan Alain. Bizim ve buradaki tüm adamların veliaht prensin dairesine girişle ilgili konuşmamız gerekiyor..."

Kapı arkalarından kapanarak beni Tobiah'nın annesi, nişanlısı ve kendisiyle baş başa bıraktı. Bir saniye kadar sonra yan odadan boğuk bir bağırma duyuldu, James her bir askeri, isimlerini söyleyerek azarlıyordu.

Ağırlığımı diğer kalçama verdim. "Alain'in çenesini kapalı tutacağını sanmıyorum. Sırrımız açığa çıktı." Tobiah'ya döndüm. "Seni ayakta gördü. Birkaç gün içindeki ikinci mucize."

"James nasıl iyileşti?" Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "Prenses?"

"Ben dairemde kilitliydim." Bakışlarımı yatağında doğrulmayı başaran Tobiah'ya çevirdim ama bu çabasının sonrasında teni kül rengine dönmüştü. "James'in öldüğünü sanıyordum."

"Her ne olmuşsa olmuş," dedi Meredith, başka bir kav-

gayı önlemeye çalışırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Prenses Wilhelmina haklı. Sır açığa çıktı. Şu an bunun için yapabileceğimiz bir şey yok ama ümit edelim de Alain Yüzbaşı Rayner'ın sessizlik isteğini ciddiye alsın."

Bol şanslar o zaman.

"Bu arada barınaklarda mülteciler için yeterli yer var mı diye bakmamız lazım."

"Sence onları şehre almalı mıyız?"

Tobiah ona mülayim bir ifadeyle baktı. "Barınaklar zaten dolu ve çok az yiyecek var."

"Onlar Indigo Krallığı vatandaşları."

"Başka bir krallıktan olsalar farklı mı düşünecektin?"

Meredith'in dudakları ya kararsızlık ya aşağılanmışlık hissiyle aralanmıştı, artık sebebi hangisiydi bilemiyordum. "Elbette hayır. Onlar her şekilde yardıma muhtaç insanlar."

Tobiah başını sallayarak onayladı. "Yine de birkaç soylu haricinde," dedi başıyla beni işaret ederek, "babam şehre mültecilerin girmesine izin vermiyordu."

"Sen baban değilsin ve o hükümdarken tılsım Indigo Krallığı'nın kapısına bu şekilde dayanmamıştı."

Veliaht prens hafifçe başını salladı. "Kapılar açılacak leydim."

Meredith kazandığı zaferle bir anda ışıldamıştı. "Teşekkürler."

Tobiah gömleğinin ve sargılarının üzerinden avucunu karnına bastırdı. Bir an için yüzü gölgelendi. "Şimdi sakıncası yoksa bir sonraki acil duruma kadar dinlenmek istiyorum. Babamın anma töreni iki gün sonra. O zamana dek tamamen iyileşmeyi planlıyorum."

"O zaman bırakalım da dinlen."

Bıçağımı yerine sokup kapıya yönelmiştim ki "Wilhelmina?" dedi.

Omzumun üzerinden başımı çevirdiğimde Tobiah'nın hoşnutsuzlukla karışık bir ifadeyle bakan gözleriyle karşılaştım. "Lütfen gidip sizin konumunuzdaki bir leydiye yakışır bir şeyler giyin. Sarayda böyle dolaşıldığı... görül-müş şey değil."

Sesimi incelttim. "Majesteleri saraydaki hareketlerimi olduğu gibi gardırobumu da kontrol altına almayı istiyor-larsa kendi zevklerine uygun bir şeyler göndermeyi düşü-nebilirler."

Tobiah bıkkın bir şekilde iç geçirerek gözlerini devirdi.

Yatak odasından çıkıp dolu olan görüşme odasından geçerek koridora yöneldim. Tırnaklarım hilal şeklinde iz-ler bırakarak avucuma batıyordu.

Bir dakika kadar sonra Meredith bana yetişti. "Size öyle kötü davranmamalıydı. Sadece hayatını kurtardığı-nız için değil, aynı zamanda bir prensessiniz de."

Koridorun ortasında aniden durup onun içten yüzünü inceledim. Gerçek bir açıklamayı hak ediyordu. Bütün gerçekleri olmasa da en azından bir kısmını.

"Sorunun bir kısmı da benim makamım." Ah yüce azizler keşke Melanie burada olsaydı. "Beklediği son şey tabiri caizse maskem düştüğünde kızıl tahtın vârisinin ortaya çıkmasıydı. Zaten tılsım sorunuyla, tahta çıkmak-la yeterince sorun yaşıyor. Ben de çıkıp işleri iyice karma-şıklştırıyorum."

"Yine de," dedi, "bu onun kötü davranışına bir mazeret değil."

"Sizinle aynı fikirdeyim Leydi Meredith."

. . .

Çavuş Ferris beni takip ediyordu. Bir koruma mıydı? Casus muydu? Fark eder miydi ki? Üstünlük taslayan bakışları kuşku ve güvensizlik doluydu. Ben kıyafet değiştirir gibi kimlik değiştirirken o, olduğu kişiydi.

Çavuş Ferris'in veliaht prensi bu kadar sert yargılayacağından şüpheliydim.

Ama Kral Terrell'in ölümüyle birlikte Kara Bıçak artık ortaya çıkmayacaktı. Onun kim olduğunu bilmesem neden ortalıktan kaybolduğunu anlayamazdım. Onu birkaç kere daha arar sonra başka bir şey yapmaya çağrıldığını kabul ederdim. Bir ömür rüyalarımın giren gizemli, karanlık, güzel bir anı olarak kalırdı.

Affet beni, diyordu notu, beni affet.

"Prenses." Çavuş Ferris kendi yapacak gücüm yokmuş gibi dairemin kapısını açtı. "Bir ihtiyacınız olursa lütfen söyleyin."

Onu görmezden gelerek odama girdim.

Tılsım çocuk tam emrettiğim yerdeydi; yatağımın altında. Soluk yüzü yatağın kenarından sarkan örtülerin arkasından öylece bakıyordu. Gövdesini hemen yanında duran ve her sabah ayaklarımı ısıtan koyun yünü kilime değil de sert zemine koymuştu.

"Hâlâ buradasın."

"Bana sizi beklememi söylemişsiniz."

Sesi rüzgâr gibi buğulu, belli bir yaşı yokmuş gibi, tehlikeli bir gücü vardı.

"Biliyorum fakat..." Çıkmasını beklediğimi söylemek pek akıllıca olmayacaktı. "Tamam, haydi çık yatağın altından."

Olduğu yerden kayıp zıplayarak ayakları üstüne dikildi. Sanki gece boyu yatağın altında kalmak kaslarını acıtmamış, kolu bacağı hiç tutulmamıştı. Lime lime olmuş ceketi üzerini pek örtmeden, sıska bedeninden sarkıyordu.

İkimiz de bir süre öylece ayakta durup bir sonraki komutumu bekledik. Gözlerimi ondan, dairemdeki bu tuhaf yaratıktan alıp başka yöne bakamamıştım. Tılsımdı, top-rakları doğanın temel kanunlarını değıştiren beyaz bir sise boğan zehirli buluttan bir parçaydı. Baş aşağı büyümüş ağaçlar, onları tutan hiçbir şey olmadan havaya kalkmış yollar görmüştüm. Normal boyut ve şekillerde olmayan insan ve yaratıklar görmüştüm. Kaçmalarına ramak kala bir tür şeffaf ve katı bir şeyin içinde hapsolmüş masum insanlar görmüştüm.

Tılsım korkunç bir şeydi, buna hiç kuşku yoktu. Ama oğlan çocuğu şeklindeki, bilinci olup konuşan bu şeyin herhangi bir farkı var mıydı?

Onunla ne yapacağıma dair hiçbir bir fikrim yoktu.

Ancak bir yerden başlamam gerekiyordu.

Erkek kıyafetleri bırakılmıştı, kapının yanındaki sedir sandığın üzerinde duruyordu. Bir gömlek, pantolon ve iç çamaşırını alıp gözlerimi ondan ayırmadan yanına gittim.

“Adın ne?”

Omuz silkişi sıvı bir dalgalanma gibiydi. “Dünyanızdaki şeyler kendilerine isim mi veriyorlar?” Başını aynı bir kertenkele gibi eğdi. Felaketin olduğu gece şehri kuşatan beyaz sise katılaşması emrini verdiğimde tamamen saçsızdı ama şimdi kafatasını örten beyaz ince tüyler oluşmuştu. Gülünç ve sevimli arasında bir noktadaydı,

en azından şeytani gülümseyişini, saldırırken pençe gibi uzayan parmakları aklıma gelene kadar. Şimdiyse ses tonu yumuşaktı. Ceza almış bir çocuk gibi omuzlarını dürüşü neredeyse tatlı ve üzücüydü. "Sizin bana bir isim vereceğinizi ümit ediyordum. Bana siz hayat verdiniz."

Kaşlarımı çattım. "İstemedен oldu."

"İstemediniz mi?"

Kesinlikle hayır. Benim büyümün bu şekilde çalışması gerekiyordu. Nesneleri canlandırmak onlara hayat vermek demek değildi. Bu daha önce hiç olmamıştı, peki neden şimdi olmuştu? "*Nesin* sen?"

"Bilmiyorum." Tılsım çocuk hafifçe büzüştü. "Bu pantolonu mu giymem gerekiyor?"

"Evet." Kara Bıçak olmak, kayıp Aecor Prensesi olmak, bilinen bir teşhirci olmak itibarıma yeterince zarar vermemiş gibi şimdi bir de odamda yarı çıplak bir oğlan tutamayacaktım. "Al." Kıyafetleri kucağına tutuşturdum. "Burada giyinme. Müzik odasına git."

Kıyafetlere bakıp iç çekti ama pantolon giyecek olması mı yoksa giyinmek için odadan çıkmasının gerekmesi mi onu kızdırmıştı bilemiyordum. Ödünç ceketinin altındaki omuzları düştü. "Ben bir gizemim kraliçem."

Baştan ayağa ürperdim. Masaya geçip en yakın sandalyeye çöktüm. "Söyle."

Tılsım çocuk üzerine yeterince büyük gelmiyormuş gibi birden ceketini çekiştirdi. "Bana hayat verdiniz ama mutlu değilsiniz. Değişen topraklarda sizi kurtarmamı istediniz. Ben de kurtardım. Çekirgeleri öldürdüm. Sonra peşinizden geldim çünkü sizinle birlikte olmak istiyordum ama siz kaçtınız. Yansımalara saklandınız, ben de

etrafından dolandım. Sonunda olduğunuz yeri buldum. Varlığınızı tüm şehirde hissedebiliyordum ama sizi bulamıyordum. Aynalar varken olmuyordu. Ben de onları kırdım. Sonra siz geldiniz ve benden katı olmamı istediniz. Sizi mutlu ettiğimi ummuştum. Ama hâlâ mutsuz görünüyorsunuz."

Nefesim tıkanı ama konuşmayı becerebildim. "Devam et."

"Benden sorumlu olmanıza rağmen istediğiniz gibi değilim. Değişip emrettiğiniz herhangi bir şeyi yapıp istediğiniz bir şey olabilirim ama yine de sizi mutlu edeceğimi sanmıyorum. Yani ben hiçbir amaç olmadan hayat verilen bir gizemim."

"Bir amacın var."

"Sizi çekirgelerden kurtarmak mı? Şehrinizi değiştirmekten kurtarmak mı?" Tılsım çocuk kucağındaki kıyafetleri yumuşak bir *puf* sesiyle yere düşürerek kollarını genişçe uzattı. Ceket açılarak göğsünü ortaya çıkardı. Başımı yukarıda tuttum. "İlki çok önemli değildi çabuk bitti ama diğeri sadece kaçınılmazı erteliyor o kadar." Başını yana eğdi. "Size sonuçları olacağını söylemiştim."

"Neymiş bu sonuçlar?"

Zerre kadar kıpırdamıyordu. "Değişimi, sizin deyişinizle tılsımı yavaşlattığınızı düşünebilirsiniz. Ama yavaşlatmadınız. Benimle buluşmak için çok daha hızlı bir şekilde geliyor."

Midem ve kalbim düğüm düğüm oldu.

"Neden seninle buluşmaya geliyor? O bölgede canlandırdığım tılsım sensen şu an daha az tılsım bulunması gerekmez miydi? Sen canlısın. Ve katı. Sen gerçeksin."

"Dediğiniz şeylerim. Olmamı istediğiniz şeylerim." Bir elini kaldırıp parmağını kapıya kadar uzattı, "Kahvaltınız geliyor. Güzel kokuyor."

Kapı çaldığında konuyu anca kavrayabilmişim. "Girin!" Tılsım çocuğa müzik odasını işaret ettim. "Oraya gidip giyin. Etrafı dağıtma."

"Tamam kraliçem." Kıyafetleri alıp tam kapı açılıp da hizmetçi bir tepsiyle içeri girerken gitti. Hizmetçi kız kahvaltımı masaya bıraktı, hızlıca reverans yaptıktan sonra başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, ardından da izin istedi. Kimliğim açıklandığında gelenle aynı kişiydi ve hâlâ adını bilmiyordum, pek konuşmuyordu.

Masaya oturdum, dün akşamki yemeği kaçırdığımdan açlıktan ölüyordum. Yemeğin böylesine israf edildiği sarayda hiç bu kadar uzun yaşamamıştım. Bir Balık Kartalı için yemek israf etmek en büyük suçlardan biriydi, Indigo Krallığı'ndan biriyle arkadaşlık kurarak Aecor'a ihanet etmekle birdi.

Eh kimse mükemmel değildi.

Saatler sonra elinde büyük deri ve kanvas bir çantayla James geldi. Çantayı masaya bıraktığında içindekiler tıngırdadı. Çantanın sapı masanın kenarından sarkıyordu. "Akşam kıyafetiniz ve aksesuarlarınız leydim."

"Gerçekten mucizeler adamısın."

Gülümseyişi gergindi. Tuhaftı. "Seni bu akşam bir yere gitme diye uyarsam dinler miydin?"

Çantanın içinden birkaç siyah gömlek, pantolon, diz boyunda bir çift çizme, maskeler ve en önemlisi silahlar vardı. "Bunlar iş görür."

James iç çekti. "Ben de bunu diyeceğinden korkuyordum. Soluk benizli arkadaşın nerede? Başka emirlerim olacak."

"Müzik odasında. Kıyafetlerimi getirmen dışında başka ne var?"

Saymak üzere parmaklarını kaldırdı. "Bir: kıyafetleri teslim etmek. İki: senden tılsım çocuğu daha güvenli bir yere koymanı istemek. Üç: Aecor halkına burada kaldığını ve Patrick'in hain planlarını bildiren bir mektup yazmana yardımcı olmak."

"Ben zaten bunu yapacaktım. Sabahleyin notlar yazıp bir taslak hazırladım."

"Güzel. Bu şekilde gerçekten senden gelmiş gibi olacak. "

Kim anlayacaktı ki? Neredeyse on yıldan beri Aecor'daki herkes öldüğümü zannediyordu.

"Önce mektuptan mı başlamak istersin oğlanın yerini değiştirmekten mi? Senden çok uzak olmak istemeyeceğini düşünerek şimdiden yakınlarda bir yeri boşalttırdım."

"Haydi o zaman önce onu götürelim."

"En iyisi böyle olacak diye düşünüyorum. Prensini iyileşmesiyle birlikte insanların senden ve bu yaratıktan bahsetmeye başlaması uzun sürmez. Dün gece Tobiah'nın sandalyesinde uyuduğunu *ben* biliyorum ki bu bile başlı başına skandal ama biri odanda tılsım oğlanla uyuduğunu öğrenirse tam skandal olur."

Şüphesiz çoktan hasar almıştım. Benim ne düşündüğümün bir önemi yoktu ama itibarım durumu önemsiyordu. Indigo Krallığı halkının şimdiden bana karşı saygısı çok fazla değildi ve günün birinde Aecor'un iyiliği

için evlenmek zorunda kalacaktım, tabii krallığımı geri aldığımı ve tılsımın her şeyi yok etmediğini varsayacak olursam.

“Hâlâ lekelenecek bir itibarım olmasına çok şaşırdım.” Omuz silkerek başparmağımla müzik odasını işaret ettim. “Ama benim narin hassasiyetlerimi korumak için içeri girmeden önce giyindiğinden emin olur musun?”

James burnunu kırıştırdı. “Çıplak olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ona kıyafetleri giymesini söyledim ama o sıra daha sabahtı.

“Harika.” James müzik odasının kapısını çalarak girdi.

Duvara çat diye yüksek sesle bir şey çarptı; kırılan bir ahşap. “Nesin sen? Buraya ait değilsin.” Tılsım çocuğun sesi bir oktav daha yükseldi. “Çık!”

Hızla müzik odasının kapısını açtım ve piyano oturacağını paramparça olmuş bir şekilde buldum, duvardaki panelde de bir yarık vardı. James parçalanmış oturaktan uzakta ayakta duruyor, göğsü inip kalkıyordu. “Wil,” dedi kenetlediği dişlerinin arasından konuşarak. “Bence Ferris’e daha fazla muhafız getirmesini söylemelisin.”

Tılsım çocuk doğal olmayan bir hızla değişti. Bir saniye önce piyanoyu kapıp James’e fırlatmaya hazır kamburlaşmış bir devken şimdi normal boyutlarına ve şekline dönmüş başı önünde duruyordu. “Kraliçem. Merhaba.”

“Neler oluyor böyle?” Titreyen sesimi alçak ve tehlikeli bir tonda tutmaya zorladım.

“Bu,” tılsım çocuk James’e dişlerini gösterdi, “adam söylediği kişi değil. Sizi hayal kırıklığına uğrattıyor kraliçem. O *gerçek* değil.”

Odaya girip James'in yanına gittim. Gündüz elbisemin üzerine ahşap parçacıkları gelmiş, yeri de çizmişlerdi. "James benim arkadaşım, sarayın güvenliğinden sorumlu. Seni bir tehdit olarak görürse hiç düşünmeden zorla buradan çıkarır."

Tılsım çocuk burnundan nefes verdi. "Sadece kraliçem bana emir verebilir."

"Onun dediklerini onaylıyorum. Hareketlerine dikkat et." Döndüm ve kalbim kaburgalarımın altında acı vererek delicesine çarpıp da başımı dik tutarak odadan çıktım.

James kapıyı yavaşça kapattı. "Bu sorun olacak yalnız. Dün gece yatağın altındayken kimse onu rahatsız etmedi ama ya ederlerse? O zaman ne yapar?"

"Bilmiyorum." Başım adrenalinin etkisiyle uğulduyordu. "Senin hakkında söylediklerine ne diyorsun? Söylediğin kişi değil misin? Görebildiğim kadarıyla aramızda onun bu şekilde söylediği tek kişi sensin."

"Keşke bilseydim." Gözlerinden endişe ve karmaşa geçti ama başka bir şey söylemedi. Sonuçta onun sırdaşı değildim. "Koridoru boşaltmam için bana biraz müsaade et. Sonra da şu işi halledelim."

YEDİ

Ölüm sessizliği. Ejderha Kanadının koridoru böyle sessizlik görmemişti.

Indigo Birliği üniformalı askerler duvarlarda sıra olmuşlardı, yüz ifadeleri sert ve gergindi. Parlak ışıktaki kılıçları parlıyordu, tüm bıçaklar çekilmiş savunma pozisyonunda tutuluyordu. Ucu aynadan olan çelikler parlıyordu. James, tılsım oğlan ve ben koridorda ilerlerken adamların hiçbiri kımıldamıyordu. Çavuş Ferris arkamızdan geliyordu.

Bazı askerlerin tılsım çocuğun gözleriyle ilgili batıl inançları olduğundan çocuğun soluk kafasına kumaştan bir çuval geçirilmişti.

Fazla gerçeküstüler, fazla tılsımlılar.

Bir bakışıyla seni tılsımlı yaratığa ya da Işıksadam'a çevirebilir.

Göz göze gelirsenez kör olursunuz.

Oğlanı götürmeye hazırlarken James söylentileri iletmişti, biz de şimdi hançerlerimizi onun boğazına dayamış iki yanında yürüyorduk. Hançerler sadece gösteriydi tabii, yoksa onu kesmek ya da bıçaklamanın onu tamamen en-

gelleyip engellemeyeceğini bilemiyordum. O *insan* değildi.

"Bir, iki, üç, dört..." Tılsım çocuğunun çuvalının altından sayılar mırıldanıyordu.

"Kes şunu." Ona dirsek attım.

Çok doğal bir şeymiş gibi "Silahları sayıyorum," diye mırıldandı.

"Sessizce say." Çuvalın içinden silahları görebildiği için değildi herhalde değil mi?

Çocuk iç geçirdi ama koridorda yürümeye devam ederken sessizdi.

Yirmi adım ileride iki tane nöbetçi düz, neredeyse gizli bir kapı açtılar. Ellerinde kılıçları, yüzlerinde kayıtsız bir ifadeyle bekliyorlardı.

On yedi adım kalmıştı. Çuvalın altından yumuşak, nefese benzer bir ses geldi. Sanki biri hızlıca nefes veriyordu. Sanki biri kahkahalara boğuluyordu.

On dört adım.

"Gerçek değil." Çuval döndü, çocuk James'e bakıyor gibiydi. "Gerçek değil."

On adım.

"Sana konuşmamı emretmedim mi ben?" diye sordum.

Tılsım oğlan yeniden sessizliğe büründü ama etrafında gergin bir balon oluşmuştu, neredeyse gözle görülebilir bir güç.

Altı adım.

Çocuğun parmağındaki eklemler iki yanında bembeyaz kesilmişti. Elindeki ve bileğindeki tendonları çıkıntılı bir şekilde belirmişti. Patlamadan önce gitgide yoğunlaşan, gergin bir öfke gibiydi.

İki adım.

James askerlere kapıdan uzaklaşmalarını işaret etti sonra da tılsım çocuğun arkasından kaşlarını kaldırarak bana baktı. Başımı salladım ve ben depo odasına giden son adımı atarken James durdu.

Çok büyük bir yer değildi, çamaşır ya da temizlik malzemelerinin konduğu, hizmetçi ve uşakların kraliyet ailesi için çabucak bir şeyler alabileceği dar bir alandı.

"İçeri gir." Hançerimi indirip bir elimle, sertçe olmayan bir şekilde tılsım çocuğun ceketinin arkasına dokundum. Yine de çocuğun ellerindeki ve omuzlarındaki gerginlik gevşedi, hiç karşı çıkmadan odaya girdi.

Hemen kapının yanında, eşığın diğer tarafında durdu, hareket etmedi.

"Çuvalı çıkarabilirsin. Kıyafetlerin kalsın."

Yukarı uzanıp çuvalı başından çıkardı sonra da pis bir şeymiş onu bir kol mesafesi önünde tuttu. Yere attığında kumaş pul pul olup çamurlaştı.

"Bu odada kalacaksın. Çıkarsan sonuçları olur."

"Sonuçlarını zaten görüyoruz." Tılsım çocuk yeni bir mekânı inceleyen kedi gibi ilerledi; temkinli ama kendinden emin.

"Bir şey yemen gerekiyor mu?"

"Benim besnim sizin sevginizden geliyor kraliçem." Odanın arkasında diz çöktü, yüzü duvarın dibindeydi. "Bir sır öğrendim. Ah çok hoşuma gitti."

Ne?

Hayır, belki de bilmemek daha iyiydi. Mutlu olduğumuz sürece. "Kapının hemen dışında nöbetçiler olacak. Seni rahatsız etmeyecekler ama bağırırsan, duvarlara vurursan ya da hoşuma gitmeyecek herhangi bir şey ya-

parsan ellerini bağlayıp seni çuvala sokup sessiz ve *hareketsiz* durmanı emrederim. Anladın mı?"

Tılsım çocuk omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. "Anladım kraliçem. Yakında görüşürüz."

Ben dışarı çıkarken James kapıyı kapattı. Mandal kapanıp da kilitlemek üzere anahtarı çevirdiğinde kordorda öfkeli bir esinti oldu, sanki bir kapı ve kilit tılsım çocuğu zapt edebilecekti de...

James anahtarı bana uzattı. "Bende yedeği var ama kullanmak isteyeceğimi pek sanmıyorum."

Anahtarı cebime koydum.

James muhafızları serbest bırakırken ben de bir kez daha çenemi dik omuzlarımı geride tutarak daireme yürüdüm. Çavuş Ferris de kuyruk gibi takip ediyordu.

"Dün majestelerinin görüşme odasında bir şey yapmamıştı. Ya da dairenize giderken." Ferris'in sesi yürüyüp konuşan adamların uğultusu arasında çok yumuşak geliyordu, hareketlerinde az önce bir kasırgadan kaçmışçasına bir rahatlama vardı.

"Şehirdeki tüm tılsım bir araya gelip de onu oluşturduğunda orada mıydın?"

"Hayır."

"Peki, büyüyüp de avludan veliaht prensin balkonuna sıçradığında?"

"Hayır."

Odamın kapısını açtım. "O evcil bir hayvan değil Çavuş Ferris."

"Elbette değil." James aceleyle geldi. "Özür dilerim leydim. O ünlü kaleminizi çalışırken görme şansım biraz beklemek zorunda."

“Bir sorun mu var?”

Başını iki yana salladı. “Taç giyme töreninin güvenliği için çağırıldım. Müttefiklerimizin çoğu anma töreninin ardından taç giyme törenine de katılacaklar. Güvenliklerinden emin olmam gerekiyor. Ama yeni ofisimi ziyaret etmek isterseniz yarın sabah biraz boş vaktim olacak.”

“Yeni ofis mi?”

“Terfiyle birlikte geldi.” James sırtıttı.

“Beni bekleyen koca bir yığın belge var. Öğleden sonra yapalım. Geç saate kadar uyumayı planlıyorum.” Başım-la hâlâ oturma odamdaki masanın üzerinde duran Kara Bıçak malzemelerini işaret ettim.

“Tahmin etmem gerekirdi.” James derin bir iç geçirdi. “Öğleden sonra olsun o zaman. Fakat daha önce de söylediğim gibi, yapmamalısın.”

İkimiz de yapacağımızı biliyorduk.

Günün kalanını Balık Kartalları'yla geçirdim.

Daireleri beklediğim kadar büyüktü. Her birinde şömine ve tamamı dolu kitaplıklar bulunan dört ayrı yatak odası, hatta Aecor kumtaşıdan yapılma bir balık kartalı heykeli bile vardı.

“Wil!” Carl başını incelediği kristal vazodan kaldırdı.

“Buraya neler koyduklarını *gördün* mü?”

“Hareketlerine dikkat et.” Vazoyu ortadaki büyük masaya bırakırken sırtıttı. “Çalacaksan odanda *olmayan* bir şeyi çal. Kendini suçlu konumuna düşürmek istemezsin değil mi?”

“En azından yağmalamadan önce saraydan ayrılmamızı bekle.” Theresa başını iki yana sallayarak öne doğru

çıktı. "Onlara bir-iki parlak şey göstermeye gör anında başımıza yankesici maymun kesiliyorlar."

"Hey Rees." Theresa'ya sarıldım, onun ve diğerlerinin banyo yapıp yemek yediklerini görünce rahatladım. Tepsiler ve tabaklar silinip süpürülmüştü. Hepsinin yaraları, kesikleri iyileşmişti, soylu gençlerden almış ya da yürütmüşler gibi görünen kıyafetler giyiyorlardı. Biraz eskiydi ama her şekilde son on yıldır giydiklerinden çok daha düzgündü.

"Bize bakmaya mı geldin?" diye sordu Kevin iki küçük oğlanın yanında kule gibi yükselerek. Melanie'yle buraya geldiğimizden bu yana Kevin büyümüş, iyice serpilmişti.

"Bir tek onun için değil." Bir çatalı cebine indirirken Carl'a yeniden işaret ettim. "Az önce dediğimi duymadın mı?"

Başını devirerek cebindekileri masaya boşalttı. Gümmüş kaşık çatal takımları, şamdanlardan alınan kristaller, içinde altın parçacıklar bulunan bir mürekkep şişesi. "Bu senin içindi." Şişenin kapağına dokundu.

İçim eriyiverdi. "Aslında size vereceğim bir iş var." Masaya oturduklarında anlatmaya başladım. "Veliaht Prens Tobiah benden Tılsım İttifakı'nı imzalamamı isteyecek."

Connor omuzlarını düşürerek kendini iyice küçülttü.

Masaya eğilerek ağırlığımı elimin ayalarına verdim. "Annem babam ya da büyükannem büyükbabam imzalar mıydı bilmiyorum. Sandcliff Kalesi'nde bunu bilecek birileri kaldıysa bile onların dürüst ve tarafsız olacağına ne kadar güvenebilirim?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Theresa.

Kararlı bir nefes aldım. "Tılsım İttifakı'nı imzalayacağım ama önce bazı değişiklikler yapacağız."

“Ne gibi değişiklikler?” diye sordu Kevin.

Cebimden katlanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzattım. “Şimdilik bunlar. Ama bundan fazlasına ihtiyacım olacağına eminim.”

Kâğıdı açıp listeye göz gezdirdi. “Yani bizden anlaşmayı incelememizi ve ihtiyacın olabilecek başka değişiklikleri düşünmemizi mi istiyorsun?”

“Aynen.” Onlara bir kopyasını vermem gerekecekti ama zor olmazdı. “Okuyun. İnceleyin. Sorular sorun. Anlaşmayı bu dünyadaki herkesten daha iyi bilmenizi istiyorum.”

Theresa yüzünü buruşturdu. “O zaman çok da büyük bir istek değilmiş. Cebimizde taşlarla şehir duvarının etrafında koşmamızı da istiyor musun?”

Ona bir ekmek parçası attım. Carl havada yakalayıp yedi.

“Aecor’un hükümdarlığı için tüm gücümle müzakere edeceğim. Tobiah uzlaşmacı biri ama amcası öyle değil. Buna izin vermeyeceği son derece açık.”

“Ne zaman başlayacaksın?” Kevin ayağa kalkıp elinde anlaşma maddeleri listemle odada yürümeye başladı. “Hemen mi?”

“Buradaki varlığımız bir başlangıç.” Sesime cesaret katmaya zorladım kendimi. “Ama resmi görüşmeler Tobiah’nın taç giyme töreninden sonra başlayacak. Bunda bir sorun yok. Kral olduğunda daha fazla gücü olacak. Bizim de buna ihtiyacımız var.” Bir an tereddüt ettim. “Müzakereleri geciktirmek isteyenler var. Sabırlı davranmalıyız.”

Carl başını iki yana salladı. “Sabırlı olmaktan nefret ediyorum.”

"Çok aptalca," diye mırıldandı Kevin. "Yani barış müzakerelerini geciktirmek. Patrick Aecor'da bir devrim başlatacak."

"Öyle ama Skyvale ve Aecor birbirlerinden çok uzakta. Buradaki bir dolu insan için bu o kadar önemli bir şey değil. Felakete rağmen Indigo Krallığı hâlâ Aecor'dan çok daha güçlü bir konumda. Patrick hangi birlikleri yönetmeyi başarırrsa başarsın Indigo Ordusu'nun gücüyle kıyaslandığında hiç kalacak."

Theresa dudağını ısırdı. "Aecor'un bağımsızlığı imkânsızmış gibi anlatıyorsun. Hiç ümit yok mu?"

"Bilmiyorum." İç çektim. "Patrick bunu kaçınılmazmış gibi anlatıyordu. Ama onun da hep böyle kendine has kaçınılmaz bir yanı var değil mi?"

"Özlüyorum," dedi. "Haklı olduğumuzu bilmenin kesinliğini. İçimizi rahatlatan bu haklılığımızla krallığımızı geri alacaktık. Şimdiyse her şey çok belirsiz görünüyor."

"Berbat bir durum." Hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Dördünüz için bir öğretmen tutacağım. Size belgedeki kafa karıştırıcı kısımları anlamanıza yardımcı olacaklar, ayrıca siz barbarlara bazı nazik davranışları öğretecekler. Belki bütün bu belirsizliğe de yardımcı olur."

"Öğretmen." Carl suratını astı.

Kevin yürüyüşünden ve incelediği listeden başını kaldırdı. "Veliaht prens tılsım sorununu çözmek için büyüyle çalışmalar yapmaya izin mi verecek?"

"Çaresiz durumda. Liadialı mülteciler Skyvale'i terk ettiler, muhtemelen Aecor'a gidiyorlar. Indigo Krallığı'nın güneybatı sınırları zaten tılsıma yenik düşmüş durumda. Yakında herkes doğuya bakmaya başlayacak."

"Büyüyü kim kullanacak? Skyvale'deki tüm teşhirciler yakalandı. Yoksa..." Kevin başını yana eğdi. "Senin hakkındaki söylentiler doğru mu?"

Üzerime bir yorgunluk çöktü. Onlara söylemek istiyordum ama Kevin'in ihanete uğramış ses tonu buna engel oluyordu. "Söylentilerin bazıları doğru."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Connor.

"Ben bir teşhirciyim. Her zaman öyleydim ama gizli tuttum. Gücümü kullanmamaya çalıştım."

Onlara tılsımlı topraklardaki çekirge saldırısını, yaptıklarımı ve tılsımın nasıl bir oğlan çocuğuna dönüştüğünü anlatırken odadaki tüm ağızlar bir karışık açık kalmıştı.

Theresa yumruğunu alnına bastırdı. "Soru sormaya nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Biliyorum." Sandalyede geriye yaslanıp iç geçirdim. "Sindirilecek çok konu var."

"Tılsım çocukla tanışacak mıyız?" diye sordu Carl.

"İstemezsin." Elimde olsa onu sonsuza kadar odasında kilitli tutardım. "Sadece gerçekleri söylentilerden değil benden duymanızı istedim."

"Bu sebeple Tobiah Tılsım İttifakı'nın imzalamaya bu kadar hevesli." Kevin yeniden sandalyeye çöküp dizlerini masaya dayadı. "Çünkü sadece söylenti bile olsa güçlerini şu an herkes biliyor ve seni kendine müttefik olarak istiyorsa büyü'nün özel şartlar altında kullanılmasına izin vererek doğrulamak durumunda."

"İşe yarayabilir mi?" diye sordu Connor. "Büyün tılsımı durdurmaya yardımcı olabilir mi?"

Ensemdeki gergin bir noktayı ovuşturdum. "Belki. Bil-

miyorum. Daha önce yaptığım... karman çorman bir işe döndü. Kontrolden çıktı. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü aşırı derecede büyüktü. Bunu tekrar denemeli miyim bilmiyorum. Bunu yaparak ne kadar daha tılsım yarattım acaba?”

Elbette bir cevapları yoktu.

Günün kalanını onlarla geçirerek onlara sarayın halka açık kısımlarını gösterdim, kimleri sinirlendirmemeleri gerektiği konusunda uyardım. Çavuş Ferris ile diğer muhafızlar da peşimizden geldiler, arkadaşlarıma kütüphaneyi, balo salonlarını ve diğer çalışma odalarını tanıtırken o kadar görünmez değillerdi.

Odalarına döndüğümüzde Tılsım İttifakı'nın bir kopyası bırakılmıştı bile, ben de onlara iyi akşamlar ve keyifli çalışmalar diledim. Bu konuda bir tek Kevin neşeli görünüyordu.

Kapıya geldiğimde bu küçük gruba dönüp sesimin neşeli çıkması için kendimi zorladım. “Unutmayın, biz burada kendimiz olarak kalıyoruz, değerli eşyaları çalmak için *değil* ama bir yandan da gözetim altındayız. Sırlar sır olarak kalır.”

Hepsi başlarını salladılar.

“Derslerinizi unutmayın.”

“En hızlı yeme konusundaki dersleri mi?” diye sordu Kevin.

“Yoksa fark ettirmeden ceplerden bir şey aşırma mı?” Theresa gülümsedi.

“Yoksa,” diye dalga geçmeye devam etti Carl, “sen ve Mel bize bıçak attığında daha hızlı olmamız gerektiğini öğrendiğimiz ders mi?”

“Onlar tahta bıçaklardı bir defa. Canınızı acıtmazdı. Çok değil yani.” Melanie’nin adını duymak canımı yaksa da ben de gülümsedim ama çok değil. “*Tavır ve davranışlarınız* konusundaki derslerinizi.” Tamamen yapmacık bir gülümsemeyle daireden çıkıp hızla kendi daireme gittim, Çavuş Ferris hemen dibimdeydi.

Belki de Tobiah ve annesi haklılardı, şansım varken Patrick’in peşinden gitmeliydim.

Yatak odamda Kara Bıçak malzemelerinin olduğu çantayı açtım. Kıyafetler ve çizmeler benim bedenime ve numarama göreymi. Çizmelerin üst kısmına siyah balık kartalları işlenmişti, yakından bakmadıkça görmesi zordu. Elbette ki siyah olan kemerde birkaç silah ve malzemeyi koyacak yer vardı, buna elimden alınan kendi hançerlerim, ipim ile kancam, spiral gümüş ipleri olan bir kese de dahildi. Ayrıca ele sığan küçük bir arbalet, sırttan çaprazlamasına geçen kılıç kayışına uyan siyah kabızalı bir kılıç vardı.

Kendi malzemelerimin bir kısmı konmuş olsa da -kendisi maymuncuğumu eskimiş kısımlarından tanıımıştım- geriye kalan her şey Kara Bıçak’a ait gibiydi, sadece boyaları bana göre ayarlanmıştı.

“Düşününce,” diye mırıldandım yatağımın üzerindeki bu karanlık cümbüşe. “Pantolonu gerçekten istiyordum.”

Herhangi bir not yoktu fakat her şeyin nereden geldiğini biliyordum. Tobiah bu çanta için haftalarca uğramış olmalıydı.

Gece yarısından dört saat önce akşam sekizde Hawk-sbill saat kulesi çaldığında hazırdım. Tamamen siyahla-

ra bürünmüştüm, örgüm gömleğimin arkasında, içeriden sarkıyordu, silahlarımı alıp balkona çıktım.

Ayak parmaklarımı ittirdim, yeni çizmeler biraz sertti ve baldırlarımın etrafında biraz tuhaf hissettiriyordu, yine de kavrayışı güçlü ve sağlamdı. Tırmanabilirdim.

Karanlıkta muhafızlara bakarken kancamı balkon parmaklıklarının saray duvarıyla bitiştiği yerin yanına geçirip aşağı indim. Parmak uçlarım neredeyse hiç ses çıkarmadan yere dokundu, ipi toplayıp belime taktım. Her şey için bir yer vardı. Ne güzel.

Sarayın diğer ucundan gelen esinti, beraberinde yumuşak sesler getiriyordu. Yakınlarda daha çok ses vardı. Ormanda. Yıkılmış müstemilatlarda. Greenstone'a doğru giderken hepsinden uzak durdum.

Bu bölge hava kararıp da işçilerin çoğu evlerine döndüğünde genellikle sessiz olurdu ama şimdi Hawksbill'e tırmanırken hafif bir hayat sesi yükseliyordu. İnsanların yamalı ceketleri ve bereleriyle lime lime olmuş örtülerin altında birbirlerine sokuldukları sokak aralarından, kapı eşiklerinden sesler geliyordu.

Kalbim sıkışırken gideceğim yere doğru duvarın dibinden yan yan yürüyordum. Yerlerinden olmuş burada saklanan onlarca, belki yüzlerce insan gördüğüme şaşırma-malıydım. Büyük binaların rüzgâr almayan kenarlarında buldukları azıcık sıcaklığı onlardan esirgeyemezdim. Ama varlıkları araştırmamı yapmamı zorlaştıracaktı. Greenstone'daki çatılar Thornton ve Bayraklar'daki çatılarda ilerlemekten zordu. Burada, büyük yük araçları girebilsin diye binaların arasındaki mesafe daha çoktu. Trenler bu yüzyılda kaldırılmış, rayların çoğu da daha

iyi şekillerde kullanılmak üzere sökülmüş olsa da birkaç caddeden demiryolu geçiyordu.

“Şşt,” dedi biri.

İnsan mırıltıları bir anda kesilerek yerini kaldırım-daki *pat pat* çizme seslerine bıraktı. Kendimi duvarın tepesindeki düz yüzeye bastırıp taştaki ufak çıkıntıdan seyretmeye koyuldum. Polis havaya kaldırdığı lambalar-la sokaklara giriyordu. “Burası yasak bölge!” dedi biri. “Hava karardıktan sonra kimse buraya giremez. Şimdi giderseniz kimse ceza almayacak. Ama sizi zorla çıkartmak zorunda kalırsak şehirden atılacaksınız, bir daha da girme izniniz olmayacak.”

Kimse hareket etmiyordu. Polis sokakların ortasında sıra olmuş ellerindeki lambalarla gece görüşleri kısıtlı olsa da gölgelere bakıyordu. “Burada olduğunuzu biliyoruz. İki dakikanız var.”

Nefesimi tutup emirlere uyacak biri olacak mı diye bekledim ama terk edilmiş evlerin kirli pencerelerinde gölgeler hareket etti, evsizler saklandıkları yere daha da sindiler.

İlk dakika gelip geçti.

“Işığa çıkın,” diye bağırdı memurlardan biri. “Bu bölge tehlikeli. Burada kalamazsınız. Ama Bayraklar’da korunaklı yerler var.”

Diğer bir memur, doğruca birbirine sokulmuş duran bir aileyi gördüğüm kapı eşiğine doğru seslendi. “Greens-tone Felakette en çok hasarı alan yer oldu. Tamamen güvenli değil...”

“Saray dışında hiçbir yer güvenli değil!” diye bağırdı adamın biri. “Barınaklar bile tehlikeli! Soylular daha

fazla parti düzenlerlerken biz burada korku içinde yaşıyoruz!"

Sokak bir anda karıştı. Evsizler dört bir yöne dağılmaya başladı, bazıları kendilerini savunmak üzere coplarını kaldıran polisler doğru gittiler ama çoğu öylece kaçıştı. İnsanlar eşyalarını toparlayıp çocuklarını kucaklarına alıp binaların arasında kaybolurken ayakkabılar -hatta çıplak ayaklar- kaldırım taşlarını dövüyordu.

Batıdan dondurucu bir rüzgâr esmeye başladı, duvarın tepesinde ellerinde lambalarla evsizlerin peşinden giden polis memurlarını seyrederken ürperdim. İnsanlar yalandıkça çığlıklar ve bağırışlar yükseliyordu. Polisler bazılarını direklerle kelepçeliyor, diğerlerini de onlara kelepçeleyerek başında birkaç memurun durduğu bir tutuklu zinciri yapıyorlardı, bu arada diğer polisler kaçanları kovalıyorlardı.

İlk hareketliliğin ardından altımdaki sokaklar sakinleşti, sadece yer yer köşelerden esen rüzgârın sesini kesen öksürükler ve hıçkırıklar duyuluyordu.

Polis kaç kişiyi yakalamış diye aşağıya baktım.

Bazıları küçük çocuklu ailelerden oluşan birbirine sarılmış birkaç grup vardı ve arkadaşları ya da aileleri gidince tek başlarına ortada kalmış gibi görünen kişiler yakalanmıştı.

Yüzden fazla insan, ayrıca polisin arkadan sürükledikleri vardı. Nöbet tutan sadece üç ya da dört polis vardı.

Birkaç polis olsa sorun olmazdı ama korkmuş yüz insanla birlikte olay izdihama dönüşebilirdi. Daha önce insanların Kara Bıçak'a nasıl tepki verdiğini görmüş-tüm, genelde riske girmek istediğimden daha dostçaydı.

Yine de Kara Bıçak'ın Prenses Wilhelmina olarak ortaya çıkmasının bana puan kazandıracağından şüpheliydim. Ama ne yapabiliyordum ki? Tek başımaydım ve şu an Patrick'i bulmam daha önemli değil miydi?

İçim utançla doldu. Polisin bu insanları zorla şehrin dışına sürüklemesine izin vermek buna razı olduğumu göstermek demekti.

Soğuk hava genzimi yakarken kalçamdaki küçük arabaleti hissettim. Sırf aşağıya inmeyi göze alamamam tutuklulara bir kaçma şansı veremeyeceğim anlamına gelmezdi.

Yayı gerdim, ucuna küçük bir ok koydum sonra da duruşumu düzelterip nişan aldım.

Ok polisin bacağına isabet edince aniden yeni bir panik dalgası başladı ve yakalananlar çığlık atıp kendilerini serbest bırakmak için mücadele etmeye başladılar. Ardından hızla dört atış daha yaptım ama yalnızca biri isabetli oldu.

"Kara Bıçak burada!" diye bağırdı biri. "Kara Bıçak bizi kurtaracak!"

Duvarın kenarından çekildim. Yakalananların kelepçelerin anahtarını bulup kaçmalarını umuyordum.

Polisler yaralı arkadaşlarına yardım etmek için döndüler. Zıplayarak duvar boyunca koşup olay yerinden uzaklaşmadan önce bacaklara doğru birkaç atış daha yaptım.

Rüzgâra doğru koşuyordum ama bağırışlar ve çığlıklar uzaklaşana dek devam ettim. Yeniden yalnız kaldığımda durup soluklanarak bölgenin önümde duran en kuzey sınırını inceledim. Aldığım kesik nefesler soğuk havada buhar gibi çıkıyordu.

Orada doğru şeyi mi yapmıştım? Yeterli şekilde müdahale edebilmiş miydim?

Felaket yüzünden bir sürü insan yerinden yurdundan olmuştu. Belki Greenstone şehirdeki en güvenli yer değildi ama zorla duvarın dışına çıkarılmaktan ya da Bayraklar'daki kalabalık barınaklarda olmaktan daha güvenli olduğu kesindi. Şehre gelen yeni mültecilerle birlikte barınaklar biraz daha kalabalıklaştırdı o kadar.

Bu endişeleri kafamdan uzaklaştırdım. Elimden geleni yapmıştım.

Dikkatle sokağa indim ve gölgelerden ilerleyerek doğruca Balıkçı Ağzı'na gittim. Kaslarımı esnetmek ve zorlamak, gecenin beni sarıp sarmalamasına izin vermek iyi hissettirmişti. Saraydaki her şey şu an çok uzakmış gibi geliyordu.

Ancak Skyvale'in sorunları her zamankinden daha gerçektir. Felaket yalnızca birkaç saat sürmüş olsa da etkileri derindi; bina bir anlığın erimiş gibi bir depodan aşağıya taşlardan bir şelale oluşmuştu, binalara dalan sincaplar oldukları yerde, yarı çömelmiş şekilde taşlaşıp kalmıştı, tesisat boruları üretildikleri fabrikadan dışarı çıkarak dev binaya tuhaf iskeletimsi bir görünüş vermişti.

Bunlar tılsımlı toprakların başlangıcıydı.

Hızla devam ettim.

Balıkçı Ağzı bölgenin diğer ucunda, ırmağın şehir duvarı altından geçtiği yerdeydi. Gün boyunca balıkçılar ağlarını suya boydan boya gererlerdi. Genelde yakaladıklarının bir kısmını Skyvale'in daha varlıklı bölgelerinden alınan eşyalarla takas etmeye ikna edilebilirlerdi.

Bu akşam balıkçı boştu, akıntının aşağısından bir

grup insanın sesi geliyordu. Bir çocuk sıçrayan soğuk suyla çığlık atınca diğer yetişkinler onu azarladılar. “Sessiz ol,” dediler. “Yoksa polis bizi bulacak.”

Burnumu keskin balık kokusuyla buruştura buruştura ırmak kenarından devam ettim. İçeri taşınmaya hazır onlarca fıçıyı görünce kimsenin gelip birkaç öğün yemek çalmadığına inanmak zordu.

Ama fıçılara bir göz atmak nedenini anlamaya yetmişti. Kahverengi şeritli levrek ve kırmızı karınlı güneş balıkları ölüydü ama yüzgeçlerinin olduğu yerde eller vardı. Küçük, kahverengi ve perdeli parmakları olan eller. Gözleri de bir tuhaf bakıyordu. İnsan gibi. Bazılarının dudakları vardı.

Boğazımdan safra yükseldi, oradan ayrıldım.

Bunu buraya ben getirmiştım. Benim büyüm. Benim tılsım çocuğum.

Elimde hançerimle temkinli bir biçimde binaya girdim. Ağır, nemli karanlık beni bir pelerin gibi sardı, gözlerimin alışması için durup bekledim.

Vahşi bir kedi miyavladı. Onu, duvar kenarında üst üste dizili paketlenmiş balık sandıklarının arkasından gelen daha boğuk bir hırıltı takip etti. Nemli depo bölümü ile arkamda gürleyerek akan ırmak sesi diğer sesleri bastırıyordu.

Her sandığın ve fıçının arkasını kontrol ettim ama Balık Kartalları'ndan bir işaret yoktu. Küçük ofisin malzemeleri talan edilmişti.

Uzaktan saat kulesi gece on biri vuruyordu. Kısa süre sonra dönmem gerekiyordu. Fazladan konan nöbetçiler sağ olsun zamanımın çoğunu Hawksbill'de gizli saklı iler-

lemekle harcamıştım. Acele etmek bundan önce yakayı ele vermeme sebep olmuştu.

Çıkış yolunu yaralamışken durdum. Duvara asılı kremi beyaz renkte bir kâğıt cereyanda sallanıyordu. Kirli ve buruşuk olsa da bir balıkçı için fazla güzel bir kâğıt olduğu kolayca anlaşılıyordu.

Saray kırtasiyesinden alınma kâğıdı duvardan alınırken bir kahkaha attım. Melanie'nin en az yüzü ve sesi kadar tanıdık elyazısıyla yazılmış bir liste.

Yerler, numaralar... Bu listeyi biliyordum. Skyvale Sarayı'na girdiğimizde kopyaladığımız listeydi, Aecor'daki direnişçi gruplar yer alıyordu, gerçi sıralaması hatırladığımdan farklıydı.

"Ah Melanie." Kâğıdı katlayıp ceplerden birine koydum. "Çok akıllısın."

Cevabını duyar gibiydim: "*Doğru söze ne denir?*"

Melanie *dönmemiştir*. Dönmemiştir. Patrick, o geri döner dönmez yola devam etmek istemiş olmalıydı, o da bu-
raya bakacağımı bildiğinden geriye bir şey bırakmıştı.

Hawksbill'e doğru yola çıkıyordum ki ırmağın aşağısından gelen bir çığlık sessizliği bıçak gibi kesti.

Çığlıklara ve yetişkinliklerin sudan uzaklaşmaya çalışan kıza bağırışlarına doğru koşarken kalbim deli gibi atıyordu. Biri yardım için polis çağırırdı.

İrmak kıyısı boyunca hızla koştum, su sağ tarafımda mürekkep gibi siyah çalıyordu. Uzaktan gelen ay ışığında püsküren su ışıltarken yaratığın biri suyun derinliklerinden sağa sola çırpınarak çıktı. Yılan gibi pulları, hızla açılıp kapanan çeneleriyle yılan ve kertenkele arası korkunç bir karışımdı, bir av köpeği kadar büyüktü. Dev

büyüklükteki uzun sivri dişlerinden siyah sular sızarken altı ya da yedi kişilik olan gruba doğru ağır ağır ilerliyordu, buna diğerlerinin önünde öylece ayakta duran kız da dahildi. Kız dikkatle ve yavaş yavaş her defasında bir adım geri atarak geri çekiliyordu. Gözlerinin beyaz kı-sımları kocaman ışıldıyordu.

“Haydi,” dedi büyükler panikle. “Az kaldı.”

Kız hafifçe ağlamaya başlayınca tılsımlı yaratık öne doğru sıçradı...

“Hey!” Eriyen bir duvarın gölgesinden çıkıp ses çıkarmadan kılıcı kınından çıkardım.

Yaratık pençeleri, sivri dişleri, pullarıyla öfkeyle dönerek tılsımlı beyaz gözlerini bana doğrulttu. Kız dönüp ailesine koştu, kızı tutup kollarından çekerek yaratığın görüş alanından uzaklaştırdılar.

Yaratık, aşağı yukarı hareket ederek vücudunun kalan kısmını yukarıda tutmaya çalışan dört kısa bacağıyla sürünerek bana doğru geliyordu. Tılsım kendisine hiç nazik davranmamıştı.

Kılıcım onunla benim aramda parıldadı, çeliğin esnekliği farklıydı. Daha önce de kılıç kullanmıştım ama böyle değil, hiç böylesine ince bir kılıç kullanmıştım. Kabzası elime mükemmel oturuyordu. Gerçi diğer malzemelerim de öyleydi, bana özel yapılmıştı.

Yaratık bana yaklaşıp kadar kımıldamadım sonra kılıcımı havada salladım. Yaratık, kuyruğu ve gövdesi birbirine dolanarak geri sıçradı ama hemen toplardı. Solumdan gelirken süt gibi gözleri yine üzerimdeydi. Kılıcımı öne savurdum ama bir dişe çarparak çın sesiyle aşağıya kaydı. Dişin ucundan damlayan siyah sıvı kılıcımın

üzerine geldi. Zehir çeliğe dokununca metal cızırdadı.

Küfrederek kılıcımı yaratığa savurup burun deliğine soktum. Tiz bir çığlık atarak geri çekildi, sanki seçtiği kurbanını yeniden değerlendiriyordu.

“Yeni kılıcımı mahvettin,” diye homurdanarak zehri etkisiz hale getirmek için cızırdayan kılıcı koyu ırmağa soktum.

Yılanımsı kertenkele tıslayarak öne atıldı, dişler üzerine gelirken kendimi savunmak için kılıcımı son anda kaldırdım. Kılıcın üzerindeki su damlaları parıldarken kılıç havada yay çizip yaratığın ağzına girdi ve yüzünde uzun bir kesik açtı. Tıslamayla çığlık arası bir ses duyulurken etrafımda dönerek suya girdi.

Kaçmasına izin veremezdim. Gidip saldıracak başka birini bulurdu, serbest bırakılırsa vereceği zararı tahmin bile edemiyordum.

Yaratığa atılarak kılıcımı onun yan tarafına, derince soktum. Çok derine. Çıkarmaya çalışırken döndü ve kabza elimden kaydı. Kılıcım kaldırım taşlarına doğru fırlarken yaratık da üzerime sıçrayacakmış gibi çömeldi.

Ellerim hançerlerimi buldu ama çok yavaş kalmıştım. Tılsımlı yaratığın ön dişi omzuma girdi ve geriye doğru düşerek yaratığın ağırlığı altında kısılıp kaldım. Dişlerindeki zehir parlıyordu.

Hançerlerime uzanıp ikisini birden boğazına batırırken aynı anda dizlerimin üstüne kalkarak onu kendimden uzağa fırlattım.

Yaratık, yarasından kan aka aka yuvarlandı. Yeniden saldırmadı ama göğsü aldığı nefesle hâlâ hareket ediyordu. Bir gözüm hayvanın üzerindeyken hançerlerimi yıka-

mak üzere suya eğildim, sonra da kılıcımı buldum.

“Kara Bıçak,” dedi biri nefes nefese.

Dönüp sokağın girişinde dövüş alanından uzakta fakat seyredecek kadar yakın bir yerde birbirine sokulmuş duran aileyi buldum.

Tek kelime etmeden kılıcımı kapıp sadece emin olmak için yılanımsı kertenkelenin boğazına bir kere soktum. Beyaz bir sis yükselirken oradan çekildim.

“Teşekkürler Kara Bıçak!” diye seslendi bir kadın. “Kızımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Etme.” Tılsımın buraya gelmesi benim hatamdı. Skyvale’i bir kâbusa çeviren hatam. Durmadan daha kötüye giden hatam.

SEKİZ

Yeni devriyelerle saraya ön taraftan tırmanmak, gel beni yakala demekti. Bu da gizlice çıkıp girmek için Ejderha Kanadı'nın arkasındaki yerimi daha elverişli hale getiriyordu.

Balkonuma tırmandım, parmaklıkların üzerinden atlayıp sessizce yere indim.

Oturma odamda bir ışık yanıyordu.

Odayı karanlık bırakmıştım ama belli ki şimdi *biri* vardı. Bir hizmetçi beni aramaya gelmiş olabilirdi. Belki Çavuş Ferris'ti. Yine de hançerlerimin kılıflarında, çekilmeye hazır olduğundan emin olarak yatak odama girdim.

Oda karanlıktı. Sessizdi. İyice gölgeye sokularak kapıyı arkamdan kapattım.

Bir ışık alevlendi; odamdaki gaz lambası tıslayarak yandı ve kapının yanında iri yapılı bir adam belirdi.

Prens Colin Pierce. Aecor Bölgesi *Derebeyi*. Gözlerim ışığa tam alışmadan hançerlerimi kavradım ama Prens Colin elinin birini kaldırdı. "Yapmasanız daha iyi edersiniz prenses. Ağabeyimi öldüren kişinin siz olmadığınızdan emin olmayanlar var."

"Kral Terrell'e dokunmadığımı biliyorsunuz."

"Biliyor muyum?" Silahlarımı işaret etti. "Bana çok iyi korumalı yerlerde girip bu silahları kullanmakta epey yetenekliymişsiniz gibi geliyor. Sonuçta Kara Bıçak'sınız. Acaba saraydan çıkmanız yasakken sizi odanıza bir hırsız gibi girerken gördüğümü birilerine söylemeli miyim? İnsanlar ne der?"

"Bence söylemelisiniz. Ah sizin için ne kadar da tuhaf sorular olur yalnız. Neden bir leydinin yatak odasına gizlice giriyordunuz ki? Ona ne yapmayı planlıyordunuz?" Yüreğim boğazımda atıyordu, *güzel* bir soru sormuştum.

Gözlerini kıstı. "Ah sevgili Wilhelmina. Tek söylemem gereken buraya davet edildiğim olurdu. Sonuçta Aecor'u istiyorsun. Herkes senin ne olduğunu biliyor; Kara Bıçak, kimlik hırsız, teşhirci, tılsım canlandırıcı. Sen de Patrick'i yakalamak için hepimiz kadar çok uğraştığını söyleyebilirsin ama bana kalırsa dışarıya taktiklerimiz ve planlarımız konusunda onu uyarmak için çıkmıştın."

Nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Beni *tehdit ediyordu*. "Ne istiyorsun?"

Gülüştü bir örümcek gibi sinsice belirdi yüzünde. "Sen-ce ne istiyorum?"

"Aecor'u. Krallığımdan vazgeçmemi istiyorsun." Peki ya direnirsem... ne olacaktı? Soruşturma mı başlatırdı? Kara Bıçak olarak dışarı çıktığıma dair kanıtı mı vardı?

"Her şeyden vazgeçmeni istiyorum." Bakışları en az bir dokunuş kadar ağır bir şekilde bedenimde dolaştı. Rahatsız edici berbat bir his nefesimi sekteye uğratıp tüm vücudumu ürpertti. Hayalet eller tenimde morluklar bırakarak üzerimde geziniyordu, içimdeki çaresiz bir parçam

öne atılıp hançerlerimi onun göğsüne atmak istiyordu.

Prens Colin'in dikkati keskin bir gülümsemeyle bacaklarıma kaydı. "İyi uykular prenses. İyi uyuyacağınızı biliyorum." Eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Başım dönerken iki derin nefes aldım ve onun oturma odamdan, *benim* mekânımdan çıkan ayak seslerini dinledim.

Ölke, görüşümü buğulandırırken elimde bıçaklarımla peşinden fırladım. Fakat ben yaklaşırken çoktan kapıya giden yolu yarılamıştı, bana sanki onu öldürmemin ne kadar aptalca olacağını hatırlatırcasına azarlar bir bakış attı.

"Bu arada yeğenim hakkında ilginç bir söylenti duydum. Onu ziyaret ettiğimde ölmek üzereydi ama şu an gayet iyileşmiş görünüyor. Hem onun hem de korumasının mucizevi iyileşmesi esnasında burada olmanız ne ilginç."

Bunu dedikten sonra beni yumruklarım arasında tuttuğum hançerlerimle bomboş kapı eşiğinde bırakarak koridorda uzun adımlarla yürüyüp gitti.

Nöbet tutan kimse yoktu. Nerede?..

Prens Colin. Elbette ya.

İstedığı herkesi tehdit edebilirdi ama krallığını elinde tutamayacaktı.

Bana daha dokunamadan onu öldürürdüm.

Gün ağarmadan kapının önündeydim.

Çavuş Ferris kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir şekilde duruyordu. "Chris'e ne oldu?"

"Kime?" Koridoru taradım ama tılsım çocuğun depo odasının önündeki iki nöbetçiden başka kimse yoktu.

Tobiah'nın dairesinin önünde bile kimse yoktu, gerçi o nöbetçilerini içeride tutmaya karşı çıkmazdı.

“Gece nöbetçiniz. Hazır konu buyken tılsım canavarınızın nöbetçileri nerede?”

“Onlara sorsana.” Onun yanından geçerek normal bir surat ifadesiyle koridorda yürümeye başladım.

Çavuş Ferris arkamdan geldi. Ne şüphe. “Sizi nereye götürebilirim?”

Sanki önden yürüyen oydu.

“Yüzbaşı Rayner ile randevum var.”

“Bu öğleden sonra.”

“Beni bu sabah görecek.”

Arkasından gelen sorular cevap olarak karşılığını sessizlikle aldı. Sadece bacağımda, okyanus rengi elbisemin altında gizli hançer zihnimdeki öfkeyi dindirmeye yardımcı oluyordu.

James'in yeni çalışma odasının ahşap duvar panellerinde pirince oyulmuş Rayner ailesi arması ile iç duvardaki kitaplık rafı dışında hiçbir şey yoktu. Raflar tarih, taktik çalışmaları ve atlaslarla doluydu.

“Prenses.” İçeri girdiğimde James resmi bir ses tonuyla konuşarak ayağa kalktı. “Lütfen girin ve oturun. Dağınıklık için kusura bakmayın. Henüz burayı toparlayacak zamanım olmadı.” Masanın üstüyle bir dağınık duran kitap ve belgeleri gösterdi. Davetine rağmen oturacağım sandalyede çay kutuları, boş çay fincanlarıyla dolu bir tepsi duruyordu.

“Yüzbaşım bir saniyenizi alabilir miyim?” Çavuş Ferris girişte bekliyordu.

James çay tepsisini alıp onunla gitti. Kapı, seslerini

boğuk bir hale getirerek kapandı ama bir saniye içinde James geri döndü. “Özür dilerim. Dün bütün öğleden sonra buraya gömülüp kaldım. Ama önceki çalışma odamdan farklı olarak burada bir pencere var.”

“Özür dilenecek bir şey yok. Uyandığından bu yana yapacak çok işin oldu.” Daha iki gün geçtiğine inanmak çok zordu.

James gözlerini indirerek başını aşağı yukarı salladı. “Evet ben de öyle hissediyorum. Uyanmamla ilgili bir şey yapmadığınıza *emin* misiniz?”

“Kesinlikle eminim.” Eline dokununca gözlerini açması tesadüf olmalı. “Patrick’le ilgili bir gelişme kaydedebildiniz mi?”

“Nerede *olmadığını* biliyoruz.” James masasının başına geçti ve aramıza ufak bir boşluk açtı.

Melanie’nin listesini ona uzatırken kâğıt masanın üzerinde hışırdadı. “Dün gece bunu buldum.”

James kâğıdı kendisine yaklaştıırken bakışları koyulaştı. “Bunu nerede buldun?”

“Balıkçı Ağzı’nda.”

Uzunca bir iç geçirdi. “Tamam. Peki nedir bu?”

“Aecorlu direnişçi grupların bir listesi, Patrick’in ilk gideceği yere göre yeniden düzenlendiğini düşünüyorum.”

“Buna güvenebilir miyiz?” İlk yerin üstüne parmağıyla vurdu. “Buraya adam göndermeden önce emin olmamız gerekiyor.”

“Melanie’ye güveniyorum.” Tavuskuşu Hanı’nda bıraktığı mektubu çıkardım. Öncesinde yüzlerce defa okumuştum, konunun çoğu görüştüğümüz zaman üzerinden geçtiklerimizle ilgiliydi. “Bu liste bana ikinci defa bilgi

verme girişimi oluyor. Ben hana girerken karşılaştığımızda bunu bırakıyordu.”

Mektubu alıp göz attı. “Kızıl Milisler mi?”

“Patrick’in, ordusuna verdiği isim.”

“Senin ordun diye ümit ediyordur.” James mektubu katladı. “Onun talebine boyun eğemezsin. Seni kraliçe ilan ederse Prens Colin’i kışkırtmış olacaksın. Patrick de istediğini alacak.”

“Ama ben kendimi kraliçe ilan etmezsem Patrick Indigo Krallığı’na yürüyecek.”

James gözlerini kıstı. “Planladığın şey...”

“Hayır.” Aldığım nefesi tuttum. “Şimdi değil. Ne yaparsam yapayım kazanabilecek gibi durmuyorum. Prens Colin Aecor’dan vazgeçmeyecek, Patrick de krallığımı almamı beklemeyecek. Tutuklanmazsa savaş çıkacak ve hangi tarafta olmam gerektiğini bilmiyorum.”

James şakaklarını ovuştururken başını anladığını göstererek salladı. “Pekâlâ. Üzgünüm. Bunun seni de tıpkı bizim gibi kötü bir duruma soktuğunu düşünmüyordum.” Direnişçi grupların listesini kâğıt yığınlarından birinin üstüne koydu. “Melanie Lien’in kendisine güvenmediğini söylese de bu yerlere gönderecek adamlar ayarlayacağım. Bunu Melanie’ye bir emir olarak yaptırdıysa bizi tuzağa çekecek başka yanlış bilgiler de olabilir.”

Kâğıt üstündeki yalanları herkesten daha iyi bilirdim. “Anlıyorum. Ama ben de bu arada öylece oturup bir şey yapmadan duramam.”

“Ben gece maceralarını hiçbir şey olarak nitelendirmezdim.” Başını iki yana salladı ama neyse ki en azından bu konuda bana zorluk çıkarmıyordu. “Aecor’a gönderile-

cek mektup ne durumda?"

"Notlar alıyorum."

"Güzel." James çoğu boş olan raftaki küçük bir saate baktı. "Başlamak istersen şu an biraz zamanım var. Burada bir yerlerde yazı malzemeleri olacak."

Beni masanın diğer tarafındaki rahat koltuğa oturtup ışığını engellemek için kenardan eğildi.

"Tobiah bu konuda sana daha fazla yardımcı olurdu ama dairesinde hapsolmuş durumda. Nöbetçileri şimdiden bir dolu soru soruyor ama şüphelerinden birilerine bahsetmemenin daha iyi olacağını biliyorlar.

"Haberci Alain'e ne oldu?"

"Onu takip ettirdim. Sonunda Prens Colin'in yanına gitti ama o bilgiyle bir şey yaptılarsa bile henüz kulağıma gelmedi."

Gözlerimi kapatınca dün gece daireme gelen Prens Colin'i gördüm. Alaycı gülüşünü. Memnuniyetini. Bu anı tüylerimi ürpertti.

James rahatsızlığımı fark etmedi. "Her neyse sana bu konuda yardımcı olabilmek için yeterince toplantıya katıldım."

"Ben de yeterince resmi evrakta sahtecilik yaptım..."

"Cidden mi?" İnanamıyormuş gibi görünüyordu. "Sence bilmek ister miyim?"

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. "Hayır, aslında pek bir şey yapmadım. En azından böyle bir belgede değil. Fakat dili ve üslubu az çok biliyorum. Yine de çoğaltmadan önce birinin bakması iyi olabilir. Kimsenin nasıl doğru düzgün prenses olunacağını bilmediğimi bilmesi hiç hoşuma gitmez."

James gözlerini devirdi. "Sizin nasıl bir prenses olduğunuzla ilgili herhangi bir soru olabileceğini düşünemiyorum majesteleri. Şimdi şu işi bitirelim. Güvenliğini ayarlamam gereken bir anma ve taç giyme töreni var biliyorsun."

Ellerimi diğer sandalyeye vurdum. "Otur ve kâğıdı buruşturmaya çalış."

James yanıma oturunca yazı malzemelerimi krem renge dönük beyaz kâğıdın etrafına dizdim. Düz ve çizgisiz bir kâğıttı, üzerinde ne bir kabartma ne bir leke vardı. Sarayda bir dolu güzel kâğıt varken böylesi bir mektubu üzerinde Indigo Krallığı arması bulunan bir kâğıtla göndermek pek iyi bir fikir olmayabilirdi.

Bir cetvel alıp satır genişliklerini ölçüp kılavuz işaretleri yaptım. Kâğıt küçük soluk karelerle kaplanınca cetveli ayarlayıp çok belli olmayan çizgiler çizdim.

Genellikle sayfaları özenle ayarlamak beni sakinleştirirdi ama yorgun zihnim şu an bu işin sebebine doğru kayıp duruyordu. Aecor halkı hayatta olduğumu fark edince ne düşünecekti? Onları bunca yıl kasten ihmal ettiğimi düşünerek ihanete uğramış mı hissederlerdi?

Daha da önemlisi mektubum ulaştığında Patrick onlara ne söyleyecekti? İnsanlara inanmalarını istediğine inandırana kadar sözlerimi nasıl evirip çevirecekti?

Balık Kartalları'nı nasıl kendine çektiyse şüphesiz onları da çekerti. Patrick'in amaçları asilce olsa da onu elde yöntemi...

Hangi aşamada bir *katile* dönüşmüştü?

Kalemimi mürekkebe batırırken içim ihanetle kavru-luyordu.

Önceden çalıştığım cümleler öfkenin telaşıyla aklımdan uçup gitmişti. *Bu resmi bir belgedir...*

Ben, Kral Phillip ve Kraliçe Angela Korte'nin kızı, Sandcliff Kalesi'nin kızıl tahtının meşru vârisi Prenses Wilhelmina Korte'yim.

Ejderha Hanedanlığı'ndan Kral Dördüncü Terrell'in oğlu Veliaht Prens Tobiah Pierce hayatta olduğumdan habersizdi. Şimdi Aecor ile Indigo Krallığı arasındaki sıkıntıları yoluna koymamda bana yardım etmeyi istiyor. Ejderha Hanedanlığı'ndan Aecor Bölgesi Derebeyi olan amcası Prens Colin Pierce ile görüşmelere başlayacağız...

Aecor Ordusu'nun eski generali Brendon Lien'in oğlu Patrick Lien benim rızam olmadan hareket etmiştir. Kendisi gözaltına alınıp ben gelene kadar gözaltında tutulacaktır, geldiğimde bir mahkeme düzenleyerek suçlarının karşılığını nasıl ödeyeceğine karar vereceğim...

Kızıl Milisler onaylanmamış bir güçtür...

Sayfaya öfkeli taslaklar, karalamalar ve süslü kelimeler yazdım. Kalemimin ucu kâğıdın üzerinde çok kötü hareket ediyor, hoş olmayan sesler çıkarıyordu; bundan normalde neden hoşlandığımı hatırlayamıyordum. Neden bana huzur verdiğini, beni yatıştırdığını...

Patrick'in isteklerini vermek söz konusu bile değildi, bu ona sadece daha fazla güç verirdi. Ama krallığımı doğru bir şekilde geri almak istiyordum. Prens Colin'i krallığı barış içinde vermeye ikna etmek işe yaramayacaktı. Daha şimdiden Aecor'dan vazgeçmeyeceğini söylemişti.

Krallığını geri almakta ısrar edersem misilleme yapacağını.

Elim kalemin etrafında kasıldı, mektubumun son satırla-

rını yazarken bileğim kalemi sıkıca tutmaktan zonkluyordu.

İsimle imzalayacakken durdum.

Elim bir türlü W harfini yapamıyordu. Benim imzam nasıldı ki? Küçük mü? Kısaltılmış mıydı? Hiddetli miydi? Okunaklı mı yoksa bir mürekkep karalaması gibi mi?

Peki mektubun kendisine ne demeliydi?..

Düzgünden dağınığa giden, akıcıyken mürekkebin bittiği yerlerde kâğıdı hırpalayan elyazımla birlikte birçok kısım masal canavarı gibiydi. Kelimelerin üzerine mürekkep damlayıp kâğıdın dokusundaki lekelerle dağılarak kâğıdı karartmıştı. En az yedi farklı elyazısı vardı.

“Adını imzalamadın,” dedi James usulca.

“Çocukluğumdan beri hiçbir şeyi adımla imzalamadım.” Kalemi indirirken parmaklarım titriyordu, kalemin ucunda hâlâ birikmiş mürekkep vardı. “Patrick hiç izin vermedi, öğretmenlerimizin hiçbirine gerçek kimliğimi söylemedi. Ben bir sırdım.”

James kollarını masaya koyarak bana doğru eğildi. “Sen artık bir sır değilsin. İstiyorsan imzalayabilirsin.” Mektuptaki canavara baktı, dile getirmediği sözler yüz ifadesinden anlaşıyordu: Tekrar yazmalıydım.

“İmzamın neye benzediğini bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Rahiplerinkini, generallerinkini, tüccarlarinkini biliyorum. Hatta senin ve Tobiah’ının imzalarını da biliyorum. Ama kendiminkini bilmiyorum.”

“Ya elyazın?” Parmağının ucunu kaba süslemenin üzerinde gezdirerek mektubu inceledi. Mürekkep tenine bulaştı. “O gece hapse koyulmandan sonra bazı elyazısı örnekleri bulduğumu söylemiştim. Sana hangisinin senin olduğunu sormuştum.”

"Hiçbiri." Onların hepsi pratik yapmak içindi, bazen de sadece elimde bir kalem tutmaya ve kâğıdın üzerinde ki girinti çıkıntılarda kalemi kaydırmaya ihtiyaç duyduğum içindi.

James'in bıraktığım kalemi alıp kuruyan mürekkebi ni kumaşta siyah lekeler bırakarak temizlerken gülümsemesi sönük ama cesaret vericiydi. Kalemi bana doğru tuttu, bir bıçak ya da hançermiş gibi önce sapını uzattı. "Senin elyazını neye benziyor Wilhelmina?"

"Bilmiyorum." Kalem elime oturdu ama şu an yeni ve alışılmadık bir şey gibi hissettiriyordu. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. "O kadar uzun süre başka birileri gibi yazmaya zaman harcadım ki kendi elyazımı hiçbir zaman öğrenemedim. Bütün bunlar olmadan önce küçük bir çocukken bile öğretmenimin elini taklit ederdim."

Gerçekten bu derece acınası bir durumda mıydım?

"Kendi elyazımı bile bilmiyorum." Tüm görüşümü dol-duran kâğıt yığını gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırptıştırırken bulanıklaşıverdi.

"O zaman belki de öğrenme zamanı gelmiştir."

"Endişelenmek için ne saçma bir şey bu böyle." Kalemi masaya koydum. "Tüm hayatımı bunu düşünmeden geçirmiştim. Başka şeyler, çok daha önemli şeyler olurken şimdi neden rahatsız ediyordu ki?"

James başını iki yana sallayarak yazı malzemelerimi masanın diğer ucuna ittirdi. "Seni çok iyi tanımıyorum. Tobias gibi senin de sakladığın bir dolu şey var. Ama kendimi zeki ve gözlemci olarak nitelendiririm, bu da -çeşitli kılık-larda- saraya geldiğinden bu yana haftalardır senin hakkında birkaç yargıda bulunabildiğim anlamına geliyor."

Bekledim.

“Baskıyı gayet iyi kaldırıyorsun. Şu an kimliğini bildiğimden askerlerle yemek yemenin ya da Prens Colin’le buluşmanın nasıl bir tecrübe olduğunu ancak hayal edebilirim. Ya da Tobiah’nın seni Tek Gece Savaşı’ndan tanıyabileceğini bilerek buraya gelmenin. Seni doğaçlama yaparken gördüm. Dövüşürken gördüm. Leydi Chey’in seni buradan zorla gönderme çabalarına dayandın.” Derin bir nefes aldı. “Ama en güçlü insan bile *her şeye* karşı güçlü duramaz. Her zaman değil.

“Seni durdurmaya çalışan milyonlarca şey var Wilhelmina. Zırhını yavaş yavaş ortadan kaldıran milyonlarca şey. Bu Patrick’i tanımıyorum, krallığını geri almana yardım edebilecek bir konumda da değilim. Romantik gönül işlerin senin bileceğin iş ve koridordaki soluk arkadaşınla *ne yapacağımı* da bilmiyorum. İşin aslı kuzenimin emirleri ya da onun hayatının tehlikede olmasının dışında bana izin verilen çok az bir hareket alanım var. Senin çok işine yaramam ama sana yardım edebileceğim bir konu olabilir.”

Bana kendini küçümsüyormuş gibi geliyordu. Yine de öne eğildim. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok James. Bu işi kendim halledebilirim.”

“Evet.” Nazikçe gülümsedi. “Boyle söylediğini duymuştum. Seni kurtarmak istemiyorum. Sana bir seçenek sunmak istiyorum.”

“Ne için?”

“Bana geçen sabah balkonda neler olduğunu anlat, adamlarımanın seni güvenli bir yere götürmeye çalıştığı sıra.”

Çenem kasıldı. "Başka bir yere götürölmek istemedim. Yardım etmem gerekiyordu."

"Wilhelmına," dedi tek nefeste. "Donup kaldın. Panikledin. Tılsım çocuğun sırf sen korktuğun için sana dokunan herkesi öldürmeye geldi."

Öyle mi olmuştu? Tılsım oğlan muhafızlar beni yakalayana kadar Patrick'in peşindeydi.

"Seni hiç o kadar paniklemiş görmemiştim, bir kere bile."

Masanın dokusunu inceledim. Elbette benim panikle-diğimi görmemişti. Tılsımlı topraklarda tek başımaydım. Ne yaptığımı sadece tılsım çocuk görmüştü, çekirgeler geldiğinde ne kadar zayıf olduğumu.

"Bu..." James tereddüt etti. "Hawksbill'de yakalandıktan sonra askerler seni aradığı için mi oldu?"

Hiçbir şey demedim.

"Ben çıktıktan sonra hücrede kustuğunu duydum. Morlukları biliyorum." Artık iyileşmiş olan koluma baktı. "Geçen sabah adamların sana dokunması..." -tereddüt etti- "sana taciz ediliyormuş gibi hissetmene neden olan bir durumu hatırlattı."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

Daha da nazik bir şekilde, "Kontrol hissini elinden aldı," dedi.

"Kısıtlı hareket halimden faydalandılar." Sözcükler ağzımdan bir zehir gibi çıktı.

"Anlıyorum."

Ama anlamıyordu. Bacaklarının arası ellenmedikçe, taciz eden kişi bunu orada bir silah saklı olabilir diye ısrar ederek meşrulaştırmadıkça anlayamazdı. Etrafı onu başkasıyla karıştırıp umut, merak ya da şans için ona

dokunmak isteyen korkmuş insanlarla sarılmadıkça anlayamazdı. Gecenin bir yarısı yatak odasına biri gizlice girip de onu tehdit etmedikçe anlayamazdı.

"Bu şekilde hissetmen normal. Sana bunu yapan insanlardan nefret etmen de normal."

Onlardan nefret mi ediyordum? Prens Colin dışında hiçbirinin adını bile bilmiyordum.

"Orada kimlerin olduğunu biliyorum," dedi. "Onları Indigo Ordusu'ndan ve Birliği'nden çıkaracağım."

Peki ya Prens Colin? Ona bir şey yapabilir miydi?

Müttefik listem korkutucu bir şekilde küçüktü, düşman listemse alabildiğine dolu. Onursuz, gaddar askerler için yerim yoktu.

"Yapma. Bırak kalsınlar." Onları bir daha görmek istemiyordum kaldı ki o günkü kişilerin yüzlerini hatırlayabileceğimden de emin değildim. Her şekilde dünyamızın güvenliği benim rahatsızlığımdan daha önemliydi. "Ama bu güzel davranışın için minnettarım."

James başını iki yana salladı. "Bu, güzel davranış değil. Bu sarayın ve sakinlerinin güvenliği benim ellerimde. Öncelikle Tobiah'yı koruyacağıma yemin ettim ama görevlerim bundan çok daha fazla. Sen bu sarayın sadece şu anki oturanı değil, başka bir krallığın üyesisin. Seni koruyarak Tobiah'yı ve kaleyi de koruyorum. Ayrıca arkadaşısın Wil. En azından ben öyle umuyorum. Seni güvende hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hiçbir zaman güvende hissetmeyecektim. Burada değil.

"Dün geceki nöbetçine ne oldu?"

Çenemi kaldırdım. "Ona sor."

“Soracağım. Ama senin söylemeni tercih ederim.”

“Görevinden alınmış olduğunu tahmin ediyorum.” Yapanın Ferris olmamasına memnundum. Benim umurumda değildi ama James ona güveniyordu, en azından bu değişmemişti.

“Kim tarafından?”

Omuz silktim. “Nereden bilebilirim?”

“Prens Colin.”

Sesimdeki paniği bastırmaya çalıştım. “Sana bunu söyleten nedir peki?”

“Çünkü adamlarım çok az kişiden emir alırlar ve ondan çok daha az kişi seni bu kadar gerebilir. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun. Ne oldu?”

“Eh çay içmeye gelmemişti. Ama hallettim.”

“Ona hiç şüphem yok.”

“Tobiah’nın iyileştiğini biliyor.”

James uzunca bir iç çekti. “Benim de bunu *halletmem* gerekecek.” Sonra kâğıt yığınının masadan çekip yeni bir kâğıdın üstüne bir cetvel koydu. “Arkadaşılığımдан dünyadaki her şeyden daha fazla keyif aldığını biliyorum ama ikimizin de yapması gereken işler var. Yeteneklerini sergilemekten hiç çekinmediğin için haydi bakalım şu ünlü kalemini iş başında görelim. Bu sefer kendi elyazınla. Neye benzediğini bilmiyorsan, belki de öğrenme vaktin gelmiştir.”

DOKUZ

James, Balık Kartalları ve öğretmenlerle mülakat beni günün geri kalanı boyunca meşgul etti. Balık Kartallarımın ürkemeyen birini -Alana Todd adında bir genç kadını- bulur bulmaz gerekli bilgileri verdim ve onu Aecor'un yüksek mertebe soylularını ehlileştirme göreviyle baş başa bıraktım.

Goldberg ailesiyle yediğim uzun akşam yemeğinden döndüğümde dairem sessizdi, sadece lambaları yaktığımda gazın beni selamlayan o hafif vınlaması vardı. Yalnızdım.

Göğsümdeki bir düğüm gevşedi. James'e, Ferris'e ve gece boyunca daireme atadıkları nöbetçiye güvenmek zorundaydım. Bu defa farklı biri vardır diye ümit ediyordum.

Oturma odamdaki saat akşam onu gösteriyordu. Dışarıda hava kararmış ve rüzgâr neredeyse kış soğuğuyla balkon kapısına vuruyordu.

Perdeyi araladığımda yere bir zarf düştü. Siyah kâğıdın üzerinde yaldızlı bir W harfi parladı.

Mektubu odama götürüp de zarfı açarken kalbim küt

küt çarpıyordu. Mektup klasik beyaz kâğıda siyah mürekkeple yazılmıştı ama zarfı çok... Kara Bıçak'tı.

Wil,

Dün sabahki hızlı ziyaretinden sonra odama bıraktığın mektubu buldum. Hemen cevap verip mutlaka bulabileceğin bir yere bırakmaya karar verdim. Bir sonraki yerim bu kadar açıkta olmayacaktır.

Sana yazdığım ilk mektupla ilgili olarak, anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim. Anlayacağını biliyordum. Krallığın olsun ya da olmasın sen bir prensessin, insanların iyiliği için riskler alıp fedakârlık yapmanın ne demek olduğunu biliyorsun.

Ayrıca şunu söylemek istiyorum, benim için göze aldığın tehlikeler sebebiyle sana teşekkür ederim. Beni -Tobiah'yı- sevmiyorsun bile ama vurulduğum esnada ve sonrasında yaptıklarını biliyorum. (James anlattı.) Şu an ilişkimizle ilgili her şey çok karışık, sen bir anda Aecor'un kayıp prensesi oldun ve ben... biliyorsun. Sana yaptıklarımın sonra benim için yaptıklarını hiçbir şekilde hak etmiyordum.

Wilhelmina, Patrick'in peşinden gitmek daha mantıklı bir seçim olabilirdi, onun Indigo Birliği'nden bu kadar çabuk kurtulacağını düşünmen bir neden yoktu. Ama tam tersi konumda olsak ben de senin için aynısını yapardım.

Tüm anlayışımla,

Tobiah

Cevap vermeden önce mektubu birkaç kere daha okudum sonra üzerimi değiştirip balkona çıktım.

Seçeneklerimi değerlendirirken soğuk hava beni sarıp

sarmaladı. Aşağı in, dolan, geri yukarı çık; yakalanmanın kesin yolu. Ya da yukarı git.

O zaman yukarı gidecektim.

Uğuldayan rüzgârın dışındaki herhangi bir sesi duyabilmek üzere tüm duyularımı açmıştım, kancamı atıp duvara tırmandım. Yukarıya varınca ayağımı çatıya atıp arduvaz çatının üzerinde yuvarlandım.

İpimi ve kancamı kalçama yerleştirip bacaları destek almak ve arada nöbetçileri dinlemek üzere dinlenme yerleri olarak kullanarak tepeye kadar karnımın üstünde süründüm.

Çatının diğer tarafı daha tehlikeliydi, çatı kiremitlerinin arasına tuzak olarak cam parçaları konmuştu. Ay ışığında büyük parçalar görünüyordu ama diğerleri gizliydi. Aşağıya inerken önce dikkatlice ilk ayağımı attım. Sırtımdaki kılıç hareketlerimi kısıtlıyordu ama idare edebilirdim.

İstedğim balkona gelene kadar çatının kenarında yan yan ilerledim. Balkonda duran nöbetçiler yoktu. Ayakkabıların sesi çok uzaktan geliyordu. Rüzgâr soğuk ve keskindi. Çatıdan atladım.

Çömelerek yere indim, eldivenli parmak uçlarım taşa dokundu. Neredeyse hiç ses çıkmadı.

Balkonda hiç kan izi yoktu, zavallı hizmetçiler taşı fırçalayıp yıkamışlardı. Yine de gözlerim Tobiah'nın düştüğü yere çekilmişti, o yere takılıp kalmıştım. Onu az kalsın kaybediyorduk.

Balkon kapısı kilitliydi ama açması kolay bir mekanizmaydı. Kapıyı açıp rüzgârı karşılayan perdelerin arkasına sızmam yarım dakikamı almıştı. Kapıyı sessizce kapattım.

Bir şey beni döndürüp cama yapıştırdı. Yukarıdan altın renkli bir ışık geçti, gözümün önündeki bulanıklık kül gibi bir yüze dönüştü.

Tobiah, avucunu göğüs kemiğime bastırdı, antika dürbünü bir silah gibi kaldırmıştı. Gözleri büyümüş, biraz vahşice bakıyordu ta ki maskemi tanıya dek. Sonra ikimiz birden kılıflarından çıkıp karnına çevrilmiş olan hançerlerime baktık.

Bıçaklar yumuşak bir inişle yere düştü. Onları çektiğimi bile fark etmemiştim.

Tobiah iç geçirerek dürbünü yatağına fırlattı. "Wil." Sonra kollarını güçlü ve sert bir şekilde bana sararak yüzünü boynuma gömdü. "Burada olmamalısın."

O da beni böyle tutmamalıydı, hele uykudan uyanmış dağınık saçlarla ve üzerinde sadece bir pantolonla bol bir gömlek varken. Yine de bedenlerimiz birbirine dokunurken kalbim dörtünale koşuyordu, parmak uçlarım omurgasının yükseltilerini keşfediyordu. Tobiah bana tastamam uyuyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı. "Boş ver. Cevap verme. Sadece bir rüya olma lütfen."

"Rüyada beni benzer bir şekilde yaralanmanı iyileştireli daha bir gün olmuşken seni midenden göğüs kafesine yararken mi görüyordun?"

Yüzünü astı. "Evet. Elbette."

Rüyasında beni mi görüyordu? Sürekli?

Gözlerimi kapatarak bir saniye daha bedenime bastıran bedenini hissetmenin keyfini çıkardıktan sonra, "Bunu yapamayız," diye fısıldadım.

Gerçek geri dönmüş gibi inleyerek geri çekildi. "Özür

dilerim." Ben eğilip de hançerlerimi alırken gözleriyle beni takip etti. "Doğru düzgün düşünmüyordum."

Beni affet.

Muhtemelen sadece işini tamamlamak üzere sinsice gelen Patrick olmadığım için rahatlamıştı. Söylenenlere göre Patrick dağların diğer tarafındaki dağ köylerinden birinde görülmüştü. Buradan çok uzaktaydı.

Hançerlerimi kılıflarına koyup kemerimdeki katlanmış notu çıkardım. Bir an tereddüt ettikten sonra ona uzattım. "Sen benim odama gizlice mektup bırakacaksan ben de bu şekilde eğlenebilirim diye düşündüm."

"Ve bunu yapmak için de Kara Bıçak gibi giyinmek gerektiğini?" Mektubu alıp ısırabilirmiş gibi tuttu.

"Elbiseyle çatıya tırmanmak ne kadar zor haberin var mı senin?"

Dudağının kenarında muzip bir gülümseme belirdi. "Saray leydilerinin hiçbiri elbisesini vermedi ki deneyeyim."

"Ah ne kadar da kabalar." Yatak kıyafetinin o uzun ince bedeninden nasıl sarktığını inceliyormuş gibi yaparak Tobiah'nın etrafında ufak bir daire çizdim. Artık sarı bezi takmıyorduydu da lacivert ipeğin altından göremiyordum. "Sana ödünç verebileceğim bir elbisem var ama kalçalarından geçer mi bilemiyorum."

Dalga geçerek kaşlarını çatı. "Şimdi kim kaba oluyor acaba? Kraliçe olacaksan daha diplomatik olmayı öğrenmelisin Wilhelmina." Kitaplığın birine doğru giderek bir kibrit çakıp mum yaktı. Alevin yumuşak ışığı hâlâ çenesi, boynu ve omuzlarında duran gerginliği ortaya çıkarak yüz hatlarını aydınlattı. Bu alaycı tavırlar normallik

sağlamak için yapılan çaresiz bir girişimdi, gerçi Tobiah ile benim aramda mı yoksa Kara Bıçak'la benim aramda mı bir normallik sağlamak içindi bilemiyordum. Bir biri gibi görünüyordu, bir diğeri gibi davranıyordu, aslında ikisi de değildi.

Neden iki ayrı çocuk olamıyorlardı ki?

"Şimdi bana gerçeği söyle." Ses tonu her zaman istediğini alan prens ile hiçbir zaman reddedilmeyen kanunsuz arasında bir yerdeydi. "James beni zaten silahlar ve kıyafetler konusunda uyarmıştı. Mektubu gecenin bir yarısı bizzat getirmek istemen gururumu okşadı, çarpışmaya da hazır gibi görünüyorsun..."

Parmaklarım balkon perdelerine dokunarak gölgeleri dalgalandırdı. "Bir sorun yok. Çıkacaktım zaten."

Bu defa kaşlarını çatarken ciddiymi, baştan aşağıya onaylamayan prens olmuştu. "Yapma."

Kollarımı göğsümde kavuşturup omuzlarımı geri çektim. "Beni durduramazsın."

Mektubu kitaplığın rafına çarpıp bana doğru yürüdü. "Ne yapacaksın? Bir at çalıp onun peşinden Aecor'a mı gideceksin? O *gitti*, Wilhelmina."

"Seni öldürmeye çalıştılar!"

Tobiah parmaklarını dudağıma bastırdı, başını eğip yatak odasının kapısına bakarken aramızda sadece ince bir ipek vardı. "Muhafızlar var." Sesi alçak ama talepkardı. "Bırakalım da Lien'le Indigo Ordusu ve Birliği ilgilensin. Onların işi bu."

İrkilerek ondan uzaklaştım. "Adamlarının onu bulacağına gerçekten inanıyor musun?"

Başını bir kere yavaşça salladı. Yüz ifadesi sadece yor-

gunluğunu açığa vuruyordu. “İnanmak zorundayım.”

“Onlara ne kadar güveniyorsun? Bütün askerlerini şahsen tanıyor musun? Polisi?” Skyvale’de dolaşan polislerin görüntüsü gözümün önüne geldi; sokaktaki ışıklar, gölgelerde saklanan evsizler, soğukta titreyen çocuklar.

“Elbette onlara güveniyorum. Hepsini bizzat tanıyorum ama üstlerini tanıyorum, onlar da kendi adamlarını tanıyor.”

Başımı iki yana salladım.

“Ne var Wil? Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Greenstone’un zorla boşaltma emri veriyse geçen gece yaptıklarımı takdir etmezdi. “Neler olduğunu polisine sor.”

“Ah. Ne gördün?” Cevap vermeyince ses tonu daha önceden çalışılmış bir sabır seviyesine doğru kaydı, aynı prensin histerik bir konuyla baş ederken kullandığı tondur. “Polisin gücünü daha önce de kötüye kullandığını gördüm ve her zaman görevlerinden alıkoyulduklarından emin oldum. Kara Bıçak olarak devam etme sebeplerimden biri buydu. İnsanlara yardım etmek istiyordum.”

“Sonra da buraya, sarayına, güvenli yere dönüyordun. O korkuyla yaşamıyordun. Tam olarak değil. Geçen gece küçük bir kızı kertenkele ile yılan karışımı tılsımlı bir canavardan kurtardım. Orada olmasaydım ölürdü. Greenstone’da izinsiz yaşayan insanlar var; açlar, hiç olmadıkları kadar korkmuşlar ve polis onların kalmasına izin vermiyor.”

İnkâr etmek üzere ağzını açtı sonra söyleyeceklerini tekrar düşünüp başını eğdi. “Araştıracam. Peki araştırdığımda Kara Bıçak’ın ortaya çıktığını söyleyen bir rapor görmeyi beklemeli miyim?”

"Beni doğrudan gören olmadı. Söylentiden ibaret."

"İlgileneceğim." Tobiah gözlerini kapatıp iç geçirdi.

"Bana bu hayatı öğret, şu anlamadığımı söylediğin hayatı. Halkımı önemsiyorum, onlar için en iyisini yapmak istiyorum, tabii eğer gücüm dahilindeyse."

"Elbette gücün dahilinde."

"Keşke öyle olsaydı. Omuzlarımı tuttu, nazıkçe ama sert. "Öğreneceğim ama senin de öğrenmen gerekiyor. Sen de günün birinde kraliçe olacaksın, dikkatli olmazsan doğruca gücünün sınırlarını yıkarsın. Maskeyi bu sınırlar yüzünden takıyorum, senin de şu an aynı şeyi yaptığını görebiliyorum."

"Bu maskeye ihtiyacım var. *Onların* da ihtiyacı var."

Sesi yeniden nazık ve temkinli bir tona dönüştü. Prens değildi ama kanunsuz da değildi. "Bu nereden geliyor? Bu öfke."

"Her yerden."

"Sana zarar verecek Wil." Ellerini kaydırarak omuzlarından çekti, kollarına indirdi. "Bana güven."

Bana güven. Beni affet. Benden ne çok şey istiyordu, kalbimin kırılması dışında ne işe yarıyordu?

"Bana bu akşam şehre gitmeyeceğine söz ver."

"Bu kadar ileri gitmişken hiçbir şey için söz veremem."

"Şu andan itibaren beş dakika içinde."

"Beş dakika sonra nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Gözlerini kapattı, teslim olmuşa benziyordu. "Sanırım ben de bundan farklı davranmazdım."

"Bir şey yapmam lazım. Burada kendimi her şeyden kopuk hissediyorum. Huzursuz. İşe yaramaz." Nasıl açıklayabilirdim? "Bizim *her şeyimizi* mahvetti, krallıkları-

mızı, ideallerimizi, hayatlarımızı." Fısıldayarak devam ettim. "Seni öldürmeye çalıştım."

Tobiah sertçe yutkundu, parmakları bilinçsizce karnına dokundu. Yüzünden acının hayaletleri geçti. "Maskeni çıkar."

Başımı iki yana salladım.

"Lütfen. Yüzünü görmek istiyorum."

"Görmeni istemiyorum." Maskenin altında cildim sıcak, yapış yapış ve ıslaktı.

Tobiah yanağıma okşadı. "Diğer insanlara işlerini yapmalarına izin vermek senin hiçbir şey yapmadığını göstermez. Burada sana ihtiyacı olan insanlar var Wilhelmına. Balık Kartalların var mesela. Şayet Aecor'u istiyorsan yeni bir yolla mücadele etmen gerekecek. Amcam kolayca pes etmeyecektir."

Evet. Prens Colin pes etmeyecekti. Neredeyse on yıldır Aecor onun kontrolü altındaydı, istediği her şeyi yapıyordu. Aecorluları tılsımlı toprakların sınırına oradaki yaratıklarla, Işıkadamlarla dövüşmeye bile göndermişti; çiftçileri, balıkçıları, kendilerini yaratıklardan korumak hakkında hiçbir fikirleri olmayan insanları.

Onu kontrol etmeye alışmış birini krallığın benim olduğuna ikna etmek bir yana herhangi birini nasıl ikna edecektim ki?

Krallığım için barış içinde müzakere etmek istemiştim ama nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Sarayda ne işe yarıyordum? Şehirde daha iyiydim. Şehirde insanlara yardım edebiliyordum.

"Kraliçe olacaksın," dedi Tobiah. "Bir noktada her şeyin sorumluluğunu tek başına alamayacağınızı kabul et-

mek zorunda kalacaksın. Senin için çalışan insanlara güvenmelisin."

"Patrick'e güvenmiştim."

"Zor bir ders. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın."

"Balık Kartallarım Tılsım İttifakı'ndaki değişikliklere bakıyor, Melanie benim için Patrick konusunda casusluk yapıyor."

Tobiah hafifçe gülümsedi. "Bu iyi bir başlangıç Wilhelmina." Derince bir iç geçirerek sanki mesafe aramızdaki gergin bağı koparabilecekmişçesine benden uzaklaştı. "Neden oturmuyorsun? Hem rahat edip hem öfkelenebilirsin." Sandalyesini çekip karşıma koydu.

"Sen de bütün bu tartışma boyunca yatak kıyafetleriyle olacaksın öyle mi?"

"İffetimi korumak isterdim ama ben giyinme odasında uygunsuz bir durumdayken kaçmandan korkuyorum."

Tobiah'nın giyinme odasına uygunsuz bir durumda olmasını hayal edemiyordum. "Ben kaçmam. Sıvışırim."

"Artık nasıl diyorsan."

"Tartışma daveti için teşekkür ederim ama şaşırtmaca taktiklerin bana sökmez. Patrick olsun olmasın şehirde Kara Bıçak için yapılacak işler var."

Bunda inkâr edilebilecek bir durum yoktu.

"Benimle gelebilirsin," dedim. "Tabii... Hâlâ acıyor mu?"

Kaşları içe doğru kıvrılırken elini karnına bastırdı. "Acıması gerekiyormuş gibi hissettiriyor."

Elimi onunkinin üstüne koymak için uzanmadan kendimi durdurdum.

“Anma ve ta giyme töreni için hazırlanmam gerekiyor. Ama bir ara sana katılacağım. Söz veriyorum.” Gözleri benimkilere kitledi. “Kara Bıçak”ı  zl yorum.”

“Ben de.”

ON

Kral Terrell'i anma töreni öncesinde törene hazırlanmak için Theresa daireme geldi. Son kralın benim için ısmarladığı büyüleyici elbiselerden birini giydim. Melanie'yle beni Indigo Krallığı'nın şanslı soylu adamlarından biriyle evlendirip bizi koruma görevinden feragat etme planlarının bir parçasıydı. Gerçekten de elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Girişteki hol, at arabalarını bekleyen insanlarla doluydu. Theresa'yla ben hemen arkamızda Çavuş Ferris ile geldiğimizde birkaç kişi dönüp bana doğru baktı.

Diğer Balık Kartalları girişin diğer kenarında takım elbiseleri içinde rahatsız rahatsız dolaşıyorlardı. Connor beni gördüğünde doğrulup diğerlerini dürttü. Üç oğlan birden sırtıtarak bize doğru yürüdüler. "Will! Rees!" Sanki bizi daha saatler önce değil de haftalardır görmemişlerdi.

Hiçbiri fark etmemişti ama görüntümüz birkaç meraklı bakışa sahne oluyordu.

"Hazırlanmanız çok uzun sürdü." Carl'ın cepleri ağırlıktan kalçasına sarkıyordu. Daha sonra bir ara çaldıklarının sahiplerini bulup her şeyi belli etmeden yerine koymam gerekecekti.

"Bu taraftan majesteleri." Bir uşak bize arabamızın geldiğini işaret etti. Grubumuz odadan bir yılan gibi kıvrılarak çıkarken dantel şalımını sıkıca çektim.

Arabamız kırmızı şeritli beyaz bir arabaydı, en üst kısmına geniş kanatlı balık kartalları resmedilmişti. Kuşkusuz Tobiah'nın işiydi.

İçerisi kalabalık olmuştı ama kapılardan birine yerleştirilmiş saate hayran kalan oğlanlarla birlikte büyük ölçüde eğlenceli bir yolculuk oluyordu. Carl ve Kevin fısıldaşarak altın akrep ve yelkovanın mı yoksa arkadaki dişli mekanizmanın mı daha değerli olduğunu tartışıyorlardı.

Onlara doğru uzanarak pencerenin üzerindeki perdeleri çektim. Gündüz vakti Hawksbill'e giderken tehlikede olacağımızdan değildi ama gürültücü yol arkadaşlarımdan fazla dikkat çekmesini istemiyordum. Atlı arabadaki parlak kuşlar zaten bizi yeterince belli ediyordu.

Melanie burada olsaydı yolculuğu kibar konuşması ve cazibesiyle doldururdu. Kevin hangi malikânede hangi soyluların yaşadığıyla ilgili sorular sormaya başladı, Çavuş Ferris de -muhtemelen düşünmeden- ona mirasla, girişimcilikle ve skandallarla gelen servetlerden bahsetti.

İşıldayan beyaz taşlarıyla tılsım öncesi zamanda yapılan ihtişamlı Kutsal Anlar Katedrali'ne vardığımızda güneş ufka dokunmuştu. Üç kare kulesi, sayısız kemerleri vardı, bir de bir zamanlar pencere olan içi boş yerleri. Felaket gecesi patlamışlardı, yakınlardaki şehir ve kasabalardan gelen acil cam gönderileriyle saray ve Hawksbill'deki birçok ev gibi henüz tamir edilmemişti. Şimdi o çerçeveler boş birer göz yuvası gibi duruyordu. Kör ama sürekli izleyen.

Arabamız bahçeleri, heykelleri, çeşmeleri katederek uzun caddenin kenarına geçti. Yolum bir tarafında upuzun bir kuyruk oluşturmuş insanlar bekliyordu; kimi ayakta idi ama çoğu oturuyordu. Polis memurları kuyruğun yanında bir ileri bir geri yürüyerek insanları arabaya yolundan uzak tutuyorlardı. Ama biz geçerken sesler yükseldi. Perde kapanmadan hemen önce insanların bizi işaret ettiğini gördüm.

"Onlar daha sonra yerleştirilecek," dedi Ferris. "Soylular oturduktan sonra."

"Bütün gün buradalarmış gibi görünüyorlar." Connor oturduğu yere çöktü. Kimsenin bu bilgiyi onaylamasına gerek yoktu.

Araba durdu, kapı açıldı. Önce Çavuş Ferris çıktı, eli kalçasındaki kılıcına giderken kaşları fena halde çatıktı. Etrafa temkinli bir bakış atıp diğerlerine inmelerini işaret etti. Connor, Carl, Kevin, Theresa. Onlar inince kenara doğru kaydım.

Katedralin girişinde bekleyen insanlar araçtan çıkmamı seyrederken sesler gök gürültüsü gibi yükseldi. Bağırışları ağır ağır tanıdık bir şarkıya dönüştü.

"Tılsım kraliçesi! Teşhirci Kraliçe! Tılsımlı kraliçe!"

Birkaç tanesi, "Kara Bıçak!" diye bağırıyordu ama azınlıklardı. Çoğu, yumruklarını havaya kaldırmıştı.

Balık Kartalları etrafımı sardı, ilk grup insanın önünden adım adım geçerken Çavuş Ferris de arkamızıdaydı. Protestoları devam ederken birkaç kişi dokunacakmış gibi bana uzandı.

Kalbim çarparak ellerimi kalçamdaki hançerlere uzattım ama tek hissettiğim ipek ve yün oldu. İçimi kaplayan

panikle nefes aldım. Silahsız olsam bile kendimi savunabilirdim. Korkacak bir şey yoktu.

Polis kalabalıkla benim arama girerek coplarını, kılıçlarını savurmaya başladı. Geniş merdivenlerden çıkarken omzumun üstünden bakamamak beni öldürüyordu ama polisin beni koruyacağına güveniyormuşum gibi kendimi dik tutup önüme bakmaya zorladım.

“Vay canına.” Son basamakları çıkarken Connor elime dokundu. “Senden gerçekten nefret ediyorlar.”

“Felaket yüzünden beni suçluyorlar.”

“Ama sen kimsenin yaralanmasını istememiştin.”

Onun elini sıktım. “Aynalı Göl hakkında bilgi edinme isteğim asilceydi ama tılsımlı topraklarda aldığım kararlar akıllıca değildi. O kararlar yüzünden Felaket oldu. Kimsenin zarar görmesini istemezdim ama gördüler.”

Ve şimdi tılsım her zamankinden yakındı. Indigo Krallığı’na gelmişti bile.

“Onlara olanları anlatabilirsin.”

“Sanırım bu işleri daha kötü hale getirir.” Diğer soruları susturdum. Şimdi sırası değildi.

Katedral çok büyük olsa da önde sadece bir tane kapı vardı; uzun ve dar. O kadar dardı ki tek sıra halinde girebiliyorduk. Dışarıdan gelen tüm sesler eşikten geçmemle birlikte azaldı. Girişteki hol ışıltılı duvar süsleri, azizlerin mermerden yapılma aşırı uzun heykelleriyle en az dış kısmı kadar görkemliydi. Heykeller tepeye kadar yükseliyor, altından geçen insanlara dua ediyordu.

Küçük nişler kenarlarda gölgelikler yaratıyordu ama diğerlerine yol gösterirken ilerideki gümüş renkli bir ışık dikkatimi çekti. Balık Kartalları’nın nefes nefese tepkileri,

şaşkın nidaları hemen arkamda yükselen bir müzik gibiydi.

Holün sonunda beyaz elbiseli biri bir köşede durmuş bize yer gösterirken diğerleri bizi binanın ortasındaki mabede doğru yönlendirilmemizi bekliyordu.

Önümde çok büyük avizelerle aydınlatılmış muazzam bir salon uzanıyordu. Zeminde dizili yüzlerce, kenarlarda ve balkonlar kat kat yerleştirilmiş binlerce oturak vardı. Sütunlar birkaç dizi geniş basamakla geçilen ve her biri ortadaki kürsüye giden koridorlar oluşturmuştu. Konuşma yapılacak bu yükseltinin üzerinde kenarında kısa, altın renkli parmaklıklar olan sıkı bir havuz dışında hiçbir şey yoktu.

Öndeki sıralar çoktan kralın ailesi ve yakın arkadaşlarıyla dolmuştu. Kraliçe kürsünün yanında yerlere uzanan elbisesiyle heybetli bir heykel gibi duruyordu. Onun yanında Tobiah elleri arkasında, omuzları dik bir biçimde duruyordu. Koyu saçları Leydi Meredith'le konuşurken aşağıya bakan gözlerini saklıyordu, gerçi her ne konuşuyorlarsa çok alçak sesli konuşuyorlardı ve sesleri etrafta yankılanan ayak sesleri ve diğer gürültüler tarafından bastırılıyordu.

Meredith ellerini biraz olsun etki edebilmek üzere rahatlatıcı bir hareketle onun ellerine uzatmıştı. Kral ölmüştü. Babası ölmüştü. Ve bu akşam bunu unutmak gibi bir şey söz konusu değildi.

Merdivenlerin yarısına gelmişken Tobiah başını kaldırıp onu seyrettiğimi gördü. Bu mesafeden bile gözlerindeki çıplak acıyı kaçırmam mümkün değildi. Prens değildi. Kanunsuz değildi. Sadece babasını kaybetmiş bir oğlandı ve muhtemelen hayatının kalanı boyunca soru yığınlarıyla

la yüz yüze kalacaktı: Ya orada olsaydı? Ya o gece tartışmasalardı? Ya?..

Meredith onun dikkatini çekenin ne olduğunu görmek üzere koltuğunda dönmeden önce bakışlarımız bir kez daha buluştu. Meredith'in dudakları adımın şeklini aldı.

Sonra başka bir yüz kaşlarını çatarak döndü. Leydi Chey bir şeyler söyleyerek Tobiah ve Meredith'in dikkatini çekti.

Merdivenlerden inerken Theresa eğilip sesini alçaltarak, "Bu neydi böyle?" diye sordu.

"Leydi Chey hakkındaki her şeyi biliyorsun," dedim ama ikimiz de Chey'i kastetmediğini biliyorduk. İnsanlar uzun uzadıya nefretlerini dile getirdikleri prenslerle uzun uzun bakışmazlardı.

Bir dakika sonra ikinci sırada, düşes ve kontesin hemen arkasındaki yerime oturdum. Chey profilini görmeme yetecek kadar başını çevirip Meredith'e, "Wilhelmina'nın emrindeki bir Aecorlunun Kral Terrell'i öldürdüğünü düşünürsek onların buraya davet edilmesi sence de garip değil mi?"

Meredith geri çekilerek kaşlarını çattı. "Bu hiç uygun değil Chey."

Bunu genel bir yorum olarak mı yapmıştı yoksa anma töreninde bulunduğumuz için mi söylemişti bilemiyordum. Chey'in ensesine bakarken Meredith dönüp özür dilercesine baktı.

"Düğünden sonra," diye ekledi Chey, "Tobiah'nın önemli etkinliklere davet ettiği kişiler konusunda daha fazla yetkin olacak."

"Chey!" Meredith'in sesi uyarıcı bir tondaydı.

"Düğününden bahsetmişken gelinliğini ve tüm düzen-

lemeleri konuşmamız gerekiyor. Kış gündönümüne şurada ne kaldı? Yapılması gereken birçok planlama var.”

“Böyle şeyleri konuşmanın zamanı değil.” Ama Meredith sıcak bir ifadeyle Tobiah'ya baktı.

Herkes geldiğinde salonda sessiz mırıldanmalar yankılanmaya başladı. Skyvale soyluları, krallığın diğer şehirlerinden hatta yabancı krallıklardan gelenler vardı. Deniz Krallığı Laurel'dan bir düşes, onu takiben kuzeydeki krallıklardan gelen soylular bulunuyordu. Elbiseleirin ve takımların hışırtısı hafifçe yankılanıyordu.

Son kralın erkek kardeşleri diğer aile üyeleriyle birlikte ilk sırada yerlerini almışlardı. Azizlere şükürler olsun ki Prens Colin Prens Herman'la benim gelişimi fark edemeyecek kadar derin bir sohbete dalmıştı. Hayır, bu akşam gözleri hareketsiz duran ama birkaç gün önce vurulan bir insana göre çok rahat görünen Tobiah'daydı.

Haberci onlara ne söylemişti? Ne kadarını biliyorlardı?

Theresa beni dürtüp çenesiyle diğer yanında oturan Connor'a doğru salladı. Connor yukarıyı işaret ediyordu.

Kafamı hafifçe kaldırdım, bakışlarım kürsüden yukarıya devam eden sütun boyunca dolaştı. Sütun çatıyı tutarken mermer üst kısımda birkaç parçaya ayrılarak parmak kemikleri gibi dışa doğru genişliyordu. Büyük bir el ve önkol gibi görünüyordu, hepsi öyle görünüyordu.

Tavan ise...

Avizenin ışığı beyaz taştaki altın rengi damarları aydınlatırken nefesimi tuttum. Tavan, tuhaf şekillerde ışıldayan girdaplar ve eğimlerle kaplıydı. Ama gözlerimi kırpıştırıp yeniden odaklanınca altın rengi çizgilerin takımyıldızlar olduğunu gördüm.

Aklıma gökbilim dersleri geldi. Beş yıldız bir haç oluşturacak şekilde birleştirilmiş, yanında duran bir kadın bir kuyudan su alıyordu. Oda, insanların vücut sıcaklığıyla ısındıkça düşüncelerimin babamın bana yıldızların öykülerini anlattığı Sandeliff Kalesi'nin seyir balkonuna doğru gitmesine izin vermiştim. Radyanların Yolu derdi. O ilk gece Kızıl Körfez'den gelen esintiyle soğuktu. Beni kendi pelerinine sarmış, ben tılsım öncesi dönemde yapılan bir teleskoptan bakarken yanımda durmuştu.

Bunları unutmuştum. Ama şimdi on yıldan fazla bir süre sonra hatıralarım okyanusun tuzlu kokusu ve yuvalarını bulan martıların çığlıklarıyla birlikte gün yüzüne çıkmıştı. Bana gemiyi ve fıncanı nasıl bulacağımı gösteren babamın sesini kulaklarımda duyabiliyordum sanki.

Onu özlemiştim. O anları. O masumiyeti. Babamın beni saran kollarının yarattığı güveni.

Şimdi Tobiah'nın babası da ölmüştü.

Dikkatimi yeniden Tobiah'nın tören başlayana kadar oturup dinlenmesini söylediği annesiyle konuştuğu kürsüye verdim. Ama kadın tam razı olup oturacakken neredede olduğu görünmeyen bir piyano çalmaya başladı, kısa bir an sonra diğer enstrümanlar da ona katıldı. Yaylılar, baslar, üflemeliler.

İnsanlar bir anda durdu.

Rahipler koridorlarda yürürken binlerce konuk anma ilahisini söylüyordu. Seslerimiz salonda dalga dalga yükselip alçalarak salonu dolduruyordu. Tüylerim diken diken olmuştu, Tobiah kürsüde büyülenmişçesine hareketsiz duruyordu.

Şarkının bitmesiyle birlikte bir grup rahip kürsüde kra-

lice ve veliaht prensin yanına geçtiler. Ellerini suya batırıp dua etmeye başladılar. Tören Terrell'in hayat hikâyesi ve faziletleriyle başladığında herkes yerine oturdu.

Etrafımızdaki insanlar ateş saçan gözlerle bakınca birkaç kere Carl ve Connor'ı susturmak zorunda kaldım ama salon binlerce insanın nefesi ve hareketleriyle zaten gürültüydü. Zihnim şehirdeki çatılarda, açık gökyüzünde, saf ve karmaşık olmayan kanunsuzlukta dolaşıyordu.

Bir konuşmacı inip diğeri çıkarken katedral sessizdi. Ama yeni konuşmacı başlamadan havuzdaki su püsküreerek patladı, tüm bina sarsıldı. Gaz lambaları zangırdadı, alevler titreşti, hepimizin üzerine su damlaları sıçradı.

Katedralin her yerinden çığlıklar duyuluyor, dev salonda yankılanıyordu. Muhafızlar hızla kalkıp kılıçlarını çekerek görev yerlerine gittiler.

"Oturakların altına!" Theresa'yı yere ittim. Aynı cümleyi bağırarak tam Connor'a uzanacakken yukarıdan bir ses gürledi.

"Wilhelmina!"

Sesi tanıyordum.

"Benden saklanamazsın!"

Her zerreme korku yayılırken geri geri giderek Theresa ve diğerlerinden uzaklaşıp koridora, dev beyaz ellere doğru gittim.

Salon keskin bir kırılma sesiyle sarsıldı, altın gök kubbe ikiye ayrılırken herkes başını kaldırıp yukarıya baktı.

ON BİR

İlk taş parçaları düşerken kendimi hızla tılsım çocuktan uzaklaştırdım. “Herkes çıksın!”

Bağırışım taşlar düşerken insanların çılgınlıklarının kakofonisi arasında kaybolmuştu. Tüm katedral bir yumurta gibi çatlıyordu. Altın ve mermer parçaları kürsünün üzerine inerek sağır edici bir çarpma ve sarsıntıyla boş havuzun üzerine düştü. Gecenin buz gibi havası içeri doldu, bütün mekân tılsım kokuyordu.

Rahipler kıyafetleri uçuşarak kaçıyorlardı. James anesine uzanan Tobiah’ının üstüne atıldı. Üçü birden birkaç muhafızla birlikte koridora çıktılar. Çatıdan kar gibi yağan beyaz tozlarla beraber taşlar düşmeye devam etti. Üstleri başları toz içinde kalmıştı.

Yukarıdaki merdivenlerde insanlar öylesine balık istifi olmuşlardı ki geçecek yer kalmamıştı.

“Will!” Connor bana bağırırken Çavuş Ferris onu Kevin’in kollarına attı. Yarısı beyaz enkaz döküntüsüne bulanmış olan korumam sanki tılsım çocuğa bir şey yapabirmiş gibi kılıcını çekerek bana doğru geliyordu. Artık çok geçti.

Bina üstümüze çökmeden buradan kaçmanın bir yolu yoktu.

Dönüp ona verdiğim kıyafetlerin içinde uzayıp devleşen tılsım çocuğu kolundan yakaladım. "Durdur şunu."

"Yapamam." Bana gülümsedi; aşırı geniş, aşırı vahşi bir gülümsemeydi. Yumruk büyüklüğünde bir taş kafamın üstüne düşüyordu ama ben çekilme fırsatı yakalayamadan taşı uzaklaştırdı. "Durdurmanın bir yolu yok."

İnsanlar akın akın koridorlara dökülüyorlardı. Bina yeniden sarsılarak bir avizeyi yerinden gevşetirken yukarıdaki boşluk iyice büyümüştü. Avize düşerek Tobiah ve ailesinin olduğu oturağa çakıldı. Enkazdan ve yukarıda bir anda hiddetlenen yangından ötürü onları göremiyordum. Sıcaklık katedrali kavurmaya başladı.

"Binanın çökmesini engelle." Çocuğun bileğini çekiştirdim. "Yangını söndür."

"Benim gücümle olmaz."

Binlerce insan onun yüzünden, benim yüzümden ölecekti.

Tabii ben bir şey yapmazsam.

İnsanlar merdivenlere ulaşmak için birbirlerini çiğniyorlardı. Çatıdaki boşluktan altından takımyıldızlarıyla tamamen aynı şekilde dizilmiş gerçek yıldızlar ışıldıyordu.

Balık Kartallarım çıkışa doğru giden oturakların üzerinden sırıyorlardı. Kraliyet ailesini bulamıyordum, o sırada çatıdan birkaç parça daha düştü. Oturaklardan birine çarparak aşağıda bir parçalanma daha yaşandı. Yer sarsıldı ama yarattığı karmaşadan rahatsız olmayan tılsım çocuğa tutunduğumdan ayakta kalabilmiştim. Çatıdan insan başı büyüklüğünde bir parça kırılıp üzerime

düşerken sakince yana çekilip vücuduyla taşı engelledi.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

Yere çökerek ellerimi taşa bastırdım. “Uyan,” dedim ve dememle birlikte nefesim kesildi. Görüşüm bulanıklaştı. “Çökme. Kırılma. Düşme. Sarsılma.”

Son bir taş daha düşüp toz bulutu yarattı ama bina hareket etmeyi bıraktı. Aralıksız devam eden gümbürtü dindi. Rüzgâr mabedin üst kısımlarından eserek ortalıktaki tozu ve dumanı çekerek imkânsız ortaya çıkardı.

Büyük mermer parçaları tavandaki çatlaklara tutundu. Avizeler demirden birer örümcek gibi altın takımyıldızlarını kavradı. Sütunların üstündeki parmaklar oldukları yerden ayrılıp dua eder gibi birbirlerine bağlandılar.

Kalbim kulaklarımda arıkuşu hızında atıyordu ama katedral canlanmıştı. Ona emrettiklerimi yapmıştı.

Bir oturaktan destek alarak yavaşça ayağa kalkıp fıslıdım. “Şimdi ateşi söndür.”

Enkaz parçaları tavandan yağmur gibi yağıp avizeyi hedef alarak pıtır pıtır yere döküldüler. Tozlar çökerken hava temizlenmeye başladı. Alevler sönerken yoğun sıcaklık azaldı.

“Enkaz altında kalmış insanları çıkar. Herkese kaçabileceği bir yol yap.”

Her yerden sesler geliyordu, hıçkıran, çığlık atan insanlar ama artık uzaktan geliyordu. Belki de sadece benim sesimdi. Son emirle birlikte gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı, tek görebildiğim tılsım çocuğun salona bakarken aşırı kocaman sırtışıydı.

Derin nefesler alırken kolum titredi, zihnim berrak değildi. Koca bir binayı canlandırmak, üst üste emirler

vermek çok fazlaydı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Katedrali yeniden uyutmam gerekiyordu.

Bir sonraki oturağa tutunarak kendimi dışarı çekmeye hazırlandım.

Beyaz eller omuzlarımı tutunca irkilerek çekildim. Düşünce dirseğim basamağa çarptı, başımı kaldırıp baktım. "Dokunma bana. Bunu *sen* yaptın, o yüzden bana dokunayım deme. Odana geri dön."

Tılsım çocuk kaşlarını çattı ama beni verdiğim bu emre pişman ederek ortadan kayboldu. Şimdi katedralin zemininde yalnızdım, kendi kendime kalkabileceğimden bile emin değildim.

Bina kendini ayakta tutmanın gerginliğiyle inliyordu. Dönüp de merdivenlerde sürünerek ilerlerken ben de inliyordum. İleride acıyla kıvranan bir sürü beden vardı, insanlar er geç yıkılacak katedralden kaçıyorlardı ama sadece beyazın üzerinde bulanık renklerden ibaretlerdi. Hepsi kendini kaçmaya öyle kaptırmıştı ki kimse dönüp arkasına bakmıyordu. Kimse benim de onlarla birlikte olduğumu fark etmiyordu.

Ya da fark etmişlerdi ve bundan memnunlardı. Tılsım oğlan benim yüzümden katedrale gelmişti.

Bir oturağın kolundan destek alarak kendimi yukarı çekip ayağa kalktım. Tökezleyince elbisem ayaklarıma dolandı ve kendimi yandaki oturağa attım. Sonra onun yanındakine ve sonra diğerine. Başım girdap gibi dönüyordu, tüm uzuvlarım buz kesmişti. Uyuşmuştu. Dizlerim tutmuyordu.

"Wil!" Uzaklardan bir ses geldi. Gözlerimi kaldırdım ama her şey bulanıktı.

Sıcacık kollar beni sardı. "Haydi."

"Rees?" Parmaklarımı onun omzuna bastırdım. Arından diğer yanımda başka bir tanıdık figür belirdi. "Kevin?" Balık Kartallarım benim için geri dönmüşlerdi.

Ağır adımlarla merdivenlerden çıkmama yardım ettiler. Işıklar titreyip de -biri gaz lambasını söndürmüştü- her şey kapkaranlık olunca Theresa şaşkınlıkla bağırdı ama hâlâ sıkıca tutuyordu.

Kalabalığın dar alanda yavaşladığı girişe ulaşmıştık, artık bina titremiyordu ve herkes ani bir tehlikeden kurtulduğunu düşünüyordu, adımları daha düzenliydi. Birbirlerini ezip geçmeler azalmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bu Connor'ın sesiydi. Azizlere şükürler olsun, iyiydi.

"İyiyim." Kelime ağızımdan fısıltı kadar bile güçlü çıkmamıştı ama yine de konuşabilmişim.

Bilincim gidip gelirken diğerlerinin bana sıcak ve gürültülü giriş salonunda yardım etmesine izin verdim. Sonsuz bir zaman geçmiş gibi geliyordu ama çıktığımızda nihayet soğuk hava yüzüme çarpmıştı.

Ayın, yıldızların ve fenerlerin ışııyla aşağıda nokta nokta aydınlanan kalabalığın karşısında katedralin bahçesi karanlıktı. Yine de tüm kötü görüşüme rağmen polisleri, Indigo Birliği üniformalı muhafızları görebiliyordum. Kalabalığın arasında atlı memurlar dolaşıyordu, nal sesleri beyin tırmalayıcı seslerle kaldırım taşlarına vuruyordu. İnsanları çöküşünün ortasında donup kalan binadan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Son çıkan bendim. Ötekiler merdivenlerden hızla inerek kendilerini kalabalığın güvenliğine attılar.

Theresa ve Kevin'ın kollarından çekilerek, "Gidin," dedim. Connor ve Carl merdivenlerde durup şaşkın gözlerle döndüler. "Bunu bitirmem gerek."

Beni canlı katedralin dar kapı girişinde bıraktılar. Herkes yeterince uzaklaştığında avuçlarımı taşa bastırdım. İçimde kalan her bir zerre güçle konuştum.

"Yeniden uyu."

Katedral iç çekerek içe doğru çöktü.

İçimde bir karanlık gürleyerek beni yere düşürdü, kendini bırakan ve işe yaramaz bedenim kimsenin beni yakalamaya fırsat bulamadığı bir hızla merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Gözlerimi açtım ve sırtüstü döndüm, hareket etmemem gerektiğini fark etmeden önce bir basamak daha düştüm. Aldığım darbeyle ciğerlerimden zorla bir nefes çıktı. Gözlerimi kırptırıp odaklayana kadar nefes almaya devam ettim, gözümün önünde sadece tepemde dikilen karanlık bir figür gördüm.

"Prenses Wilhelmina Korte, Kutsal Anlar Katedrali'ni yıkmaktan tutuklusunuz. Direnmeyin yoksa ağır ölçülerde güç kullanmak zorunda kalırız." Ses çok tanıdıktı. Prens Colin'in taciz edercesine odama girmesinin ardından sesini, duruşunu, iğrenç bir şekilde adımlı söyleyişini nerede olsa tanırdım.

Bir elimi kaldırmayı başarıp ona küçük parmağımı gösterdim.

İnsanlar tutuklanışımı protesto ederek etrafımıza toplandı. Balık Kartalları'nın ve bilmediğim insanların sesleri. "Ona tıbbi bakım yapılması lazım," dedi Çavuş Ferris.

"Onun hapsedilmesi lazım!" Prens Colin'in sesi bir anda hiddetlendi. "Şu yaptığını bak!"

"Evet." Bahçenin diğer tarafından Tobiah'nın sesi geldi. "Şu yaptığını bak."

Kalbim sıkıştı. O da mı?

Kendimi yukarı ittim, şimdi biraz olsun oturur pozisyondaydım. Başım hâlâ dönüyordu, vücudum yeni morluklarla sızlıyordu ama kendimi açıklamak zorunda kalacaksam bunu ayakta yapmaya çalışmalıydım.

Connor beni doğrultmak için omuzlarımdan tuttu, gözlerinde sorular vardı ama başımı iki yana salladım. İyileşmeye ihtiyacım yoktu, istediğim son şey yeteneğini herkesin önünde göstermesiydi.

Veliaht prens arkasında James ve birkaç muhafızla birlikte geldi, gözlerini arkamdaki enkaza çevirdi.

"Şu yaptığını bak." Prens bir elini katedrale doğru salladı. Hâlâ iyileşme sürecindeymiş gibi hareketleri özellikle ağırdı ama duruşu ve yükselen ses tonuyla dik kati üzerinde toplamıştı. "Kaç tane insan ezilerek ölmek üzereydi? Kaç kişi yanacaktı? Kaç kişi izdihamda birbirini çiğneyecekti?"

Kalabalık nefesini tutmuş gibiydi.

"Ve kaçımız onun hızlı müdahalesi sayesinde kurtulduk?" Toz ve tere bulanmış prens son birkaç basamağı çıkıp amcasının yanına geldi. Bir elini bana uzattı.

Kalkmaya hazır değildim, hem de hiç ama elimi ona uzatıp ayağa kalkarken ağırlığımı yüklenmesine izin verdim. Midem tepetaklak oldu, devrilmek üzereyken Tobiah elini sırtıma koyarak beni tuttu.

"İyi misiniz leydim?" Sesi yumuşaktı, sadece bana

karşı ama herkes seyredip dinliyordu. Polisler kollarını kaldırmış, insan bariyeri oluşturmuşlardı.

Prensle göz göze gelip sesimdeki titremeyi bastırdım. “Teşekkür ederim, iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Sırtımdaki parmaklarının kıyafetin üzerinde kenetlenmesi yalan söylediğimi bildiğini gösteriyordu.

Prens Colin yine öne atıldı. “Tılsımlı yaratık onun için buraya geldi,” dedi. “Ve o büyü kullandı. *Büyü*. Bu teşhirci bize daha fazla tılsım getirecek.”

Tobiah yeniden sesini yükseltti. “Prenses Wilhelmina sayısız hayat kurtardı. Tılsımlı çocuk onu aramaya gelmiş olsa da prenses onun tüm hareketlerini kontrol edemiyor. Hepimiz tılsımın ne kadar tahmin edilemez olduğunu biliyoruz. Çocuğun onu bulmak için buraya gelmesi onun suçu değil, hayvanının kaçarak insanların arasına dalan bir çiftçiden daha fazla suçlu değil.” Tobiah, üzeri arma ve nişanlarla dolu bir polis memuruna yaklaşması için işaret etti. “Müdür Tegen herkesi sorgulayın, kayıp biri var mı öğrenin. Herkesin adını ve adresini alın, sevgili dostum Prenses Wilhelmina’yı burada olanlardan sorumlu tutmakta ısrar etmeye *cüret* gösteren biri olursa cezalandırın.”

Haflıçe öksürdüm.

İki adam da dönüp bana baktı, Tobiah’ının ifadesi yumuşadı.

“Haklısınız tabii.” Tobiah yeniden Şef Tegen’e döndü. “Dediğimin son kısmını unut. Bu akşam burada olanların ne olduğunu düşündüklerini öğrenin. Ama herhangi biri Wilhelmina’ya karşı herhangi bir tehditte bulunacak olursa derhal bana haber verin.”

"Elbette majesteleri." Şef Tegen eğildi ve sonra gitti. Tobiah James'e, "Araba nerede?" diye sordu.

"Şimdi gelir."

"Çok iyi."

"Yeğenim..."

Tobiah amcasına döndü, kolu hâlâ bana sarılıydı. "İlginiz için çok teşekkürler ama her şey kontrolüm altında." Sesi bıkkın bir tona büründü. "Sarayınıza dönebilirsiniz."

Prens Colin gözlerini kısarak bana baktı, veliaht prensin kolu bana dolanmıştı ve çok yakın duruyorduk. Amcası arkası sıra bir avuç muhafızla birlikte oradan ayrıldı.

Arabanın gelmesi bir ömür sürmüştü sanki, katedralin yolundan tıngırdayarak yaklaştı. Küçük bir araçtı bu da dar yollardan çabucak geçebilir anlamına geliyordu.

"Bu taraftan." Tobiah beni merdivenlere yöneltti, sendeleyince parmaklarını yan tarafıma bastırarak tüm ağırlığımı yükledi. Kimsenin ne kadar zayıf olduğumu görmediğini ümit ediyordum ama bu konuda bir şey yapmak ya da hâlâ iyileşmekte olan prene karşı koymak için aşırı derece yorgundum.

Tobiah son basamağa kadar bana yardımcı oldu hemen sonrasında polis kalabalığı geri itmeye başladı. Kadife kaplı oturağa çıkarken dizim artık tutmuyordu fakat onun desteği bir an olsun kesilmedi. Bir eli omzuma dolanmıştı. Diğeri parmaklarımı sıkıca tutuyordu. Beni ayakta tutuyordu.

Oturunca onun omuzları üstünden katedralden kalanlara baktım.

Binanın çoğu çökmüştü, sadece darbe almış bir çenedeki dişler gibi yukarıya uzanan birkaç duvar kalmıştı. Merdi-

venden aşağıya patır patır taş yığınları dökülüyor, yıkılan binanın üzerindeki soluk bir sütunda tozlar uçuşuyordu.

Bir daha asla aynısını yapamayacağımız tılsım öncesi dönem yöntemleri kullanılarak inşa edilmiş, iki asırdır dini bir mabet olarak hizmet veren bina, Skyvale'in en ikonik binalarından biri yok olmuştu. On beş dakikadan kısa bir sürede yerle bir olmuştu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dileme. Herkesi orada kalmaktan kurtardın." Tobiah diğerlerine doğru eğildi. "Çavuş Ferris, lütfen prensese saraya kadar eşlik edin. Arkadaşları bir sonraki arabayla gelecek."

Theresa öne atıldı. "Ben Wilhelmina'yla kalmak istiyorum." Hâlâ Tobiah'nın elinde olan elime baktı.

"Bu ikiniz için de rahat olacaktır eminim. Lütfen." Tobiah yana çekildi, elimi bırakarak Theresa'nın araca binmesine yardım etti. Çavuş Ferris Theresa'nın yanına oturdu. Tobiah'ya çavuşa döndü. "Aecor dairelerine bu akşam için fazladan muhafız yerleştir. Koridorlara, balkonlara. Bu akşam görev yerlerini bırakan biri olursa utanç verici bir şekilde Birlik'ten çıkarılacak, aileleri itibarsızlaştırılacaktır. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, majesteleri."

Tobiah bana sert ve kısa bir şekilde başını sallayıp kapıyı kapattı. "James!" diye seslendi. Sesi şimdi daha boğuk geliyordu. "Benimle gel. Halletmemiz gereken..."

Artık her ne dediyse arabamız birden hareket edip de atlar arnavut kaldırımlı yolda *tık tık* sesleriyle ilerlemeye başlayınca duyulamadı. Hawksbill'e doğru yol alırken geçtiğimiz ışıklar bulanıklaştı. Gözlerimi kapattım.

. . .

Kalktığımda odam loş ve sessizdi, belime örtüler sarı-mıştı. "Rees?"

Kapı açıldı ve Theresa'nın silüeti odayı doldurdu. "Buradayım."

"Üstüme bir şeyler giymem gerek." Bütün vücudum kaskatı kesilmişti, morluklarım vardı ama kendimi itti-rerek doğrultup her yanıma alev alev eden acıyı yok saya-rak omuzlarımı hareket ettirmeye başladım.

"Dinlenmen gerek."

Başımı iki yana salladım ve yüzümü acıyla buruşturdum. "Hayır, şu tılsım çocuğa gidip bağırmam gerek."

Dolabımı karıştırıp düz mavi bir elbise buldu. "Prens uğradı ama uyuyordun. Çavuş Ferris seni banyoya taşımak zorunda kaldı, hizmetçiyle birlikte seni yıkayıp üstünü değiştirdikten sonra da yatağına yatırdı."

Giydiğim elbiseye ve sabahlığa baktım. Kendimde değilken başka insanlar kıyafetlerimi değiştirmişlerdi. Theresa neyse de ama hizmetçi? Hizmetçinin *adını* bile bilmiyordum. En azından ölümlü olduğumu kanıtladığım için belki onun gözünde artık o kadar korkutucu biri ol-mazdım.

"Ne kadardır baygınlığım?"

"Birkaç saat." Yürüyüş elbisesini koluna asıp görüşme odasındaki saate bakmak için dirseğiyle kapıyı araladı. "Beş saat olmuş."

"Off." Sinirle elbiseyi değiştirip Theresa'nın saçımı ta-rayıp örmesine müsaade ettim.

"Bu acının hepsi düştüğün için olmuyor. Büyü genelde seni böyle mi etkiliyor?"

“Hayır.” Şakaklarımı ovdum. “Tılsımlı topraklar dışında hiç böyle olmadı. Ama normalde bu kadar büyük şeyleri uyandırmıyorum. Çoğunlukla küçük şeyler. Mumlar. Küçükken oyuncaklar. Hawksbill duvarı da zorluydu ama bu kadar değil.” Ellerim iki yanına düştü. “Tılsımı uyandırdığım gibi bayıldım. Saatlerce. Belki bir gün. Bilmiyorum.”

“Bilincini kaybetmekten daha iyi bir iyileşme yolu olmalı.”

“Olabilir. Belki de daha büyük beceri sergilemek için sadece düzenli egzersiz isteyen bir kastır.” En azından artık doğru düzgün görebiliyordum. Arada yalpalasam da yürüyebiliyordum. “Belki de büyürken daha çok pratik yapsaydım bu kadar dramatik etkiler olmazdı ya da şu tılsım çocuğu canlandırılmış şekilde tutmaya devam etmeseydim.” Omuz silkerek çatlak bir el aynasında görüntüme baktım. Yüzümde morluklar ve çizikler vardı ama onun dışında hoş görünüyordum. “Sen burada kal. Depo odası uzak değil. Ferris bana eşlik eder.”

“Emin misin?”

Hayır. “Evet. Mecbur olmadıkça senin ya da diğerlerinin onun yanında olmanızı istemiyorum.” Aynayı, camlı kısmı içe gelecek şekilde cebime koydum.

“Ona uyumasını mı,” -kaşlarını çattı- “söyleyeceksin? Bu onu öldürür mü?”

Biri bu şekilde öldürülebilir miydi?” Bu cinayet sayılır mıydı?

“Burada değil. Öyle olursa yeniden tılsıma dönüşür ve başka bir Felaket yaşarız. Onu tılsımlı topraklara götürmem gerekiyor ama o zaman ne olacağını da bilmiyorum.

Tılsım çoktan Indigo Krallığı'nı etkisi altına almaya başladı."

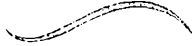
Gözlerini indirdi.

"Kibrit gibi canlandırdığım diğer şeyler gerçekten *canlı* olmuyorlar." Öyle umuyordum. "Sadece emrettiklerimi yapıyorlar. Ama o... O canlı. Farkında. Hissediyor."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Şimdi mi? Bağıracağım."

ON İKİ

Odamdan hızla koridora çıktığımda Çavuş Ferris ve diğer muhafızlar doğruldular. Tüm vücudum ağrıyordu ama belli edemezdim -şimdi değil- o yüzden çenemi dikleştirerek uzun ve düzgün adımlarla ilerledim. Arkamdan güçlü ayak sesleri geliyordu.

“Prenses?” Çavuş Ferris hızla yanıma geldi.

“Yolumdan çekilin Çavuş.”

Tılsım çocuğun odasına daldım, kapı duvara çarpıp da geri gelirken tüm bedenim adrenaline uğulduyordu. Işığı yaktım, küçük alan aydınlandı.

“Sen!” Sesim öfkeliydi. Hissettiğimden daha güçlü göründüğümü umuyordum.

Tılsım çocuk odanın bir köşesinde kıvrılmıştı, öyle küçülmüştü ki kıyafetleri cılız gövdesi ve kollarını yutuvermişti. Ayakları çıplaktı sanki üşüyormuşçasına titriyordu.

“Uyan!” Kenara atılmış bir ayakkabıyı kaptığım gibi uyuyan bedeninin üstüne hedef alarak fırlattım. *Pat* diye duvara çarptı, tılsım çocuk kolunun altından baktı.

“Merhaba kraliçem. Beni görmeye geldiğinize çok sevindim.”

"Kalk."

Çocuk becerikli ve anormal bir zarafetle ayağa kalktı. Aşırı esnek, aşırı insandışıydı.

Bana bakarak kıyafetlerini düzeltip boyutunu ayarladı, böylece kıyafetleri üstüne daha iyi oturmuştu. Önceki şeklinden ötürü dikişlerinde gerginlik görülüyordu.

Tuhaftı gerçi. Kafasındaki tüy gibi saçlar uzamıştı, tılsım beyazı teni, ağzı, dudakları ve kulaklarının etrafında daha doğal, açık kahverengi bir tonda koyulaşmıştı.

Çelik gibi sert bir tonda konuşmaya çalıştım. "Seni yüzyıllar boyunca çürümek üzere okyanusun dibine göndermemem için bir sebep söyle."

Yüzüne tam gitmeyen şu tuhaf gülümsemelerinden birini yaptı. "Bunu yapmayacaksınız. Beni uzaklara göndermeyeceksiniz, öldürmeyeceksiniz ya da bana yakalanmayacak bir adamı yakalamamı emretmeyeceksiniz. Beni burada yanınızda tutacaksınız. Ve şimdi de bana ilgi göstereceksiniz." Bir fare ya da serçe tutuyormuş gibi ellerinin arasında ufak bir boşluk bırakarak ellerini birleştirdi. İlgim sanki o aralıkta kapana kısılacak bir fare ya da serçeydi.

Cebimden çatlak aynayı çıkararak fark ettirmeden öne doğru yürüdüm. Yansımam sert ve morluklar içinde bana doğru parıldadı. "Benden böyle bir ilgi mi istiyorsun?" Aynayı ona çevirdim.

Tılsım çocuk yıldırım hızıyla kendini köşeye atıp yüzünü gömleğinin üst kısmıyla kapatarak küçüldü. "Durun! Lütfen!"

Aynayı uyluğuma bastırdım. "Bana ne yaptığını anlat."

Gömleğinin içinden baktı. "Sizi bulmaya geldim."

"Neden?"

"Her gece saraydan çıkıyorsunuz, ben olmadan." Doğruldu, kıyafetleri yeniden normale döndü. "İlginizi istiyorum. Ama..." dedi ellerini kaldırarak, "aynayla değil."

Bense aynayı yüzünde parçalamak istiyordum ama ellerim öyle fena titriyordu ki onu elimde zar zor tutabiliyordum. "Sen de içinde binlerce insan olan katedrali yıkmaya karar verdin öyle mi?" Ağzım hırıliyormuşum gibi kıvrıldı.

"Size zarar gelmesine izin vermezdim."

Aynayı ona fırlattım. "Mesele bu değil!" Yana eğildi ve ayna büyük bir şangırtıyla duvara çarptı. Yüzü yukarı gelerek düşünce tılsım çocuk zehir ya da kılıç atmışım gibi zıplayarak kaçtı.

"Ne yapmalıydım?"

"Burada kalmalıydın. Ya da döneceğime güvenmeliydin. Ya da... Bilmiyorum. Binlerce hayatı tehlikeye atmalıydın."

"Tek önemsedğim sizin hayatınız."

"Onların hayatı da önemli." Öne atılıp aynayı aldım, camı darbeden sonra iyice paramparça olmuştu. "Anlıyor musun?"

"Beni fark etmenizi istemiştim."

"Ben seni fark etmek istemedim, önemli olan tek şey de benim ne istediğim." Sesim histerik bir havaya büründü. "Anlıyor musun?" diye sordum yeniden.

Tereddüt etti ama ardından başını sallayarak onayladı. "Önemli olan sizin ne istediğiniz."

"Dikkatimi çekmek için böyle başka girişimler olma-

yacak. Sırf *dikkat* çekmek için insanların hayatlarını tehlikeye atmayacaksın."

"Emredersiniz kraliçem." Diz çöküp kendini küçülttü, böyleyken hiç de tehdit gibi görünmüyordu. "Dediklerini-zi hatırlayacağım."

"Güzel." Bağırma arzumu bastırdım. O insan değildi. Devam eden hakaretlere nasıl karşılık vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve başım şimdiden acı, öfke ve yüzlerce başka şey yüzünden çatlıyordu.

Kapıya doğru sendeledim, kendimi dengede tutmak için kapının kulpuna tutundum.

"Seni peşinden gönderdiğimde neden Patrick'i yakalamadın?" diye sordum sırtım hâlâ tılsım oğlana dönüktü.

"Bilmiyorum. Çok iyi saklanıyor."

Başımdaki baskı gözlerimin etrafında zonklayarak bunaltırken yavaşça arkama döndüm. "Dürüstçe cevap vermen lazım yoksa bu aynayla olacaklara karışmam." Aynayı gösteriş için salladım ama bu hareket yalnızca iyice delirmişim gibi hissettirdi.

"Beni tehdit etmenize gerek yok kraliçem." Oğlan başını kaldırarak beyaz kirpikleriyle bana baktı. Daha öncesinde hiç kirpiği yoktu. "Size doğruyu söyleyeceğim. Patrick'i neden yakalayamadığımı bilmiyorum. Çok hızlıydı. Saklanma konusunda çok iyi. Denedim."

O zaman onu yeniden göndermenin bir anlamı yoktu, özellikle de bunu yaparken ne tür bir yıkıma sebebiyet vereceğini bilmeden. Onu bundan önce göndermek düşüncesizce bir hareketti.

Burada böyle ayakta durmuş birbirimize bakarken derisi dalgalandı ve yüzünden, boğazından mürekkep

geçiyormuş gibi oldu. Eti bir anda koyulaştı, saçları kulaklarını geçecek kadar uzadı, diplerine doğru koyulaşan sıcak bir kahverengi tonuna dönüştü. Gözlerini kırptırdığında gözleri maviden kahverengiye döndü. Yüzü de bir noktaya kadar zayıflamıştı. Hoş böyle kalsa kim ne diyebilirdi?

“Sana ne oluyor böyle?” diye fısıldadım. Görünüşünde sinir bozucu bir aşinalık vardı.

“Değişiyorum. Ben böyleyim. Değişen bir yaratığım, değişen topraklardan yapıldım.”

“Krizalit,” diye mırıldandım. Bu oda onun krizalitiydi.

Tılsım oğlan avının kokusunu almış köpek gibi duruşunu dikleştirdi. “Bana isim mi verdiniz?”

Ne? “Hayır.”

“Krizalit dediniz.” Ellerini gömleğinin üstüne sararak kumaşı parmak eklemleriyle gerdi. “Kulağa bir isim gibi geliyor.”

“Değil.”

Kocaman ve istekli gözlerle öne doğru eğildi. “Lütfen bana Krizalit deyin. Söylenişi,” dedi başını yana eğerek, “hoşuma gitti. Bana uyuyor. Tıpkı bir deri gibi.”

“Sana neden *senin* hoşuna gidecek bir isim vermeliyim acaba?”

“Çünkü bana seveceğiniz bir isim vermenizi istiyorum.”

“Ben cevapları severim.”

Ellerini çırpı. “Size cevapları verirsem bana isim verecek misiniz?”

İstedğim son şey onunla pazarlık yapmaktı ama isteğimi alabilecektim. “Neden aynalardan korkuyorsun?”

Bir silahmışçasına elimdeki kırık aynayı çevirip tavana yansıttım.

Tılsım çocuk cam onu nişan almış gibi geriye sıçradı. "Dikkat edin! Dikkat edin!" Duvardan uzaklaşırken göğsü inip kalkıyordu.

"O zaman bana aynalardan neden hoşlanmadığını söyle."

Tılsım çocuk yüzüne dokundu, sanki yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyordu. "Onlarla ilgili bir şey var değil mi? Aynaya bakınca siz de hissetmiyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynalar." Üstüne atlayacakmış gibi bir gözü aynada odanın etrafında dikkatlice dolaşırken tılsım oğlanın sesi alçalmıştı. "Aynalar hem doğruyu söyler hem de yalancıdır, parlak sırtı ve cam yapısıyla bir çelişkidir. Kendi yansımasından nefret eden biri tanımıyor musunuz hiç? Hiç ayna olmadan sahip olmadığınız bir şey görmediniz mi?"

Ayna olmadan kendi yüzümü asla göremezdim.

"Yansımalarının kendilerini hayal kırıklığına uğratan insanlar tanıyorum. Ve..." Aklıma bir anım gelmişti, çatıların üzerinden atlarken şehirdeki aynalardan birinde birini görmüştüm. Bir gece beni takip ederken onu nasıl da yakalamıştım.

Tılsım çocuk başını yukarı aşağı salladı. "Aynalar hakkında böyle bir gerçek var. Kaçınılmaz. Ama yalan da söylerler. Gerçeği değiştirebilir hatta saklayabilirler. Bir yanılısama yaratırlar.

Aynı Skyvale'in üzerindeki yıldızların ışığı gibi ya da güneşin aynalarda ışıldayarak ufka doğru inerken öğleden sonralarının çok parlak olması gibi.

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" Yansımasından dikkatlice kaçarak aynanın etrafında yürüdü.

"Tahmin edilemez olduklarını düşündüğün için aynalardan hoşlanmıyorsun. Güvenilmez. Onlardan ne geleceğini hiçbir zaman bilemiyorsun ya da cansız nesneler olmasına rağmen sana nasıl düşman olabileceklerini. Aynalardan hoşlanmıyorsun çünkü tıpkı sana benziyorlar."

Dikleşti ve kaşlarını çatı. "Biz *aynı* değiliz."

Aynanın sapını tuttu. "Bunlar beni korkutmuyor. Gerçekten korkmuyorum."

"Bunlar yansılarda kaybolan birinin hikâyeleri ya da kendi özünün çekildiği..." O devam ediyordu ama aynayı kaldırıp kırılan en büyük parçalardan birine baktı. Nefesim kesildi, tılsım çocuk durdu. "Görüyor musunuz?"

Onun yüzü benim yüzümdü.

Tam olarak değil ama benzerlikler sugötürmezdi. Çenesi aynı benimki gibi ucuna doğru sivriliyordu. Saç dibindeki renk aynı benim saçımın rengindeydi. Gözleri bile benimkiyle uyuşuyordu.

Ona bakmak hiç sahip olmadığım bir erkek kardeşe bakmak gibiydi. Bizi gören herhangi biri kardeş olduğumuzda ısrar ederdi.

"Kraliçem?" dedi usulca. Temkinli bir şekilde. "Yardım istiyor musunuz? Tutsak mısınız?"

Aynayı çevirip bacağıma sertçe çarpınca çocuk geri sıçradı. "Hayır. Yardımını istemiyorum. Bana ne yaptığını söylemeni istiyorum. Neden benim gibi görünüyorsun?"

"Bu sizi gücendirdi mi? Korkuttu mu? Gördüğünüzden hoşlanmadınız mı?" Korkmuş bir çocuk görüntüsünden

silkinerek boyunu uzattı. Elleri arkasında, omuzları dikti. Günlerce takip ettiği Patrick Lien'den izler sergiliyordu.

"Sen bir aynasın."

"Sizden daha fazla değil kraliçem. Bilinçsizce etrafındakileri yansıtan kimseden daha fazla değil. Ama..." dedi yüzüne dokunarak, "bazı değişikliklerim daha fiziksel, bir zamanlar değiştiğim gibi değişemediğimi fark ediyorum."

Bu iyi bir şey miydi? Yoksa bir sorun muydu? Artık hiçbir şeyi yorumlayamıyordum.

"Başka insanların arasında olmama izin verirsiniz yüzüm onların yüzlerinin yansımalarını da alacaktır diye düşünüyorum. Ama en önemli yüz sizinki. O yüzden sizinkini takınacağım. Benim size ait olan bilinçsiz yansımam."

"Hiçbir şekilde bana benzemeni istemiyorum."

"Artık durmak için çok geç. Başkalarını görmeme izin verirsiniz belki..." Başını iki yana salladı. "Ama izin veremeyeceksiniz. Beni, beni düşünmek zorunda olmadığınız bu yerde kilitli tutacaksınız. Aramızdaki duvarlar sayesinde daha önemli olduğunu düşündüğünüz diğer şeylere odaklanacaksınız." Kayıtsız bir tavra büründü, kolları iki yanında duruyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Endişe etmeyin."

Bu, ckinlere endişelenmemesini söyleyen bir dolu fırtnası gibiydi.

"Bu akşam daha fazla tılsım yarattınız," dedi, "katedrali uyandırdığınızda. Fakat bu miktar gelecek miktarın karşısında çok önemsiz kalıyor."

"Biliyorum." Güçlkle yutkundum. "Aynaları da kırabilecek mi? Senin yaptığın gibi?"

"Beni güçlendirdiğiniz için aynaları kırdım. Beni kor-

kuttular -onlardan hâlâ hoşlanmıyorum- ama sizin sayenizde onları kıracak kadar güçlüydüm. Çünkü sizinle olmak istiyordum.” Gözlerime bakmak üzere başını kaldırdı. “Bu diğer tılsımsa... Bilemiyorum. O canlı değil. Benim gibi değil. Onu aynalarla savaştık kadar güçlenecek olan size sahip değil. Ama çok büyük.”

Cevap gibi olmayan başka bir cevap. “Kısa bir süre önce tılsım yavaşlıyordu. Şimdiyse Indigo Krallığı’na geldi.”

Başını yana eğip bir adım daha yaklaşma cesareti gösterdi. “Büyümeler sonsuza dek sürmez. Gelişmesi yavaşladı çünkü onun için yavaşlama zamanıydı. Ama yakında bu topraklar da değişecek. Her şey değişecek.”

“Ne yapabilirim? Ne kadar zamanımız var?”

“Bilmiyorum. Çok değil sanırım.” Yavaşça biraz daha yaklaştı. “Zaman sizin için farklı. Ya da farklı bir şey ifade ediyor. Benim içinse o kadar önemli değil. Ama değişiklik bu topraklara dağlardan akan okyanus gibi gelecek. Öfkeli ve hızlı olacak.”

“Bu, tahmin edilemez bir şey için epey bir tahmin gibi duruyor.”

Çocuk eğildi. “Ben sadece size gerçekleri söylüyorum kraliçem. Sadece aynanıza hapsolmemek için değil, kraliçem olduğunuz için ve ben her zaman size yardım etmek için elimden geleni yapacağım.”

Sanki arkadaşlık. Beni, onun üzerinde uyguladığım kontrolün çok ötesinde önemsiyor gibiydi.

“Bana neden cevap verdiğinin ya da gerçeği söylediğinin bir önemi yok. Sadece yapıyorsun.” Dönüp odadan çıktım, kapı arkamdan kapandığında kapıya yığıldım ve derin bir nefes aldım.

“Prenses?” Çavuş Ferris dikkatle yaklaştı. “Ne oldu?”

“Tılsımın etkilerini azaltma komitesiyle acil bir toplantı düzenleyin. Onlarla en erken ne zaman görüşebilirsiniz?”

“Sabah ilk iş prenses.”

Bu kadar uzun beklemekten nefret ediyordum ama bu bekleme bana söylemek istediklerimi toparlamak için zaman kazandırırdı.

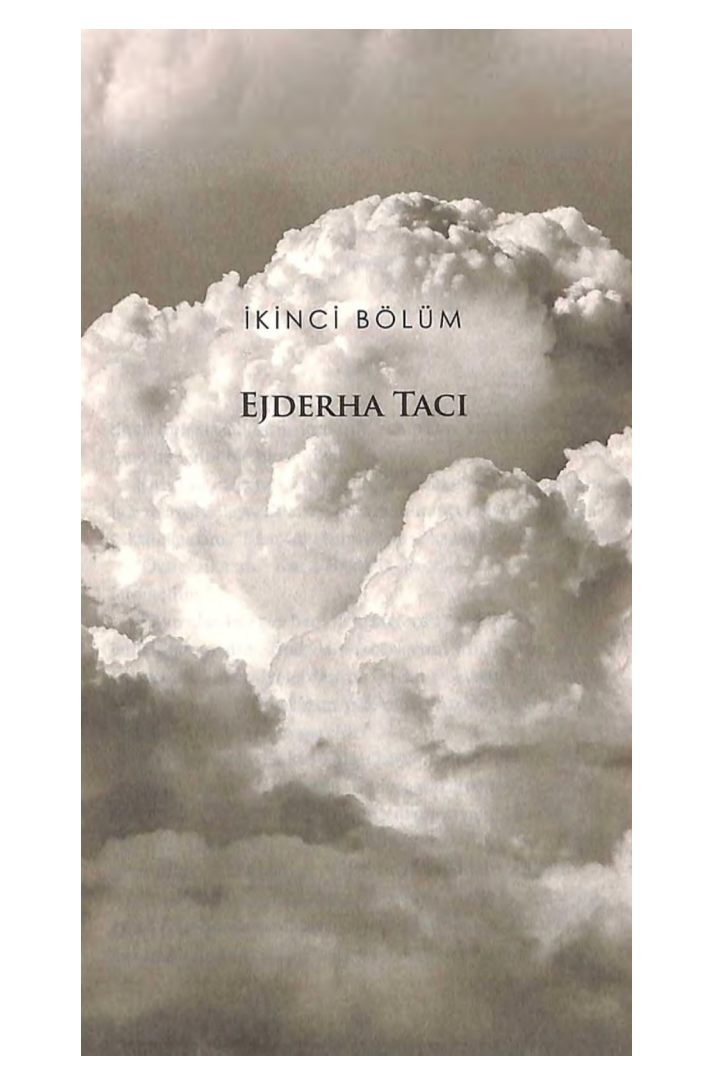
“Toplantının konusuyla ilgili onlara ne söyleyeyim?”

Çavuş Ferris arkamdan kapıya baktı. “Onu mu?”

“Aynalara ihtiyacımız var.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve ona el aynasını uzattım. Arkası sırlı bir cam parçası yere düştü. “Yeterli olmayacak ama tek şansımız bu.”

“Ne için?”

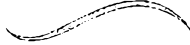
“Tılsımı durdurmak için.”

İKİNCİ BÖLÜM

EJDERHA TACI

ON ÜÇ

Saat kulesi sabahın dördünü vururken yatak odamdan içeri buz gibi bir hava girdi.

Karanlığın içinde bir karanlık hareket etti, bedenimin her zerresi inleyerek karşı çıkarken hançerlerimi çekip yataktan çıktım. "Kim olduğunu söyle yoksa öldürürüm seni."

"Özür dilerim." Kara Bıçak'tı. Prens. "Seni ürkütmek istemedim."

Şu sıralar her şey beni ürkütüyordu ama bunu ona söylemek istemedim. Sadece hançerlerimi kılıflarına sokup yataktaki battaniyelerden birini alıp pelerin gibi omuzlarıma sardım. Geceliğim pek mütevazı değildi. "Benim senden özür dilemem gerekir."

Prens odanın uzakta kalan köşesinde hareketsiz siyah bir şekil olarak duruyordu. Sadece parlatılmış çizmeleri- ne ve üzerindeki kat kat ipeğe vuran ay ışığı onu ele veriyordu. Çatıdan gizlice gelebilmek için Kara Bıçak gibi giyinmişti, tıpkı benim yaptığım gibi. Kalbim sıkıştı.

"Ama özürlerimi iletmenin uygun bir yolu yok sanırım." Lambanın anahtarına doğru baktım ama karanlık- ta olmak daha iyiydi. Onu prens değil de Kara Bıçak ola-

rak düşünmek daha kolaydı. "Tılsım çocuktan korkuyorum. Ne olduğunu, onu nasıl durduracağımı bilmiyorum ve bundan sonra yapacakları için ölesiye korkuyorum."

Kara Bıçak, hareket eden bir varlık ve sıcaklık gibi yürüyerek odayı kat etti. Eldivenli eli tereddüt ederek yanağını kavradı. "Olanlar için seni suçlamıyorum."

"Suçlamayan bir sen varsın." Onun dokunuşuna doğru eğilmemek için her şeyimle mücadele verdim. Sıcak ve sağlandı, bu haliyle arkadaşım. Ama bir yandan da başka birine ait olan Tobiah'ydı. Geri çekilip elini yanına indirdi. "Peki ya anma töreni ne olacak?" diye sordum. "Yarın tacı takmanı etkileyecek mi?"

"Töreni dün gece sarayın kilisesinde tamamladım. Küçüktü. Özeldi."

"En iyisi."

"Başka seçeneğim yoktu. Diğer türlü düşmanlarım tahta çıkmama karşı çıkarlardı."

Dilimin ucuna bir özür daha geldi ama bir türlü çıkartamadım. Neredeyse Tobiah'yı tahtından ediyordum. "Çok düşmanın var mı?"

"Buradaki herkes payına düşeni alıyor. Sen kendi düşmanların için endişe et benimkiler için değil." Benden uzaklaşsa da nazikçe konuşmuştu. "Neden komite toplantısı istiyorsun?"

Battaniyeyi omzuma daha sıkı sardım. "Tılsım çocuk, tılsımın Indigo Krallığı'nı basmadan önce çok vaktimizin olmadığını düşünüyor ve Felaketten, katedralin yıkılmasından sonra komitenin kulak verip mümkün olan her seçeneği değerlendirmesi gerekiyor."

"O zaman bunu doğru düzgün yapalım. Tartışmak

istediğın her maddeyi yaz. Beni uyar ki sana yardımcı olabileyim.” Sesi kulağı prens gibi geliyordu ama hiçbir şey bu kıyafetler içindeki oğlanın büyüsunü bozamazdı. Hareketleri, doğru olanı yapmaya çalışması; bunlar Kara Bıçak'ta hayran kaldığım niteliklerdi. “Kendi fikirlerin ve iyi niyetlerin konusunda acele ettiğini düşünüyorum ama politikayla ilgili öğrendiğim daha zor derslerden biri sabretmek, plan yapmak ve bu konularda ne kadar iyi olursan ol her zaman senden daha iyi olup senden daha ileri gitmeye hevesli birileri olduğunu bilmek. Ne yazık ki amcam bu konuda çok iyi.”

“Prens Colin'den kurtarılmaya ihtiyacım yok...”

“Seni kurtarmaya çalışmıyorum, başarmana yardımcı olmaya çalışıyorum. İkisinin arasında fark var.” Balkon penceresine doğru yürüdü. “Yüzlerce düşmanın var Wilhelmına. Büyü gücün, tılsımlı çocuk, farklı kimliklerin ve Patrick Lien'le olan bağın sağ olsun sana karşı duran çok fazla şey var.”

Benim yanımda olan herhangi bir şey var mıydı ki?

“Bırak sana yardımcı olayım Wil. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.” Bu sözünüyle birlikte pencereden çıkıp balkonda siyah bir karaltı oldu sonra da gözden kayboldu.

Haklıydı. Herhangi bir konuyu Balık Kartallarıyla planladığım gibi komite toplantısını da planlamam gerekiyordu. Hangi eylemlerin istediğim sonuçları vereceğini anlamam, tüm değişkenleri göz önüne almam, olası karşı hareketler için plan yapmam gerekiyordu. Strateji geliştirmem gerekiyordu.

Belki de siyaset devrimden çok da farklı bir şey değildi.

. . .

Kasten toplantıya sonuncu olarak geldim.

Theresa hemen arkamdaydı, hâlâ soylu bir kadının şarap rengi elbisesini çalmış bir mülteci gibi görünüyordu. Çenesini ne kadar kaldırırsa kaldırsın, omuzlarını ne kadar dik tutarsa tutsun ihtiyacı olan kendine güven maskesini idare etmeyi pek beceremiyordu. Ama sarayda daha sadece birkaç gündür kalıyordu ve hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Theresa'nın yanımda olması Melanie'nin olması gibi değildi ama yalnız olmaktan iyiydi.

Çavuş Ferris komite odasının kapısını açtı, odaya adım attığımda konuşma uğultuları kesildi. Tüm yüzler bana döndü; bir kısmı ifadesizken, diğerleri hoşnutsuz görünüyordu.

"Prenses. Hoş geldiniz." Tobiah, masanın başındaki yerinden kalkıp kısa ve nazık bir şekilde eğildi. Bugün hiç hoşlanmadığım kuru, donuk ses tonuyla prensti ama artık bakmayı becerebildiğimden o maskenin yıpranmış dikişlerini görebiliyordum. Gözlerinde, yutkunan boğazında, göz göze geldiğimizde çatık kaşlarının yumuşayışında. "Leydi Theresa lütfen oturun."

"Bu da ne demek oluyor?" Prens Colin ayağa kalkıp masaya eğildi. "*Bu* ikisinin burada ne işi var? Vekil kraliçenin ve nişanlınızın bize katılması bir derece ama onlara ne demeli? Aecorlu hırsızlara?"

Masada yumruk yapılmış ellerle kapatılmış ağızların, indirilmiş bıyıkların ardında bu düşünceye katılan birkaç mırıldanma oldu. Yüzbaşı Chuter'ı, General Fredrick ile Adam Goldberg'i, Meredith'i ve Francesca'yı tanıyor-

dum elbette ama katılan birkaç yeni yüz vardı.

"Bu çok usulsüz," dedi yabancılardan biri. "Majestelerinin bu akşam taç giyme töreni var. Bugün yapacak çok şey var..."

Tobiah elini arkada beline koyarak kalktı ve konseye seslendi. "Bugün burada olma sebebimiz Prenses Wilhelmina. Bu toplantıyı prensesin adına düzenledim."

"Nerezalet!" Prens Colin masanın etrafından Tobiah'ya doğru yürüdü. "Kendini Liadia Düşesi Julianna olarak tanıttığında da katılımı uygun değildi, şimdi de en az o kadar uygunsuz."

"Bunun," dedim, "Veliaht Prens Tobiah'nın komitesi olduğunu düşünüyorum. Kimin katılıp katılmayacağına o karar veriyor."

Arkadan bir şaşkınlık nidası duyuldu. Meredith'in gözleri irice ve ıslıl ıslıl açılmış, Theresa ise pis pis sırıtıyordu. Kraliçe Francesca bile memnun görünüyordu.

Tobiah daha dikleşerek amcasına baktı. "Prenses burada Julianna olarak bulunurken toplantılara alınmama taleplerine razı geldim. Kim olduğunu ya da tılsımlı topraklar hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama şu an kimliğini biliyoruz, tılsımlı topraklarda bulunduğunu biliyorum." Bana bakıp başını salladı.

Kalçamdaki keseden bir çift Liadia duvarı parçası çıkarıp masanın ortasına attım. Odadaki herkes nefesini tuttu.

"Bu akşam taç giyme töreni olduğundan haklısınız Lord Craft. Bu usulsüz ama önemli. Bugün hepimizin yapacak çok işi olduğundan herkese oturup Prenses Wilhelmina'nın diyeceklerine kulak vermesini öneriyo-

rum." Bakışı odada dolaştı. "Kendisini dinlemeye karşı olan biri varsa şu an çıkabilir."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Prens Colin dışında kimse hareket etmedi ve kalbim yavaş yavaş boğazımdan göğsüme doğru inmeye başladı. Bu oğlan kral olmak için yaratılmıştı.

"Güzel."

Tobiah Theresa'nın Francesca ile Meredith'in yanındaki sandalyeye oturmasına yardım etti. Vekil kraliçe zarıfçe başını sallarken Meredith rahatlatıcı bir hareketle Theresa'nın koluna dokundu.

Theresa gevşemiş, ben de minnettarlıkla dolmuştum. Tüm olanlardan sonra Meredith bize karşı hâlâ nazik davranıyordu.

Tobiah bana masanın başına kadar eşlik etti. "Henüz tanışmadığınız üyeleri hızlıca tanıtayım sonra da başlayalım."

Onaylayarak başımı salladım.

"Güneş Hanedanlığı'ndan Lord John Price, Tek Boy-nuzlu At Hanedanlığı'ndan Lord Samuel Craft, Deniz Hanedanlığı'ndan Kont Alexander Davis. Kendileri üç hanedanlığın resmi temsilcileridir. Amcam da Ejderha Hanedanlığı'nı temsilen burada bulunuyor."

Ah. Şimdi adlarını söyleyince onları unvanlarıyla da tanımış oldum. Hepsisi küçük lordlardı, hiçbiri önemli değildi.

Tobiah bana döndü. "Tılsımlı topraklarda geçirdiğiniz zamandan başlayalım."

"Bunun son duyduklarımızdan farklı bir hikâye olacağını düşünebilir miyiz?" Clint'in sözleri acımasızcaydı

ama ses tonu o kadar zalim değildi.

“Bir hayli.” Notlarımı çıkardım, düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olması için her madde farklı bir renk mürekkep ve elyazısıyla yazılmıştı. “Tılsımlı topraklara olan seyahatimden ve neden ilk olarak oraya gitmeye karar verdiğimden başlayarak söz etmek istediğim birkaç konu var.

Bu komitenin ilk toplantısına katılana kadar tılsımlı topraklara gitme cesaretini gösterme gibi bir niyetim yoktu. Benim gözümde tılsım, Aecorluların güvenliğini sağlama ve krallığımı geri alma arzumu bastıramayacak kadar uzak bir tehditti.” Prens Colin’den tarafa bakmama çalıştım. “Konseydeki tecrübem bana tılsımın zannettiğim kadar uzakta olmadığını, *bir şeyler* yapılması gerektiğini fark etmemi sağladı. Bu haritayı gördüğümde ise...” dedim duvarı işaret ederek, “her şey değişti.”

Duvarın önünde duran muhafızlar kenara çekilerek mürekkeple yapılmış düzlükleri, dağları ve vadileri, tılsımın her ayki ilerleyişini gösteren renkli şeritlerin önünü açtılar.

“Şu iki kelime *-tartışmalı ve gizli-* komitenin Aynalı Göl hakkında sakladığı her neyse, o gerçeği arama konusunda bana ilham verdi.” Sözcüklerimi dikkatle seçerek önümdeki gruba söylentileri kovalayışımı, tüccar kafilesine katılışımı, ödünç aldığım bir atla gizlice tılsımlı topraklara gidişimi anlattım. Işıkadamlarla nasıl dövüş-tüğümü, nasıl her defasında sadece birkaç saat uyumayı öğrendiğimi, onlarca yıldır kimsenin ilerlemediği kadar tılsımın derinliklerinde tehlikeye nasıl atıldığımı anlattım.

Elimdeki kâğıt yığını arasından bir grup kâğıt seçerek vekil kraliçeye uzattım. "Lütfen birer tane alın." Kâğıtlar masada dolaşırken, "Bunlar seyahatim boyunca aldığım notların birer kopyası. Eksiksiz olmak istedim böylece oradaki havayı, bitki örtüsünü, vahşi yaşamı ayrıntılı bir şekilde öğrenebileceksiniz." Sonuçta kişisel bilgiler değildi. Bu grupla paylaşmak istemediğim bir dolu şey vardı. "Özellikle Aynalı Göl'deki notlarım çok önemli."

Tobiah bir kaşını kaldırdı. "Bütün bu kopyaları ne zaman yaptınız?"

"Bu sabah. Uyku tutmadı."

Belli belirsiz gülümseyerek başını iki yana salladı. "Lütfen devam edin."

Ben de devam ettim. Onlara çekirge saldırısından bahsettim, kendimi nasıl koruduğumu ve tılsım çocuğu nasıl yarattığımı anlattım. "Gücüm bu şekilde davranmamalıydı. Ben nesneleri geçici olarak canlandırırım ama onlara hiçbir zaman gerçek bir hayat veremem. Bu defa neden farklı olduğunu henüz anlayamadım."

"Peki bu bir kere daha yapabileceğiniz bir şey mi?" diye sordu John Price. "Şayet tılsıma hayat verdiyseniz bunu açıklayıp..."

"Aptallaşma!" Adam Goldberg yumruğunu masaya vurdu. "Dün gece o yaratığı gördün. Prenses Wilhelmina durdurmasaydı hepimiz ölmüştük."

"Prenses Wilhelmina orada olmasaydı," diye düzeltti Prens Colin, "tılsım çocuk da olmayacaktı."

Doğruydu da.

"Konudan sapıyoruz." Tobiah elini kaldırarak uyardı. "Benim de ilk sorularımdan biri bu olmuştu ve cevap

hayır. Bu kadar büyük miktarda tılsımı canlandırmak Wilhelmina'yı öldürebilir."

"Herhangi biri hayatımın bunun için feda edilmeye değer olduğunu önerecek olursa bir şeyleri, özellikle de tılsım gibi tahmin edilemez bir şeyi kontrol altına almaya çalışırken ölürsem neler olacağını bilmediğim aklınızda olsun." Göz ucuyla gözlerini kısmış zalimce bakan Prens Colin'e baktım. "Annem de bir canlandırıcıydı, onun anesi de. Canlandırılmış örgülerin, kalemlerin teşhirci öldükten sonra yeniden cansızlaştığıyla ilgili hikâyeler duymuştum. Tılsım oğlan ya da canlandırılmış diğer tılsım Skyvale'deyken böyle bir şey olursa..."

Onlara Felaket'i hatırlamaları için biraz süre tanıdım, o kaosu, çılgınlıkları, kırılan aynaların çatırtılarını.

"Her şekilde," diye ekledi Meredith, "bir insanı bu şekilde feda etmemiz bir halk olarak bizi ne duruma düşürür?"

Kraliçe kaşının birini kaldırdı. "Azizler selametimiz için öldüler."

"Ama Prenses Wilhelmina bir azize değil." Meredith ellerini ağzına bastırdı. "Bu çok kaba oldu. Özür dilerim."

Bu yorumu omzumu silkerek savuşturdum. Elbette bir azize değildim.

Yeniden konuya dönmemiz gerekiyordu. Kısaca notlarımın göz atıp hafifçe öksürdüm. "Tılsımlı topraklarda öğrendiklerim ve dün gece tılsım çocuk hakkında öğrendiklerimle..."

"Dün gece ne zaman?" Prens Colin gözlerini kıstı. "Binlerce hayatı tehlikeye atarak en sevilen, en sembolik yapılarımızdan birini yerle bir ederken mi?"

Birkaç kişi kaşlarını çattı. Theresa onu öldürecekmiş gibi gözlerini adama dikti. “Dün gece gerçekten zarar gören tek kişi Prenses Wilhelmina’ydı. Hepimizin hayatta kaldığından emin olmak için büyük bir hızla hareket eden kişi oydu.”

“Başkaları tarafından gerçekleştirilen tüm eylemlerden prenses sorumlu tutulamaz.” Meredith ellerini önündeki kâğıtların üstünde kenetledi.

Beni savunmaları hoştu ama gereksizdi. “Kendime geldiğimde tılsım çocukla konuştum.”

Yüzbaşı Chuter öne eğilerek bir kalemi kâğıdın üstünde doğrulttu. Gözlerim bir an için elyazısının keskin ve düz hatlarına kaydı. “Ne öğrendiniz?”

“Aynalardan çok korkuyor.” Tobiah’ya baktım. “Bu bizim için bir avantaj.”

“Skyvale’deki tüm aynalar kırıldı,” dedi başka biri. “Bunun bize nasıl bir yardımı olacak?”

“Felaketten sonra Skyvale işe ihtiyacı olan birçok insanla doldu. Fabrikaları mümkün olduğunca çok ayna üretmek için açarak istihdam yaratılır. İnsanlara cadde-lerdeki büyük ayna parçalarını toplayıp bir araya getirmeleri için ücret ödenir. Daha sonra bu aynaları asmak, Indigo Krallığı’nın batı sınırı boyunca taşımak için de insana ihtiyaç olacak.”

“Çözümünüz bu mu yani?” General Adam Goldberg başını iki yana salladı. “Bu yeterli değil prenses.”

“Bu bir çözüm değil,” dedim, “ama azaltıcı bir etki. Bu konseyin gayet yakından bildiği bir şey.” Bu, bastırılmış kahkahalardan çıkan birkaç homurtuya sebep oldu, vekil kraliçe bile eğlenmiş görünüyordu. “Bir tek bu da değil,

bu sadece *hemen şimdi* yapabileceğimiz bir şey. Şehri Felaketin acısından kurtarmaya yardımcı olacak.”

“Ve şehrin buna ihtiyacı var,” dedi Tobiah. “Onu korumak için elimizden geleni yapmamız lazım.” Veliaht prens uzunca bir iç çekti. “Ayrıca güvende olmak için şehri boşaltma yolları hazırlamalıyız. İndigo Krallığı’nın bazı bölgeleri şimdiden tılsımın etkisine maruz kalmış durumda.”

Odadan huzursuzluk mırıltıları yükseldi.

“Şehri boşaltma yollarını tartışmak moral açısından kötü, farkındayım. Yine de pragmatik davranmak gerekli.” Tartışmaya yer bırakmamıştı. “Devam edelim; Prenses Wilhelmina listenizde bir madde daha olacaktı.” Tobiah koyu gözlerini benimkilere dikti.

“Evet. Teşekkürler.” Şarabımdan bir yudum aldım. “Bence komitenin dikkatini yeniden Liadia duvarına çevirmemiz gerekiyor. Oraya başka birini gönderelim demiyorum, Liadia’nın resmi raporlarıyla örtüşürse topladığım bilginin yeterli olacağını umuyorum.”

“Öneriniz nedir?” diye sordu Clint.

“Aynalı Göl tamamen normal, içinde ve üzerinde hayat var. Çekirgeler saldırdığında gölün üzerinden uçanların öldüğünü gördüm, tılsım bir anda yok olmuştu sanki.”

Oda kâğıt üzerindeki kalem sesleri dışında sessizdi, biri hırıltılı bir nefes aldı.

“Ailem ve onlardan önceki hükümdarlar Tılsım İttifakı’nı imzalamayı reddetmişlerdi, yüz yıldır müttefik krallıkların kafasını karıştıran bir hareket.”

Kimse konuşmadı.

“Aecor hükümdarları uymak istemeyecekleri bir şeyi

imzalamazlardı, olasılık dışı yerlerden cevaplar alınmaktan alıkonmak istememişlerdi. Büyü gibi."

Clint başını iki yana salladı. "Tılsıma *büyü* sebep oluyor. Nasıl olacak da durduracak?"

"Emin değilim," dedim. "Ama ailem bir yolu olduğuna derinden inanıyordu. Liadia da öyle, Tılsım İttifakı'nı o duvarı yapmak için bozdular ama bir süreliğine de olsa başardılar. Tılsımı bir yıl uzak tuttular." Masanın ortasında duran duvar parçalarını gösterdim. "Ve şu an bu duvarın parçalarıyla dolu bir göl tılsıma şimdiye dek gördüğüm her şeyden çok daha inanılmaz biçimde karşı koyuyor."

Odanın protesto sesleri yükseldi. Biri ifade edemediği her bir konuyla birlikte masaya vurdu. Odanın etrafındaki korumalar sorumlu oldukları kişilere bakıyordu, masadaki görüntü karşısında birkaç profesyonellik maskesi düşmüşse benziyordu. James bakışlarımı yakaladı ve hafifçe gözlerini devirdi.

Tobiah kalkıp da masaya vurana kadar bu öfke dalgası koca bir dakika boyunca devam etti. "Sessiz olun!"

Herkes dönüp ona baktı.

"Bu türde konuşmalara izin vermeniz konusunda ciddi olamazsınız." Prens Colin sert bir ifadeyle bana bakıyordu. "Daha bir ay önce *büyü kullanmamanın* tılsımı durdurduğundan emindiniz."

"Bir ay önce *büyü* kullanmayı durdurarak tılsımı durdurabileceğimize inanıyordum. İnanıyordum çünkü böyle öğretilmişti, hepimize öğretildiği gibi. O zamandan bu yana, Felaket yaşanmış olmasına rağmen Wilhelmina tılsımın şehri tamamen yok etmesini engelledi, *büyü* gücünü kullanarak."

"Felakete sebep olan da Wilhelmina'ydı yalnız," diye mırıldandı biri masadan ve kimse karşı çıkmadı.

"Her şeye rağmen," dedim, "tılsım Indigo Krallığı'nda. Bu artık yarının sorunu değil. Bugünün sorunu."

"Geçmişine göz önünde bulundurursak *Prens Wilhelmina'nın* herhangi bir konudaki bilgisine nasıl güvenebileceğimizi anlamıyorum." Prens Colin'in yanında oturan adam söylemişti bunu.

"Ona güvenmek zorunda değilsiniz. Bana güvenin, çünkü bugün veliaht prensiniz benim, bu akşamsa kralınız olacağım ve Wilhelmina'ya güveniyorum." Tobiah ağırlığını benden tarafa verdi dirseği dirseğime sürtündü. "Şimdi, bağırmayı bitirdiyseniz..."

Gözler yeniden ona döndü.

"Liadia duvarı hakkında bildiklerimiz şunlar; krallıktaki her teşhirci onu yapmak için büyü gücünü kullanmaya zorlandı. Büyük olasılıkla metal henüz eriyik haldeyken parçaları şekillendirip bir araya getirdiler. Duvarlarının inşasıyla ilgili ayrıntılara sahibiz ama içindekiler listesinde *büyü* yer almıyor."

Herhalde yer almayacaktı.

"Kendi duvarımızı yapma konusunu tartışmaya açıyorum. Bize daha kalıcı bir çözüm bulma fırsatı vererek tılsımı bir yıl daha uzak tutabilir."

"Yine de teşhircilere ihtiyacımız olacak," dedi Clint. "Tabii sadece Prens Wilhelmina'yı kullanma gibi bir planınız yoksa. Indigo Krallığı'nda büyü kullanmak cezalandırıldığından başkalarının da öne çıkacağını pek sanmıyorum."

Connor'ın büyü yeteneği için kesinlikle gönüllü oluyacaktım.

Tobiah başını iki yana salladı. "Duvar kraliyet çapında bir çabaydı..."

"Öyle ki," diye ekledi Lord Craft, "tüm diğer müttetik krallıklardan saklayarak yanlış raporlar gönderdiler. Kalan Liadialı mültecileri Indigo Krallığı'ndan atmalıyız. Hepsini tutuklayıp zorla çıkarmalıyız."

"Peki nereye gidecekler?" diye sordu Meredith. "Dün-yamız her gün daha da küçülüyor."

Lord Craft'ın ses tonu sertti. "Onları yarattıkları tılsımlı topraklara gönderin."

"Hayır." Ellerimi yumruk yaptım. "Bu ölüm cezası demektir."

"Eh," diye mırıldandı Prens Colin, "kesinlikle Aecor'a gelmeyecekler."

Ona dönüp sesimi düzgün ve kalın bir tonda tuttum. "Aecor benim krallığım ve başına geçtiğimde teşhirciler ve mülteciler için güvenli bir liman olacak. Günün birinde tılsım Skyvale'i ele geçirdiğinde siz bile Aecor'da sığınmaktan geri çevrilmeyeceksiniz."

Meredith ufak bir destekleyici gülümsemeyle baktı ama odanın geri kalanı Prens Colin yerinden kalkıp da masanın etrafından dolanırken ölüm sessizliğindeydi, sonunda gelip önümde durdu. Benden daha uzun ve genişti, öyle yakın duruyordu ki nefesinin aramızdaki havaya karıştığını hissedebiliyordum.

Bir an için odama geldiği geceye döndüm. Karanlıkta. Beni bekliyordu.

Tüm bedenim Prens Colin'in tehditlerinin sessiz bir hatırlatıcısı olan bana pis pis sırttığı görüntüsüyle ürperdi.

“Benim gözümü korkutamazsınız,” diye tısladım.

Adam tek kelime etmeden dönüp odadan çıktı. İki koruması da peşinden gitti.

Odada sessiz bir mırıltı dolaşıyordu, rahatlayarak gevşememek için tüm gücümü kullandım.

“Sanırım toplantı sona erdi,” dedi Tobiah. “Kendi duvarımızla ilgili tartışmaya yarın devam ederiz. Ama acil olarak bu şehri boşaltma yollarının planlanmasını ve bir kez daha Skyvale’in aynalarla kaplanmasını istiyorum. Şehirden daha fazla evsiz çıkarılmayacak. Yabancı ya da değil tüm mülteciler şehre kabul edilip iş verilecek. O aynalara ihtiyacımız var.”

Konsey üyeleri ayağa kalkıp vedalaştılar ve teker teker odadan çıkmaya başladılar. İlk olarak baş başa vermiş sakın bir tartışma içindeki Francesca ve Meredith çıktılar. “Öğle yemeğinden sonra düğün balonu nasıl dekoredeceğimizi görüşelim. Ailen bu öğlen geliyor değil mi?” Konuşmanın kalanı diğer seslerin uğultusuna karıştı.

Aramıza neredeyse ucu ucuna saygılı bir mesafe bırakarak yanıma gelen Tobiah’nın sıcaklığını hissettim. “Bugün çok iyi iş çıkardın.”

Gülüştüm titriyordu ama fark etmemiş gibi davrandı. “Yarın bahsederim ama duvar için nereden büyü toplayacağımıza dair bir fikrim var.”

Tobiah kaşlarını kaldırdı. “Beni merakta bırakmayın.”

“Belki duymuşsunuzdur, tılsımlı yaratıklar öldüğünde üzerlerinden beyaz bir sis çıkıyor.”

“Evet.” Elbette biliyordu. Bu olayı ilk gördüğümde yanımda Kara Bıçak vardı. “Tılsım değil mi?”

“Belki. Ya da bir ihtimal büyüye daha yakın bir şey.

Batı Geçidi Nöbeti'ne giderken dev bir akreple savaşmış-tık." O da oradaydı tabii ama başkasının bunu bilmesini göze alamazdım. "Öldüğünde sis çıkıp sadece belli insanlara, gizli teşhircilere gitti, öyle tahmin ediyorum."

Tobiah'nın dudakları aralanırken tüm parçaları birleştirdi. İkimiz beraber tılsımlı bir kediyle dövüştüğümüz gece o sisin üstüme geldiğini görmüştü ama normal olmadığını anlamasının imkânı yoktu. Büyük ihtimalle daha önce başka biriyle birlikte bir tılsım yarattığı öldürmemişti. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Gerekli büyüyü tılsım yaratıklarından alabileceğimizi düşünüyorsunuz."

"Araştırmaya değer diye düşünüyorum, belki yakalanan her sis ya da canlı yaratık için büyük bir ödül verilir."

"Yaratıkları şehirde tutmak tehlikeli olacaktır."

Başımı sallayarak onayladım. "Belki şehrin dışında bir yer olur."

"Tabii ki." Gözleri uzaklara daldı, şimdiden bir plan yapıyordu. "Bakması için birini göndereceğim."

Buna hiç şüphem yoktu, Tobiah Pierce kral olmak için yaratılmıştı. Prens maskesinin talihsiz yönleri bir yana nasıl davranacağını, nasıl kararlar alacağını biliyordu. Hak eden insanları nasıl ödüllendireceğini, hak edenlere nasıl ders verileceğini biliyordu.

İyi bir kral olacaktı.

Hafifçe bir reverans yaptım. "Bu akşam taç giyme töreninde görüşürüz."

ON DÖRT

Taç giyme töreni için terzilerle buluşmamızdan sonra Theresa'yla Balık Kartalları'nın dairesine doğru yola koyulduk, Çavuş Ferris de saygılı bir mesafeden takip ediyordu.

"Bu akşam yağmur yağacak," deyiverdi Theresa hiç yoktan. "Pencereden baktığımda bulutları gördüm. Kara bulutları."

"Tören içeride oluyor. Yağmur yağması sorun değil."

Sesini alçalttı. "Sence bu bir şey ifade etmiyor mu? Taç giyme töreni gecesi büyük bir fırtına?"

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Aynı Connor gibi konuştun, bütün şu işaretler, batıl inançlar. Cebinde ayna da taşıyor musun?"

"Yalnız ayna olayı gerçek çıktı."

Eh hakkı vardı.

Balık Kartalları'nın dairesinde Kevin yine odanın içinde adımlayıp duruyordu. "Senin taç giyme töreni için hazırlanıyor olmalıydık Wil."

Ona keskin bir bakış attım. "Bu akşam sakın böyle bir şey söyleyeyim deme. Prens Tobiah'ya saygı göster."

“Ama ondan nefret ediyorsun.”

“Bu akşamdan sonra, sığınma hakkımızı sağlayacak olan kral olacak. Onun için ne hissettiğimin bir önemi yok. *Benim* değer verdiğim insanlara değer veriyor, bu da saygımı kazanır.”

“Peki.” Kevin Carl ile Connor arasındaki kanepeye çöktü. Eli kolu durmuyor, küçükler uçuşan dirseklerden kaçmak zorunda kalıyordu. “Bu çok sıkıcı. Şehre yeniden ne zaman gidebileceğiz?”

“Hiçbir zaman.” Bu fazla ağır olmuştu. Sesimi yumuşattım. “Bir süreliğine gidemeyeceğiz. Güvenli değil.”

“Şehir hiçbir zaman güvenli değil.”

Theresa ona küçük parmağını kaldırdı. “Off mızırdanıp durma. Burada senin sıkıntından daha önemli sorunlar var.” Hızla balkon kapısına gidip dışarı çıktı. Odaya soğuk bir hava dalgası girdi çarpan kapıyla birlikte kesildi.

Carl kollarını göğsünde kavuşturdu. “*Onun* derdi ne böyle?”

“Belki de gidip kendin sormalısın.” Onu rahatsız edenin ne olduğunu bildiğimden değildi. “Yeni öğretmeninizi sevdiniz mi?” Masanın köşesine eğildim.

“İyi biri,” dedi Connor.

“İyi.” Carl omuz silkti.

“Gerçekten çok güzel.” Kevin acıklı acıklı gülümsedi. “Yani akıllı biri demek istedim. Indigo Krallığı hakkında her şeyi biliyor. Aecor’u bile. Bu sabah taç giyme töreninde nasıl davranmamız gerektiğini çalıştık.”

“Başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?” diye sordum.

"Bize biraz güven. Dün gece anma töreninde gayet iyiydik. Sorun çıkaran *sendin*."

Küçük parmağımla çenemi kaşıdım.

"Biz bir karar verdik." Carl öne doğru eğildi. "Senin tılsımlı arkadaşından hoşlanmıyoruz. Kötü bir etkisi olduğunu düşünüyoruz. Ve de fazla dağınık."

"Öyle. Davranışları kesinlikle sizden çok daha beter." Hafifçe gülümsedim. "Tılsım İttifakı'ndan ne haber? Hiç gelişme kaydedebildiniz mi?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," dedi Kevin. "Bize daha geçen gün verdin."

Sabırsız ses tonumu bastırdım. "Tamam. Hızlı ama kusursuz olsun. Ne kadar çabuk imzalarsam Aecor'u Prens Colin'den alırken o kadar gücümüz olur."

"Tabii Patrick önce davranmazsa." Connor ellerini kucığına koydu. "Ya Indigo Ordusu onu bulursa? Başı illa ki belaya girecek ama Melanie'yle Paige'e ne olacak? Ronald ve Oscar'a?"

"Melanie bizim tarafımızda, diğer üçü de Kral Terrell'i öldürmedi. Prens Tobiah'yı da öldürmeye çalışmadı. Indigo Krallığı onları da istiyor ama Patrick'i istedikleri kadar çok değil. Bu göz önüne alınacaktır."

Connor düşünceli düşünceli başını salladı. "Peki ya biz? Yakalandığında biz de onu cezalandıracak mıyız?" Ses tonu dikkatli ama kendinden emindi, sadece kasılmış çenesiyle, beyazlaşmış parmak eklemleri onu ele veriyordu.

"Patrick yakalandığında, Quinn ve Ezra'yı ölümlerine sebep olan göreve göndermesi de dahil olmak üzere tüm suçlarından yargılanacak. Quinn ve Ezra'dan öncekiler

için de. Hepsinin anısına tören düzenleyeceğiz tamam mı?”

Üç oğlan da kabul ettiler, şimdi daha ağırbaşlılardı.

Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim. “Ben gidip Rees’e bakacağım. Siz de biraz yardımcı olun. Döndüğünde ona iyi davranın.”

Dışarı çıkarken soğuktan korunmak için bir battaniye aldım.

Theresa balkon parmaklıklarına yaslanmış, korunun üzerinden doğuya doğru bakıyordu. Sonbahar biterken altın ve kıvıll yapraklar renkli birer mürekkep damlası gibi yere düşüyorlardı, gün biterken nefes kesici bir güzellikte görünüyorlardı.

“İnsan hiç hatırlamadığı bir yeri delicesine özler mi?” Sesi sakindi, buz gibi esen rüzgârı uzaklara uçuyordu.

“Özler sanırım.” Onun yanına gidip battaniyeyi omuzlarımıza koydum, o da yanağını omzuma dayadı. “Bir gün evimize gideceğiz. Çok yakında. Ve orada yepyeni anılarımız olacak.”

“Patrick ve diğerlerinin şu an ne yaptıklarını merak ediyorum, onların da taç giyme törenini düşünüp düşünmediklerini. Krallığı senin için hep yıldönümünde almak istiyordu. Şurada sadece birkaç ay kaldı.” Saat kulesi öğleden sonra üçü çaldı, ufuktan önünde bir bulutla mehtap yükselmeye başladı. Erken saatte çıkan ay, fırtına bulutlarıyla kaplı karanlık gökyüzü ile dondurucu esen rüzgâr öğleden sonrayı akşama çevirmişti.

Havada kekremsi tılsım kokusu vardı ama çok zayıftı. Şimdilik.

“Patrick ve diğerleri hakkında konuşmak istemiyo-

rum." Onu yeniden kapıya doğru çektim. "Haydi."

Tam içeri girecekken aşağıdan gelen sesler dikkatimi çekti.

"Burada konuşalım Leydim." Prens Colin balkonumuzun altındaki bahçede hemen tırabzanın altında yürüyordu.

Başını kaldırıp da bizi görmesin diye hemen eğilip Theresa'ya gelmesi için el salladım. Ön tarafa sürünüp balkon parmaklıklarının arasından çifti seyretmeye koyulduk.

"Acelem var Prens Colin." Leydi Meredith'in sesinde bıkkın bir hava vardı ama yine de şapkası ve peleriniyle bahçeye çıkmıştı.

"Elbette." Prens Colin öyle tatlı konuşuyordu ki... "Sadece Tobiah'nın bu kadar çabuk iyileşmesinden ne kadar mutlu olduğumu söylemek istemiştım. Sonunda Indigo Krallığı'nın hükümdarı olarak yerini alabilecek olması çok iç rahatlatıcı."

Meredith hafifçe reverans yaptı. "Öyle. Ben de iyileştiği çok memnunum."

"Aynı kuzeni James Rayner gibi."

Bu sözün karşısında Meredith'in inceden gülümsediğini hayal ettim; ses tonu da bunu yansıtıyordu. "Evet. Ne de olsa en iyi doktorlara sahipler."

"Bence doktorlardan ve şanstan ötesi var." Prens Colin onun etrafında daire çizmeye başladı. "Ne olmuş olabilir? Merak ediyorum, nasıl oluyor da Francesca'nın ailesi bu kadar şanslı oluyor?"

Theresa üzerimizdeki örtüyü hareket ettirince yün hışırdadı ama aşağıdaki ikili kendilerini bunu duyamaya-

cak kadar konuşmalarına vermişlerdi.

“Benden daha iyi bildiğinize eminim, son zamanlarda başlarına çok kötü şeyler geldi. Şanslı olduklarını söylemekte tereddüt ederdim.”

“Hmm. Benim bir varsayımım var.” Prens Colin ellerini arkasında birleştirerek göğsünü kabarttı.

Bir yanım gidip onu kurtarmak istiyordu ama buna ihtiyacı varsa bile hiç belli etmiyordu. Meredith hareket etmiyordu, pelerini arkasında bir gölge gibi yayılıyordu. Heykel gibiydi.

“Sanırım şu yabancı prenses, Wilhelmina. O ve prens çok yakınlar. Sürekli bir sır paylaşıyorlar. Sizce de öyle değil mi?”

Meredith başını yana eğdi, o kraliyet üyelerine özgü heykelsi mükemmelliğinin gölgesinde ufak bir hareket sadece. “Ben daha çok birbirlerine pek düşkün olmadıkları izlenimine kapıldım.”

Theresa battaniyenin altında beni dürttü ama gözlerimi o ikisinden ayırmadım.

Prens Colin bahçenin içine doğru yürüdü. “Basitçe söylemek gerekirse prensese güvenmiyorum.” Bunu duyuru yapar gibi söylemişti. Gerçi kimsenin şok olduğu yoktu. “Burada aylarca başka bir kadının kimliğiyle dolaştı.”

Meredith sessiz kaldı.

“Yıllarca sokaklarda yaşamış. Bu genç bir hanım için ne demektir? Kaldı ki o bir prenses.” Bir süre bu söylediğinin sindirilmesi için bekledi. “Kral Terrell'i öldüren onun adamıydı. Tılsımı buraya getirerek Felakete o sebep oldu. Şimdi de o büyüyle yarattığı yaratığı evcil bir hayvan gibi elinde tutuyor. Söyleyin neden onu göndermiyor? Ne-

den onu sarayda tutmakta bu kadar ısrarcı?"

"Bilemiyorum." Meredith'in ses tonu sakindi, belli belirsiz bir gerginlik seziliyordu. "Bu söyledikleriniz doğru olsa da, bu sorular önemli sorular olsa da hiçbiri Prenses Wilhelmina ile Veliaht Prens Tobiah'nın arasında bir yakınlık olduğunu göstermiyor. Neden böyle bir ilişkileri olduğunu düşündünüz acaba?"

İşte olmuştu. Son soru bir şüphe zerresiyle şekillenmişti.

Prens Colin de bunu duymuştu, çünkü onu incelemek üzere geri döndü. "Bu sabah. Nasıl bakıştıklarını görmediniz mi?"

Düşes yine sessiz kaldı.

"Onun yaralanmasına verdiği tepkinin... dramatik olması da dikkat çekiciydi. Öyle değil mi?"

Öyle miydi? Saldırıyı hatırlayarak bir an için gözlerimi kapattım. Tobiah içine giren okla yere düşünce içimdeki her şeyin nasıl altüst olduğunu hissettiğimi hatırladım.

Ürperdim, Theresa elime dokundu.

"Orada değildim," dedi Meredith. "Neler olduğunu anlayamayacak kadar hızlı gelişen bir karmaşa gördüm sonra da muhafızlar beni majesteleriyle beraber içeri götürdü."

"Anlıyorum. O zaman sözlerime güvenmeniz gerekecek."

Muhtemelen Meredith'e birinin ona bir şey yapması gerektiği söylendiği bir elin parmaklarını geçmezdi.

Onun yerinde olsaydım Tobiah'nın uyandığı sabahı, kraliçeyle beraber içeri girdiğinde orada olduğumu hatırlardım. Katedralde merdivenlerden inerken Tobiah ile

olan bakışmamızı. Eğer gördüyse, geçen gece binayı yarıdan uyuttuktan sonra beni kaldırdığında ne kadar yakınımda durduğunu.

“Daha da önemlisi kralın ölümünden sorumlu adamla nişanlınızın hayatına iki kere kasteden adamın aynı kişi olması sizce ilginç değil mi? Ve bu suikastçının Wilhelmina için çalışması?”

Çok güçlü iddialarla konuşuyordu. Ben bile kendime güvenmezdim.

“Onun Tobiah’yı etkilemesinden endişe ediyorum,” diye devam etti Prens Colin. “Babasını kaybetmesinin kederi, en yakın arkadaşını ve korumasını az kalsın kaybedecek olması, kendisine yapılan saldırı, şimdi bir de üzerine katedralin yıkılması...” Prens Colin gerçekten emin değilmiş, gerçekten endişeleniyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Değindiğiniz konular doğru elbette ama Tobiah’nın sadakatinden endişe duymuyorum. Kendisi onurlu bir insandır.”

“Ama prenses öyle olmayabilir. Bana sadece Tobiah’nın ona direnmesi için dua etmek düşünüyor ama olur da Tobiah değişirse, yani tüm bu yaşadıklarının stresi bir kral olarak görevlerini etkilerse, şunu bilin ki benim tek istediğim Indigo Krallığı için en iyi olan neyse odur. Her şeyin üstündeki önceliğim budur, eminim sizinki deyledir.”

Adam ona kendisi için casusluk yapmasını söylüyordu. Tobiah’nın hareketlerini gözetleyip ona rapor etmesini. Çoktan Meredith’in aklına şüphe tohumlarını ekmişti, gerçi çoktan ekilmiş olmaları gerekiyordu ya. Şimdi ne olduğumu biliyordu. Ne yaptığımı. Ama yine de arkadaş-

lık teklifi yapmıştı. Onun en yakın arkadaşını incitmeme rağmen bana desteğini ve nezaketini esirgememişti.

Meredith Tobiah'ya bütün bu aylar boyunca güvenmişti ama o Meredith'e ihanet etmişti. O geçitte. Benimle. Onurlu biriydi ama şaşmaz değildi.

İkimiz de ona ihanet etmiştik.

"Indigo Krallığı bir değişim sürecinde," diye ekledi Prens Colin. "Yeğenimin hayatından ve güvendiği kişiler güvenilir olmayınca krallığı yönetebilmesinden sürekli endişe ediyorum. Tüm bu travmatik olaylardan kurtulması ve güçlü bir hükümdar olduğunu kanıtlaması için *dua ediyorum.*"

"Veliaht Prens Tobiah güçlüdür."

"Katılıyorum. Bunu hızlı iyileşmesiyle kanıtladı." Durdu. "Şimdi bir de yaranın ilk başta sandığımız kadar büyük olmadığı söyleniyor ama azizler aşkına o yarayı kendi gözlerimle gördüm. Yaşamayı bir mucize. Gerçek bir mucize."

Meredith ona sabit gözlerle baktı.

"Yeğenimin kral olmasını bu dünyadaki her şeyden çok istememe rağmen bu mucizeyi kimsenin sorgulamamasını ümit ediyorum. Ya da... artık her olmuşa. Kanun son derece açık. Büyü konusunda yani. Biri kalkıp da onun tahta çıkışına karşı çıkarsa..."

"Kim böyle bir şey yapar?" Meredith çenesini kaldırdı.

"Eminim kimse yapmaz. Ama sıradaki kişinin ben olduğumun da fazlasıyla farkındayım. Tobiah bu akşam kral olduğunda veliaht prens ben olacağım. Onun tahtının vârisi."

Düşes kılını kıpırdatmadı ama şu anki hareketsizliği

farklıydı. Şüphıyla, derin düşüncelerle ve huzursuzlukla dolu bir hareketsizlikti. Bir an, boyun eğip onun bu hiç de kurnazca olmayan tehditlerini göz yumacak mıydı merak ettim.

Colin Tobiah'ya karşı bazı girişimlerde bulunurken Meredith onun için casusluk yapabiliirdi.

Ya da onunla arkadaş olabiliirdi.

Onun yerine reverans yapıp, "Müsaadenizle Prens Colin. Nişanlığımın taç giyme töreni için hazırlanmam gerekiyor," dedi.

"Elbette. Sizi tuttuğum için bağışlayın. Ama lütfen konuşuklarımızı unutmayın."

"Nasıl unutulabilirim bilemiyorum doğrusu." Adam cevap vermeden Meredith dönüp gözden kayboldu. Bir kapı çarptı, Prens Colin kısa bir an onun arkasından baktı. Sonra ellerini arkasına atıp olanlardan memnun olduğunu gösteren bir ses çıkardı.

Ancak o içeri girince hareket edebildim. Kolum bacağım soğuktan kaskatı kesilmiş isyan ediyordu. Theresa parmaklıklardan destek alarak ayağa kalktı. "Ben..."

Balkon kapısı açıldı ve Connor çıktı. "Wil? Rees?"

Theresa'yla yalpalayarak doğrulurken yün battaniye balkonun zeminine düştü. Elbiselerimizin önü toz toprak lekeli olmuş, yüzümüze birkaç yağmur damlası gelmişti.

"Oo," dedi gözlerini kocaman açarak. "Yerde ne yapıyordunuz öyle?"

"Kulak misafirliği. Ancak bu çok kaba bir hareket o yüzden yapmamalısın." Eğilip düşen battaniyeyi aldım. "Haydi, törene hazırlanın Connor. Bizim de hazırlanmamız lazım."

Çocuklara el sallayıp çıktık.

Çavuş Ferris her zamanki gibi koridorda bekliyordu. Yanında duran iki nöbetçi Balık Kartalları'na göz kulak oluyordu. "Dairenize mi dönüyorsunuz prenses?"

"Evet, Yüzbaşı Rayner'ın bizimle orada buluşmasını istiyorum."

"Korkarım kendisi bugün çok meşgul."

Dikleşerek tıpkı Meredith'in avluda yaptığı gibi kralliyet üyesine yakışır bir havaya büründüm. "Gönderin onu Çavuş."

Ferris uzun ve sabit bir ifadeyle baktı ama sonunda nöbetçilerden birine başıyla işaret etti. "Sen. Yüzbaşıyı prensesin dairesine gönder. Çabuk ol."

Odaya vardığımızda James en şık Indigo Birliği üniformasıyla çoktan gelmişti bile. Kılıcı yanında asılı, eldivenli elleriyle kanepenin koluna eğilmişti.

"Güzel elbise." Başını bu akşam giyeceğim, askıda duran elbiseye doğru eğdi.

"Teşekkürler." Omuzlarından kollarına inen çiçek ve sarmaşık desenleriyle lavanta rengi ipek ve yünden yapılmış göz alıcı bir elbiseydi. Göğüs altından beyaz bir kuşak geçiyordu, ön kısmında krem rengi bir kat daha vardı. "Seni hanımların kıyafetleri için çağırmadım."

"Gelecek sefere o zaman. Çok fazla seçeneğiniz var, itiraf edeyim kıskanıyorum." Sırıtarak kolundaki görünmeyen bir ipliği silkeledi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Wil?"

"Prens Colin Tobiah'nın kral olmasını engellemek istiyor."

James'in tüm kasları gerilmiş, bakışları koyulaşmıştı. "Baştan sonra her şeyi anlat bana."

Theresa'nın da yardımıyla bana karşı olan suçlamalar da dahil olmak üzere Prens Colin ile Meredith'in arasında geçen tüm konuşmayı aktardım.

Hikâyeyi bitirirken James'in yüz ifadesi daha da sert bir hal almıştı. "Ama ne zaman bir şey yapacağını söylemedi."

"Hayır, ama tehdidi gayet açıktı. Kendisine uyan bir zaman büyü kullanıldığını açıklayacak."

James başını salladı. "Sana inanıyorum. Bugün bir şey olacağından şüpheliyim. Törene karşı herhangi bir eylemde bulunması için artık çok geç..."

Ben de *bundan* şüpheliydim.

"...yine de fazladan muhafız görevlendireceğim ve Prens Colin'in her an gözlendiğinden emin olacağım. Bu senin endişeni gidermene yardımcı olur mu?"

"Biraz." Ama yeterli değildi.

James ceketini düzelterek doğruldu. "Wil, Tobiah ve ben sen gelmeden önce de birbirimize göz kulak oluyorduk. Bunu senin onun için yaptığın herhangi bir şeyi küçümsemek için söylemiyorum, tüm geleceğinin onun bu akşam tahta oturmasına bağlı olduğunu biliyorum."

Sonsuzluk gibi gelen bir duraksama oldu ama saatin saniyesi sadece birkaç kere tik tak etmişti. Onun kararlarına ekleyecek bir şeyim yoktu, haddime düşmezdi.

"Bana inan," dedi James. "Tobiah'nın tahta çıkması hepimiz için önemli. İstedğim son şey Prens Colin gibi birinin Indigo Krallığı'na hükmetmesi olur, *senin* krallığını yönetmesi seni öldürüyor olmalı. Her ne kadar bana

büyük bir keyif verecek olsa da onu elimi kolumu sallayarak öylece tutuklayamam. Konuşmaktan öte bir şey yapmışlığı yok, tabii Leydi Meredith çıkıp konuşursa o ayrı. Şu an senin sözüne karşılık Prens Colin'in sözü ve her şeyi göz önüne alınca senin sözün ilk sırada yer almıyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Pekâlâ."

Öne doğru eğilip ellerini uzattı, uzanıp tutunca da ellerimi sıktı. "Her şeye rağmen teşekkür ederim. Bana söylediğin için. Bana güvendiğin için. İşlerin senin istediğin gibi gitmesini yeğleyeceğini biliyorum."

"Yardım istediğimi sanma." Çekilip kapıya doğru yürüdüm. "Sadece Prens Colin korkunç bir şey yaptıktan sonra sizi uyarmış olmakla övünemilmeyi istiyorum."

James alaycı bir ifadeyle sırtı ama saygılı bir şekilde hafifçe eğildi. "Törende görüşürüz." Sonra da gitti.

"Bu mu yani?" Theresa örgüsündeki ipi çıkarıp rüzgârda karışan saçlarını açmaya başladı.

"Elimizden gelen bu." Gündüz elbisemi çıkarmadan önce bir anlığına kapıya baktım. Birazdan hizmetçi geldi, elbiseme yaptığımı görmesi gerekmezdi.

Theresa iç geçirdi. "O adamdan hiç hoşlanmıyorum. Colin'den."

"Kimse hoşlanmıyor."

"Peki söyledikleri doğru mu? Sen ve Tobiah hakkındaki?"

"Farklılıklarımızın üstesinden gelmeyi öğrendik, az çok."

Azı bir prene dönüştüğünde çoğu ise Kara Bıçak gibi giyinip gerçekte kim olduğunu bilmediğim zamanlardı.

Kaşlarını çattı. "Şu haline bak. Ona karşı olan hislerin gerçekten değişti değil mi?"

“Bunun bir önemi yok. O evleniyor ve onun onurundan ödün vermeden ancak korkunç bir etki bırakırım.” Daha da fazla ödün vermeden diyelim. “Bu konuşmadan öğrenmen gereken tek bir şey var Rees, o da benim *hislerimin* bu işlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan yanılıyor olduğun.

Daha az önce öğrendiğimiz en önemli konu ise Prens Colin’in Tobiah’yı karalayarak tahtı ele geçirmek istemesi. Ve Tobiah kral olamazsa Aecor’u hiçbir zaman geri alamayız.”

ON BEŞ

Bir zamanlar küçükken, Aecor'un kuzeyindeki bir krallıkta bir taç giyme törenine katılmışım. Laurel Deniz Krallığı'nın eski kralı ölmüş, en çok deniz ürünleri ve tuz ihracatıyla bilinen küçük krallığı ortanca oğluna miras bırakmıştı.

O törenle ilgili hatıralarım çok net değildi, şu an aklımda sadece bir ziyafet, yumuşak elbiseler ve balo salonuna giderken yarı yolda cesaretimi kaybedip yavaşladığımda beni yanına çeken babamın ışıltılı görüntüleri vardı. Denizin ıslıl ıslıl odaya dolan tuzlu kokusu, başımı annemin elbisesine gömdüğümde çiçek kokusuna dönmüştü. Beni tutmuş dans ediyormuşuz gibi müzik eşliğinde sağa sola sallamıştı sonra da bitkin düşerek uyuyakalmışım.

O zamanlar Tılsım İttifakı'nı kavrayamamışım o yüzden de ailemin anlaşmayı imzalamayı reddetmesine rağmen neden davet edildiğimizi hiç sorgulamadım. Belki nezaket gereği idi ya da diplomatik ziyaretlerinden birine denk gelmişti. Artık şartlar her neyse ailem Tek Gece Savaşı'nda öldürülmeden önce onlarla birlikte olduğum son maceralarımdan biriydi bu.

İndigo Krallığı'nın taç giyme töreniyle ilgili her şey çok daha farklıydı.

Öncelikle yağmur yağıyordu.

Giyinmemi tamamladığımda fırtına, başlayarak beraberinde kış ve tılsım kokusu getirmişti. Bulutlar dağlardan ayrı dalgalar misali akıyordu, saray sesleri durmaksızın devam eden *pat pat pat* sesiyle bastırılıyordu.

Bu defa daha ağır bir hava vardı. Daha kasvetli. Sonuçta Kral Terrell yaşlılığından ötürü uykusunda ölmüştü. Öldürülmüştü ve o zaman beri üst üste korkunç olaylar olmuştu. Durumun iyiye gittiği de yok gibiydi. Yeni bir kral imdada yetişebilirdi ama gerçek bir ümit imkânsız görünüyordu.

Felakete ve katedralin yıkılmasına rağmen taht göz kamaştırıcı görünüyordu. Avizelerin üzerinden gümüş ejderhalar sarkıyordu, şamdanların camlarının üzerine de ejderhalar kazınmıştı. Süslemelerde sıra sıra dalga, tek boynuzlu at, güneş armaları görünüyor, yukarıdaki flammaların üzerinde ısıldıyorlardı. Saklamaya çalışsalar da salona girip yerlerimizi aldığımızda Balık Kartalları'nın şaşkınlıktan nefesleri kesilmişti. Connor ve Carl birbirlerini dürtüp inceden inceye kristallere ve diğer şık parçalara bakıyorlardı.

Connor'ın dirseğine vurup hafifçe başımı iki yana salladım. Kısa ve iyi niyetli bir tonla iç geçirdi ama başını sallayarak ellerini iki yanına indirdi. Diğerleri de fark etmiş ağızlarının kenarlarında gizli gülümsemelerle teker teker ellerini arkalarında birleştirmişlerdi.

Balkonun birinde küçük bir orkestra çalışıyordu, salon ağır ağır İndigo Krallığı'nın dört bir yanından ve çevre-

deki diğer birkaç krallıktan gelen soylular, Skyvale'deki varlıklı tüccarlarla dolmaya başlamıştı. Yukarıdaki pencerelerden artık neredeyse kış soğuğu gelmesine rağmen taht odası gittikçe ısınıyordu. Leydi Meredith ve ailesi başları dik durdukları ön tarafta göz kamaştırıyorlardı. Onların hemen yanında Prens Colin ile Herman boş ifadelerle bakınıyorlardı. O ikisinin yanındaysa başka bir kadın duruyordu; Kathleen Rayner diye tahmin ediyordum. James'in annesi. Uzun ince bedeni, koyu kahverengi saçlarıyla tıpkı kardeşi Francesca'ya benziyordu.

Prens Colin ona doğru eğilip bir şeyler fısıldadı ama ağzının şeklinden sadece Tobiah dediğini yakalayabildim.

Vekil Kraliçe Francesca düşünceli bakışlarla, kraliyet ailesine yakışır bir edayla tahtında oturuyordu. Sert hatları, gaz lambalarından yansıyan altın sarısı ışıktaki keskin görünüyordu. Skyvale Sarayı'nın vekilharıcı ile bir rahip yan yana duruyorlardı. İkisinin de alnından terler akıyor, rahip muhtemelen beni geçen gece katedralden hatırlayarak ikide bir bana bakıp duruyordu.

Müzik durup da daha hızlı tempolu bir parça -İndigo Krallığı Kraliyet Marşı'nı- çalmaya başladığında neredeyse ayakta duracak yer kalmamıştı.

Her ne kadar Prens Colin'in ters bir hareket yapmadığından emin olmak için onu izlesem de Tobiah salonun diğer ucundaki çift kanatlı kapıdan muhafızlar eşliğinde girdiğinde gözlerimi bir türlü başka yere çeviremedim.

Ceketi en koyu tonda indigo mavisi yündendi, boyun ve etek kısımlarında altın renkli işlemeler vardı. Omuzlarından ayak bileğine doğru üzerinde dört hanedan-

lıgın mührü bulunan bir pelerin sarkıyordu. Çizmeleri, eldivenleri ve gömleği pırıl pırıldı. Öne doğru yürürken o güçlü hatları ve koyu gözleriyle kusursuzdu.

Yorgunluktan teni solgun görünüyordu, gözlerinin altı koyulaşmıştı. Attığı her adım kendinden emin ve kontrol-lüydü, başını yukarıda ve dik tutsa da beni bulana kadar birkaç kaçamak atış attığını yakalamıştım.

İçimde bir şeyler pır pır etti.

Kalabalıktan fısıltılar yükseliyordu: "Dört hanedanlı-ğın vârisi," "Ayna Kral yükseliyor." Kehanetler. Tahmin-ler. Tobiah'nın Indigo Krallığı'nı tılsımdan kurtaracağını ümit ediyorlardı.

Tören alayının geçişi sonsuza dek sürecektir gibi gelmişti ama onun gözleri gözlerime kilitlenmişti. Tobiah'nın In-digo Krallığı Veliaht Prensi olarak son anlarıydı, on yıl önce tanıdığım oğlan olarak son anları.

Haftalar sonra evli ve sorumluluklarına gömülü biri olacaktı.

Bana ait değildi.

Annesi gözümün ucunda ince bir figür olarak ayağa kalkınca gözlerimi indirdim. Tobiah'nın yüzü düşüp ifa-desi katılaştıkça içim sancıldı. Sanki onu incitmişim.

Kürsüye, annesinin yanındaki boş tahta olan yürüyü-şünü tamamladı. Vekil kraliçe tebrik edercesine ellerini oğluna uzattı. Ardından Tobiah diz çöktü, diğer kişiler kendi görevlerini yerine getirmeye başladı.

Prens Colin'in herhangi bir tehdit yaratıp yaratmaya-cağını seyrederken bekledim ama sadece mutluymuş gibi davranarak gülümsüyordu ve bu hareketi bir şekilde her şeyi daha kötü hale getiriyordu.

Bir saate kalmadan Tobiah kral olmuştu.

Töreni kutlama balosu takip etti. Salon, buranın dışında hiç problem yokmuş gibi kahkahalar atıp gülen parıltılı insanlarla dolmuştu. Leydiler fırıl fırıl dönüyor, elbiseler ıslıl ıslıl uçuşuyordu. Erkekler birbirlerinin takım elbiselerini ya da kollarındaki kadınları övüp güzel dileklerde bulunuyorlardı.

Zamanımın çoğunu dans teklif eden tüm üst rütbeli resmi kişilerle dans ederek geçirdim. Birkaç tanesi Aecor'a dönüşüm için desteklerini sunarak gözüme girmeye çabaladı. Birkaç kişi şimdiden sarhoş olmuş kralım olmayı teklif etmişti. Tobiah ya da James'le dans etme şansım olmasa da Prens Colin'le birlikte bir gözüm sürekli onlardaydı. Prens Colin bir eylemde bulunmadıkça ben de gitgide daha fazla geriliyordum.

Gecenin ortasına doğru dans aralarında Balık Kartalları'yla konuştuğum bir sırada gergin ve dik tuttuğu çenesiyle Leydi Meredith yaklaştı.

"Prenses Wilhelmina sizinle biraz konuşabilir miyiz?" Sesinde bir parça gerginlik dalgalanıyordu.

Prens Colin'le konuşması bir yağ gibi zihnime sızıvermişti. "Bir terslik mi var? Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Onun James'le konuşmasında ısrar etmekten başka gerçekten yapabileceğim bir şey var mıydı bilemiyordum ama belki de ihtiyacı olan gerçekten buydu; dürtükleme.

Şöyle bir balo salonuna baktı. "Sakıncası yoksa biraz çıkabilir miyiz?"

"Elbette sakıncası yok."

Dışarıda terasa yağmur vuruyor, üzerimizdeki kan-

vas tenteden pat pat sesler geliyordu. Taşların üzerinden hafiften tılsım kokan parlak derecikler halinde sular sızıyordu. Havada keksin bir soğuk vardı, ikimiz de ürpermiştik ama Meredith kararlı görünüyordu.

“Lafı dolandırmayacağım,” dedi.

“Devam edin.”

“Buraya Julianna Whitman kılığıyla ilk geldiğinizde Pren..., Kral Tobiah’yı umursadığınız izlenimine kapılmamıştım. Şu an gerçek kimliğiniz ortaya çıktığından ona karşı olan tavırlarınızda bir değişiklik olmuş gibi geliyor ve acaba daha önceki bu gönülsüz davranışınız da rolünüzün bir parçası mıydı yoksa gerçek bir hoşnutsuzluk muydu emin olamıyorum. Ancak her iki şekilde de *bir şeylerin değiştiğinin* farkındayım.”

Çenem kasıldı. Bu bir yardım talebi değildi, bu bir yüzleşmeydi.

“Belki *kendisi* de değiştiğindendir. Artık daha mülayim. Daha açık. Şu an her şeye rağmen gülümsüyor.” Bir anlığına tereddüt etti, sesi alçaldı. “Size gülümsüyor.”

Hiçbir şey söylemedim ama midem düğüm düğüm olmuş, korkunç bir özlemle dolup taşmıştım.

Ağırlığını diğer kalçasına verdi. “Prenses. Sizi iyi tanıyormuşum gibi davranmayacağım ama nişanlım sizde değerli bir şeyler görüyor gibi duruyor. Çok kolay güvenen biri olmadığından bunu bir şekilde kazanarak hak ettiğinizi, onun gözünde onurlu bir konuma geldiğinizi farz etmek durumundayım.”

Keşke bunu becerebilmiş olsaydım. Tobiah’nın bende ne gördüğünü hayal bile edemiyordum. Belki de biz daha çocukken bana hayranlık duymuştu, sonuçta onu kurtar-

mıştım ama şimdi benim hakkımda bildiği her şeyi göz önüne alınca benim *onurlu* olduğuma inandığını düşünmemem gerektiğini gayet iyi biliyorum.

Meredith devam etti. "Majesteleri ve ben siz Skyvale Sarayı'na gelmeden çok önce nişanlandık. Majestelerinin beni *sevdiğini* düşünmüyorum. Benimle neden evlendiğini biliyorum. Ama ben onu seviyorum, bu krallığı da ve şunu bilmelisiniz ki kraliçe olarak yerimi almaya da son derece niyetliyim."

"Benim ikinizin arasına girmek gibi bir niyetim yok."

Düşes biraz ikna olmuştu. "Birlikte çok vakit geçirmedik ama beraberken arkadaşılığınızdan keyif almıştım. Daha iyi bir Skyvale arzunuzda samimi olduğunuza inanıyorum, özellikle de gerçekten Kara Bıçak'sanız."

Muhtemelen ikimiz de diğerleriyle birlikte hanımlar salonundayken onun Kara Bıçak hakkında söylediklerini hatırlarken oluşan sessizliği yağmur patırtıları dolduruyordu. O zamanlar Kara Bıçak'tan hoşlanmıyordu ama şu an onun hakkında ne düşündüğünü söylemek imkânsızdı. Ses tonu rengini açık etmiyordu.

"Arkadaş olmamızı istiyorum. Bu teklifi yaparken ne kadar samimi olduğumu bildiğinizi umuyorum."

Kral Terrell'in onda olduğuna inandığı ne varsa kendisinde mevcuttu; nezaket, cömertlik, zarafet. "Biliyorum," dedim. "Umarım siz de Kral Tobiah ile olan ilişkinizi engellemeye çalışmak gibi bir niyetim olmadığını biliyorsunuzdur. Artık ondan eskisi kadar nefret etmiyorum ve onu hiçbir zaman bu anlamda istemedim."

Prens olarak değil. Sadece kanunsuz olarak istemiş-tim.

Meredith gülümsedi, omuzlarındaki gerginlik kalkmıştı. "Size inanıyorum. Artık dans edelim mi? Sabırsızlıkla beklediğimiz çok şey var. Aynaların yeniden yapılması, Skyvale'i yeniden bir araya getirmek, hatta isterseniz size nasıl yün eğireceğinizi bile öğretebilirim..."

Kol kola girip içeri geçmek üzere dönmüştük ki bir perdenin hışırdadığını gördük, Prens Colin pencerenin kenarından geçip gitti. Meredith'in kolumda duran eli kasıldı.

Prens Colin bizi gözetlemişti.

ON ALTI

Melanie'yi hiç bu kadar özlememiştim.

Meredith en yakın arkadaşım değildi, yakın bile değildi. Konukların gözü önünde birbirimize gülümseyerek birkaç dakika konuştuktan sonra Leydi Chey ve Leydi Margot'ın yanına gitti.

Kenardan kenardan yürürken öğretmeninin peşinden giden Kevin'i gördüm, sanki onunla konuşma cesareti bulmaya çalışıyordu. Fakat fazla yavaştı; Alana başka bir adamın dans teklifi kabul etmişti. Bu sırada Theresa Indigo Ordusu'ndan başka bir gençle flört ediyordu. Carl ve Connor ise açık büfe masanın yarısı yiyince bir kenarda çökmüş halsizce oturuyorlardı, onları odalarına gönderdim.

Tobiah ile James'i gördüm, yukarıdan sarkan bir flamanın yanında konuşuyorlardı ama gözlerden pek de uzak değillerdi, onlara doğru yürümeye başladım. "Zamanı değil." Kralın sesi alçaktı. Gergindi.

"Ne zaman o halde? Öncelikli bir iş olmadığını ben de biliyorum ama olanları araştırmak istiyorum." James'in eli karnında dolaşıyordu.

"Emin değilim." Tobiah onu yeniden insanların arasına çekti. "Sonuçta bu..."

"Dans eder misiniz prenses?" Prens Colin bir anda tam arkamda bitti. Yükselen müzik onun memnuniyetsiz sesini gizleyemiyordu.

O tipik sinsi gülüşünü görmek üzere arkama döndüm. Benle dalga geçercesine elini havaya kaldırmıştı.

Reddersem ne yapardı acaba? Ne tür bir gösteri sergilerdi? Indigo Krallığı'yla iş birliği içinde olduğum izlenimi vermeye çalışıyordum. Ancak teklifini kabul edersem ve sonradan geçen gece odama geldiği ortaya çıkarsa insanlar ne düşünürdü?

Önemli miydi? Melanie nasıl bir öneride bulunurdu?

"Size bir teklifim var?" dedi. "Size Aecor'u vermek istiyorum."

Hareket etmedim. "Yalan söylüyorsunuz."

"Pekâlâ. Burada duracağım ve herkesin bana kötü davrandığınızı görmesine müsaade edeceğim."

"Birilerinin beni suçlayacağından şüpheliyim." Tam dönecektim ki kolumu yakalayıp beni hızla çekti.

"Bu iyi bir teklif prenses."

Sesimi tehlikeli bir tona bürüyüp alçalttım. "Elinizi üzerimden çekmezseniz ben çekeceğim."

Yüzünden bir gülümseme geçti. "Bu biraz dikkat çekmez mi?"

Etrafımızdaki insanlar bu halimizi fark etmeye başlamışlardı. Birkaç kaş havaya kalkmıştı. Kevin, Alana Todd'u takip etmeyi bırakmıştı.

"Benimle dans edin prenses yoksa yemin ederim krallığınızı bir daha asla geri alamazsınız."

Midem tepetaklak oldu ama şu an herkesin gözü üzerimizdeydi. James'in öne doğru bir adım attığını fark ettim ama Tobiah onun geri durmasını işaret etti.

"Pekâlâ." Beni zayıf görmelerini istemiyordum. "Birdans. Teklifinizi çabuk yapın. Bir daha da bana dokunmayın."

Prens Colin geri çekilip eğildi, bir elini arkasına koyarak dans pistine geçti.

Ellerimi yumruk yapıp elbisemin eteğine gömdüm ve etraftaki soyluların bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. "Evet? Bu dansın sonuna kadar zamanınız var." Azizlere şükür valsın yarısına gelinmişti. Ellerimiz aşağıda dans etmek yeterince tuhaf hatta rahatsız ediciyken alçak sesle konuştuğunda duyulabilecek bir mesafede daha fazla yaklaşmasına izin vermeyecektim.

"Aecor Bölgesi'ni geri almak istiyorsunuz."

"İstedığimi biliyorsunuz."

"Ufak bir bilgi karşılığında memnuniyetle size geri veriririm."

Salon bir anda buz gibi olmuş gibi geldi ama yumuşak ses tonumu korumayı sürdürdüm. "Size yardımcı olabileceğimden şüpheliyim."

"Ah yardımcı olabileceğinize eminim. Yeğenim ve onun mucizevi iyileşmesiyle ilgili. Siz de biliyorsunuz ki buna çok memnunum. Kardeşimin yanında bir de yeğenimi kaybetmekten çok korkuyordum ama Terrell'in anma töreninde gayet iyi görünüyordu."

"Majestelerinin yaraları söylendiği kadar kötü olmadığı için hepimiz çok şanslıyız. Maalesef ki Patrick Lien'i bulmayı başaramadık ama artık şehirde değil dolayısıyla

Kral Tobiah'nın hayatı için de bir tehdit oluşturmuyor."

"Ben öyle söylemezdim prenses. Aecor Bölgesi'ndeki adamlarım Lien'in Yüzbaşı Rayner'ın, nasıl desem, istihbaratının öngördüğü yerlere *gitmediğini* söylediler."

Aklıma Melanie'nin bıraktığı direniş gruplarının listesi geldi. Yanılmış mıydı? Yoksa Patrick onu yakalamış mıydı? Yoksa... Yo, olamaz her iki tarafa da oynadığına inanamazdım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, hayır.

Prens Colin yalan söylüyor olabilir.

"Lien hâlâ bir tehdit olarak duruyor," dedi Prens Colin. "Ve sanırım ikimiz de ne istediğini çok iyi biliyoruz. Sizin istediğiniz şeyi."

Kendimi kraliçe ilan etmemi.

"Ben de size bu fırsatı vermek istiyorum. Krallığınızı savaştan koruma fırsatını. Indigo Krallığı'nı hem tılsım hem de halkınızla savaşmaktan kurtarma fırsatı."

İçimde bir tikslenme duygusu kabardı. Bu adamda zerre kadar utanma yoktu, iki krallığın da halkına karşı sevgi ya da anlayış beslemiyordu. Ne savaşa girecek askerler için ne de savaşın ortasında kalacak siviller için. "Bu kadar endişeliyseniz neden bu şekilde takas peşinde koşuyorsunuz? Neden doğuştan sahip olduğum hakkı ka-bullenmiyorsunuz?"

"Değerli bir şeyi vermek hiçbir zaman akıllıca değildir." Tobiah ve Francesca'dan tarafa baktı. "Karşılığında daha değerli bir şey almadıkça olmaz."

"Neymiş peki o?"

"Benim ödülüm sizi ilgilendirmez." Müzik bitince hareket etmeyi bıraktı. "Sanırım zamanımız doldu."

"Tam olarak ne bilmek istiyorsunuz?" Dans pistinden

çıkarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Etraftaki konuşmaların uğultusu duyulmamıza engel oluyordu ama yine de arkadaşlarımla gözlerindeki soruları görebiliyordum.

“Adamlarımdan biri sizi saldırı sonrası sabahı görmüş. Onu neredeyse öldürüyormuşsunuz, öyle dedi.” Prens Colin yeniden gülümsedi. “Karnındaki deliği gördükten saatler sonra yeğenimi ayakta görmüş. Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bir şey olduğu yok.” En azından yalan söylemek her zaman kolay bir şeydi. Hiçbir şeyi belli etmedim.

“Yeğenime karşı bir sevgi beslemediğinizi biliyorum prenses. Bu, krallığınız için çok ufak bir takas.”

Connor’ın yaptıklarını ona söylersem bu bilgiyi Tobiah’nın aleyhine kullanıp Indigo Krallığı’nı almak için kullanacaktı, bu da Aecor’dan daha iyi bir ödüldü, en azından tılsım gelene kadar.

Ama söylemezsem daha önce Meredith’e ima ettiği şeyi doğrulayabileceğini düşünüyordu.

Meredith bu adam ona yaklaşırken yerinden kıpırdamamıştı bile. Düşündüğümde çok daha güçlü bir kadındı.

Prens Colin ondan bir şey alamayıp da bizi akşam beraber görünce diğer hedefiyle taktik değiştirmeye karar vermişti; beni en çok istediğim şeyle korkutmak yerine onu bana vermek.

“Vurulma gecesi gördüğünüz şey uyuma numarası yapan yeğeninizdi, yarası da kozmetik ürünlerle yapılmıştı,” dedim. “Herkesi kandırmak için bir yanılsama. Onun durumuyla ilgili haberlerin Patrick’i rahatlatıp

onun daha kolay yakalanmasını sağlayacağını ummuş-tuk."

Yeni bir dans için müzik başladı ve çiftler yeniden piste yöneldi.

"Anlıyorum." Prens Colin ceketinin kollarını düzeltti. "Duymayı beklediğim şey bu değildi ama cevabınızı değiştirmeye karar verirsiniz teklifim hâlâ geçerlidir ta ki..." dedi durup düşünür gibi yaptı, "kış gündönümü ari-fesine dek."

Tobiah ile Meredith'in evlenmelerinden bir gün önce.

"İyi akşamlar Prens Wilhelmina." Başka birini rahatsız etmek üzere uzaklaşıp gitti.

Görgü kuralları saat on bire kadar kalmamı gerektiriyordu, ben de sorgulayıcı bakışlardan kaçıp Carl ve Connor'ın ardından eskisi gibi olmayan büfenin başında vakit geçirdim. Ama saat geldiğinde annesi, Meredith ve Meredith'in annesiyle konuşan Tobiah'yı bulup tebriklerimi iletip çıktım. Halihazırda bir sohbetin içinde olduğundan beni takip edemedi.

Çavuş Ferris elbette ki iki adım arkamdan geliyordu. "Prens, sormak haddime düşmez ama..."

"Sorma o zaman."

Daireme gidene kadar sessiz kaldı, kapıya vardığımızda iyi geceler dileklerini ilettiler.

Oradaydı, kapımın iç tarafında ahşaba iğnelenmiş siyah bir zarf buldum. İçindeki kâğıt kalıncaydı; ona yazdığım son mektuba karşılık uzun bir cevap.

Mektubu açıp da ışığın yanında bir sandalyeye otururken göğsümde bir kahkaha balonu oluşuverdi.

Wilhelmina,

James her zaman benimle ilgili sırlar anlatıyor değil mi? Bazıları gerçekten yalan gerçi. Sonuçta beni bir kılıçla dövüşürken gördün. Peki, hiç ağzım açık yemek çiğnediğimi gördün mü? Hayır, bir kere bile görmemiştir. Bu James ne korkunç bir dedikoducu böyle. Neden arkadaşız ki? Yeni bir tane en iyi arkadaş aramaya başlamam gerekecek. Şayet ilgileniyorsan referansa ve dürüstlüğüne dair kanıtlara ihtiyacım olacak...

Boş versene. Gerçekten başvurma zahmetinde bulunsan bile sahte belge hazırlarsın sen. Sanırım James'in arkadaşlığına katlanmaya devam etmem gerekecek.

Onun iftira dolu yalan geçmişine rağmen büyüye olan ilgim konusunda doğru söylüyordu. Seninle tanışana kadar -Skyvale'de, çocukken değil- senin de bildiğin üzere bu konudaki tavrım son derece sarsılmazdı. Ilgime rağmen bu tavrımda bir değişme olmadı, gerçi böylesi nahoş bir konuya olan hayranlığımı saklamak zorundaydım.

Bir zamanlar dünyada büyü vardı. Fabrikalar kıyafet, mobilya ya da inşaat malzemeleri üretmek için işe uygun yetenekli radyanlar alıyordu. Çiftlikler ürün ekmek, büyümelerini desteklemek sonra da onları hasat edip dağıtmak için radyanlar tutuyordu. Dükkânların hırsızlığı önlemek için sahtekârlığı belirleyebilen çalışanları vardı. Nispeten çok uzun olmayan bir zaman -tarih içinse uzun bir zaman- önce radyanlar gıpta edilen insanlar, büyü gücüne sahip

olmayanlarsa ikinci sınıf insanlarmış gibi geliyor bana. İki yüz yıl önce radyanların Shyvale Sarayı'nı ve şehrin vakıflarını sadece el hareketleriyle yapmış olmaları ne kadar şaşırtıcı. Büyü mirası, onun yar-dımı olmadan bir daha asla başaramayacağımız becerilerdir.

İlk olarak sarayda ve Indigo Krallığı'nın her yerindeki malikânelerde kurulan tesisat ve ışıklandırma büyü gerektirmeyen yeni teknoloji ile bir kez daha yararlı hale geldi. Bu bile tek başına ethileyici bir başarı ve ben bu konudaki ilgimde bir azalma olmasını istemiyorum ama bir zamanlar olup bitenlerle bunu nasıl kıyaslayabilirim?

Dahası, bu büyük büyümlü başarılar -bugünün standartlarından çok geçmişin ışığı altında-kesinlikle hayran kalınacak bir şeyken atalarımızın hayatlarını büyüyle ethileyen daha ufak şeylerden daha fazla ethileniyorum. Düşünsene, tekrar doldurmak zorunda kalmadığın kalemler, bir kişinin portresini usta elinden çıkmış gibi yapan hâğutlar, biri odaya girdiği anda yanan ışıklar. Hiçbir zaman körelmeyen bir bıçak düşün, asla kaymayan bir maske ya da birinin sesini kulağa doğal değilmiş gibi gelmeyecek şekilde değiştiren bir cihaz.

Büyü ve rahatlık dünyası beni kendine hayran bırakıyor.

Belki de yanlış zamanda geldim dünyaya. İki yüz yıl önce ilgim bu şekilde yasak olmayacaktı. Rahatça inceleme yapabilecektim, utanmadan. Sen bildiğin için utanmıyorum, James'in sana söylemesine sevin-

dim ama sana kendim söyleyebilmek isterdim. Aynı şekilde sen de iki yüz yıl önce yaşasaydın büyünlere neler yapardın merak ediyorum. O günlerde Aecor ve Indigo Krallıkları'nın arası daha iyiymiş, o yüzden şüphesiz arkadaş olarak büyürdük.

En derin sevgilerimle,

Tobiah

Uzun uzun düzgün bir kâğıt ve parlak bir mürekkep seçtikten sonra cevap yazmak üzere masamın başına geçtim. Uç seçimim daha kolay oldu; aşağıya çekerken daha geniş, yukarı çıkışlarda daha ince çizgiler çekme imkânı veren sivri ve esnek bir uç aldım.

James bana kendi elyazımı bulmaya devam etme görevi vermişti, ben de ta ki memnun kalana kadar pratik yapma niyetindeydim. Yazmak beni sakinleştiriyordu, hizmetçi elbisemi çıkarmama yardıma geldiğinde -ve kıynayarak parmaklarımdaki mürekkep lekelerine baktığında- artık kendimi epey bir rahat hissediyordum.

Hizmetçi çıktığında Kara Bıçak kıyafetlerimi giyip pencereden çıkıp çatıya tırmandım ve Tobiah'nın balkonuna gittim.

Kilidi açmak yine kolay olmuştu, hiç zorlanmadan karanlık odaya süzülüp gözlerimin alışması için bir süre durup bekledim. Şekiller ve gölgeler aynı son geldiğimdeki gibiydi, duvarın birindeki Kara Bıçak çizimi hariç. Ne skandal ama.

Mektubumu çerçevenin köşesine bırakırken giyinme odasının kapısı açıldı. Eğilerek kitaplığın gölgesine sığınrken karşıdaki duvarda bir ışık şeridi aydınlandı. Gaz

lambası titreyerek yanınca gözlerim kamaştı.

"Eh," dedi Tobiah, "beklediğimden geç geldin."

Duvara yaslanıp başımı arkaya attım. "Bazılarının tacı takar takmaz işi bitemiyor maalesef. Sonrasında tüm parti boyunca orada bulunmak zorunda kaldım."

Kitaplığın etrafından yürürken kahkaha attı, üzerinde bol bir gömlek ile pantolon vardı. Tahmin edilebileceği üzere siyahtı.

"Pijamalarını şimdiden giydin mi?" Elimi kılıcımın kabzasına attım. "Biraz hava almak isteyebileceğini düşünmüştüm."

Burnunu kırıştırdı. "Daha bugün kral oldum ve çok uzun süren bir parti verdim. Sence de yeterli değil mi?"

"Kral olmak seni çok değiştirmiş. Artık eğlenmek istemiyorsun hiç." Suratımı şakadan asıp etrafından dolaarak kılıcımın kayışını çıkardım. "Ama sanırım bütün o insanlarla uğraştıktan sonra neden dinlenmek isteyebileceğini anlıyorum."

"Bütün o insanlar demişken amcam ne dedi?"

Kayışı ve kılıfında duran kılıcı masasına bırakırken biraz duraksadım. "İlginç bir şey değil." Eşyalarım masanın üstüne ağır bir *pat* sesiyle düştü.

"Maalesef amcam çok nadiren *ilginç olmayan* bir şeyler söyler."

Omuz silerken maskemin düzgün durduğundan emin oldum. "Bir istekte bulundu ama çok da önemli değil. O konuda ne yapacağıma çoktan karar verdim."

"Ee?"

"Onun gibi bir adama yapılabilecek en kötü şeyi yapacağım, onu görmezden geleceğim. Ona bir hiç olduğunu

göstereceğim." Aslında Aecor'u bana vereceğini düşünsem de onu geri almak için ihanet gibi bir yöntem kullanmayacaktım. Bu işi dürüstçe yapmam gerekiyordu. "Peki senden ne haber? James'le hararetli bir tartışma içindeydin. İyi misin?"

"Kulak misafirliği çok kaba bir davranış."

"Oysa bazılarımız için bir yaşam tarzı."

Bıkkın bıkkın gülümsedi. "James nasıl iyileştiğini bilmek istiyor. Ben de merak ediyorum ama ben daha çok benim yanımda olduğuna şükrediyorum. Onu kaybetmek beni çok üzerdi."

"Ben de aynısını Melanie için hissediyorum." Ağırlığını ondan tarafa verirken en iyi alaycı-ciddi ses tonuma büründüm. "Yılanımsı kertenkele zehrinin kılıçların kenarını erittiğini biliyor muydun?"

"Wil!" Elini havada salladı. "Onu sana son hediyem bil. Eline geçeli daha bir hafta olmadan mahvetmişsin."

"Beni hiç tanıımıyorsunuz majesteleri. Elbiseye çok iyi bakmıştım."

"Elbise mi?"

"Hani gövdesinde, kılıç tutan balık kartalları işlemleri olan gümüş elbise. Bu çizmedekilere benziyorlardı o yüzden bu işin arkasında senin olduğunu biliyorum." Ayağımı masadaki sandalyenin kenarına kaldırdım. Dizimin hemen altında, baldırımdaki siyah balık kartalları ortaya çıktı. "Söylesenize majesteleri yoksa nakış mı işliyorsunuz?"

"Ha şu elbise." Gülümsemesi sönüp gözleri hatıralarla buğulandı. "O elbiseyi babamın..."

Nefesim kesildi. Kral Terrell'le Meredith'le evlenme

konusunu tartıştığı babasının doğum günü balosunda giymiştim, sonrasında geçitte  p şm şt k ve belki de o sırada Patrick gizlice kralın yatak odasına giriyordu.

Tobiah yatağının kenarına çöktü. Parmakları belli belirsiz bir şekilde kalbine doğru gitti, sanki acıyı s k p atabilecekti. Ama o acı kaybolmayacaktı. Hiçbir zaman.

“ zg n m,” dedim. “Hatırlatmak istememiştim.” Ne d ş ncesizdim.

Gözlerini bana kaldırdı. “Hayır, bu artık hayatımın bir parçası.” Daha birkaç saat önce babasının yerini almışken doğal olarak babasını düşünüyordu. “Felaketten sonra yardımını kabul etmedim. Büyük aptallıktı. Hâlâ geçerliyse yardımını kabul etmek isterim,” dedi.

“Elbette.” Hızla odayı geçip önünde durdum. “Elbette hâlâ geçerli.”

Bana uzandı, umuda sarılır gibi kollarını kaldırdı ve bir saniye sonra sıkıca birbirimize sarılıyorduk. Parmak uçları k rekkemiğime batıyordu. Babasıyla fazladan on yıl geçirdiği için řımarđıęını düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Ne zaman olduğunun bir önemi yoktu, insanın canını çok fena acıtıyordu, birinin babasının ölümünü görmesi ya da onun  l  bedenini bulmasıyla karşılaştırılabilecek bir acı yoktu.

“ ok  zg n m,” diye fısıldadım saçlarına. Ikimiz de anne babamızın öldürülmelerini engelleyememiştik ama acısı ve keşkeler yadsınamazdı.

Ailem öldürüldüğünde ben daha  ocuktum. Masum. Korkmuş. Gördükleri yüzünden sonsuza dek değişmiş.

O daha büyüktü. Daha az masum ama yine de korkmuş. Çünkü şu an onun kral olması bekleniyordu.

Evlenmesi. Savaş kazanması. Her şeyi mahvetmeden önce tilsımı durdurması.

Başka birileri için her şey olmaya çalışmakla çok zaman harcamıştı; evlat, prens, kahraman.

“Onu korumam gerekirdi,” diye fısıldadı geri çekilerek. Öylesine harap görünüyordu ki... “Onunla daha çok zaman geçirmeliydim, Patrick geldiğinde orada olmalıyım. Şehrin bana ihtiyacı olduğunu zannediyordum ama bütün bu süre boyunca ailemi ihmal ettim.”

“İyi bir şey yapıyordun. Bilseydi baban seninle gurur duyardı.” Dudaklarımı ısırırken gözleriyle buluştum. “Onu çok iyi tanıyamadım.”

“Biliyorum.”

“Onunla yaptığım kahvaltı sırasında sadece senden bahsetmek istemişti. Pişmanlıklarından. Ama şehirde göze aldıklarıyla, insanlara yardım etmek için çoğu kralın ya da prensin hayal dahi edemeyeceği bir şekilde savaşmanla gurur duyacağını düşünüyorum. Onun doğum günü balosunun olduğu gece ailesini ilk sıraya koymadığını söylemişti. İlgisi her zaman krallığındaydı. Hükümdarlığın bedeli bu olabilir. Bu ondan öğrendiğin bir dersti, maskeni taktığında eyleme geçmek. Bu sebeple evet, seni eğittiği türde bir kral olmandan gurur duyardı.”

“Yine de onu hayal kırıklığına uğrattım. Son konuşmamız öfke doluydu.”

Yüzüne dokundum, eldivenlerim yüzünde parşömen kâğıdına değen mürekkep gibiydi. “Bu hiçbir şekilde onu seni sevmekten alıkoymazdı. Sen onun oğlusun.”

Başını yana eğdi, yanağının kıvrımı avucuma oturdu. Saçları parmak uçlarıma dolandı, nefesi eldivenimle

kıyafetimin kolu arasında kalan tenimi ısıttı. "Sen tam bir gizemsin Wilhelmina. Yardım, teselli hiçbir şey kabul etmiyorsun ama bunların hepsini birden içtenlikle veriyorsun."

Maske yorgun gülümseyişimi saklıyordu.

Her an kaçabilirmişim gibi büyük bir dikkatle öne doğru eğildi ve beni öptü. İpek kumaş bir anlığına dudaklarımıza yapıştı, gözlerimi arayarak geri çekildi. Maske bundan ötesine engel oluyordu, umut ve özlem dolu bir ifadeyle sorarcasına bakıyordu.

Çenemi yukarıya kaldırıp ona yaklaşıırken kalbim ölesiye çarpıyordu.

Parmakları maskenin altına kayıp soğuk dokunuşlarla boğazıma doğru ilerledi. İpek kumaş ağır ağır kayarak ağızımdan, burnumdan ve gözlerimden aşağıya indi, yatağın üzerine düşerken Tobiah biraz daha yaklaştı. Uzun, tereddüt dolu bir an içimde alevler dalgalandı. Dokunduğumuz her nokta hassastı, özenliydi, keskindi. Her şeyin mümkün hale geldiği bu kısmın, parmaklarının çenemde dolaştığı bu kıvrandırıcı, arzu dolu kısmın uzamasını her şeyden çok istiyordum. Hâlâ doğru tercihi yapabiliydik.

Ama bir hata yaparsak ne olurdu?

Ona doğru itilirken boğazımdan hafif bir inilti çıktı, Tobiah beni kendine çekti, onu öpmeye devam ederken bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Dudaklarımız dokunuyordu. Nefeslerimiz karışıyordu. Ellerimiz birbirine dolanıyordu. Dokunduğum yerlerdeki ipek gömleği teninde kayıyordu. Omuzları ve kolları güçlü ve sertti, örgümün ipini çözüp de parmaklarını saçlarımdan

arasından geçirirken kasları gerildi. Sırtıma dokunan eli belimde ateşler yakıyordu. Diğer eli kalçamda, beni dengede tutuyordu.

Dudaklarımdan yanağıma, çenemden boynuma geçerken öpücüklerimizin arasında adımı fısıldıyordu. Beni canlı hissettiriyordu.

Bu, *doğru* hissettiriyordu. Geçitte birbirine dokunan bedenlerimiz ve etrafımızı sarmalayan geceye dönmüşüz gibi hissettiriyordu. Kim olduğunu bilmeden parmaklarımınla yüzünü keşfettiğim zamana dönmüşüz gibi. Birini hiç böylesine istememiştim. Birini hiç böylesine *sevmemiştim*.

Yavaşça ve isteksizce her defasında bir parçamı ondan uzaklaştırdım. Omuzlarındaki kollarımı. Göğsündeki göğsümü. Kucağındaki bacaklarımı.

"Wilhelmina." Gözleri hâlâ kapalıydı. Tıpkı aramızdaki mesafe gibi zaman da gerginleşmiş, nihayet başını kaldırıp bana bakmıştı. "Özür dilerim. Bunu yapmama..."

"Bu benim de hatam." Gözlerim onun bu gece dışarı çıkmayı reddettiği anda gitmem gereken balkona döndü. "Ben de özür dilerim."

Yataktan kalktı ve maskemi aldı. "Böyle söylemek zorunda kalmamamızı isterdim." Anlaşılmaz bir ifadeyle baktığı maskeyi kısa bir süre parmakları arasında dolaştırdı. Sonra bana uzatıp kapıya doğru başını salladı. "Mektubun için teşekkür ederim."

Aramızda tuhaf, elle tutulabilir ve nahoş bir gerginlik oluşuverdi. Bir zamanlar birbirimizi düşman olarak tanırken şimdi kollarımda onun bedenini hissedebiliyordum. Artık kendimizin düşmanıydık. "Gitsem iyi olacak."

Balkona çıkınca rüzgâr düz saçlarımı savurdu a:na maskemi takıp gözlerimi elmas karası göğ'e çevirerek nöbetçilerin ayak sesleriyle diğer seslerin ahengini dinledim.

Buz gibi geçenin içinde Tobiah'dan koşabildiğim kadar hızlı ve kaçabildiğim kadar uzağa kaçtım.

ON YEDİ

Ertesi gün bir davetiye geldi:

Prenses Wilhelmina,

Lütfen saat onda hanımlar salonunda bana katılın. İhtiyacı olanlar için bütün saraydan bağış topladım ama ayırıp düzenleme konusunda yardıma ihtiyacım var. Arkadaşlarınızı da getirin. Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi olur.

En iyi dileklerle,

Meredith Corcoran

Arkasında süslü bir kâğıt üstüne altın renkli bir tek boynuzlu at kabartması vardı.

Meredith'in yardım eli uzatmak için girişimde bulunacağına şaşırمامam gerekirdi. Hanımlar salonunda askerlere göndermek üzere el işlerinin yapıldığı dikiş satını başlatan da oydu.

Sersem sersem odadaki örtü ve kıyafetleri kutulara koydum sonra da gidip Balık Kartalları'nı aldım.

Salona vardığımızda düşesin etrafı bağışlarla dolup

taşıyan sandıklar ve sepetlerle doluydu.

"Ah azizlere şükür!" diye haykırdı. "Gelmenize çok sevindim."

Gelişim normalde bu şekilde bir tepki görmezdi ama yine de gülümsemeyi başardım. "Biz de birkaç şey getirdik." Aptalcaydı gerçi. Sonuçta hepsi bize Tobiah ya da Kral Terrell tarafından verilen şeylerdi. Hiçbiri bizim değildi.

Ama istemiyorsam, ihtiyacım yoksa ve çok daha iyi bir şekilde kullanılabilecekse...

"Ne kadar incesiniz." Meredith kutularımız için yer açtı. Odanın içinde fır dönerek büyük, boş sandıkları duvarın birinin önüne dizdi. "Bunları Bayraklar'daki barınma yerleri için dolduracağız. Her sandık için her tür eşyadan aynı sayıda koymaya çalışın. Hangi yerlerin neye ihtiyacı olduğunun listesi var, biz sadece bir kısmına kalacak yer sağlayabiliyoruz ama çoğunun *her şeye* ihtiyacı var."

"Kolay gibi." Theresa ve oğlanlara başlamaları için el ettim. Hepsi bir grup sandığın başına geçip hızla işe koyuldular.

"Geldiğiniz için çok mutluyum," diye tekrar etti Meredith Balık Kartalları'nın çalışmasını seyrederken. "Onlarca leydiyi çağırdım. Neden gelmediler bilmiyorum. Oysa hepsi yardım etmek istediklerini söylemişlerdi."

"Benim de geleceğimi biliyorlar mıydı?"

Meredith yalan söylemek istermiş gibi tereddüt etti ama yalan söyleme becerisi yoktu. Omuzlarını düşürdü. "Size de bir davetiye gönderdiğimden bahsetmiştim."

"Arkadaşlarınızla geçireceğiniz zamanı engelleyecekse gidebiliriz."

Meredith umursamazca elini salladı. “Kişisel düşüncelerini halkımızın ihtiyaçlarına yönlendirip yönlendirmemek onların kararı. Ben kalmanızı isterim.”

Sakladığı bir düşünce var mı diye göz ucuyla ona baktım ama samimi görünüyordu.

“İnsan doğası kendini rahatsız hissettirenden kaçıyor.” Meredith bir çift eski dans ayakkabısı alıp yanındaki sandığa koydu. Bunu Bayraklar’da ne amaçla kullanacaklardı bilemiyordum doğrusu.

“Ya Chey?” diye sordum. “Onun durumu nedir?”

Meredith düşünceli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. “Onun yokluğu şaşırtıcı değil, gerekçe göstermediğinden tam olarak değil en azından. Ona arkadaşının hayatta olduğuna dair umut verdiniz. Saray sosyetesinin önünde onu kandırmaya çalıştınız. Gerçi o da onurlu davranmadı. Bu kandırmacanın devam etmesine izin vermek yerine sizinle doğrudan yüzleşmeliydi. Sizi küçük düşürmeye çalışmamalıydı.”

Chey’in yerinde olsam muhtemelen ben de aynısını yapardım.

“Diğerleri de büyük ihtimalle onun yolundan gittiler. Bu daha sonra benim, onun ve diğerlerinin çözmek zorunda kalacağı bir şey. Şu an kutuları doldurmamız gerekiyor.”

Kral Terrell haklıymış; Meredith gerçekten de tam bu krallığın ihtiyacı olan şeydi.

Yüreğimde ağır bir suçlulukla sadece ufak bir öğle yemeği arası vererek üç saat boyunca onunla beraber çalıştım.

Carl ile Connor Meredith’i yemekleri nasıl çığnmeden hızla yutabildikleriyle etkilemeye çalışarak yeme yarışı-

na girdiler. Theresa midesi bulanmış, utanmış bakışlarını saklamaya çalıştı, Kevin ise Meredith'i güldürmeye çalışan oğlanlarla dalga geçti. Meredith gülmemişti elbette.

"Düğününüz nerede olacak?" diye sordu Theresa günün son işini bitirirken. "Yani katedral," -bana baktı- "yok olduğundan."

Dün geceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum; Tobiah'nın sırtımdaki ellerini, dudaklarımdaki dudaklarını...

Böyle bir şey bir daha olamazdı.

"Sarayın çok hoş bir kilisesi var." Meredith dolmuş bir sandığın kapağını kapatırken hiç duraksamadan cevaplamıştı. "Orayı kullanacağız. Zaten küçük, daha samimi bir düğün istiyorum. Ailem tören, balo ve ziyafetler için bir hayli masraf yapıyor ama krallık böyle bir durumdayken abartılı bir düğünün uygun olacağını düşünmüyorum."

"Ah elbette olmaz." Theresa bana nasıl oluyor da *bu* abartılı olmuyor bakışı attı.

Saat öğlen biri vurduğunda Meredith bana döndü. "Birazdan majestelerinin ilk konuşması başlayacak. Dost bir çift yüz olarak orada olmamız gerektiğini düşündüm."

"Güzel fikir." Theresa'ya ve oğlanlara döndüm. "Ders mi konuşma mı? Size kalmış."

"Ders," dedi Kevin, gözlerinde tutulduğu aşkın ışıltısı vardı. "Konuşma sıkıcı olur. Sadece bir dolu sorun ve konuşan insanlar."

Carl ve Connor da gönülsüzce kabul ettiler ve üçünü birden muhafız eşliğinde dairelerine gönderdim.

"Umarım sizinle gelmemin bir sakıncası yoktur," dedi Theresa. "Oğlanlar bazen çok yorucu oluyorlar."

"Azizler aşkına, öyle olduklarına eminim. Meredith kolunu Theresa'nın koluna geçirdi. "Daha önce hiç bu kadar tatlı ve çalışkan oğlanlar görmemiştim ama sürekli göz önünde tutulmaya ihtiyaçları var değil mi?"

Taht odasına giderken Theresa ve Meredith yol boyu sohbet ettiler.

Vardığımızda oda çoktan dolmuştu ama ön tarafta Meredith ile bana ayrılan bir yer vardı. Theresa'yı da aramıza sıkıştırdık. Meredith'in iğne işi için sık sık salona gelen arkadaşları Chey, Margot ve diğerleri biz geçerken kaşlarını çatarak baktılar ama Meredith onları fark ettiyse de bir yorumda bulunmadı.

Theresa gözlerini odayı dolduran ejderha çalışmasına dikmişti, sanki önceki gece burada değilmişçesine şaşkıncıydı. "Taht günün birinde başka bir hanedanlığa geçerse buranın yeniden dekore edildiğinizi düşünsenize."

"Taht başka bir hanedanlığa geçerse krallık dağılır." Meredith hoş görüyle gülümsedi. "Ama bu Ejderha Hanedanlığı'nın yüzyıllar önce uydurduğu bir hikâye sadece."

"Kral Tobiah Ejderha'dan ama sürekli duyup durduğum onun bu 'dört hanedanlığın vârisi' durumu nedir?" Theresa alnını buruşturarak ejderha heykeline baktı. "Bu, başka bir hanedanlığın tahtı alması olarak sayılmıyor mu?"

"Ah hayır." Meredith ona yaklaşarak sesini alçalttı. "Bu da bir diğer hikâye ama Kral Tobiah'nın annesiyle babasının iki farklı hanedanlıktan, büyükannesi ile büyükbabasının da diğer iki hanedanlıktan olduğu doğru. Bu da dört hanedanlık ediyor."

"İnsanlar hiçbir özelliği olmayan şeylere bel bağlayarak kendilerini rahat hissettirmeye çalışıyor sanki."

"Bazı insanlar krallarını ilahlaştırarak korkularını yatıştırıyor." Meredith düşünceli düşünceli başını salladı. "Ama insanlar arada böyle yaparlar, hem doğrudan dört hanedanlığın torunu olmak biraz özel bir durum. Olağandışı."

Tobiah konuştuğu bir grup adamın yanından ayrılınca insanların konuşma uğultusu azaldı. Tahtındaki yerini aldı, annesi de yanındaki daha küçük olan tahta oturdu. İkisi de resmi kıyafetlerini giymişlerdi, Tobiah ılık ılık bir taç takıyordu.

Gözleri kalabalığı taradı ve Meredith ile benim üzerimde durdu. Prens maskesi geri gelmişti. Şimdi kral maskesi olmuştu.

Katılımcılardan biri insanlarla seslendi. "Ejderha Hanedanlığı'ndan Indigo Krallığı Hükümdarı Majesteleri Kral Tobiah Pierce."

Taht salonunda alkış tufanı koptu, kral maskesi düşerek gurur ile keder arasında bir yerde bir gülümseme ortaya çıkıverdi. Tobiah kaderinde yazdığı üzere kral olmuştu ama şu an tek bir neden için kraldı.

Tezahüratlar bittiğinde Tobiah sesini yükseltti, bu sayede sesi odanın her köşesinde yankılandı. "Babam halkı arasında adil ve cömert bir adam olarak bilinirdi. Bu her zaman hayranlık duyduğum bir şey olmuştur. Ben de aynı güçlü niteliklerle bilinmek istiyorum. Mevcut tılsım sorumuzun bunu daha zorlu bir hale getireceğinden korkuyorum ancak bir o kadar da gerekli. Skyvale şimdiden güney topraklarından mülteci kabul ediyor. Şu andan itiba-

ren aldığım her karar bu bilginin etkisi altında olmalıdır.

"Bu anlamda, bir dizi acil değişiklik yaptığımı bildirmek isterim. Birincisi; nereden geldiklerine bakılmaksızın tüm mülteciler Skyvale'e kabul edilecektir."

Birkaç insan alkışladı, aralarında Theresa ve Meredith de vardı.

"Bu da bizi ikinci konuya getiriyor; bu mültecilere şehirdeki herhangi bir kişi gibi iş verilecektir. Skyvale'i normale çevirme çalışmalarına ek olarak Felaket sırasında kırılan aynaları da yeniden yapma niyetindeyim. Ayrıca Indigo Krallığı'nın batı sınırı boyunca da ayna koyulmasını istiyorum."

Bu haber umut, karmaşa ve telaş karışımı duygularla karşılandı.

Arkamda biri, "Bizim yiyeceğe ihtiyacımız var, mültecilere ve aynalara değil," diye fısıldadı.

"Artık tılsıma direnmek için pasif önlemlere bel bağlamaktan vazgeçtim. Bu sabah şehrin güneyine bir alan kurulması için emir gönderdim. Planları çizildi bile, haftanın sonu itibarıyla inşaat başlayacak."

Ön sıradaki insanlar kararsız hareketlerle kıpırdandılar.

"Liadia duvarı tılsımı bir yıl boyunca engellemiştii. Uzunluğunu artırarak biz de bir tane inşa edeceğiz. Ayrıca tılsımlı yaratıkları tutmak için bir alan olacak, onları canlı yakalayıp bu alana getirme cesareti gösterenler ödüllendirilecek."

Taht odasının dört bir yanından mırıltılar yükseldi; yeni kral deliydi ya da tılsım çarpmıştı ya da Aecorlu prenses onu fazlasıyla etkilemişti.

Tobiah bir elini kaldırıncı fısıltılar durdu. "Bunun çoğunuz için korkutucu ve aşırı geldiğini biliyorum ama krallığımız tehlike altında. Çaresiz durumdayız." Koyu gözleri benimkileri bulunca midem tepetaklak oldu. "Tılsımın etkileri azaltma komitem çok çalışıyor ve şu andan itibaren sadece tılsımın etkilerini *azaltmaya* çalışmaya-
cağız, Indigo Krallığı'na daha fazla girmesini *engelleye-*
ceğiz."

Meredith, Theresa ve ben alkışladık, ardından yavaş yavaş başkaları da katıldı. Tobiah'nın rahatlamaya dair gösterdiği tek hareket omuzlarını hafifçe indirmek oldu.

Tobiah işaret edince insanlar başta yiyecek ya da onun cömertliğinin övgülerine sığınarak para yardımı rica-
larında bulunmaya başladılar. Tobiah her şeyi oturup sonu-
na kadar dinledi, bazı istekleri kabul ederken bazılarını reddetti.

"Neden bazılarına hayır diyor?" diye fısıldayarak sor-
du Theresa. "Bu insanların yardıma ihtiyacı var."

Meredith sesini alçalttı. "Bazıları onu ihtiyacı olma-
dıkları istekleri almayı umarak test ediyor. Mesela bu
kişi tahıl gönderilmesini istiyor ama Hawes'daki toprak-
larında bir dolu kullanılmayan arazisi var. Açlıktan öl-
medikleri gibi tılsımdan etkilendikleri da yok."

"Hmm. Daha fazla tahıl istiyorsa gerçekten ihtiyacı
olan yerlerden almak yerine dikmesi gerekiyor."

"Doğru. Majesteleri de bunu biliyor. Bu tür bir bilgi
edinmek için yıllarca babasının yanında eğitim aldı."

Theresa bir sonraki ricacıya doğru başını salladı.
"Peki ya bu kişi?"

Bir süre böyle devam ettiler, Theresa sorular sordu,

Meredith Tobiah'nın verdiği bazı kararlarının sebeplerini açıkladı. Ben de dinliyordum ama bir yandan da kendimi bekleyen diğer kişileri incelerken buldum. Çoğu kişi yanındakine eğilmiş konuşuyor, bir kısmı gizlice kaçıp gitmeye hazır görünüyordu.

Kim onları suçlayabilirdi ki? Hiçbirinin özel olarak ilgilenildiği yoktu ama bu sadece *ilk* hitap olduğu için buradaldı, kimse erkenden ayrılan kişi olarak hatırlanmak istemiyordu.

Görüşmeler üç saat devam etti. Herkes yeni kralı görmek istiyor gibiydi. Ama Tobiah sonunda daha fazla görüşme olmayacağını söyledi ve kapıya yakın olanlar hemen sıvışmaya başladılar. Ama insanlar akın akın çıkmaya başlamadan önce adamın biri takdim edilmeyi beklemeden odaya girdi.

"Majesteleri..." Nefes nefese dizüstü çöktü. Terlemişti, saçları yüzüne düşüyordu, iri kıyım bedeninden yırtık pırtık pejmürde kıyafetleri sarkıyordu. Çamur katmanları, çimen lekeleri arasından Indigo mavisi parçalar görünüyordu; Indigo Ordusu askeriydi.

Tobiah ya adamı biliyordu ya da o da lime lime olmuş üniformayı tanımıştı çünkü bir anda tahtından kalkıp koridordaki adamın yanına gitti. Onların etrafını saran kalabalık Indigo Birliği tarafından uzak tutuluyordu. "Ne oldu?"

Kalbim deliler gibi atıyordu. Tılsımla ilgili olmalıydı. Başka bir şehir daha düşmüştü. İşte yine oluyordu.

Adam öksürüp boğazını temizledi. "Aecor," dedi. "Oradan geliyorum."

Salon sessizliğe bürünmüştü.

"Ne olmuş oraya?" Adamın kalkmasına yardım ederken yeni kralın sesi nazık ve kendinden emindi. "Aecor'a ne olmuş?" Kalabalığın içinde dönüp bana bakmamak için büyük bir çaba gösterdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Birkaç kişi bakmıştı gerçi. Theresa da dahil.

"Patrick Lien, Aecor'un Northland şehrini ele geçirdi."

Daha fazla göz bana döndü.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Tobiah.

"Dün. Kızıl Milisler küçük bir ordu ama hilekârlar ve şehir... *insanlar onunla birlikte savaştılar*. Uzun süredir bir sessizlik vardı ama Patrick'in geleceğini biliyorlardı. Saatler içinde darmaduman olduk. Yüzbaşım sizi derhal uyarmam için beni gönderdi. Bütün gece at sürdüm. Bütün gün."

Tobiah'nın çenesi kasıldı. "Anlıyorum." Bekleyen uşaklardan birine işaret etti. "Ona bir oda ve yemek hazırlayın." Yeniden askerle konuşurken sesini yumuşattı. "Dinlen. Seninle akşama konuşuruz."

"Teşekkürler majesteleri."

Adam eğildi ve gitti. Tobiah elleri iki yanda, başı daldığı düşüncelerle eğilmiş bir şekilde koridorun ortasında ayakta duruyordu.

Herkes bekliyordu.

Tobiah'nın göğsü derin bir iç çekerek kalktı. "General Goldberg. Burada mı?"

"Hayır efendim." Yüzbaşı Chuter öne doğru çıktı. "Ben ne yapabilirim?"

"Aecor'daki güçleri uyarın. Yemek ve malzeme gönderin. Lien güneye doğru inip Aecor şehrini ele geçirmeden önce hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

“Peki ya takviye?”

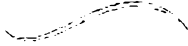
“Yapabileceğim her şeyi yapacağım.”

İçimi korku sararken kesik nefesler alıyordum. Ah Patrick. Paige. Ronald ve Oscar. Melanie.

Henüz çok erkendi. Melanie neden bunu durduramıştı?

Diğer bir uzun bekleyişin ardından Tobiah konuştu. “Şu an savaşta olduğumuzu saraya bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum.”

ON SEKİZ

Akşamı odamda bir oraya bir buraya yürüyerek geçirdim, beynimde savaş düşüncesi dönüp duruyordu. Benim krallığım. Tobiah'nın krallığı. Savaş.

Neredeyse on yıldır Patrick'le ben bu savaş için hazırlanıyorduk. Şimdiyse...

Akşam yemeği geldi. Yedim. Gece olduğunda kendimi yazı masama gömüp kâğıtları, kalemleri, diğer malzemeleri düzenledim ama memnun kalmayınca her şeyi sil baştan bir daha düzenledim.

Sonunda derime, ipeğime büründüm, kılıcımı sırtıma taktım, balkon kapısına gittim. Perdeyi çektim.

Kara Bıçak eldivenli ellerinden birinin avucunu cama yaslamış, başını yana eğmiş beni seyreliyordu. Kalbim çarparak ben de bir elimi kaldırıp onun eline denk gelecek şekilde koydum. Aramızda sadece soğuk cam duruyordu, yatağın odamın loş ışığıyla yansıması onun üzerine düşüyordu.

Kara Bıçak ve ben bir süre öylece kaldık sonra o kapının koluna dokundu, hareketi daha çok bir soru gibiydi.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda bir anda soğuk bir rüzgâr esti.

"Belki şöyle bir yürüyüşe çıkmak istersin diye düşünmüştüm." Balkonun kenarına yürüyerek koruluğa baktı.

Kara Bıçak'ın yanında parmaklıklara yaslanırken onların sertliğini kalçamda hissettim. "Bu öğleden sonra olanlar... bir türlü aklımdan çıkmıyor."

"Benim de. Ama şu an konuşmak istediğim son şey bu. Eskiye dönmek istiyorum, birkaç saat öncesi bile olsa."

Kolu benimkinden sadece bir saç teli kadar uzaktı. Ağırlığımı diğer tarafıma verirsem birbirimize dokunurduk. "Ben de."

"Savaştan, dün gece olanlardan ya da Meredith'ten bahsetmek istemiyorum." Balkonun parmaklıklarına doğru eğilince omuzları kamburlaştı. "Onunla beraber zaman geçirdiğini biliyorum. İyi bir şey muhtemelen."

"Muhtemelen." Sarayın yan tarafına rahatlıkla inebileceğim dış duvara doğru baktım.

"Yalan söyledim." Kara Bıçak bana döndü, maskesi yüz ifadesini saklıyordu. "Tek bir şey söylemek istiyorum. Meredith harika ve nazik bir insan. Güzel, akıllı, cömert, bir kralın bir kraliçede isteyebileceği her şeye sahip. Ama ben kendimi sürekli..." -maskesine dokundu, sanki orada olduğundan emin olmak istiyordu- "bir canavar gibi hissediyorum. Kendimden nefret ettiğim yönlerim var ve onlarla her gün yüzleşiyorum. Onun için yeterince iyi değilim."

Ah bu duyguyu biliyordum. Bir anda Kara Bıçak'ın geçitte dururken aynısını söylediğini hatırladım ama inanmamıştım. Ben hayatımın çoğunu bir suçlu olarak geçirirken o öyle *iyiydi* ki... "Peki ya ben?" Kendimi tutmadan soru ağzımdan çıkıvermişti.

Duruşunu değiştirmeden önce bakışları düşünceli, keskindi, aramızda geçen yoğun anların bir karışımını yansıtıyordu. Sonra omuzları düştü, göğsü benden uzaklaştı; her ne demek üzereyse vazgeçmişti. “Üzgünüm isimsiz kız. Senin de onun için yeterince iyi olduğunu sanmıyorum.”

“Orası besbelli.” Gözlerimi devirdim, birkaç dakika sonra yere inmiş koşarak Kral Koltuğu ve Hawksbill’e doğru gidiyorduk.

Kara Bıçak’la birlikte nöbetçilerden saklanarak Hawksbill duvarına tırmandık, ikimiz de gideceğimiz yönü belirlemek için şehri tarıyorduk.

“Bayraklar mı?” diye sordu çömelerek. “Yoksa Greentone mu?”

Ben de onun yanına çökerek kaşlarımı çatıp karanlık şehre baktım. Onca yıl aynalara alıştıktan sonra onlar olmadan hiçbir şey göze doğru düzgün gelmiyordu. “Bazı sığınma bölgelerinin yardıma ihtiyacı var. Kâbus Çetesi önceki gece Beyaz Bayrak’taki sığınma yerlerinden birine saldırmış. Onları durdurdum ama döneceklerdir.”

“O zaman oradan başlayalım.”

“O mükemmel değil biliyorsun,” dedim Tobiah ayağa kalkmadan. “Kimse mükemmel değil Meredith’in bir istisna olduğunu düşünmek sadece seni hayal kırıklığına uğratmasına sebep olur.”

“Onun kusurlarını mı listeliyorsun?”

“Hayır. Söylediğin *her şeye* sahip; kibar, cömert, akıllı. Fakat bütün bu harika niteliklere rağmen mükemmel değil. Kral Tobiah’yı seviyor. Kara Bıçak’ı sevmiyor. Senin bu yanını kabullenemez.”

"Benim de zaten Kara Bıçak olmamam gerekiyor."

"Ama asıl sen Kara Bıçak demek." Başımı iki yana salladım. "O, bir kraliçenin olması gereken tüm özelliklerine sahip olabilir... ama farklı bir kral için. Onu değerlendirmeye şeklin ikiniz için de adil değil. O senin çizdiğin resme uygun yaşayamaz, sen de hayatını onun için yeterli olmadığını düşünerek geçiremezsin."

Verdiği nefesle maskesi şişti.

"Sen bir canavar değilsin. Hiçbir zaman değildin."

Ayağa kalkıp benim de kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı. "Haydi gidelim. Yapacak çok işimiz var."

Elini tutmadım ama onu şehrin derinliklerine doğru takip ettim.

Kendimi bütün hissediyordum. Canlı.

Sonraki birkaç gece tılsımlı yaratıkları, Işıkdamları, haydutları, bu tuhaf geçiş dönemini başkalarını sömürmek için kullananları yakaladık. Duvarlara ve çitlere boyanmış yardım isteklerinin peşine düştük, kayıp arkadaşları, aileleri bulduk.

İşe yarıyordu. Bayraklar'da ve Greenstone'da yeni barınaklar türemişti, çoğunun aileler için asıl barınaklardan daha dost canlısı olma gibi şöhretleri de vardı.

Yeni topluluklar oluşmuş, bazı insanlar mahalleleri temizliyor, diğerleri koruma görevini üstlenmiş hatta grupları için yemek toplayıp onlarla ilgileniyordu.

Polis bile evsiz insanları kovalayıp yakalamak yerine onlara yardımcı olmaya yönelmişe benziyordu. İnsanları koruyorlardı. Bunu ilk gördüğümüzde şaşkınlıkla Kara Bıçak'a baktım, sadece maskesinin altından gülümsedi.

"Dediklerine önem veriyorum." Omzuyla omzuma vurup başıyla batıdaki bir ışıltıyı işaret etti. "Şuraya bak-sana."

Parıltı batıdaki nöbetçi kulelerinden birine asılı cam bir panelden geliyordu. Bir aynadan. Boğazımdan kocaman bir kahkaha balonu yükselip dışarı kaçtı. "Artık sana ne diyeceklerini biliyorsun değil mi?"

"Ne?"

Başımı iki yana sallayıp başka bir çatıya sıçradım. Bir sonraki yardım çağrımızı bulma zamanıydı. "Akıllı çocuksun. Bulursun."

O da peşimden zıpladı, her hareketi sessiz ve zarifti. "Söylesene."

"Haydi Kara Bıçak. İnsanların bize ihtiyacı var."

Bugün tarihi bir gündü.

Taht odasının atmosferi beklenti ve belirsizlikle son derece yoğun ve keskindi. Krallığın her bir köşesinden gelen soylular taç giyme töreni akşamı ya da kralın ilk konuşmasında olduğu kadar olmasa da içeriyi tıka basa doldurmuşlardı. Ayrıca anma ve taç giyme törenleri için gelmiş yabancı kraliyet aileleri ve erkânı da vardı.

Tobiah koridorda yürümeye başladığında bir sessizlik oldu, sonra tahtların önüne kurulmuş büyük masanın orada durdu. Topluluğa seslenmeden önce gözleri masadaki kâğıtta, mürekkepte, kalemlerde dolaştı.

"Kızıl Milisler'in tüm Aecor'daki hareketleriyle ilgili birkaç rapor var," dedi Kral Tobiah. "Lien'in Aecor Şehri'ne yürümesi an meselesi bu sebeple Indigo Ordusu birliklerini seferber etmiş durumda."

Kısa zaman sonra Indigo Ordusu yeniden Aecor Şehri'ne girecekti. Gözümün önüne gelen görüntü tüyle-rimi diken diken yaptı.

“Bu sebeple,” dedi Tobiah, “bazı konuları beklenenden erken yapmak zorundayız. Bunların başında elbette Tılsım İttifakı geliyor.” Laurel Deniz Krallığı'ndan ve tılsımın vurmadığı diğer yakın krallıkların yüksek rütbelileri ile birlikte benim de öne çıkmamı işaret etti.

Bir kâğıt parçasını imzalamaktan daha büyük bir iş yapacağımız gibi giydiğimiz en güzel kıyafetlerimizle masaya yaklaştık. Etek uçlarında altın rengi işlemeler bulunan kızıl renkli ipek bir elbise vardı üzerimde. Dolabımda asılıyken damlayan kan gibi görünen çok güzel bir modeldi.

Sıranın sonunda, Laurel Deniz Krallığı'nın kralının yanında duruyordum. Yüzümü insanlara döndüğümde sıra sıra duran insanlar da bana baktılar. Aralarında hiçbir şey kaçırmadıklarına emin olmak için çok sıkı çalışan Balık Kartallarımın dostça yüzleri de vardı. Chey ilk defa bana kızgın görünmüyordu.

Tobiah sesini yükseltti. “Bugün bu salonda imzalanan ilk Tılsım İttifakı'nın üzerinden yüzyıl geçmişken anlaşılmayı bir kere daha imzalamak için buradayız. Kaybettiklerimizin yokluğunu derinden hissediyoruz, Tılsım İttifakı onlar ve bizden sonra gelecekler için tılsımı durdurmak üzere yeni bir çaba başlatmak amacıyla yeniden gözden geçirilip düzeltilmiştir.”

Salonda nazik bir alkış duyuldu ama kaşlar daha da çatılmıştı.

“Bir asır boyunca, büyü kullanılmamasının tılsımı

durdurduğuna inanıyorduk. Bir asırdır yanıldığımız kanıtlandı. Yeni araştırmalar bize krallıkları korumamızın daha iyi bir yolu olabileceğini gösteriyor ve bunun ışığında anlaşma, tılsımın yaklaşmasını durdurmak için yüksek düzeyde yapılan denemelerde büyüünün kullanılmasına izin verecek şekilde düzenlenmiştir.”

Birçok insan bir anda şaşkınlıkla nefeslerini tuttu, salonda nefes alacak hava kalması mucizeydi.

“Bu muhtemelen değişikliği en çok eleştirilecek anlaşma olacak. İki şey söz konusu; birincisi zaten tılsımın etkisi altına giren krallığa tılsımın daha fazla yayılmasını önleme planı ve büyü kullanıcılarının bu çabamıza katılması.”

Çoğu teşhircinin çıkıp da hizmetlerini sunmak üzere saraya geleceğinden şüpheliydim ama en azından artık büyü kullandıkları için cezalandırılarak tılsımlı topraklara gönderilmeyeceklerdi. Yasa dışı olarak büyü kullanan insanlara *ne olduğu* hâlâ tartışma konusuydu ama bu Tılsım İttifakı’nın bir parçası olmadığından devam ettik.

“Daha önceleri müttefikler tılsıma yenik düşmüş krallıkların yalnızca soylularına sığınma sağlamakla yükümlüydü, binlerce insan mülteci kamplarında ya da daha kötü şartlarda bırakılıyordu.”

Tılsımlı topraklarda kalmaya zorlanmak gibi.

“Yeni Tılsım İttifakı’na göre müttefik krallıklar tılsıma yenik düşmüş krallıkların tüm vatandaşlarına kapılarını açacak. Dünyamız artık çok daha küçük. Hayatta kalanları *korumak* zorundayız.”

Bu daha heyecanlı bir alkış getirmişti.

“Son olaraksa,” dedi “tılsımla ilgili bilgi alışverişi kısmı aynı kalacak. Atlanan bir şey olunmadığından emin olmak üzere elçiler gönderilse de müttefik krallıklar her türlü bilgiyi paylaşacak.”

Örneğin koca bir krallığın teşhircilerin büyü güçlerini kullanarak bir duvar yapması gibi.

Ben bu konuyu pek önemsememiştım ama diğer krallıkların temsilcileri Liadia'ya olanları duyduğunda tartışmalar saatlerce sürmüştü.

Yenilenen maddeler halledilince Tobiah elini dinleyenlere doğru kaldırdı. “Siz, dostlarım bugün buraya bu tarihi âna tanıklık etmek üzere geldiniz. Bugün, yeni Tılsım İttifakı doğuyor.”

Bir kalemi mürekkebe batırdı ve kâğıdı imzaladı. Sonra sıradaki kişi, sonra bir diğeri.

Nihayet belgenin karşısında ayakta dururken benden önce atılan imzalar kurumuştı bile, kalemi tutup derin bir nefes aldım. Bunu imzalama hakkım yoktu. Fakat adımı ekleyeceğime yemin etmişim o yüzden de ekledim.

Ama önce, “Henüz Aecor Kraliçesi olmamama rağmen Tılsım İttifakı'nı bir vaat olarak imzalıyorum. Bir asırdır atalarım bu anlaşmayı imzalamayı reddetmişlerdi ki bu durum Aecor'la komşularının arasında anlaşmazlıklara sebep olmuştu. Ama bugün geçmişi geride bırakıyorum. Daha iyi bir dünya olabilecekse onu şimdi şekillendirmeliyiz. Bugün, geleceği sabırsızlıkla bekliyorum.”

Pencerelerden bir anda bir ışık parladı, onu uzun bir gök gürültüsü ile cama ve taşlara çarpan yağmur sesi takip etti. Ama ses dinmedi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdığımda duyduğumun sadece gök gürültüsü olma-

dığını anladım, alkışların ve Balık Kartallarımın -hatta Meredith'in- tezahürat sesleriydi.

Bir şaşkınlık yaşanmasını bekliyordum, belki bir umursamazlık ama kesinlikle onaylanmayı beklemiyordum. Bu şekilde değil. Tanıdık tanımadık *herkes* alkışlıyordu, sanki bir anlığına tüm yaptıklarım unutulmuştu.

Belki bu, benim için olduğu kadar onlar için de büyük bir adımdı; yüz yıllık huzursuzluğu arkamızda bırakmıştık. Tılsım İttifakı'nı imzalamak sorunları çözmeyecekti ama yine de bir başlangıçtı.

Bir yüz, diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Prens Colin gülümsüyordu ancak bu bir sonraki hamlesini hesaplama gülümsemesiydi. Bunu imzalarsam misilleme yapacaktı.

İmzalamazsam da halkımın ihtiyaç duyduğu kraliçe olamazdım.

Kalemimi yoğun siyah mürekkebe batırdım ve imzamı zihnimde canlandırırken bir an için tereddüt ettim. James'in çalışma odasındaki o günden beri pratik yapıyordum ama bu pratik değildi. Gerçekti.

İmzaladım; *Wilhelmina Korte, Aecor Prensesi*.

Kalemin ucunu temizleyerek kenara koyup da imzalayan diğer kişilerin yanına geçerken alkışlar devam ediyordu.

Tobiah yeniden ortadaki yerini alırken benden tarafa hafifçe başını sallayıp tezahüratların bitmesini bekledi. "Bugün şüphesiz çok büyük bir gün. Bunu olması gerektiği gibi kutlayabilmemizi diliyorum."

Gülmemek için dilimi ısırdım. Kendi kulaklarımla duymasaydım yalan derdim. Tobiah sosyal etkinliklerden kaçmasıyla ünlüydü.

"Ayrıca size başka bir kutlama duyurusu daha yapmak istiyorum." Bir elini Meredith'e doğru kaldırdı. Meredith dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle öne çıktı. "Tüm konuklarımızın düğünümüzde bulunması ben ve Leydi Meredith için çok önemli. "Asıl günümüz olan kış gündönümünde kararlı olsak da buradaki belirsiz hava şartları yüzünden herkesin evine dönmek isteyebileceğini biliyoruz.

Bu sebeple nişanlım ve ben düğünümüzü öne almaya karar verdik. Tören iki gün sonra saraydaki kilisede olacak ve hemen ardından Leydi Meredith'in taç giyme töreni gerçekleşecek. İki gün sonra Indigo Krallığı yeni kraliçesine kavuşacak."

ON DOKUZ

Taht odasına gitmekten vazgeçmeliydim. Her gittiğimde Tobiah başka kötü bir haber veriyordu.

Adil olmak gerekirse savaş durumu düşün olayından çok daha kötüydü.

Ama o akşam ve sonraki akşam beni bulamaması için dışarı her zamankinden daha erken çıktım; son istediğim şey ikimiz de düşündüklerimizi söylemekten kaçınırken birkaç tuhaf kanunsuzluk gecesi yaşamaktı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ve nihayet gecenin son Işıkadamı'nın da işini bitirdiğimde ne yapmam gerektiğini bilerek yeniden saray yoluna koyuldum.

Eve gitmem gerekiyordu.

Tılsım İttifakı imzalanmıştı, duvar için çalışmalar yoldaydı, aynalar Skyvale'in batısında parlamaya başlamıştı. Burada yapabileceğim her şeyi yapmıştım, şimdi sırada gidip Patrick'i bularak bu savaşla krallığımı yok etmesini engellemek vardı.

Gizlene gizlene Hawksbill'e dönerken verdiğim karar beni sakinleştirmişti. Bu inanılmaz derece zor olsa da, yıllardır güvendiğim arkadaşlarımla savaşacak olsam da

bir önemi yoktu. Önemli olan Aecor'a gidip, Kızıl Milisleri alt edip Patrick'i tutuklamak zorunda kalacak olsam bile bir amacımın olmasıydı.

Hiç düşünmeden her zamanki Kral Koltuğu yoluna girmiştim, haliyle Birinci Terrell'in heykelinin arkasındaki gölgeden çıkan siyah ceketli biri beni şaşırtmamıştı. "Benden mi kaçıyorsun?" diye sordu gölge.

"Herkesten kaçıyorum."

"Anladım." Gözleri bana sabitlenmişti. "Bu gece benim son gecem."

Çünkü yarın evleniyordu. "Biliyorum." Bu konuyu düşünmemiştim ama bu iş onun için son bulmak zorunda kalacaktı elbette.

Her zaman gittiğimiz yoldan yürümeye başlayarak benim de gelmemi işaret etti. Birkaç dakika sonra sarayın arkasındaki müstemilatlardan birine geldik.

"James'le ben burada çalışırdık," dedi. "Sen gelmeden önce. Daha sonraları boş zamanlarımızın çoğunu Melanie ve senin neden Liadia soylusu kimliğine büründüğünü anlamaya çalışarak geçirdik."

Kapıyı kapatıp ışığı yakınca geniş, boş, tozlu yer döşemesi ortaya çıktı. Kasalar duvar kenarına dizilmiş, raflarda küflenmiş masa örtüleri, yemek takımları ve eski aydınlatma armatürleri duruyordu.

"Biz alana kadar burası depo binasıydı." Maskesini çıkarıp buruşturduğu alnıyla odaya bakındı. "Hâlâ öyle sanırım." Ben de maskemi çıkardım. "Burası Balık Kartalları'nın eğitim gördüğü yere benziyor. Sen bir prensessin. Bulabileceğin daha güzel bir yer yok muydu? Şöyle gerçek bir talim yeri?"

"Vardı tabii," dedi. "Ama oralarda sürekli beni seyreden insanlar oluyordu. Sadece eğitimcilerimiz değil soy-lu kesimden kişiler de. James'le benim birbirimizi kesip kesmeyeceğimizi görmek istemeleri ya da performansla-rımız tatmin edici olmadığında öğretmenlerimizin kılıç-la bize vurmalarını seyretmeleri ürkütücü bir durum." Elini sallayarak odayı gösterdi. "Gerçekten talim yapabi-lmem için böyle bir yere ihtiyacım vardı çünkü halk içinde vasat bir silahşör olduğum izlenimi yaratmak zo-rundaydım."

Tobiah'nın geçmişi etrafımızdaki toz tanecikleri üze-rinde uçuşuyordu. Gözlerimi kapatırsam belki de James'e karşı salladığı kılıcın seslerini duyabilirdim.

"Bu odayı kullanmalısın," dedi, "tabii bu gece alışkan-lıklarını bırakmayı düşünmüyorsan."

"Öyle olmasa da ihtiyacım var," diye fısıldayıp kılıcımı çektim. Kılıç temizdi ama çelik hâlâ erimiş, kenarları pü-türlü durumdaydı.

"Ah zavallı kılıç. Kendini hiç mi kötü hissetmiyorsun?" Sahte bir hayal kırıklığı bakışıyla baktı ona.

"Ben yılanımsı kertenkeleyi suçluyorum. Bir de şu kendine Kara Bıçak diyen diğer kişiyi. Ders vereceğini söyledi ama hiç vermedi ben de kılıcı bildiğim şekilde kul-lanmak zorunda kaldım."

"Neymiş peki o şekil?"

"Ucunu her fırsatta düşmanıma sokmak."

Tobiah da ışığı kılıcın yüzeyinde yansıtarak kılıcını çekti. "Bakarsın şimdi telafî eder."

"Aptallaşma. Sen Kara Bıçak değilsin. Herkes o kor-kunç kanunsuzun Prenses Wilhelmina olduğunu biliyor."

Öne doğru bir hamle yaptı, engellemek için kılıcımı kaldırdım. "Herkes öyle biliyor. Şehirdeki bir dolu insan onun sen olduğuna inanıyor," dedi kılıcını bir çın sesiyle benimkinden kaydırarak çekerek, "ama Wilhelmina tılsımlı topraklardayken Kara Bıçak'ın Skyvale'de olduğuna dair epey bir söylenti dolanıyor."

"Ne saçma! Doğru değil!" Kılıcımı aşağıya döndürerek ona yandan saldırdım ama geri çekildi.

"Kara Bıçak'ın eskiden olduğu kadar iyi olmadığını duydum." Tobiah göğsümü hedef alarak beni geri adım atmaya zorlarken hızla karşı koydum. Ona küçük parmağımı kaldırarak kadar vaktim yoktu çünkü mideme doğru hücum etti, kaçtım.

Gitgide ısınırken yavaşça saldırıp savunma yaparak dövüşüyorduk. Kılıçlarımızın sesi odada çınlıyordu.

"Bu akşam gerçekten seni arıyordum," dedi vuruşların arasında. "Patrick ve Kızıl Milisler Aecor Şehri'ni almışlar. Sandcliff Kalesi şu an onun."

Onun.

Hayır, Sandcliff Kalesi benim olmalıydı. Dişlerimi gıcırdatarak Tobiah'nın yan tarafına doğru hamle yaparak ritmimizi bozdum. "Şimdi ne olacak?"

Hamlemi kolaylıkla engelledi. "Amcam üç gün içinde Aecor'a gidecek."

"Bir orduyla mı?" Göğsüne saldırdım ama savuşturarak savunmamı bozdu.

"Bir orduyla." Kılıcının ucunu boğazıma dayadı, ikimiz de hareket etmedik. "En ideal fikir değil ama bir kral olarak almak zorunda olduğum bir karardı, onun da derbeyi olarak yapması gereken bir hareket bu."

"Peki, kızıl tahtın asıl vârisi olarak benim ne yapmamı öneriyorsun?"

"Senin kim olduğunu biliyorum. *Herkes* biliyor." Kılıcını indirip yaklaştı, birbirimizden sadece bir nefes uzaklıktaydık. "Ama Indigo Krallığı Tek Gece Savaşı'nda Aecor'u işgal etti. Orası şu an bana ait, amcama ait. Her ne kadar sana krallığını vermek istesem de ikimiz de beklemek zorundayız."

"Ne zamana kadar? Duvar yapılana kadar mı? Tılsım Indigo Vadisi'ni ele geçirene kadar mı? Aecor'dan başka gidilecek yer kalmayana kadar mı? O zaman krallığımın sizin için ne kadar işe yarar olabileceğini tahmin edebiliyorum." Çenemi kenetledim.

Tobiah ses tonunu yumuşattı. "Tılsım İttifakı'mızın böyle yürümediğini biliyorsun."

"O halde ne zaman?" diye sordum.

"Hepimiz hazır olduğumuzda."

"Amcan sadece asıl istediği unvanı alırsa derebeylik unvanından vazgeçecek." Taç giyme törenindeki konuşmamız aklıma gelince ürperdim.

"Bir şey mi oldu?" Gerçeği görebilmek için gözlerimi inceledi. "Sana bir şey mi dedi?"

"Indigo Krallığı'na sahip olursa Aecor'a pek ihtiyacı kalmaz değil mi?" Kılıcı daha sıkı kavradım. "Aecor'dan vazgeçeceğinden değil. Duvar işe yaramazsa Aecor aşırı değerli olacak."

"Sana ne dedi?"

"Senin nasıl iyileştiğin gerçeğine karşılık Aecor'u önerdi. Sana çamur atmak için."

Uzun bir bekleyişin ardından anlaşmayı kabul edip

etmediğimi sormasını beklerken sadece başını iki yana salladı. “O zaman belki de gitmesi iyi olacaktır.”

Belki de ona benim de gideceğimi söylemek için kötü bir zamandı.

Tobiah kılıcını kınına koyup şakaklarını ovdu. “Bana bunu söyleyecek kadar güvenmeni isterdim.”

“Sana onu görmezden geleceğimi söylemiştim.”

“Bu güven olmuyor Wilhelmina.” Uzunca bir nefes aldı. “Birine güvenmenin, insanların onurlarıyla görevlerini yaparak sana yardımcı olmalarına izin vermenin seni zayıf kılacağını düşünüyorsan kendini yeniden değerlendirme zamanı gelmiş olabilir demektir. Birinin içeri adım atmasına izin vermezsen nasıl gerçekten yaklaşabilirsin ki?”

“Bu bana biraz zor geliyorsa kusuruma bakma.” Kılıcın kabzasını tutan elim acıyordu. “Sevdiğin insan bile kalbinin sesini dinleyemezken birine yakın olmak ya da güvenmek *kolay* olmuyor.”

Ah yüce azizler. Bunu sesli söylemiştim ve kelimeler şu an aramızda kalakalmıştı, geçmişini taşıyan tozlardan bile ağırdı.

Yüz ifadesi katılaşıp prens olarak takındığı sıkıcı, gururlu maskesine dönüştü, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Kalbimin tutukluk yaparak attığı bir an için az kalsın gitmesine izi veriyordum.

Ama arkasından bir adım attım, parmak uçlarım kıyafetinin koluna sürtündü. İkimiz de durduk. “Sana güvenmek istiyorum. Sadece bugüne kadar güvendiğim herkes bir şekilde bana ihanet etti. *Sen* değil ama Kara Bıçak bile.”

Bana döndü, saçları gözlerine düşerek onları gölgede bırakıyordu. Tüm o harareti uçup gitmiş daha hazır olmadan kral oluveren bir oğlana dönüşmüştü.

“Özür dilerim,” dedi. “Bu şekilde düşünmemiştim. Seni yargılamam doğru değil.” Hâlâ kıyafetinin kolunu tutan elime baktı, irkilerek geri çekildim. “Galiba senin güvenini düşündüğüm kadar hak etmiyorum.”

Bana güven. Beni affet. Bana söyle. Nasıl oluyor da bu kadar çok isteyebiliyordu?

“Sana güvenmek istiyorum.”

“Ben de bunu hak etmek istiyorum.” Ağırlığını benden tarafa vererek kılıcını çıkardı, çelik ışıktaki parlardı. “Beraber çalışmak zorundayız. Yapabileceğimizi biliyorum. Bu yüzden bu kıyafetleri giyiyorsun. Bu yüzden ben hâlâ hayattayım. Amaçlarımız aynı, o yüzden birlikte çalışırsak başarabiliriz. Birbirimizle savaşmayı bırakıp da düşmanlarımızla savaşmaya başlarsak neler olabileceğini bir düşünsene. Sen ve ben, beraber.”

Midem altüst oldu. Kılıcını gevşek tutması ne kadar tanıdık bir manzaraydı; duruşu, tutuşu, kendine güveni. Ancak şimdi yüzü saklı değildi, bir kraldı ve saatler sonra evlenecekti. Bir daha asla Kara Bıçak olmayacaktı.

Kılıcını kılıfına koyup iç geçirdi. “Sana ders sözü verdiğimi biliyorum ve krallar her zaman sözlerini tutmalılardır. Fakat bunun uygun olacağını sanmıyorum...” Yutkunurken boğazı hareket etti. “Belki James daha doğru bir seçenek olur.”

Kalbim sıkıştı ama acımı, kırgınlığımı bastırarak kendimi sesime daha mesafeli bir hava vermeye zorladım. “Öyle olacağına eminim.”

Eli öyle amaçsızca elimin yanından geçti. "Wilhelmina, çok üzgünüm."

Geri adım attım. "Babana bir söz verdin, biliyorum." daha da çekilerek odanın içine doğru gittim. "Eminim düğünün için yapacağın çok şey vardır. Lütfen daha fazla vaktini almama izin verme."

Duruşunu dikleştirdi, krallara yaraşır maskesi arkasında kayboldu. "İyi geceler Wilhelmina."

Çıkıp da kapı arkasından kapandığında kılıcımı sağa sola savurdum, katlanmış masa örtüsü yığınlarına denk geldi. Örtüler, danteller hava uçarken paslanmış gümüş şamdanları alıp odanın içine fırlattım. Birkaç tabak, şarap kadehleri, kocaman bir servis tabağı; hepsi yere çarparak paramparça oldu.

Raflardan ve kasalardan daha fazla ıvır zıvır alıp kırıp dökerken boğazımdan yüksek sesli acı bir inilti çıktı. Rafları ittirip kutuları odanın dört bir yanına fırlattım, yer sağa sola attıklarım ile dolmuştu.

Bitirdiğimde kollarım bacaklarım titriyordu. Oda, artık çizik çizik olan döşemeye saçılmış kırık dökük çöplüklerle viraneye dönmüştü. Masa örtüleri yerde kefen gibi duruyordu.

"İşe yarıyor değil mi? Bir şeyleri kırıp dökmek." Tılsım çocuk gözlerini gölgeleyen kahverengi saçlarıyla durmuş enkaza bakıyordu. Derisi koyulaşmıştı, yüz hatları bıçak gibi keskindi. Görünüşü iyice oturmuş gibiydi, rahatsız edici derecede bana benziyordu.

Odasından nasıl kaçmıştı?

"Git buradan." Sesim boğuk çıkmıştı.

"Dün gece bir adam kapıma geldi. Bana üzgün olduğu-

nuzu söyledi. Üzgün. Kötü. Sinirli. Nasıl..."

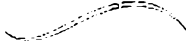
"*Git!*" Üzerine parçalanmış bir sandık fırlattım. "Beni yalnız bırak."

"Pekâlâ." Yana çekilerek sandıktan kaçtı ve tamam dercesine gövdesini eğdi. Lime lime olmuş kıyafetleri hafifçe dalgalandı. "En önemli şey sizin isteğiniz."

Sonra ardında tılsımın iğrenç kokusu ile üzgün olduğumu anlayıp yardıma gelmesinin yarattığı korkunç bir his bırakarak gözden kayboldu.

Tılsım yardımı. İhtiyacım olmayan tek şey.

YİRMİ

Günün ağarmasıyla birlikte çanlar çalmaya başladı.

Düğün için hazırlandığım odamda bile aralıksız çalan çan sesleriyle etrafta uçuşan sözleri duyabiliyor gibiydim. *Kral Tobiah bizi kurtaracak. Ayna Kral tılsımı uzaklaştıracak. Kral Tobiah ve Kraliçe Meredith...*

Hizmetçi sarkan tutamları yüzümdeki sert hatları yumuşatan saçlarımı karmaşık şekillerde örerken kendimi kulaklarımı kapatmamak için zor tuttum. Gözaltılarımdaki koyu halkaları kapatmak ve göz kapaklarımı gölgelendirmek için güzellik ürünleri kullandı. Elmacık-kemiklerimi ortaya çıkarmak için başka bir pudra kullanırken güzel görüldüğümle ilgili bir şeyler söyledi ama aynaya baktığımda tek gördüğüm kendi yüzümdü. Bir de tılsım çocuğun yüzü.

Sabah ışığı odada hareket ederken ufak bir öğle yemeği servis edildi.

"Aç değil misin?" diye sordu Theresa. Onun tabağı çoktan yenilip yutulmuştu.

Kendi tabağıma baktım, hâlâ toktum, tabağı ona itirdim.

Kaşlarını şüpheli şüpheli çatarak benim tabağımı da silip süpürdü. Dikkatimi pencerenin dışına, açık gökvyüzüne, sarayın arkasındaki sonsuz gibi görünen ormana verdim. Çamlar soğuk, çıplak ağaçlar arasında kıvrılıyordu. Dağlar aralarından inen tül gibi bulutlarla koyu mavi görünüyordu.

“Eğlenmeye çalış,” dedi Theresa. “Keşke biz de gidebilseydik.”

“Yapabilecek olsam benim yerime seni gönderirdim inan.” Katedral enkaz yığınının döndüğünden davetli listesi daraltılmıştı. Ben elemeyi geçmiştim ama diğer Balık Kartalları kalmıştı.

Çavuş Ferris’in yakın eşliğiyle sarayın ihtişamlı kilisesinin yolunu tuttum. Krallığın klasik ejderha sembollerinin yanı sıra Meredith için tek boynuzlu at sembolleri de eklenmişti. Balkon ve korkuluklardan yeşil bitkilerle vurgulanan mavi, mor, fildişi renklerinde çiçekler sarkıyordu. Konuklar yerlerini alırken salonda parfüm ve bek-lenti kokusu ahenkle dans ediyordu.

Anma töreni büyük, görkemli ve ağırbaşlıydı, düğün ise daha küçük ama geleceğe dair umut ve yaşam doluydu.

Bir uşak beni ön tarafa yakın bir sıraya yönlendirdi. Salon elbise ve takımların hışırtısı ile mırıltılarla dolmaya başlarken bekledim. Yanıma aramıza genişçe bir mesafe bırakarak yabancı bir kontes oturdu. Mihrabın yanında bir yaylı dörtlüsü çalıyordu. Etrafım hafif seslerle çevrilmişti.

“Düğün katedralde olmalıydı,” diye fısıldadı biri. “Ama ne olduğunu biliyorsun.”

“Onun davet edildiğine inanamıyorum.”

Ağzım düz bir çizgi halini aldı. Onlara ne diyecektim? Burada olmayı hak ettiğimi mi? Katedralin yıkılmasının benim suçum olmadığını mı?

Bugün ihtiyacım olan son şey rezalete yol açmaktı.

"O, bu krallık üstündeki bir lanet," diye mırıldandı biri. "Bu düğünü de lanetleyecek."

"Öyle söyleme!"

Yan tarafta hafif bir parça çalan yaylılara rağmen elbette duyduğumu biliyorlardı, bu da söylediklerini duymamı *istedikleri* anlamına geliyordu.

Etrafa bakındım. Konuşmacılardan biri olan Leydi Chey göz alıcı kırmızı bir elbise giymiş yüzüne mağrur bir ifade takınmıştı. Hanımlar salonundan tanıdığım birkaç leydi de onun yanında oturuyordu, çoğu benimle göz teması kurmaktan kaçınmıştı.

Tobiah'nın teyzeleri, amcaları ve annesi hemen önümdeki sırada oturuyordu. Kraliçe dimdik duruyordu, oğlunun düğün gününde herhangi bir duygu sergiliyorsa bile olduğum yerden göremiyordum. Meredith'in ailesi de karşı sıradaydı, ne zaman yüzlerini mihraba dönseler hepsi de güzel sarı saçları, ışıltılı gülümsemeleriyle kendilerini belli ediyorlardı.

Çok mutlulardı. Meredith için mutlulardı. Aileleri için mutlulardı. Şayet Meredith kadar iyi insanlarsa muhtemelen krallık için de mutlulardı.

Oturduğum yerde derinlere gömülmek istiyordum. Yok olmak. Hiçbir şey hissetmemek. Boğulmak düşünmekten daha kolay olurdu.

Rahiplerin arkalarında dalgalanan kaftanlarıyla kiliseye girmeleri çok sürmedi. Bir grup koruma salonun

önüne doğru hareket etti. James beni görüp hafiften gü-lümsedi ama sonra hemen herhangi bir tehlike var mı diye salonu taramaya devam etti.

Görünüşe bakılırsa James'in izlemesi gereken kişi *bendim*.

Müzik değişti, herkes ayağa kalktı, Tobiah koyu göz-leri ve gururlu havasıyla öne doğru yürümeye başladı. Altın işlemeli koyu lacivert bir takım giyiyordu, uzun kuyruğu her adımında koridorda dalgalanıyordu. Hatta saçları bile boyun eğmiş görünüyordu. Başındaki küçük, altından sade taç koyu saçlarıyla tezat oluşturunuyordu.

Mihraba geldiğinde, yerine geçip Meredith'i beklemek üzere dikkatini koridora verdi.

Ama gözleri bana kilitlenmişti.

Nefesim kesilirken bir maske olarak takındığım Ley-di Julianna kimliğiyle babasının çalışma odasına gel-diğimde tanıştığımız âna döndüm. Ben onu Tek Gece Savaşı'ndan tanıyordum. O beni Kara Bıçak olarak dolaş-tığı gecelerden tanıyordu. İkimiz de uzun bir süre birbiri-mize tek kelime etmeden diğerinin anlayıp anlamadığını görmeyi beklemiştik...

"Anla işte şimdi," demek istedim. *"Seni sevdiğimi anla, bunu yaptığında içimdeki bir parçanın hiçbir zaman iyi-leşmeyeceğini anla."*

Müziğin sesi yükselirken Tobiah gözlerini yere indirdi ve o anda tavandan fildişi renkli gül yaprakları yağarak küçük bir kalabalığı şaşkınlık nidalarına boğdu.

Kar gibi yağın yapraklar saçlara, elbiselere düşüyor, çocuklar onları elleriyle yakalıyorlardı. Meredith'in kori-dora çıkmasıyla salonda bir kez daha nefesler kesildi ve

herkes dönüp ona baktı.

Arkamdakiler koridora doğru eğildiğinden önde oturduğum yerden çok iyi göremiyordum ama bir süre sonra gördüm.

Meredith göz kamaştırıcıydı. Işıl ışıl. Dalgalar ve buklelerin döne döne beline kadar indiği altın rengi saçlarında elmaslarla süslü parlak bir file vardı. Çenesini dik tutuyordu, baştan aşağı yakında kraliçe olacak bir düşes gelin gibiydi.

Elbisesinin boyu ve katları bedenini sarıp sarmalıyordu, gövde kısmı danteldendi. Tüm boynu ve omuzlarının etrafı, genişleyen kollarının uçları tek boynuzlu at şeklinde küçük inci ve elmaslarla süslenmişti. Yürüdüğünde kısa kuyruğu arkasında hafifçe hışırdıyor, etrafına güller saçılıyordu.

Gözlerini Tobiah'dan bir an olsun ayırmamıştı, genç bir kızla oğlanın gülleri havaya, ona doğru attığını bile fark etmemişti sanki. Sanki annesinin ve kraliçenin ellerini kalplerine bastırdıklarını fark etmemişti. Sanki bir zaferânı gibi odada yükselen müzik sesini fark etmemişti.

Sadece Tobiah. Her zaman Tobiah.

Sonunda onun yanındaki yerini aldı ve rahip dokuz azizin duasının ilkinde başladı. Herkes yeniden yerine oturmuştu.

Rahip önce aşktan sonra mutluluktan ardından huzurdan bahsederken Meredith başını kaldırıp mutluluktan ışıldayan sevgi dolu yüzüyle Tobiah'ya baktı. Fakat Tobiah donuk ve sıkkın görünüyordu. Soğuk ve mesafeli. Herkesin olmasını beklediği gibiydi, şimdi bile.

Göğsümde ıstırapla düğüm düğüm olurken rahip sa-

birli kutsamasına, nezaketine devam etti. Tobiah'yı kalbine değil görevine itaat ederken seyretmek... Nefes alamıyordum, gözlerim yaşlardan şişmiş gibi hissediyordum.

Sonunda rahip son duaları ediyordu. Gitgide büyüyen bu acıyı yok edebilecekmiş gibi yanağımın içini ısırıp kenetlediğim ellerimi sıkıyordum.

Rahip son kutsamasını yaparken Tobiah'nın bana ilk mektubundaki sözleri aklıma hücum etti. *Lütfen yapmak üzere olduklarımdan ötürü beni affet, bil ki beni gerçek duygularımın aksi yönünde davranmak zorunda bırakan bu görev ve gururdur.*

Tıpkı Patrick ve Melanie'de olduğu gibi, kendisine karşı hislerinizin olmaması gereken birine yakın olmak acı verici ve özlem doluydu. Bu sebeple Melanie haftalarca etrafta sinsin sinisi dolanmıştı. Patrick Aecor'u aldıktan sonra benimle evlenmek istediğini söylediğinde o da böyle hissetmişti.

Ona artık anladığımı ve onu suçlamadığımı söyleyebilmek için burada olmasını ne çok isterdim. Burada olmasını istiyordum çünkü her şeyden önce en iyi arkadaşım ihtiyacım vardı.

Rahip mihrapta Tobiah ve Meredith'in ellerini birleştirdi, insanlar mutluluktan ağlıyorlardı. Ama benim göğsüm ve boğazım ısırapla kavruluyordu. Bu acıyla patlayacaktım.

Bir gök gürültüsü sesi duyuldu ve kilisenin arkasında bir oğlan beliriverdi. Çocuk karanlık bir niyetle koridorda ilerlerken herkes dönüp ona baktı. Benim saçlarım, benim yüzüm, benim gözlerim... Patrick'in hareketleri.

Tılısım çocuk.

Her şey öyle çabuk oldu ki...

İnsanlar bağırarak oturdukları yere sindiler.

Bir kişi benim adımları haykırdı.

Rahip cümlesini tamamlayamadan ellerini göğsüne bastırdı.

Tobiah Meredith'in önüne geçti.

Bir muhafız onu uzaklaştırırsa da kraliçe koridordan oğluna uzandı. Düşesin annesi ve babası da korumalarıyla mücadele ediyordu. Veliaht Prens Colin korkuyla zafer arası tuhaf bir ifadeyle bakarken Prens Herman şaşkın görünüyordu.

Ve ben... Ben olduğum yerde kalakalmıştım.

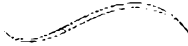
Tılsım çocuk mihraba ulaşır Tobiah'yı kenara itti. Herkes panikle bağırıyordu, muhafızlar tılsım çocuğa müdahale etmek üzere atıldı ama fazla yavaşlardı. Çocuksa fazla hızlı.

Gözleri irice açılmış Meredith'i hızla kendine çekip boynunu kırdı.

Meredith yere düştü, ölmüştü.

"Tek önemli olan Kraliçe Wilhelmina'nın isteğidir," dedi. Düşesin fildişi rengi gelinliği etrafına dağılmış, saçları altından bir nehir gibi yere yayılmıştı. Ardından tılsım çocuk bana dönerek bir elini Tobiah'ya doğru kaldırdı ve eğilerek selam verdi. "O artık sizindir kraliçem."

YİRMİ BİR

Bir anda çılgınlıkla başladı.

Muhafızlar tılsım çocuğun üstüne atılarak onu yere serdiler. Diğerleri Tobiah ve rahibi yakalayarak onları mihraptaki karmaşadan uzaklaştırdılar ama kral kendini kurtararak Meredith'e koştu.

Tılsım oğlan muhafızları fırlattı. Adamların bedenleri havaya uçtu, kimini arkadaşları yakalarken diğerleri mihraba ya da oturaklara düştüler. Başka bir grup muhafız çocuğun üzerine atılarak ellerini, ayaklarını ve saçlarını yakaladı.

"Prenses!"

Gözlerimi kırıpıştırarak uyuşukluğumu savuşturdum ve nihayet bana ulaşmak için sıraların arasından geçen Çavuş Ferris'i fark ettim. Tılsım çocuk bana saldırabilirmiş gibi.

Oysa o Meredith'i öldürmüştü. Benim için. Onu öldürmüştü.

Hızla muhafızların hâlâ tılsım çocuğu kontrol altına almaya çalıştığı mihraba yöneldim. Çocuk her defasında onları geri püskürtüyordu.

Giderken elbisemin kenarı oturağın köşesine takıldı. Eteği çekip kurtarıırken kumaş yırtıldı. Ve tılsım çocuk en büyük sorunum elbisemin mahvolmasıymış gibi bana doğru atılıp, "Kraliçem! Elbiseniz!" diye bağırdı.

"Geri al!" diye haykırdım. "İyileştir onu!"

Muhafızlar onun Tobiah'ya erişmesini engellerken mihrabın önünde fildişi kanatlar misali etrafına yayılmış elbisesiyle boylu boyunca uzanan düşesi gördüm.

"Onu düzelt!" dedim nefes nefese. "O ölemez."

"Ama siz onu istiyordunuz." Tılsım çocuk gelinin yanına diz çökmüş Tobiah'yı işaret etti.

"Hayır!" Dengemi sağlamak için en yakında oturağa tutundum. "Onun ölmesini istemedim. Şimdi düzelt şunu. Geri al. Geri getir."

Başını iki yana salladı, biraz bile üzgün görünmüyordu. "Ben bir şeyleri düzeltmem, bozarım."

Dizlerim tutmayarak büküldü.

James ve birkaç muhafız Tobiah'yı aldılar ama Tobiah onları geri itti. Meredith'in beyaz tenine, yüzüne, yanaklarına, boynuna, kapalı gözlerine dokunurken yüzünden yaşlar akıyordu. Karmaşadan duyamıyordum ama ağzı sürekli onun adını söyleyip duruyordu.

"Onu geri getirmelisin." Gözlerimi Meredith'ten çekemiyordum.

"Bu sizin isteğinizdi kraliçem." Tılsım çocuk gülümse-di, sanki buna inanıyormuş da yalnızca diğer insanların iyiliği için karşı çıktığını düşünüyormuşçasına inceden sinsi bir gülümsemedi.

Havayı ezilen güllerin kokusu ile sağa sola koşturan çizmelerin sesi sarıp kiliseye daha fazla muhafız akın

ederken biri arkamdan gelip beni omuzlarımdan yakalaadı.

"Hayır!" Tobiah ayağa kalkıp bana uzandı. "Durun!"

Ama çok geçti. Tılsım çocuk çoktan muhafızları benden uzaklaştırarak kemiklerini parçalamıştı, adamlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Biri mihraba uçtu ve bir daha hareket etmedi.

"Dur!" Haykırışım kiliseyi yarıp geçmişti. "Tılsım çocuk... Krizalit!"

Tılsım oğlan tam bir muhafızın bileğini kıracakken bir anda durdu. Muhafız onun elinden yere düştü, çocuk yüzüne yayılan şaşkınlıkla bana döndü. "Bana ismimle seslendiniz."

Başka muhafızlar yaklaşıyordu ama Tobiah elini kaldırarak onları durdurdu. James kuzeninin dibinde duruyordu. Kalan muhafızlar yaralı arkadaşlarını da çekerek uzaklaşırken ikisi beni seyrediyorlardı.

Aşırı sert biçimde nefes alıp veriyordum. Dönüp gözümü çocuğun üstüne diktim. "Başka kimseye zarar verme."

"Sizi koruyordum," diye fısıldadı tılsım çocuk. "Size dokunuyorlardı."

İçimden yüksek sesli, panik halinde bir kahkaha yükseldi. "Onlar beni senden koruyorlardı." Doğru ya da değil çocuğun inanması gereken buydu. "Bir kadını ve bir sürü muhafızı öldürdün. Beni de öldüreceğini sandılar."

Çocuğun ağzı açıldı. "Hayatta yapmam."

Göz ucuyla Meredith'in ölü bedenini görüyordum. Sonra James ile bir oturağın arasında duran Tobiah'ı gördüm, Indigo ceketli muhafızlar etraflarında fır dönüyorlardı. Tüm gözler tılsım çocuğun üzerindeydi, öylece bekliyorlardı.

"Tek yaptığın bir şeyleri kırıp dökmek," dedim. "Sen busun. Yıkımsın. Kaossun."

"Size zarar vermem kra..."

"Hayır!"

Ona zarar verebilecek gücüm varmış gibi çocuğa doğru ilerledim. "Önemli olan tek şeyin benim ne istediğim olduğunu söyledin. Benim ne istediğimi bildiğini zannetmeye nasıl cüret edersin?"

"Ben ne istediğinizi hissettim. Balkonda o adamlar sizi yakaladığında korkmuştunuz." Tılsım çocuğun gözleri genişlemişti, yalvarır gibi bir bakışı vardı. "Güvende olmak istemiştiniz ben de size zarar vermeyeceklerinden emin oldum. Şimdi de onu istiyorsunuz..." dedi Tobiah'yı göstererek, "Ben de bunun benim görevim olduğunu düşündüm. Üzgündünüz değil mi? Şimdi üzgün olmak zorunda değilsiniz artık. Benim için tek önemli olan sizin isteğiniz, ne olduğunu bana söylemenize bile gerek yok çünkü biliyorum kraliçem. Zaten biliyorum."

"Şu an ne istiyorum peki?" Durup ondan bir adım uzaklaştım. Tam olarak benim boyumdaydı, yine o tuhaf, yamuk bir aynaya bakıyor hissini yaşıyordum.

"Odama gitmemi istiyorsunuz." Sesi alçaktı.

"Git o zaman!" diye tısladım. "Ben diyene kadar da çıkayım deme."

Bir saniye içinde gitti, gözden kayboldu, kilisedeki hava aniden daha hafıfladı gibi geldi. Daha az bunaltıcı oldu.

Koridorun ortasında öylece duruyordum, düşesin bedeninden çok uzakta değildim. Etrafımdaki ölü muhafızların, kapıda birbirine sokulmuş duran düğün davetlilerinin hayal meyal farkındaydım.

Bir köşede Meredith'in ailesi birbirine sarılmış hıçkırarak ağlıyordu. Kraliçe onların yanındaydı, ellerini onların omuzlarına koymuştu. Saçları elmas uçlu tokalardan fırlayıp çıkmış, yüzünü kapatıyordu.

Bir muhafız duvarının arkasında Chey ve diğer genç leydiler birbirlerine yanaşmış ağlıyorlardı. Birkaç kişi dua ediyordu.

Kimseyle göz göze gelemedim.

Ne kadar çok inkâr etsem de tılsım çocuğun bir sorunu çözme kararının olabilecek en doğrudan yolla olduğunu anlıyordum. Bilmiyordu... Bunun nelere sebep olduğunu anlayamıyordu.

Tobiah duruşunu dikleştirdi, herkes ona baktı. Tacı unutulmuş bir şekilde yerdeydi, kıyafetleri yırtılmış sağı solu yamulmuştu. Birkaç dakika önce derli toplu olan saçları darmaduman olmuştu. Gözlerini Meredith'ten alamıyor gibi görünüyordu.

"Majesteleri?" diye fısıldadı biri. "Ne yapalım?"

Kral kaskatı kesilen çenesi ve alev alev bakan gözleriyle bana dönerken tüm kilise nefesini tuttu. "Git Wilhelmına."

Bir daha söyletmeye gerek yoktu. Peşimde bir çift muhafızla kiliseden çıkıp daireme gittim.

Beş saat boyunca birer kalp atışı gibi saatin tik taklarını dinledim.

Tik tak, tik tak.

Kapımın önünden gelen ayak seslerini.

Tik tak, tik tak.

Sarayın diğer tarafında adımı haykıran protestocuları.

Tik tak, tik tak.

Meredith'in boynunun kulağını sağır eden çatırtısı, bedeninin yere düşme sesi.

Connor ve Gray kardeşler bir defasında insanların boynuları kırıldığında nadiren hemen o anda öldüklerini söylemişlerdi. Ölüm sebebi boğulma oluyormuş. Yeterli kan akışı olmuyormuş.

Belki de Meredith o sırada hayattaydı, saniyeler boyunca bilinci yerindeydi ve etrafındaki karmaşayı dinliyordu. Upuzun dakikalar boyunca canlı ama kendinde değildi. Belki kurtarılabilirdi, aklıma gelseydi tılsım çocuğu anında uzaklaştırıp onu kurtarması için Connor'ı gönderebilirdim.

Tik tak, tik tak.

Kapı vuruldu, cevap vermemi beklemeden Tobiah ve James içeri girdiler.

Tobiah'nın sesi sertti, elbiseme bakarken neredeyse tanınmaz bir tondaydı. "Üstünü değiştirmemişsin."

Odadaki bu sandalyeye oturduğumdan beri *kımıldamamıştım* bile. Ne yapacaktım zaten? Odamı mı toplasaydım? Mektup mu yazsaydım? Belki şömineyi yakabilirdim, tüm odalar buz gibi olmuştu.

"Yaralı muhafızlar," dedim güçlkle yutkunarak, "başarabildiler mi?"

"Connor başarabilecek durumda olanlara yardım etti." Tobiah kapının yanında hareketsiz dururken James etrafta dolanıp diğer odaları kontrol ediyordu. İzinsiz girmiş birini mi arıyordu? Tılsım çocuğu mu? Sonunda şömineyi yaktı ve oda alevlerin çıtırtısıyla doldu sonra da müzik odasının kapısının yanında oyalanmaya başladı.

"Birkaç tanesi karşı çıkarak o şeyi yaratan bir teşhirci tarafından kurtarılmak istemedi ama ısrar ettim. Her hâlükârda bir şey fark etmeyeceğini söyledim. Artık bu noktada fark etmezdi."

"Yaşayacaklarına sevindim." Düşüncesizce sarf edilmiş kelimelerdi. *Sevinmek* artık hatırlayamadığım bir duyguydu, aynı rahatlama ya da umut gibi. Sanki Tobiah'nın düğününü seyrederken hissettiğim acı yumağı patlamıştı ve artık hissettiğim her şey ayaklarımın altında dümdüz, ölü gibi yatıyordu. Beni dibe çökertmekten başka bir işe yaramıyordu. "Gerçi Prens Colin bu kararı sana karşı kullanacaktır."

"O bilmiyor."

Bu da demek oluyor ki Tobiah'nın iyileşmesi hâlâ güvendediydi. Ya James'inki? Kimse ona ne olduğunu bilmediği için sırda.

"Batı Geçidi Nöbeti'nden bir asker geldi." Tobiah buradan tılsımlı toprakları görebilirmiş gibi batıya baktı. "Tılsım dağlardan akıyormuş ve Batı Geçidi Nöbeti'ne atla yalnızca birkaç saatlik mesafedeymiş. Güneydeyse başka bir şehir daha yutulmuş."

Gözlerimi kapatıp nefes verdim. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. "Daha hızlı geleceğini söylemişti."

"Bir sürü şey söyledi." Tobiah masaya, bana biraz daha yaklaştı, sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyordu. "Sonuçları olacağını söylemişti. Bu da o sonuçlardan biriydi değil mi?" Sesi neredeyse nazik çıkıyordu ama hafiften bir keskinlik vardı. "Meredith bunu hak etmemiştir. İyi bir kadındı. Kibar. Cömert. Bağışlayıcı." Son kelimesi boğazından doğru düzgün çıkamadı.

“Biliyorum.” O benim de arkadaşımdı. Ya da izin verseydim olabilirdi.

Gözlerimi yeniden masaya indirdim, kupkuru olmuşlardı, şişmişlerdi, Tobiah'yla göz göze gelmek istemiyordum. Bakışlarındaki o tiksismeyi görmek istemiyordum. Hayal kırıklığını. Nefreti.

“Seni seviyordu. Bunu bana defalarca söylemişti.” Öfkeli bir nefes aldı. “Azizler aşkına Wilhelmina. O çocuk bu şekilde gelir gelmez keşke onu tılsımlı topraklara gönderseydin.” Sanki zamanda geri gidip her şeyi değiştirmenin bir yolu vardı.

“Ona ihtiyacımız olabileceğini düşünmüştüm,” diye fıslıdım. Alev alev bir his beni sıkıp boğuyordu. “Ondan bir şeyler öğrenebileceğimizi düşünmüştüm. Ondan ben sorumluyum... gibi hissediyordum. Onu canlandırırken büyüm beklenmedik bir şey yaptı, bunu nasıl o kadar kolay görmezden gelebilirdim? O benim sorumluluğumdu.”

Meredith bile bu konuda ısrar etmişti.

“Ama sen bir şeylere hayat veremiyorsun Wilhelmina. Her zaman belli sonuçları olur.”

“Bunun olmasını beklemiyordum.” Boğazım iyice daralmış, kelimeler çıkamıyordu. “Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.”

“Öyle mi?” Yanımdaki sandalyeye çöktü, sesi alçak ama kuvvetliydi. “Bana bugün ölesiye korkmadığını söyleme. Korktuğunu biliyorum çünkü ben de korkuyordum. Ama sırf insanların yaptıkları şey senin hoşuna gitmiyor diye o evcil tılsımının onları öldürmesine izin veremezsin.”

“Ben onu öldürmesini istemedim. Ben onun herhangi bir şey yapmasını istemedim.”

"Ama yaptı! Ve senin için yaptı. Duymadın mı? Şimdi seninmişim, hak edilen bir ödölmüşüm gibi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben..."

"Onu öldürmesini istemedin. Biliyorum. Tıpkı babamın öldürölmesini istemediğın gibi ama Patrick yine de yaptı. Senin için. Krallığın için. İntikamın için."

"Hayır!" yumruğumu masaya vurdum. "Ben onlardan benim adıma birilerini öldürmelerini istemedim."

"Ama öldürdüler. İstedin ya da istemedin yine de senin için yaptılar, sen de izin verdin."

"Ben hiçbir şeye *izin vermedim*."

"O zaman bu neden oldu? İkinci defa!"

Yaşlar gözümü yakıyordu. "Başka insanların yapmaya karar verdiklerine müdahale edemem, yapabilseydim sırf sana öyle söylendi diye biriyle evlenmek yerine kalbinin sesini dinlerdin."

Tereddüt etti.

"Sanki nasıl hissettiğimi bilmiyordun. Ben bunu yapmadan önce biliyordun." Gözlerim bir nabız gibi kederle kesik kesik atıyordu, yaşları önlemek için birkaç defa kırptırdım. "Hiçbir önemi yoktu. Sen zaten bunu kabul etmiştin, ben yalnızca bir dikkat dağıtıcıydım. Bunun farkındaydım. Bunu kabullenmiştim."

"Onunla evlenmek babamın benden son isteğiydi. Sen de pekâlâ biliyorsun, gizlice bizi dinliyordun."

"Her zaman babanın istediklerini yapmadın. Her zaman senden istediğı gibi davranmadın. Onun yerine bir prens maskesi takındın böylece Kara Bıçak olarak kendin olabilecektin, çünkü bu senin gözünde diğer insanların senin için düşündüklerinden çok daha önemliydi."

Sesi yine alçak ve kontrollüydü. Hem de öldürücü bir şekilde. "Verilen sözlerin o sözü verdiği kişi öldüğünde her zamankinden daha ağır geldiğini herkesten daha iyi biliyor olmalıydın. Buna zorunlu bırakıldın, elbette biliyorsun. Sırf annen baban öyle olsun isterdi diye düşündüğünden Aecor'u geri almak için kaç yılını kendini eğitip savaşmayı öğrenmekle geçirdin? Bunun için kaç çocuk öldü? Kaç arkadaşın? Ve şimdi başka bir adam senin adına Sandcliff Kalesi'ni ele geçirdi. Yüzlerce askerimi öldürdü.

İnsanlar zararı ne olursa olsun senin amaçlarını yerine getirebilmek için senin adına hareket edip duruyor. Sen de onlara izin veriyorsun."

"Ben onlara izin vermedim!" Kendimi itip masanın üzerine eğildim. Bu çıkışımla James öne doğru yürüdü ama hepsi buydu. Bir uyarı. Sesimi bir hırıltıya dönüştürdüm. "İnsanların senin için korkutucu işler yapmak istemesinin nasıl hissettirdiğine dair hiçbir fikrin yok. Onların hareketlerini tahmin edemediğinde. Bunun ne kadar ağır bir yük olduğuna dair en ufak bir fikrin yok."

"İnan bana var. Yardım etmek istedikleri için Kara Bıçak gibi giyinen iyi niyetli, eğitimsiz bir dolu insan gördüm. Onları dururdum çünkü yaralanmalarına ya da onlarla bağı olan başka birilerinin zarar görmesine izin veremezdim." Ellerini yumruk yaparak öne eğildi, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bu insanların hata yapmalarını önlemek zorundasın, özellikle de Meredith gibi masumlara zarar verenlerin. Adamlarının akıllıca kararlar almalarına güvenemiyorsan nasıl güçlü bir kraliçe olacaksın?"

Tüm bedenim ağır ağır buz kesti. Geriye yaslanıp fısıldadım. "Bilmiyorum."

"Öğrensen iyi olur Wilhelmina. Nasıl bir kraliçe olacaksın? Başkalarının senin adına adam öldürmesine izin veren bir kraliçe mi yoksa vicdanıyla örtüşen kararlar veren bir kraliçe mi? Son dokuz yılını bir suçlu olarak, hayatta kalmak için gerekli olduğunu düşündüğün şeyleri yaparak geçirmiş olabilirsin ama sen artık o kız değilsin."

"Değil miyim?" Sesimi yükseltmemek için çabaladım. "Ben hâlâ bir suçluyum. Bir teşhirciyim. Onlarca resmi belgede sahtekârlık yaptım. Prenses olmam haftalar boyu bir düşesin kimliğine bürünmemi aklamıyor. Ben hâlâ o kızım."

Oda sessizleşti.

"Ama belki de haklısın. Artık o kız değilim, belki de artık çok daha kötüyüm. Artık kim olduğumu bilmiyorsun. Nelere katlandığımı anlayamazsın. Beni ehlileştirdiğini düşünme sakın."

Tobiah ayağa kalktı, yüzünden tiksinti okunuyordu. "Ben şunu biliyorum. Sen krallığını geri istiyorsun. Amcamsa müzakerelere girmeye yanaşmıyor ve herkes senin hapse girmen gerektiğini düşünüyor. Bir şeyler yapmam gerek ama çözümün hapis olduğuna katılmıyorum. Sonra evcil tılsımın gelip bunun sana karşı bir tehdit olarak görecektir. Ya da sen onu çağıracaksın, onu şehre karşı bir hale getireceksin."

Bunun yerine beni yumruklayabilirdi de. "Böyle düşündüğümü sanıyorsan beni gerçekten hiç tanıımıyorsun demektir."

"Belki de tanıyıyorumdur. Senin de az önce hatırlattı-

ğın gibi.” Kapiya doğru yürürken James de hemen arkasındaydı. Yeniden bana döndüğünde ifadesi kaya gibiydi. Kararlı. “Hawksbill’de bir ev ayarladım. Bu akşam oraya taşınacaksın, Balık Kartalların da seninle gelecek. Kendimden çok halkı tehlikeye attığımı düşünmeyesin, evin her deliği korunacak. Kapıları. Pencereleri. Bacaları bile. Her odanın tavanına aynalar yerleştiriliyor. Tılsım çocuğunu temelli göndermediğin müddetçe etrafı aynalarla çevrili bir dolapta hapis kalacak. Kaçmaya çalışırsa...”

“Hepimiz mi o evde hapis kalacağız?” diye sordum.

“İhtiyacınız olan her şey sağlanacak. Tuttuğunuz öğretmen dersler ve eğitim için eve gelecek. Bulunmanız gereken bir yer olursa size eşlik edilecek. Onun dışında çıkmak için bir sebebiniz olmayacak.”

Midem düğüm düğüm oldu. “O zaman tutsağız demek.”

“Sen kendini böyle görüyorsan yapabilecek bir şeyim yok.” Yüz ifadesi sertleşti. “Senin tılsımın benim nişanlımı öldürdü. Indigo Birliği’ndeki askerleri saymıyorum bile.”

“Indigo Birliği’ndeki diğer askerlerin bu düzenlemeden memnun mu merak ediyorum.” Gerçekten merak ediyormuşum gibi başımı yana eğdim. “Yeni görevlerini intikam fırsatı olarak görüp görmediklerini merak ediyorum.”

“Bu, adamlarımın onurunu ilk sorgulayışın değil,” dedi Tobiah, “ve yetkili konumdaki birine güvenmekte sorunlar yaşadığını biliyorum. Ama bunu sana bir kez daha söyleyeceğim, onlara olan *güvenime* güvenebilirsin.”

“Beni tutsak olarak tutmak istiyorsun. Söylesene sana neden güveneyim?”

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Senin tılsım çocuğa verdiğin -ya da veremediğin- emirlere bakmaksızın

suç ortağı olmadığımı ya da bugün yapılanları onayladığımı gösterecek bir şey yapmam gerekiyor. Bir cinayet yaşandı. Bununla mücadele ederken daha fazla can kaybedildi. Tılsım çocuğun bugünkü olayın sonuçlarını anlayamıyor olabilir ama senin Hawksbill'de rahat bir eve taşınmamın sadece kraliçelere verilen bir ceza olduğunu görebilmen gerekiyor.”

Göz ucuyla James'e baktım, Tobiah'ya biraz daha yaklaştı. “Diğer Balık Kartalları'nı cezalandırma.”

“Onlar çoktan evin yolunu tuttular bile.” Kapıyı açtı. “Hizmetçin gelip gerekli eşyaları toparlanama yardımcı olacak. Siyah çanta bunlardan biri değil yalnız. Arkadaşını gönderdiğin zaman sana bir kutu gönderilir.”

“Benim başka bir fikrim var.”

Tobiah durdu.

“Prens Colin'in Aecor'a gideceğini söylemiştin...” Düğünden sonra. Felaketten sonra. “Prens Colin'in Patrick'in isyanını bastırıp Aecor Şehri'ni geri almak istediğini.”

“Evet.”

“Ben de onunla gideceğim.” Çenemi kaldırdım. “Madem tutsağın ya da rehinen olmadığımı söylüyorsun izin ver bunu halkıma göstereyim. Bu da Skyvale'den çıkmam demek. Ne de olsa kimse beni burada istemiyor.”

Tobiah'nın çenesindeki kaslar gerildi. “Aecor Şehri'nde savaş var. Doğruca tehlikenin içine girersin.”

“Risk almazsam kraliçelikle işim olmaz değil mi?”

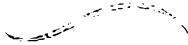
Düğünden bu yana ilk kez gözlerime kilitlendi. Fakat herhangi bir sıcaklık emaresi yoktu. Endişe yoktu. Durum değerlendirmesi ve güçbela bastırılan acı dışında bir şey yoktu. “Pekâlâ. Ama Balık Kartalların olmadan

gideceksin ve yakından korunacaksın. Indigo Krallığı otoritesi altında olacaksın, tek başına değil. Hâlâ Indigo Krallığı'nın vesayetindesin ve tüm bu olanların sorumlususun."

"Anlıyorum."

İki adam odadan çıkınca toparlanmaya başladım.

YİRMİ İKİ

“Burada ne kadar kalacağız?” diye sordu Connor.

“Kral Tobiah gitmenize izin verene kadar.”

Hawksbill standartlarına göre ev küçüktü ama hepimize yetecek bol bol alan vardı. Birkaç odanın kendine ait banyosu vardı böylece kimse paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Kiler yiyecek doluydu, Carl şimdiden yemek yapmayı öğrenme niyetini ilan etmişti bile. Alana Todd ile dersleri için kütüphaneye dört küçük masa konmuştu. Tüm duvar ve tavandaki aynalar, evi ardiye odasına tıkkıştırılmış bir gardıroba kitli tılsım çocuğa karşı bir kale haline getirmişti.

Geniş oturma alanlarına rağmen Balık Kartalları için saraydan bu eve gelmek bir hapishaneden diğerine geçmekten çok da farklı değildi.

“Burada kalmak istemiyorum.” Carl gümüş bir madeni para kutusunu alıp cebine götürmek üzereydi ama onun yerine elini indirdi. Artık çalmak bile istemiyordu.

Oturma odasını adımlıyordum, pelüş halı ayaklarımın altında yumuşacıktı. “Kralın emirlerini dinleyeceksiniz, derslerinize katılacaksınız, benim için nasıl davranıyor-

sanız öyle davranacaksınız.”

Theresa kaşının birini kaldırdı.

“Benim için davrandıklarınızdan daha iyi davranacaksınız,” diye düzelttim. “Gerçekten soylu olmanın, Aecor’un gelecekteki liderleri olmanın nasıl olduğunu biliyormuş gibi davranın.”

“Seninle gelmemiz gerekmez mi?” diye sordu Kevin. “Yıldönümüne sadece birkaç ay var ve o gün buluşmamız gerekirse...”

Diğer Balık Kartalları da başlarıyla onayladılar.

“Hiçbiriniz benimle gelmiyorsunuz.” Bir sandalyenin koluna oturmuş eliyle kumaştaki zambak çiçeği deseninin üzerinden geçen Theresa’yı durdurmak için elimi kaldırdım. “Hayır, sen de gelmiyorsun.”

Yüzünü asıp arkasına doğru çöktü. “Aecor’a kadın bir eşlikçin olmadan gitmene insanlar ne diyecek?”

“Şimdiden söyledikleriyle kıyaslarsak bir önemi var mı sence? Bir kapıdan girersem tüm odaları susturabilirim.” Düğünden bu yana iki gün geçmişti ve bir şeyler imzalamak, sorular cevaplamak ve çoğunlukla da sadece rahatsız edilmek için sarayın içinde yedi defa bir oraya bir buraya gitmiştim. Sanki beni bu kısa gezileri bu kadar sık yapmaya zorlamak hak ettiğim cezaya yaklaştırıyordu.

Ama ben bir prenestim, geleceğin kraliçesi; yapmaya izin verdikleri hiçbir şey yapılanları telafi etmenin yanından geçmezdi.

“Tek başına gitmen hiç hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Kevin.

“Veliaht Prens Colin ile gideceğim,” dedim, “doğruca Patrick’e. Hiçbirinizi savaşın içine sürükleyemem.”

"Güvende olduğunu nasıl bileceğiz o zaman?" Connor gümüş aynasını avucunda çevirdi, gitgide daha hızlı çeviriyordu. "Yaralanmanı istemiyorum."

"Tılsım çocuk da yanımda olacak." Şöyle bir ardiyeye baktım. "Kimsenin bana zarar vermesine izin vermez."

Herkes bu söylediklerimi değerlendirirken oda sessizleşti.

"Planın ne peki?" diye sordu Kevin. "Düşmanınla seyahat edeceksin, tılsım çocuğun da pek güvenilir olduğu söylenemez. Aecor'da da..."

Patrick, onun yanındaki Balık Kartalları ve benim adıma savaşmak üzere birleşmiş direniş grupları olacak. Kızıl Milisler. Liderleri değişip duran şehirdeki diğer tehlikeler de cabası. Suç. Şiddet. Çaresizce şeyler yapan çaresiz insanlar.

"Kendini kraliçe ilan edecek misin?" diye sordu Carl. "Patrick senden bunu yapmanı istiyor. Herkes de bunu bekliyor."

Diğerleri de başlarını salladılar, mesaj açıktı; *onlar* da kendimi kraliçe ilan etmemi istiyorlardı. Bunun sorunlarımıza çözüm olacağını düşünüyorlardı.

Kendimi kraliçe ilan edersem Indigo Krallığı'na karşı bir *savaş* başlatmış olurdum.

"Yapamam." Her birinin tek tek gözlerine baktım. "Henüz değil. Indigo Krallığı'yla olan ilişkilerimiz zaten yeterince diken üstünde. Şimdi bir de Meredith'in..." Onun adını anmak boğazımı tıkamıştı. Düzgün bir nefes alıp yeniden denedim. "Düğünde olanlardan sonra tamamen düzelip düzelemeyeceğimizden emin değilim."

"İyi de o senin suçun değildi ki!" Connor aynayı dizine

bastırdı. "Tılsım çocuğa onu öldürmesini sen söylemedin. Bunların hiçbirinin olmasını istemedin."

"Haklısın." Sesimi düzgün tutabilmek için mücadele ettim ama artık çok geçti, sesim çatlak çatlak çıkmaya başlamıştı. "Bunların olmasını istemedim ama oldu, tılsım oğlan da benim kontrolüm altında olduğundan sorumluluğunu almam gerekiyor. Bu da kraliçe olmanın bir parçası."

Connor ve Theresa dizlerine bakıyorlardı, Carl ve Kevin ise tılsım çocuğun kapalı durduğu dolaba.

"Kendimi şimdi kraliçe ilan edersem Patrick'in tarafında olduğum ve Aecor'un Indigo Krallığıyla gerçek bir savaşta olduğu anlamına gelir. Sadece Indigo Krallığı hükümüne başkaldırmış Kızıl Milisler ayaklanması değil. Ben de sizin gibi Prens Colin'in krallığını yönetmesinden zerre kadar hoşlanmıyorum ama şu an başkentte büyüyen ayaklanmayı bastırmak için ona yardım etmek zorundayım. Gönderdiğim mektubun doğru olduğunu, kızıl tahtı barış içinde alabilmek üzere Indigo Krallığı ile işbirliği içinde çalıştığımı göstermek için insanlara doğrudan hitap etmeliyim."

"Sence öyle mi olacak?" diye sordu Kevin. "Yani sadece oraya gidip açıklama yaptığında her şey düzelecek mi?"

"Hem de Prens Colin'in otoritesini kabul edeceksin öyle mi?" Theresa ürperdi.

"Hayır, o kadar kolay olacağını düşünmüyorum ama uzun zamandır kayıp prenseslerinin yeniden ortaya çıkmasının insanları onu dinlemeye sevk edeceğini umuyorum. Tılsım zaten çok yaklaştı. Savaşı durdurmalıyım ki daha büyük sorunlara odaklanabilelim."

"Patrick ne yapıp edip bir şekilde bütün bunları senin aleyhine çevirmenin bir yolunu bulacaktır." Kevin parmaklarını dizinde trampet çalar gibi oynattı. "O yıllardır bu savaşı istiyordu."

"Öyle." Bir kitaplığın yanında durup gaz lambası ışığında parlayan altın yaldızlı kitap başlıklarına baktım: *Aynaların Tarihi, Indigo Vadisi Florası, Tek Gece Savaşı: Bir Indigo Krallığı Zaferi*. "Ama her şeye rağmen elimden gelen ne varsa yapacağım."

"Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum," dedi Connor.

Güvenli değildi. Ne burası ne orası. Bu dünyada güvenli olan tek yer Aynalı Göl'dü. "Biliyorum."

"Nasıl iletişim kuracağız?" diye sordu Connor yeniden.

"Ulak aracılığıyla diye düşünüyorum. Tabii sen daha iyi bir yol biliyorsan o ayrı."

"Büyü?" Sesini alçalttı. "Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum. Orada yapayalnız olacaksın."

Parmaklarımı *Dünya'nın Zehri: Büyü* kitabının sırtında dolaştırıp iç geçirdim. "Bir fikrim var." Çalışma odasına gidip tüm sayfaları bomboş olan bir çift beyaz defter aldım. "*Uyan,*" diye fısıldadım. "*Aynı olun. Mesafe ne olursa olsun birine yazılan diğerine de yazılsın, aynı anda aynı elle.*"

Başım dönmeye başladı, kendimi dik tutmak için masaya tutundum. Geçtiğinde defterleri alıp nasıl çalıştıklarını açıklamak üzere odaya döndüm.

Buz gibi şafak vadide ısıldayarak sökerken evden çıktım. Dağlar kışla birlikte koyulaşmış, Balık Kartallarının yüzleri kadar tanıdık geliyordu. Yıllarca o dağdaki eski

sarayda yaşamıştık. Şimdi de oradan geçerek gidecektim, o dağların eteklerine ve ötesine...

"Bu taraftan prenses." Çavuş Ferris beni Prens Colin'in konvoyuna götürecek at arabasına yönlendirdi. Ön koltukta sürücü oturmuş bir çift doru ata bakıyordu. "Eşyalarınız konvoy aracına yüklendi bile."

"Ya tılsım çocuk?" Kaçamak yanıt vererek oyalanıyordum. Onun dolabının konvoyla götürüldüğünü biliyordum çünkü gardiobu hareket ederken olabilecek yaralanmaları kabul edip kapının çatlağından duyabileceği hakaretlere, geçilebilecek dalgalara tepki vermeyerek işbirliği yapması için ona ben emir vermiştim.

Çavuş Ferris arabayı işaret etti. "Prens..."

Ön kapı yeniden açıldı ve üzerinde yalnızca pijamaları ve kendine aşırı büyük gelen bir ceketle Connor dışarı fırladı. Ayakkabıları bile yoktu. "Wil! Seni yakaladım!" Bana öyle sıkı sarıldı ki az kalsın düşüyordum.

"Son anda." Arabaya zamanım daralmış ve rahatsızlık duyuyormuşum gibi baktım. "Tam da gitmek üzereydim."

Çavuş Ferris'in onaylamayan asık suratı hafiften bir tebessüme dönüştü.

"Sana bunu vermek istiyordum." Connor elime küçük bir ayna tutuşturdu. "Hani olur da sana saldırırsa diye."

Paslı metal parçasını alıp onun cılız, ağırbaşlı yüzünü inceledim. "Senin ihtiyacın olmayacak mı?" Bu onun için çok değerli bir eşyaydı, kenarları kuşlarla süslüydü.

"Senin daha çok ihtiyacın olacak." Uzanıp yanımdan tuhaf bir şekilde sarıldı.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey daha söyleyemeden dönüp içeri girdi.

"Bu çok hoş bir hareketti."

Arabanın içinde gri seyahat elbisemi bacaklarıma yayıp gümüş aynayı çantamın ceplerinden birine koydum. "Connor hep istediğim küçük erkek kardeşim gibi." Eve bir kez daha bakarken göğsüme bir ağırlık çöktü, ikinci kattaki yatak odasından yola bakan dört çift göz vardı. Dönüp göğsümü yumrukladım ama araç döndüğünden verdiğim selamı görüp görmediklerini öğrenme şansım olmadı.

"Onu uzun zamandır tanıyorsunuz sanırım."

"Tek Gece Savaşı'ndan sonra bir avuç çocuk yetimhaneye götürüldü. Connor ve Carl. Birkaç ay önce Patrick'in gönderdiği bir görevde ölen Ezra. Onun ablası da öldü." Boynumdaki mühür yüzüğünü sıktım. "Onların gitmesini istememiştim. Çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Ama Patrick ısrar etti."

"Üzgünüm."

"Onu durdurmak istiyorum Çavuş. Benim hakkımda kim ne düşünürse düşünsün Patrick Lien'i durdurmak istiyorum."

Hawksbill'den geçerken neredeyse bu resmi bir devlet ziyaretiymiş ve sonucunda iyi bir şeyler olacaktı gibi davranabilirdim. Bir savaşı durdurmak için yapılan çaresiz bir girişim değilmiş gibi. Oy birliğiyle kötülendiğim Indigo Krallığı'dan kaçırıyormuşum gibi değil.

Sonunda bölgeden çıkarken anacaddenin orada durduk. Burası, Liadia oturum belgelerimin sahte olduğu ortaya çıktıktan sonra tutuklandığım ve henüz yeni katı bir bedene bürünmüş olan tılsım çocuk *sayesinde* Prenses Wilhelmina olduğumun ortaya çıktığı yerd.

Konvoy aşağı yukarı hazırды. Dizginler cınlıyor, adamlar bağrışıyordu. Hizmetçiler ellerinde sepetler ve kutularla oraya buraya koşturuyorlardı. Askerler erzak araçlarının tekerlerini, menteşelerini, kilitlerini kontrol ediyorlardı. Indigo flamaları üzerlerinde aile armaları ve hanedanlık mühürleriyle birlikte rüzgârda dalgalanıyordu. Hawksbill sakinleri pencere ve kapılardan bakıyor, bazı leydiler ipek eşarplarını, dantel şallarını askerlere veriyorlardı. Şans için. Koruması için. Sanki tılsımla savaşacaklardı.

“Benim yerim neresi?” diye sordum Çavuş Ferris’e.

Çantamı bana uzattı, cebin kenarından Connor’ın aynası görünüyordu. Gerçek bir leydi çantayı onun taşımasına izin verirdi ama acil durum eşyalarımдан -değiştirilecek kıyafetlerden, silahlardan, erzaktan- ayrılma düşüncesi midemi altüst ediyordu.

“Kral sizin için bir araç emretti.” Kırmızı şeritleri ve tekerli olan soluk renkli vagon tipi bir at arabasını işaret etti, saçaklarının altına balık kartalı sürüsü resmi çizilmişti.

“Biri benim Aecor’a gidişime katlanmaktansa beni ateşe vermenin daha kolay olup olmayacağını merak ettiği zaman ne kadar da güzel bir hedef olacağım.”

“Her zaman karamsarsınız.” Tobiah’nın sesi mideme yumruk gibi indi ve hızla arkamı döndüm.

“Majesteleri.” Tobiah ve James veda eden kalabalık soylularının arasından çıkarken kibarca reverans yaptım. “Amcanızı görmeye mi geldiniz?”

Tobiah konvoyun önüne doğru baktı. “Evet, pek tabii ki. Ama sizinle de konuşmak istediğim bir konu var.”

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. "Evet?"

"Benimle aracınıza gelin." Elini öne doğru uzattı, James ile Çavuş Ferris arkamıza geçtiler. "İki konu var. Birincisi sizinle James'i gönderiyorum."

Başımı öyle hızlı çevirdim ki acıdı. "James mi?"

Tobiah başını sertçe sallayarak onayladı. "Çavuş Ferris burada Aecorlu soylularla kalacak. Onların koruması olacak."

Son dakikada değişen planlardan nefret ediyordum.

Caddede yürürken askerlerle hizmetçiler aceleyle önümüzden çekiliyorlardı. Birkaç tanesi eğilip reverans yapmıştı ama sadece makamını belli edecek hiçbir şey olmaksızın matem grisi bir kıyafet giyen Tobiah'ya doğru. Kim olduğunu *biliyorlardı*.

Bana doğru da birkaç kaba bakış ve kalkan küçük parmaklar olmuştu ama onları görmezden geldim.

"Çavuş Ferris'i yeterli bir muhafızdan çok daha öte görüyorum ve sizi kuzeninizden mahrum bırakmak hiç hoşuma gitmez," dedim sonunda. Ses tonumu düzgün ve dengeli tutmuştum ama korumamı neden değiştirdiğini biliyordum; yüzbaşı da çavuş da ona benimle ilgili casusluk yapacaklardı ancak bu şekilde Balık Kartalları'nın kendilerini güvende hissetmelerini sağlayabilecekti. Onları tanıdıkları biriyle bırakırsa Kartallar daha rahat konuşurlardı. Sonuçta o *benim* korumalığımı yapmıştı. Indigo Birliği üyeleri arasında güvenilir biriydi.

Tobiah soran gözlerle bana baktı. "Yüzbaşı Rayner Indigo Birliği'nde bir memur. Kendisine ihtiyaç duyulan yere gitmek onun görevi."

"Düşüncenizi takdir ediyorum. Yüzbaşı Rayner'ın si-

zin için değerli olduğunu biliyorum.” Asıl soru onun ne beklediği idi. Düşmanlarla çevriliyken daha fazla ne yapacağını sanıyordu?

“İçeri buyurun prenses.” Tobiah arabamın kapısını açtı. “Eşyalarınızı burada bulabilirsiniz zannediyorum.”

Duraksadım. “İndigo Krallığı’na böyle bir araçla getirilmiştim. Ne kadar hoş olursa olsun Aecor’a da aynı şekilde gitmek istemem.”

“Böyle hissedeceğinizi düşünmüştüm.” Tobiah James’e bir el işareti yaptı ve James aracın diğer yanında gözden kayboldu. Bir saniye sonra kestane rengi tanıdık bir at ile çıkageldi, eyerlenmişti bile. “Onu Batı Geçidi Nöbeti’nden getirdim.”

“Ferguson!”

“Yalnız siz de biliyorsunuz ki onun gerçek bir adı var.” James onun kayışını araca bağladı. “Ama sanırım umursamıyorsunuz.”

“Onun adı Ferguson.” O, burnunu karnıma sürterek beni selamlarken ben de atın alnını okşadım. En azından at üstündeyken bir saldırı anında hareket özgürlüğüm olacaktı. Tobiah’ya döndüm. “Tekrar teşekkür ederim. Ferguson çok iyi bir yol arkadaşı olacak.”

Tobiah hafifçe eğildi. “Sizinle son bir konuyu özel olarak konuşmak istiyordum. Aracınızın içinde olur mu?”

İki şey söyleyecekti, *bu neydi* şimdi? “Özel olmaz yalnız. İçeride gardirop var.”

“Tamam. Kimseye söylemediği müddetçe onun duyması sorun değil, bunu emredebilirsiniz değil mi?”

“Evet.” Kalabalık caddeyi kolaçan ettim ama insanlar bizi izliyorsa bile çok başarılı bir şekilde saklanıyorlardı.

İçerisi yatak odası gibiydi, arkada giyinmek için katlanabilir bir bölme ile kapıları yansıtan aynalarla kaplı ikinci bir gardırop vardı. Eşyalarımın çoğu -yani Indigo Krallığı'nın bana verdiği eşyaların- arka duvara dayanmış sandıkların içindeydi. Onların üzerinde de dev bir ayna daha vardı.

İşi şansa bırakmak istemiyorlardı. Güzel.

Elimdekini küçük yatağın üstüne atıp gardırobun yanına vurdum.

"Kraliçem!" Tılsım çocuğun sesi kalın ahşabın arkasından boğuk boğuk çıkıyordu. "Burada olduğunuza çok sevindim."

"Kulaklarını kapat ve vınla. Başkasının söylediklerini duymanı istemiyorum."

Bir anda dolaptan yoğun bir vınlama sesi gelmeye başladı, arkasından da iki kere *pat pat* sesi duyuldu; dirseklerini ahşaba vurmuştu.

Ben Tobiah'ya dönerken James de kapıyı kapatarak soğuk havayı kesti. Çavuş Ferris'i kapının önünde bırakmışlardı. İlginç. "Konuşmak istediğin konu nedir?" Tılsım çocuk bizi duyamıyor olsa da alçak sesle konuştum.

Tobiah ceketinden bir çift defter çıkardı, kendim ve Balık Kartallarım için aldıklarım değildi. Bunlar, deri üzerinde gümüşten dağ damgaları bulunan soluk mavi renkte defterlerdi. Kenarları düz örgü desenleriyle süslenmiş, sayfalarının arasından ipek kitap ayraçları sarkıyordu. Tıpatıp aynı defterlerdi. Kesinlikle tılsım öncesi dönemdendi.

"Teşekkür mü?" Bir kaşımı kaldırırken onlara dokunmadım. Dün gece yaptıklarımı düşününce bu tesadüf olamazdı.

“Birbirine bağılı defterlerini biliyorum.” Getirdiğı defterleri bana uzattı. “Bu ikisine de aynı büyüü yap.”

“Neden?”

Ben defterleri almayınca onları yatağımanın başucundaki küçük yazı masasının üzerine bıraktı. “Aecor’a amcamla gidiyorsun. Seni tehdit etti. Sen de Aecor’dan vazgeçmeyeceğini açıkça belirttin dolayısıyla kim bilir sana neler yapar. O tarafta da Lien var, bekliyor. Dönüşünle ilgili kafasında neler vardır bahsetmiyorum bile.” Dolabı işaret etti. “Neden James’i gönderdiğimi sanıyorsun? Ferris iyi bir adam. Ama James daha iyi. Yine de onunla hızlı ve güvenilir bir şekilde iletişim kurabileceğim bir yola ihtiyacım var. Bunu yapacak güç de bir tek sende var.”

Yani ikinci defter benim için değildi. Bunun farkına varmak rahatlamayla hayal kırıklığı arasında bir duygu yaşatmıştı. “Balık Kartalları için canlandırdığım defterleri nereden biliyorsun?”

Tobiah ağırlığını diğer tarafına verdi, nihayet huzursuzlanmıştı. “Connor söyledi. Sabah ilk iş bahçelerde buluşmak için acil bir not göndermiş. Evdeki tüm muhafızları atlatıp Kral Koltuğu’na kadar o kadar yolu gelmiş.”

Kaşlarımı çattım. *Connor* gizlice kaçmış mıydı? Kimse bilmeden? *Ben* bile bilmeden.

Tobiah iç geçirdi. “Neden gizlice buluşma konusunda ısrar etti bilmiyorum. Ya yanına gidecektim ya da onu bahçelerden daha tehlikeli bir yere getirmiş olacaktım. Balık Kartalı paranoyası sanırım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup hikâyenin kalanını bekledim.

“Seninle benim ilişkimizi düzeltmek için, seni Aecor’dan

uzak tutmak için bir yol olabileceğini ümit ediyordu. Endişeliydi. Bunu saklamakta iyi bir iş çıkarsa da korkmuştu. Ama senin Aecor'a dönmenin tek nedeni düğünde olanlar değil."

"Artık gitme vaktim gelmişti."

"Ben de ona bunu söyledim, o da en azından ona yazmaya devam edebileceğin için rahat hissettiğini söyledi. Defter büyüğü ağzından kaçtı yani."

Öyle olduğuna emindim. Connor *ihtiyatlı* davranmıyordu, oysa ona bunu her zaman söylüyordum. Belki de onun hakkındaki düşüncelerimi yeniden gözden geçirmeliydim. Fakat sadece, "Anladım," dedim.

"Kuzenimle de o uzaktayken bu şekilde bir iletişim kurma yolum olursa çok minnettar olurdum ancak reddersen de anlarım. Büyü konusundaki hislerinin son zamanlarda daha karmaşık bir hale geldiğini biliyorum." Başını tılsım çocuğun vınlamaya devam ettiği gardıroba doğru salladı.

Reddedersen ona yeniden hakaret etmiş olacaktım. Öfkeli ve sıkıcı Tobiah beni genelde pek rahatsız etmese de ona bir iyilik borçluydum.

"Ne istediğini bildiğin müddetçe sorun yok." Tobiah'nın yanından geçip masaya gittim ve defterlerin yumuşak kapağına dokundum. Sanki arkamda durup seyredecekmişçesine ağırlığını diğer tarafına verdi ama kaşlarını çatarak ters bir bakış atınca tek kelime etmeden geri gitti. "Uyan," diye fısıldadım. "Aynı olun. Mesafe ne olursa olsun birine yazılan diğerine de yazılsın, aynı anda aynı elle."

Başım döndü. Kesik nefesler alıp terlerken görüşüm kenarlarından bulanmaya başlayınca sersemledim.

“Prenses?” James’in sesi mesafeliydi ama omzumdaki eli son derece sıkıydı.

“İyiyim.” Masaya yaslandım, iki avucum da ahşaba dayanmıştı. Görüşüm ve dengem düzelirken kalan bayılma hissini de nefes alarak atlatıp ayağa kalktım ve James’le elimi salladım. “Teşekkür ederim.”

James çekildi.

Böyle küçük bir büyü genelde bu kadar sert etkilemiyordu. Ama daha önce hiç birden çok şeyi aynı anda canlandırıp onları canlı tutmamıştım. Buna tılsım çocuğu da eklersek hâlâ ayakta durabilmem mucizeydi.

Bir süre büyü yapmaktan uzak durmalıyım.

“Bu senin yarın,” dedim defterin biri Tobiah’ya uzatarak. “Bu da seninki.” İkincisini de James’e verdim.

“Teşekkür ederim.”

Bir parmağını defterin sırtında gezdirirken kralın yüzünde sert bir bakış vardı, sanki büyüü hissedebiliyordu. “Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin.”

Ama biliyordum çünkü onun James’le arasındaki bağı biliyordum. Şu an Melanie ile iletişim kurabilmek için her şeyimi verirdim.

Ah yüce azizler, iyi olduğunu ümit ediyordum. Güvende. Beni Sandeliff Kalesi’nde beklediğini.

Dışarıda bir ıslık çalınarak birazdan konvoyun yola çıkacağı işareti verildi. “Yola çıkmadan amcanı görmelisin,” dedim.

Tobiah güçlkle yutkunarak uzun bir süre gözlerime baktı. “Elveda Wilhelmina.”

Hepsi buydu.

YİRMİ ÜÇ

Konvoy ciddi anlamda dikkatli olunması gerektiği yerde çok daha fazla şatafat ve kutlamayla Skyvale'den ayrıldı. Hawksbill'den çıkarken tezahüratlar ve çanlar arkamızdan geldi ve Thornton'dan geçerken neredeyse keşke arabamda kalsaydım dedim; gizli saklı ve sıcak. Ama Tobiah'ya söylediklerim yalan değildi.

Indigo Krallığı'na savaş esiri gibi getirilmiştim. Aynı şekilde ayrılmayı reddediyordum.

Beyaz Bayrak'ın kalabalık sokaklarından geçerken yüzümü saklayacak kadar aşağıya inen başlığımla elbiseimin kumaşını ve özenli kesimini örten uzun pelerinime şükrediyordum. Ferguson arabamın yanında ağır ağır ilerliyordu ancak kimliğimi ele verecek kadar yakın da değildi. James de hemen yanımda uzun ve dik bir duruşla kendi atı üzerinde gidiyordu.

Sonunda şehir kapıları arkamızda kalmış, konvoy dağlara doğru uzun bir yolculuğa başlamıştı, bu kadar insan ve atlı arabalarla zorlu bir işti. Binlerce kişi olmalıydık.

"İyi misiniz prenses?" diye sordu James şehirden iyice uzaklaşırken. Çıplak ağaçlar etrafımızda titriyordu.

Ormandan kuvvetli, soğuk bir rüzgâr esiyordu, gökyüzü gümüş rengine bürünmüş, yaklaşan bir fırtınanın kokusuyla ağırlaşmıştı.

“İyiim.”

“Neredeyse on yıldan sonra eve gitmek nasıl bir his?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

James atını Ferguson’ın yanında yaklaştırdı, böylece sesini yükseltmesine gerek kalmamıştı. “Ben olsam gergin olurum herhalde. Orası senin evin ama en son orada olduğun günden bu yana bir sürü şey değişti. *Sen* değiştin.”

“Dedim ki...”

“Biliyorum ama sen konuşmuyorsun, ben konuşuyorum.”

“O halde Tobiah seni beni sinirlendirmek için yollamış.”

“Eh o da sebeplerden biri.” Kafasını gökyüzüne kaldırarak uzun, derin bir nefes çekti. “Diğer sebepse gelmeyi ben istedim.”

Başlığımı kaşlarıma indirip göz ucuyla gürültüyle giden araçlara, homurdanan atlara, birbirlerine seslenen askerlere baktım. Bulutlardan birkaç tane kar tanesi kaçıp rüzgârla çam ağaçlarının arasında uçtu. “Aecor’u mu görmek istiyordun?”

James eldiveniyle bir kar tanesi yakaladı, tuttuğundaya eriyiverdi. “Daha önce gitmiştim, küçük bir çocukken annemle birlikte. Hatırlamıyorum gerçi. Küçüklüğünden birçok şeyi hatırlamıyorum.”

“Kimse hatırlamaz.” Ferguson’ın dizginlerini tutan elimi gevşettim. “Bazıları da istediklerinden çok daha fazlasını hatırlar.”

"Tek Gece Savaşı'nı düşünüyorsun." Bakışları nazik ve anlayışlıydı; bu, Tobiah'nın bu sabahki boş ifadesinden çok daha kötüydü. James'in acımasını istemiyordum.

"Sen savaşı hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Kısmen. General Lien geldiğinde Tobiah'yı korumak istediğimi hatırlıyorum. Parça parça da eve dönüş yolunu."

"O gece Aecor'da değildin yani." Ferguson dik bir tepeyi çıkarken öne doğru eğildim. Atlar zorlanınca konvoyun kalanı da yavaşlamıştı. Erkekler birbirlerine ayak uydurmak için bir ritim tutturup şarkı söyleyerek atlı arabaları arkalarından ittiriyorlardı.

"Hayır," diye mırıldandı James. "Oraya giderken yaralanmıştım. General beni ölüme terk etti ama Indigo Ordusu dönüş yolunda beni kurtardı." Alnının gözlerinin arasında kalan kısmını buruşturdu. "Çok hatırlamıyorum."

"Azizler seni seviyor olmalı. Tek Gece Savaşı'nda ölümüne terk edildin, Felaket esnasında karnından vuruldun ve ikisinden de kurtuldun."

"Her sabah ve akşam dokuz azize birden dua ediyorum. Sanırım işe yarıyor." Yine de gülümsemesi gergindi. "Prenses, düğünle ilgili olarak..."

"Hakkında konuşmadığım konular listesine düğünü de ekle." Ferguson'ı dağa çıkan yolun kalanını hızlı gitmesi için tekmeledim. James de aynısını yaptı fakat sohbet zorlamadı.

Konvoy öğlen ve öğleden sonra yoluna devam etti. Bir gözüm askerlerdeydi, Prens Colin'e bakınıyordum. Ama atın üstündeyse bile lacivert ceketli adamların arasında onu seçememişim. Muhtemelen vagonundaydı. Zahmete girip rahatsız olacak tipte biri değildi.

Ara ara kar yağdı, durdu ancak dağlara çıktıkça hava da soğuyordu. Eski saray olan Doğu Geçidi Nöbeti'nden geçerken Balık Kartalları ve benim çok uzun süre yaşadığımız yere fısıldayarak hoşça kal dedim. Yeri ince bir kar katmanını kaplamıştı. Dağların eteklerinde, önümüzde geniş bir beyaz bir düzlük uzanıyordu. Araçlar düzgün zemin üzerinde daha sağlam bir şekilde patikalardan devam etti. Güneşim batmasıyla birlikte konvoy geceleme için durdu, kar gökyüzünden düşerek iğne gibi batıyordu.

"Ben atlarla ilgilenip yemek getirebilirim," dedi James.

"Benim için, benim işimi yapmana gerek yok." Ferguson'ı çözdüm, ağrıyan ayaklarımın üzerinde yenden durmak iyi gelmişti. Onun atını işaret ettim. "Sen de ikinci Ferguson'un eyerini çıkar..."

"Onun adı Ayı." James eyerin kayışını gevşetip dizgini çözdü.

"İyi de o bir at."

"Adı Ayı olan bir at." James kaşını bana doğru kaldırdı. "Bu konuda bir sıkıntın mı var?"

Omzumu silkeleyip Ferguson'ın eyerini çıkarmaya koyuldum. "At senin atın." Sessizce işlerimizi yaptık. James eyerleri ve eyer takımının kalanını kenara koyup atları gece soğuktan korumak için battaniye çıkardı. Yemek almaya giderken ben de atları kaşağılamayı bitirmiş kalın yünü üzerlerine sermiştım. Kar yoğunlaşıyordu.

Tam arabama girmek üzereydim ki Prens Colin gelip kapıma eğilerek omzuna dokunmadan içeri girmemi imkânsız hale getirdi. James'le şakalaşma havasının tamamı bir ansa uçup gitmişti.

"Prens Colin." Tüm bedenim ağırlaşp kaskatı kesildi.

"Bu yolculuğu beraber yaptığımıza seviniyorum," dedi. "Birbirimizi tanımak ve böylesi ilginç bir durumun içinden çıkacak en iyi yolu tartışmak için zamanımız olacağına hiç şüphem yok. Siz kızıl tahtın uzun zamandır kayıp vârisisiniz. Ama ben de Aecor Bölgesi Derebeyi'yim."

Ellerimi pelerinin içine sokup kalçamda duran hançerlerime dokundum. Eldivenli ellerimden bile kullanmaktan yıpranmış kabzalarının pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordum.

Dalga geçerek, "Sandcliff Kalesi'ne vardığımızda sizinle ne yapsam acaba?" dedi. Benim silahıma davranan hareketimi gördüyse de belli etmedi.

"Kaleyi gayet iyi biliyorum. Birkaç memnun edici düzenleme düşünebilirim." Prens Colin ve Patrick'i zindana tıkmakla başlanabilirdi.

"Buna eminim." Prens Colin boynumdan aşağıya doğru bakmaya başladı.

Tüm cildimi bir kaşıntı hissi aldı ama sadece zihnimdeydi. Gerçek değildi. Bana dokunmamıştı, hem de hiç. Tutuklandığımda askerlerin yaptığı gibi yapmamıştı, Tobias vurulduğunda güvenliğim için beni içeri sürüklemeye çalışan muhafızlar gibi yapmamıştı.

Güçbela yutkunarak James'i aranma isteğimle mücadele ettim. Birazdan dönerdi.

Kalbim deliler gibi çarparken geriye doğru temkinli bir adım atarak Prens Colin'den uzaklaştım. Geri çekilme gibi değil de daha çok ağırlığımı diğer tarafıma veriyormuşum gibi bir hareketti.

Öne bir adım atarak kapıyı tamamen kapatmıştı. "Yeğenimin düğününde olanlar yüzünden kendinizi berbat

hissediyor olmalısınız. Tılsımlı yaratık sizin çıkarlarınızı göre hareket ederken, sizi Tobiah'dan daha da uzaklaştırdı. Sizi bağışlayıp karısı olarak alsa bile halk bunu hiçbir zaman kabul etmeyecektir. Meredith sizin hiçbir zaman sevimleyeceğiniz kadar çok seviliyordu. Bu da sizin için büyük bir hüsrana olsa gerek."

"Bu konuşma çok yakışksız oluyor. Meredith daha birkaç gün önce öldürüldü. O benim de arkadaşımı." Kalçamdaki hançerleri tutup sesimi ifadesiz bir havaya bürümeye çabaladım. Söylediğim her bir sözcüğün altında yatan çaresizliği *göremezdi*. Her nefesin. Her gece rüyamda tılsım çocuğun koridorda yürüyüp onu yakalayıp boynunu kırdığını görüyordum. Meredith'in hareketsiz ve kırılmış bedenini. Tılsım çocuğun, "O artık sizindir kraliçem," diyen benimkine benzer sesini duyuyordum.

Hayır. Tobiah hiçbir zaman benim olmayacaktı.

"Merak ediyorum da," dedi Prens Colin elini kapının kulpuna koyarak. "Tılsımınız Katedralde bu kadar büyük bir yıkıma ve Leydi Meredith'in bu denli hızlı ölümüne sebep olabiliyorsa Aecor'daki isyanı bastırmak için ne türde zararlar verebilir acaba? O yaratığı Kızıl Milisler'in üzerine saldırdığınızda Lien'in hiçbir şansı kalmayacaktır."

Kalbim kulaklarımda uğulduyordu. "Tılsım çocuk bir silah değil."

"Baştan aşağıya öyle prenses. Bir silah. Madem kullanmayacaksınız onu neden elinizde tutuyorsunuz?"

Kar yüzüme iğne gibi battı. Askerler aceleyle arabalarına gidiyorlardı, birkaçı soğuk rüzgâra karşı kaldırdıkları omuzlarına sokulmuşlardı. Hiçbiri bana bakmadığı gibi bir avcı misali hükmedici tavırlarıyla önümde duran

Prens Colin'i de fark etmemişti. Hançerlerimi çıkarıp veliaht prensin karnının ortasına sokabilirdim. Öyle bir kesdim ki tüm iç organları ayağıma serilirdi. Ne de olsa şu sıralar benden sadece böylesi onursuzca davranışlar beklenirdi.

Ya da onu benim için öldürmesi için tılsım oğlanı kullanabilirdim. Krizalit tıpkı Prens Colin'in istediği gibi tüm düşmanlarımı katlediyordu.

"O önerilere açıktır," dedi Prens Colin. "Ona Lien'in artık bir sorun olmaması gerektiğini çıtlatın. Lien giderse mutlu olacağınızı. Sonuçta tılsım oğlan sizin mutlu olmanızı istiyor."

Tılsım çocuğun geçen gece gelip de söyledikleri aklıma geldi: *Kapıma bir adam geldi. Üzgün olduğunuzu söyledi.*

"Ona Meredith hakkında bir şeyler mi söylediniz?" Sözlerim bir nefes gibi çıkmıştı.

"Sizin tılsımlı yaratığınıza zavallı Meredith hakkında hiçbir şey söylemedim."

Doğru olabilirdi. Belki de ona sadece üzgün olduğumu söylemişti, tılsım çocuk da boşlukları doldurmuştu; korkutucu derece bana alışmıştı. Ama ya Prens Colin'in sözleri tılsım çocuğun harekete geçmesine sebep olduysa? Bu durumda prens de Meredith'in öldürülmesinden kısmen sorumlu olurdu.

Ama kimse tılsımdan meydana gelen bir çocuğun şahitliğine inanmazdı.

Güneş ufku altına indiğinde dağlar konvoyun arkasında bir silüet gibi görünüyordu. Kafilenin soluk ışığında Prens Colin'in gülümsemesi uğursuz gölgelere benziyordu. "Pekâlâ. Sizi seçenekleri değerlendirmeniz için

rahat bırakayım. Lien'in işini çabucak halletmemiz çok iyi olur. Skyvale'de değer verdiğiniz arkadaşlarınız olduğunu biliyorum. Benim de var." Gülümserken gözlerinde keskin bir parıltı oluştu. "İyi geceler prenses." Omzunu bana sürterek çekildi.

Onun temasıyla midem altüst oldu; aramızdaki onca kat kıyafete rağmen beni tiksindirmişti.

"Wil?" Elinde büyük bir tepsiyle yaklaşan James'in sesi son derece nazıktı. Benim arkamdan Prens Colin'e baktı. "Ne istedi?"

"Hiç." Arabanın kapısını açıp James'i içeri aldım. İçerisi sıcak değildi ama soğuktan korunuyorduk ve birkaç tane kandil hafif bir ısı yayıyordu.

Tılsım çocuk hâlâ dolabında vınlıyordu.

"Ona artık susmasını söyleyecek misin?" diye sordu James.

"Hayır." Duvardan cilalanmış meşe bir tahta satıh indirdim. Kuvvetini test etmek için ağırlığının bir kısmını vererek üzerine eğilirken menteşeleri gıcırdadı sonra da James'in akşam yemeği tepsimizi koymasına için geri çekildim.

"O zaman bütün gece onu dinleyeceksin öyle mi?"

"Vınlamak onu meşgul tuttuğu sürece seyahatin kalanı boyunca da dinlerim." Kandillerden birine eğilerek yüzümü ve ellerimi ısıtırken James de sofrayı kuruyordu.

"Burada seni gözetlemek için bulunmuyorum Wil ama neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum." Yazı masasının sandalyesini çekip sofraya oturdu. "Ancak Tobiah'ya Prens Colin'le konuştuğunu ve bunun titremene sebep olduğunu normalden daha fazla ketumlaştırdığını söylemek durumundayım."

"Bu bana, beni gözetlemekmiş gibi geliyor." Masaya uzanacak kadar yatağın ucuna oturdum. Baharatlı bir buhar bulutu beni sarıp sarmalayıp midemi guruldattı. "Hem Prens Colin'le konuştuğum için titremiyordum, tabii beni dışarıda fazladan tuttuğu zamanı suçlamak istiyorsan o ayrı. Dışarısı buz gibi. *Sayesinde* muhtemelen nezle olacağım."

James iç geçirdi ve önce sessiz bir dua mırıldanıp sonra yemeye başladı. "Bana dürüst davrandığın günleri öz-lüyorum."

"Ah yani hiçbir zaman demek istedin herhalde." Kaşığımyı çorbaya daldırıp sebzelere, et parçalarına ve baharatlara baktım. Koyu et suyu çorba içimi ısıtmıştı. James ayrıca cömert bir miktarda ekmek dilimleri, peynir ve şarap kadehleri getirmişti. "Evet, eminim Tobiah ile senin beni etrafta Liadia soylusu gibi davranarak dolaşan kız olduğumu sandığınız haftaları öz-lüyorsundur. Büyü gücümü bir yana bırak daha gerçek adımyı bile bil-medığın zamanları. O zamanlar sana daha kibar davranı-yordum."

"Öyle. Daha az iğneleyici."

"Prens Colin de o zamanlar benden Aecor hükümdarlığına bir rakip olduğum için değil de sırf tılsımın etkisini azaltma toplantısına gelen bir leydi olduğum için hoşlan-mıyordu."

"Senle konuştuğu konu bu muydu?" James çoktan yemeğinin yarsını yemişti, kendisinden iyi bir Balık Kartalı olurmuş hani.

Başımı iki yana sallayıp yemeğimi bitirdim.

"Eh seni konuşmaya zorlayamam." James şarabının

sonunu içip arkasına yaslandı. Cebinden mavi defteri çıkarıp ilk sayfasını açtı. "Tobiah merhaba diyor."

Gözlerimi devirip tabakları düzgünce topladım.

"Ciddiyim. Bak." James defteri önüme tuttu, aynen söylediği gibi Tobiah'dan bir not vardı, bana da selam söylüyordu.

James,

Umarım her şey yolundadır. Sen gölgem gibi sürekli yanımda olmadan her şey çok farklı.

Hayat beklendiği gibi devam ediyor. Herman Amcam başka bir alay ile Batı Geçidi Nöbeti'ne döndü. Batıdan gelen haberler iyi değil. İki savaşa birden girmek istemiyorum ama Lien bastırılmazsa korkarım öyle olacak. Çözüm ne onu da bilmiyorum gerçi. Amcama güvenmiyorum. Her ne kadar bu iletişim yolu için ona minnettar olsam da şu an Wilhelmina'ya da güvenmiyorum. Tılsım çocuk... Bilemiyorum. Bir şeyler yapılması gerek. Lütfen her gün yaz. Umarım yakında senden cevap alabilirim. Wilhelmina'ya iyi dileklerimi ilet.

Tobiah

Defteri James'e uzattım. Hiçbiri şaşırtıcı değildi.

"Sana söylemek istediğim bir şey var." James tabakları tepsiye doldurup kapının yanına koydu. "Sana gelmeyi kendim istediğimi söylemiştim ya? Bir sebebi var."

"Beni gözetlemek mi?" diye hatırlattım ona.

"Onun dışında." Kocaman gülümsedi. "Felaket gecesi vurulduktan sonra iyileştim. Yara izim bile kalmadı.

Bunu yapan arkadaşın Connor değildi."

"Hayır." Masayı yeniden duvara katlayıp küçük bir kancayla tutturdum. "Sana olanları anlatmıştım. Tobiah iyi olduğunu sadece uyanık olmadığını söylemişti. Sana büyü yapmam için beni çağırdı ama büyüm bu şekilde çalışmıyordu..."

James başını tılsım çocuğun gardırobuna doğru salladı. "O şekilde de çalışmıyordu."

"Haklısın. Ama o tılsımdan yapılma. Sen insansın."

"Öyle miyim?" James defteri sıktı. "Normal insanlar bu şekilde iyileşmiyor. Ve o..." dedi dolabı işaret ederek, "bana gerçek olmadığını fısıldayıp duruyor."

"Ona bununla neyi kastettiğini sordum ama kendisi cevap olmayan cevaplar verme konusunda uzman."

"Tek Gece Savaşı'ndan bu yana bir kere bile yaralandığımı hatırlamıyorum." James her ne diyecekse onları toparlamaya çalışarak birkaç dakika sessiz kaldı. "Bendeki sorun ne anlamıyorum. Tobiah'ya bunu sorduğumda araştıracağımıza yemin etti ama ne zaman sorsam araştırmaya başlamayı bile geçiştirip durdu."

Aman ne kadar da şaşırtıcı; Tobiah bir şeyler saklıyordu.

"Dün gece bundan dolayı kavga ettik." Öfkesini saklayarak dik ve gururlu bir ifadeyle oturuyordu. Ama taç giyme töreninde Tobiah ile yaptığı konuşmayı hatırlıyordum, ne zaman biri onun iyileşmesi konusunu açsa tepesinde şüpheli hayaletler dolanmaya başlıyordu.

"Kötü bir kavga mıydı?"

"En iyi arkadaşınla yaptığın tüm kavgalar her zaman kötü değil midir?"

“Öyle.” En azından bu defterler sayesinde oğlanlar güvenli bir mesafeden tartışabilirlerdi. “Senin için ondan daha önemli biri yok. Onun için de senden daha önemli biri. Bu işi halledersiniz.”

“Sen ve Melanie de öyle.”

“Hallederiz, biliyorum.” Bütün bu olanların tek güzel tarafı Melanie'yi yeniden görmek olacaktı. Şimdiden ona yaklaştıkça aramızdaki bağı kuvvetlendiğini hissedebiliyordum. O da hissediyor muydu merak ediyordum. “İkimiz birlikte senin iyileşmenin ardındaki gizemi araştırabiliriz. Şayet istersen.”

“Teşekkürler,” dedi, “ama sana bunu sadece casusluk çabalarınıza yardımcı olası diye söyledim. Colin'le ne konuştuğunuzu bana söyleme isteği yaratmadı mı ki?”

“Çok utanmazsın.” Kendi defterime dokundum, Balık Kartallarına bağlı olan deftere. “Prens Colin arkadaşlarımı tehdit etti. Theresa ve oğlanları. Hepsi yetenekli dövüşçüler, çok da zekiler ama sadece o dördü var işte.”

“Senden ne istedi?”

“Onu kullanmamı istedi,” dedim başımla dolabı işaret ederek, “Patrick'e karşı bir silah olarak.”

“Bu çok korkunç olmaz mı? Zaten onu ilk başta Lien'in peşinden göndermiştin.”

“Sadece Patrick değil. Tutsak olduğuma inandıkları için onun altında benim adıma savaşan insanlar var. Yüzlerce, belki binlerce masum insan. Neler olduğunu sen de gördün. O çocuk tam bir kaos. Onu kendi insanlarımdan üstüne salamam. Patrick'e ulaşmak için olsa bile.”

James gözlerini kapatıp iç geçirdi. “Başka seçeneğin olmayabilir. Prens Colin seni bir kereyle bırakmaz. Ben

Tobiah'yı Balık Kartalları'na fazladan güvenlik sağlaması için uyaracağım, sen de onları uyarabilirsin. Ama veliaht prensin birçok kaynağı var. Düğünden sonra, Birlik'in içinde kariyerlerini riske atmaya hevesli adamları olduğuna hiç şüphe yok."

"Ben de bundan korkuyorum." Defteri göğsüme bastırdım. "Balık Kartalları benim her şeyim."

"Biliyorum. Onları güvende tutmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." James akşam yemeği tepsimizi almak üzere eğildi. "Gitmeden önce ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Bunu götürdükten sonra nereye gideceksin?"

"Subaylar için bir vagon var. Yatağım orada."

"Onun yerine burada kalmanı istiyorum." Kraliyet emri havasına bürürsem yardım istemek gibi olmazdı.

Kapıya bakıp başını iki yana salladı. "Bu uygun olmaz. Prens Colin yüzündense gece nöbetçilerinden birini senin arabanın önüne gönderebilirim."

"Hayatımı bir yabancı'nın ellerine mi bırakacaksın?" Sesimi kalınlaştırdım. "Benim, beni hayatta tutacağına güvenilebileceğim birine ihtiyacım var. Onlar bana bir şey olursa bir suçluluk hissetmezler. Diğer yöne bakıp geçerler." Onları suçladığımdan değildi. Katedral tamam ama düğün tamamen farklı bir konuydu.

"O zaman geri geleceğim. Soran olursa seni ondan koruyorum." Dirseğiyle dolabı işaret etti. "Ben doğrudan Kral Tobiah'ya hesap veriyorum. Neden kapını koruması için başka birine güveneyim değil mi? Yabancı bir kraliyet üyesi benim gözetimimdeyken zarar görürse karşılaştacağım sorunları bir düşünsene."

Boynumdaki ve omuzlarımdaki sertlik gevşedi. "Teşekkür ederim."

James gittiğinde üzerimi değiştirdim, bol bir pantolon ile yumuşak bir gömlek giyip üzerine kalın yün bir elbise geçirdim. Seyahat çizmelerimi yatağın altına iterken parmaklarım bir şeye çarptı. Dizlerimin üstüne çöküp yatağın altına uzandım ve Kara Bıçak kıyafetleri ile silahlarının olduğu çantayı çıkardım.

Sonra geri yatağın altına ittirdim.

Bu çantayı buraya koyabilecek sadece iki kişi vardı ve James'in Tobiah'nın izni olmadan hareket edeceğini zannetmiyordum. İyi de bu ne anlama geliyordu? Tahmin etmeye hazır değildim.

Defterimden Balık Kartalları'nın mektubunu okumak üzere masaya oturduğumda hançerlerimi uzanabileceğim bir uzaklığa koydum.

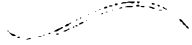
Kartallarım başlarını belaya sokmamışlardı -henüz- ama Carl'ın cepleri başka insanların değerli eşyalarıyla ağırlaşırken, Connor başıboş kedcikleri sağlıklarına kavuştururken, Theresa ile Kevin da önemli siyasi tartışmalara kulak misafirliği ederken bu sadece an meselesiydi.

Mektupları beni gülümsetti, okumayı bitirdiğimde saat geç olmuştu ve yorulmuştum ama bir elyazısı ve mürekkep seçmeye zaman ayırdım. Böyle bir seyahatte seçebilecek çok fazla mürekkep olduğundan değildi ama arkadaşlarımı gözlerini açık tutmaları konusunda uyararak için bile olsa bir kerecik olsun normal hissetmek istemiştım.

James arabaya kolunun altında dürülü bir yatakla

geldi, benim işim bittiğinde masanın başına o geçti. Tek tek lambaları söndürdüm, bir tek onun Tobiah'ya mektup yazdığı masadakini bırakıp yatağıma geçtim. Birkaç dakika sonra yatağını kapının önüne serdi, ikimiz de tılsım çocuğun vınlayan sesiyle uykuya daldık.

YİRMİ DÖRT

Konvoy Indigo Krallığı'nın güneydoğusundan geçiyor, dağ eteklerinden uzaklaşarak denize yaklaşıyordu. Askerler yoldaki buz katmanlarını eritmek için önden gitmek zorunda kalıyorlardı. Buna rağmen ara ara tekerlerin kaydığını, atların kayan yüklerle tökezlediklerini hissedebiliyordum.

Hava James'le benim, zamanın çoğunu arabada kalıp okuyarak, yazarak ve tılsım çocuğun yeni ve rahatsız edici vınlamasını dinleyerek geçirmemize neden oluyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum." Günlüğümü kapatıp elimi yıpranmış siyah kapağın üzerine koydum. Defter neredeyse dolmuş, bunca yılın ardından eskimişti. Tobiah'nın bana yazdığı mektuplar arka kısmında düzgünce katlanmış, ipek bir kurdele ile tutturulmuş şekilde duruyordu.

"Hoş olurdu." James defterinde Tobiah'ya son cümlesini yazıp bana döndü; duruşunda ve yüzünde rahatlıkla gerginlik karışımı bir tuhaf bir ifade vardı. Skyvale'den artık hiç iyi haberler gelmiyordu. "Nedir?"

"Bugün bunu okuyordum." Dizlerimin üzerinde duran

deftere dokundum. "Bunu dokuz yaşımda tutmaya başladım, Patrick'le Aecor'u geri alacağımız konusunda daha yeni anlaşıştık. Direnecek kadar büyüdüğümüzde kızıl tahtı almam konusunda."

James sadece başını salladı.

"O zamandan beri o kızın hayalini gerçekleştirmeye çalışıyorum. Ailesinin istediğini düşündüğü şeyi istiyordun; krallığı yeniden almak. Ama şimdi yoklar ve onlarla ilgili aklımda hatırladıklarımдан ötesini bilmiyorum. Gerçek şu ki benim için ne istediklerini bilmiyorum."

"Belki de onların eşyaları hâlâ kalededir. Günlükler? Kayıtlar? Mektuplar?"

"Prens Colin'in derebeyi olarak geçirdiği yıllar boyunca hiçbirini bıraktığını zannetmiyorum. Hayır, tüm kayıtların gittiğine eminim. Sorun değil." Günlüğümü tuttum. "Demek istediğim bu kız artık var mı bilmiyorum. Onun dünyası maviye karşı kırmızıydı. Size karşı bizdi. Ama çok şey değişti."

James öne eğildi.

"Yaptığım her şey krallığımı geri almak içindi. Hoş, hepsi Patrick'in yöntemiyle yapılmıştı. Ondan ayrıldığımdan beri değişmeye ve ailemi gerçekten gururlandıracak hareketlerde bulunmaya çalıştım. Ama krallığımı almak için Indigo Krallığı'yla savaşa girmenin ya da Prens Colin'le dövüşmenin ne gibi bir iyi yanı olacak? Tılsım zaten çok yakın. Geriye sadece birkaç krallık kaldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık bu günlüğü yazan kız değilim. Ya Tobiah haklıysa? Ya iyi bir kraliçe olamazsam?"

"Sana kötü bir kraliçe olacağını mı söyledi?" James al-

nını buruşturarak kaşlarını çattı.

“Söylemiş olabilir.” Defterimi yatağa koyup ayağa kalkarak bacaklarımı esnettim. James bana biraz müsaade etti.

“Kraliçe olmak *istiyor musun?*”

Aynanın önünde durdum. Düğünü takip eden hafta içinde yanaklarım çökmüş, gözlerimin altında siyah halkalar oluşmuştu. Hiç de Meredith’in olacağı türde bir kraliçeye benzemiyordum; güçlü, kibar, sevgi dolu. “Artık ne istediğimin bir önemi yok. İstediklerim sadece başımı belaya sokuyor.”

İstemekten vazgeçmek mümkün müydü?

Tılsım çocuk gardıroptan kıkırdadı.

Dönüp hızla kapıyı açtım. Bana farklı, daha koyu bir yansımayla baktı. Sonra da geri çekilerek kendini yan duvara bastırdı. Sanki sonsuza dek camın içinde tutsak kalmışçasına göğsü inip kalkıyordu.

“Ne?” diye gürledim.

“Şu sesi duyuyor musunuz?” Hâlâ yan tarafta dümdüz dururken başını batıya doğru çevirdi. “Trampetler. Bağırışlar. Denizin karşısından geliyor.”

James’e baktım. “Araba durdu.” Önlem almadan durması bu havada tehlikeliydi. Tekerlekler donup yola yapışabilirdi.

James çoktan kalkmış kılıcını beline takıyordu. “İçeride kal.”

“Nereye gidiyorsun?” Kalbim olanları tahmin ederek hızla çarpıyordu.

“Bakmaya.” Düğmelerini iliklemek ya da şapkasını takmakla uğraşmadan ceketini giydi. “Hemen dönerim.

Dolabı kapat." Dışarı çıkıp saniyeler içinde dizboyu karın içine girdi.

Gardırobun kapısını kapattım, tılsım çocuk ufak bir *mi* sesi çıkardı sonra da kendi silahlarımı aldım. Hançerlerimi. Kara Bıçak çantasından kılıcı. Pelerinimi omuzlarıma geçirdim, tam dışarı çıkıyordum ki James döndü.

"Wil, sana burada kalmanı söylemiştim."

"Sen benim korumamsın, kralım değil. Bana emir veremezsin." Pelerinimi sıkıca bağlayıp hızla onun yanından geçtim ama kolumu yakalayıp beni kendine çevirdi. Neredeyse burunlarımız dokunmuştu.

"Hayatın tehlikedeysen sana emir verebilirim. Patrick bir ordu getirmiş. Köprünün bu yanında şimdiden en az üç bin asker var. Doğruca pusuya girmişiz. Sayıca üstünüz. Kızıl Milisler burada olduğunu bilirse..."

"Savaşmaktan vazgeçerler. Şimdi bırak beni gideyim." Kendimi hızla çektim, o da geri çekildi. Kapıya giderken beni durdurmaya çalışmadı. Ayaklarımın altında çatırdayan buz parçaları ve kar aracın altında ufak bir çığa sebep olmuştu.

Kapının çerçevesine tutunarak karın içine gömüldüm, ayağa kalkıp onun bıraktığı izleri buldum, yine de yürümesi kolay değildi.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu, havada keskin bir kar ve deniz tuzu kokusu vardı. Arazi düzdü, düz, dümdüz donmuş ağaçlardan başka bir şey yoktu, her yer bataklıktı.

Bir düzine asker olanlara bakmak üzere arabaların üzerinde, atların sırtında ayağa kalkmıştı, çarpışmaların çoğu köprüye ve suya daha yakındı. Yarım saniye kadar arabaların üstünden zıplaya zıplaya ilerlemeyi

düşündüm ama hayatta yapamazdım. Aralarındaki mesafeler ve atlar varken olmazdı, hele seyahat elbisem ve pelerinim varken hiç olmazdı.

Yoğun karın içine dalarak James'in izini takip ettim. Böyleyken bile adımlarım çatır çutur, ısılımsı seslerle çok ağır ilerliyordu, özellikle de soğuk kıyafetlerime vurup da bacaklarımı uyuştururken. Buz gibi hava yüzüme iğne iğne batıyor, nefesim buhar halinde çıkıyordu.

"Wil!" James'in sesi aramızdaki boşlukta ilerledi. "Bekle!"

Bana yetiştii. Lacivert ceketli Indigo Ordusu askerlerini takip etmem gerekiyordu. Kıyı şeridi meşaleler ve lambalarla aydınlatılmıştı. Çok uzakta değildi ama kar, bağırmaları ve kılıç seslerini engelliyordu.

"Majesteleri!" Yakınlardaki bir arabanın tepesinde duran bir muhafız bağırdı. "Orası güvenli değil."

Ben de tam bu sebeple gidiyordum. Karın içinde yarı yüzer biçimde kendimi öne ittirdim.

"Kraliçem." Omzuma bir el dokundu, bıçağımı çekerek döndüğümde tılsım eserimin hemen arkamda olduğunu gördüm. Üzerinde her zamanki kıyafetler vardı; yırtık pırtık, üzerinden sarkıyordu. Soğuk onu etkiliyorsa bile göstermiyordu. "Size yardım etmeye geldim."

"Senin yardımını istemiyorum. Neden dolabından çıktın?" Kar her yanıma baskı yapıyor, keskin bir biçimde bacaklarıma batıyordu. Hareket etmezsem kaslarım tutulacak hepsine kramp girecek ve Patrick'i hiçbir şekilde bulamayacaktım.

"James yardımınıza ihtiyacınız olduğunu söyledi. Aynaları bile çıkardı." Tılsım çocuk önüme geçip kar katman-

larını kenara itmeye başladı.

Yoğun beyaz tozlar ve çamurlaşmış karlar gürültüyle savrulurken birkaç adım atacak daha sığ bir alan açılıyordu.

James arkamdan yürüyordu. "Üzgün değilim," dedi. "Sen akla uygun davranmazsan ben de davranmam. İkimizin de yaralanma izni yok."

"Onun Meredith'e ne yaptığını biliyorsun. O muhafızlara. Katedrale." Hançerimin kabzasını sıktım, parmaklarımdaki kan dolaşımını sürdürmek için kıvranıyordum. "Azizler aşkına James. Onun ne olduğunu biliyorsun."

Sert ifadesini bozmadı. "Şimdi bunu tartışmanın zamanı mı? Kıyıda insanlar ölüyor, her iki taraftan da. Bunu durdurmak istiyor musun istemiyor musun?" Yan yan tılsım çocuğa baktı. "Sadece bu şekilde gidebilirsin."

"Pekâlâ. Yolu temizle Krizalit. Kimseye zarar verme yoksa en küçük sorunun aynalar olur." Hançerimi kılıfına sokup pelerinimi göğsüme çektim.

"Sadece emrettiklerinizi yapacağım kraliçem." Başını eğerek selam verdi ve işini yapmak üzere önüne geçti.

Şu an itaat ediyordu ama ne kadar süreyle? James'e bakarak sesimi alçalttım. "Birine zarar verirse senin yüzünden olacak."

Tekerlekli arabaların üzerinden tılsım çocuğu içeri sokmamızı ve James'in aptalca bir şey yapmamı engellemesini söyleyen bağırışlar duyuldu.

Bir asker atıyla üzerimize doğru gelmeye başladı ama Krizalit'in karı çekmesiyle arabaların hizası boyunca hızla ilerleyebildik.

"Ben onlardan daha kıdemliyim," dedi James, onu

rapor edeceklerinden endişeleniyormuşum gibi. "Ne yapacaksın? Arabanın üzerine çıkıp burada olduğunu mu bildireceksin?"

"Patrick'i bulup beni dinlemesini sağlayacağım. Bu da bir arabanın üstüne çıkmamı gerektirebilir. Henüz karar vermedim."

"Çabuk karar ver. Çok vaktin yok." adamlar hemen önümüzdeki bir çarpışmada birer birer düşüyorlardı. Mavi kırmızı üniformalar kan ve karla parlıyordu. Titreşen ışık altında kılıçlar ışıldıyordu.

Önümüzde yolu açan tılsım çocukla birlikte devam ediyorduk. Ana güçlerden ayrılmış daha küçük çapta çatışmalardan sıyrılırken gözümü körfezin üzerinde bir yay çizen köprüden ayırmıyordum.

Maviden çok kırmızı adamlar çoğunluktaydı.

James kolumu yakaladı, durduğum yerden alevli bir ok geçerken ikimiz birden kara yuvarlandık.

"İyi misin?" James doğrulup nişancının olduğu bölgeyi taradı ama ok herhangi birinden gelmiş olabilirdi. Herkes çok hızlı hareket ediyordu.

"İyiyim." Kalkıp kalçamdaki kılıcı düzeltirken etrafıma daha dikkatli bakmaya karar verdim. "Teşekkür ederim."

"Nişancıyı bulayım mı kraliçem?" Tılsım çocuk bana döndü, arkasında omuz yüksekliğinde kar yığılmış üçümüzü birden koruyordu. "Size saldırmaya çalışan herkesi bulabilirim ve..."

Elimi kaldırdım. "Her iki taraftan da kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Bunun için çok geç." James omzu üzerinden yerdeki

ölü bedenlere baktı. "Ama çocuk haklı. Savaşa girersen yaralanırsın. Belki ölürsün. Ve ben Tobiah'ya seni canlı tutacağıma söz verdim."

Tılsım çocuğa döndüm. "Patrick'e ulaşmamız gerek. Beni oraya güven içinde ulaştırman lazım."

Çocuğun yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Ah tabii. Şu dağ aslanı. Hatırlıyorum onu."

"Onu ya da başkasını öldürme."

Kaşının birini kaldırdı. "Ya saldırıya uğrarsak?"

"Emirlerimi biliyorsun Krizalit. Kenarından köşesinden sıyrılmaya çalışma. Sakın istediğimi *zannettiğin* bir şey yapayım deme. Yaparsan adını senden alırım."

İfadesi kayıtsızlaştı. "Anlıyorum."

"Her yerde olabilir," dedi James. "Burada olmayabilir bile."

"Hayır. Burada." Uzak noktalara doğru baktım, her yerde kılıçlar ve cesetler vardı. Tuzla kanın karışmış kötü kokusu, Krizalit'ten gelen hafifçe keskin tılsım kokusuyla birlikte havayı dolduruyordu.

"Nerede?"

"Her şeyi görebileceği bir yerde." Demiryolu raylarının suyla kesiştiği yerdeki devasa köprüyü işaret ettim.

Snowhaven Köprüsü tılsım öncesi zamanda yapılmıştı, suya gömülen çeliği bu öfkeli ışıktaki parlıyordu. Halatları ipek gibi ışıltıyor, kuleleri suya inip görebildiğimden de derine iniyordu. Girişin her iki yanında iki iriyarı nöbetçi duruyor, aralarından göğe uzanan zırhlı bir geçit uzanıyordu.

"İşte Patrick orada."

YİRMİ BEŞ

James ve tılsım çocuk baktığım yere, tüm körfezin üstünden geçen köprüye baktılar. “Ya orada değilse?”

“O zaman merkezde bir noktada durup ilgisini çekeriz.” Onlarca bayrak soğuk rüzgârda dalgalanıyor, duvarlardan üzerinde hanedanlık arması bulunan dört Indigo flaması sallanıyordu. Savaş alanını gaz lambaları aydınlatıyor, alevlerin üzerinde sıcak beyaz ışıklar dalgalanıyordu.

“Oraya nasıl gideceksin?” James gideceğimiz yerle aramızdaki çarpışmayı işaret etti.

“Oraya güvenle ulaşmama yardım edeceksin.”

James iç geçirdi. “Tamam. Haydi gidelim. Ama benim yöntemimle yapacağız bunu. Kenarından dolaşacağız ortasına dalmayacağız.”

“Dövüşebilirim.”

“Bu defa bu senin görevin değil. Senin görevin hayatta kalmak.”

Yine de bir elime kılıcımı diğer elime hançerimi aldım. Oğlanlar beni iki yandan desteklerken savaşın kenarından geçerek ilerledik. Daha uzun sürüyordu, savaşanlar

yolumuza çıktıkça ya James ya tılsım çocuk onları önümüzden çekiyorlardı. Sadece, tılsım oğlana insanlara zarar vermemesini iki defa hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Sonunda kıyıya ulaştık; küçük bir falezin aşağısındaki Tangler Körfezi'ne. Evim şehrin ışıklarını görmek için hâlâ çok uzaktaydı ama köprünün kuleleri ve halatları gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı.

James ile tılsım çocuk nöbetçi istasyonuna doğru bir yol açarken kalbim deliler gibi çarpıyordu. Denizin sesi de benimle birlikte kabarıyordu. Çok yaklaşmıştım.

Ayaklarımın dibine mavi ceketli ölü bir beden düştü. James sendeleyerek bir isim mırıldandı ama askerin üzerinden devam edip kendimizi ana kapıda bulduk. Nöbetçiler lacivert giyiniyordu ancak Aecorlu isyankârlara bağlılardı, James kapıyı açıp beni giriş odasına çekerken kimse bizi fark etmedi, odanın duvarlarında daha da fazla Indigo bayrağı ve mühürleri vardı.

Elimde hançerimle ana odanın güçlendirilmiş metal kapı kolunu kavradım, yerinden kımıldamayan kapıyı açmaya çalışırken az kalsın kolum çıkacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu James.

"Kilitli. Açabilirim." Büyü her daim mevcuttu ama defterleri canlandırmanın beni ne hale getirdiğini düşününce yapmamalıydım. Patrick'le yüzleşmem gerekirken olmazdı.

"Bana bırakın." Tılsım çocuk kapı kolunu tutup sertçe çekince kapının tamamı kulakları sağır eden bir çatırtıyla menteşeleriyle birlikte yerinden çıktı. Oğlan kapının boyutu karşısında geri yalpaladı ama kapıyı sorunsuzca kaldırdı. "Bunu ne yapmalıyım?"

"Duvarın oraya koy gitsin." Açık kapıdan geçip masa ve kitaplıklarla dolu ana odaya girdim. Farklı farklı koridorlara ayrılıyordu, arka duvar boyunca sıralanmış bir dizi kapı vardı. "Dışarıdaki kimdi James?"

Cesedi kastediyorum tabii ama sesli olarak dile getirmek istememiştim.

"Okuldan tanıdığım biri. Bir arkadaşım." Odaya göz atarken yüz ifadesi sertti, kılıcıyla ilerideki koridorlardan birini işaret etti. "Orası."

Yürürken silahlarımın üzerindeki parmaklarımı esnettim.

"Ayak sesleri," diye fısıldadı tılsım çocuk. "Biri takip ediyor."

Bir grup kırmızı üniformalı asker kılıçlarını çekmiş peşimizden gelirken kaçmaya başladık.

"Orada durun!" Bu en az kendi sesim kadar tanıdık gelen bir kadın sesiydi.

Kayarak durup döndüm, pelerinim etrafımda uçuştı. Tılsım çocuk her iki tarafımda ellerini birer pençe gibi uzattı, James de savunma pozisyonu almıştı ama her iki silahımı birden kılıflarına soktum. Sonsuz gibi gelen onca zamandan sonra ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi. "Melanie."

"Wil!" Beş askere silahlarını indirmeleri için işaret etti, bir saniye sonra da iki grubun arasında durup sarıldık.

Nihayet içimdeki sert düğümlerden biri çözülmüştü. "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

"Ben de." Sesi çatallaştı. "Sonsuza dek süreceksin gibi geliyordu."

Konuşacak çok şey vardı. Yapacak çok şey. Ama hen böyle kalmak istiyordum. Büyü, tılsım, savaş; gerçek dostluğa ne yapabilirlerdi ki? Her ikimiz savaş alanında karşı saflarda birbirimize karşı savaşabiliydik ama aramızdaki bağ bundan çok daha kuvvetliydi.

“Wil!” dedi James. “Ne hissettiğini anlayabiliyorum ama zaman yok.”

Melanie'yle birbirimizden uzaklaştık, yüzüne düşen bir tutam saçı çekecekmiş gibi uzandı ama saçlarını kesmişti. Bir zamanlar sırtının ortasına dek uzanan siyah örgü gitmiş, yerini yüzünü çevreleyen dağınık küt saçlar almıştı. Onu daha büyük gösteriyordu. Daha olgun.

“Patrick nerede?”

Bakışlarını yukarı doğru kaldırdı. “Orada. Prens Colin'in Aecor'a döneceğini öğrendik. Konvoyunun gelmesini bekliyorduk. Körfezin bu tarafı yaklaşık bir haftadır bizim, buraya konuşlanmış askerler fark etmediler bile.”

“İyi iş.” Bu övgü öyle istemsizce çıkmış, James bana keskin bir bakış atmıştı. “Yani demek istediğim etkilendim ama buraya savaşı durdurmaya geldim. Patrick'in yaratmaya çalıştığım barışı yok etmesine izin vermeyeceğim.”

“Duyduklarım doğruysa pek de bir barış yok.” Gözlerini tılsım çocuğa çevirdi ardından da James'e. “Yüzbaşı Rayner. Sizi yeniden görmek ne güzel.”

“Uzun zaman oldu,” dedi James. “Eğer Wil'in tarafındaysan bizi Patrick'e götür.”

Öyle olsun ya da olmasın beni Patrick'e götürecekti.

Melanie üç adamına işaret etti. “Kapıyı tamir edin. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olsun. Siz ikiniz,” dedi diğerlerine dönerek, “benimle gelin.”

Altı kişi odadan çıkıp koridora, oradan birkaç dönüşü olan karanlık merdivenlere gittik. Diğer katların nöbetçi istasyonlarından geçerek köprü girişine uzanan geçidin iç kısmına ulaştık. Nihayet tepeye varmıştık.

“Sana ne söyleyeceğini biliyorsun,” dedi Melanie muhafızlar kapıyı açarken. “Ne istediğini biliyorsun.”

Kapıdan buz gibi bir rüzgâr girerek pelerinimi havalandırdı. Geçidin üzerinde lambalar yanıyordu, gözlerim kamaşarak Patrick’i tam da beklediğim yerde bulmak üzere dışarı adımımı attım. Indigo Krallığı bayraklarını yırtıp indirmiş onları bir bir suya atıyordu. Sırada muhtemelen surlardaki hanedanlık flamları vardı ama o sırada beni gördü.

“Wilhelmina.” Son bayrak da okyanusa doğru yollandı.

James’in tüm bedeni kasılmıştı ama yanımdan ayrılmadı.

Patrick hareket etmedi, bizim yaklaşmamızı bekleyerek etrafımdaki insanları -Melanie, iki adamı, bana benzeyen bir çocuk ve yeni kralın kuzenini- süzüyordu. Ellerini beline koydu. “Konvoy yenik düşmüş durumda. Her iki tarafın ağır kayıpları olacak.”

“Onlara çekilmesini söyle. Söylersen James de Indigo Ordusu’nu durduracak. Sandcliff Kalesi’ne varır varmaz her şeyi barış içinde tartışacağız.”

Patrick başını iki yana salladı. “Bu şekilde olmayacak. Colin Aecor’dan vazgeçmeyecek, kendi isteğiyle değil. Geri almanın tek yolu var o da gidip almak. Halkımız Indigo yönetimi altında olmak istemiyor. Kraliçelerini istiyorlar. Seni istiyorlar.”

Konuşacak çok şey vardı. Yapacak çok şey. Ama ben böyle kalmak istiyordum. Büyü, tılsım, savaş; gerçek dostluğa ne yapabilirlerdi ki? Her ikimiz savaş alanında karşı saflarda birbirimize karşı savaşabiliydik ama aramızdaki bağ bundan çok daha kuvvetliydi.

"Wil!" dedi James. "Ne hissettiğini anlayabiliyorum ama zaman yok."

Melanie'yle birbirimizden uzaklaştık, yüzüne düşen bir tutam saçı çekecekmiş gibi uzandı ama saçlarını kesmişti. Bir zamanlar sırtının ortasına dek uzanan siyah örgü gitmiş, yerini yüzünü çevreleyen dağınık küt saçlar almıştı. Onu daha büyük gösteriyordu. Daha olgun.

"Patrick nerede?"

Bakışlarını yukarı doğru kaldırdı. "Orada. Prens Colin'in Aecor'a döneceğini öğrendik. Konvoyunun gelmesini bekliyorduk. Körfezin bu tarafı yaklaşık bir haftadır bizim, buraya konuşlanmış askerler fark etmediler bile."

"İyi iş." Bu övgü öyle istemsizce çıkmış, James bana keskin bir bakış atmıştı. "Yani demek istediğim etkilendim ama buraya savaşı durdurmaya geldim. Patrick'in yaratmaya çalıştığım barışı yok etmesine izin vermeyeceğim."

"Duyduklarım doğruysa pek de bir barış yok." Gözlerini tılsım çocuğa çevirdi ardından da James'e. "Yüzbaşı Rayner. Sizi yeniden görmek ne güzel."

"Uzun zaman oldu," dedi James. "Eğer Wil'in tarafındaysan bizi Patrick'e götür."

Öyle olsun ya da olmasın beni Patrick'e götürecekti.

Melanie üç adamına işaret etti. "Kapıyı tamir edin. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olsun. Siz ikiniz," dedi diğerlerine dönerek, "benimle gelin."

Altı kişi odadan çıkıp koridora, oradan birkaç dönüşü olan karanlık merdivenlere gittik. Diğerkatların nöbetçi istasyonlarından geçerek köprü girişine uzanan geçidin iç kısmına ulaştık. Nihayet tepeye varmıştık.

“Sana ne söyleyeceğini biliyorsun,” dedi Melanie muhafızlar kapıyı açarken. “Ne istediğini biliyorsun.”

Kapıdan buz gibi bir rüzgâr girerek pelerinimi havalandırdı. Geçidin üzerinde lambalar yanıyordu, gözlerim kamaşarak Patrick’i tam da beklediğim yerde bulmak üzere dışarı adımımı attım. Indigo Krallığı bayraklarını yırtıp indirmiş onları bir bir suya atıyordu. Sırada muhtemelen surlardaki hanedanlık flamaları vardı ama o sırada beni gördü.

“Wilhelmina.” Son bayrak da okyanusa doğru yollanmıştı.

James’in tüm bedeni kasılmıştı ama yanımdan ayrılmadı.

Patrick hareket etmedi, bizim yaklaşmamızı bekleyerek etrafımdaki insanları -Melanie, iki adamı, bana benzeyen bir çocuk ve yeni kralın kuzenini- süzüyordu. Ellerini beline koydu. “Konvoy yenik düşmüş durumda. Her iki tarafın ağır kayıpları olacak.”

“Onlara çekilmesini söyle. Söylersen James de Indigo Ordusu’nu durduracak. Sandcliff Kalesi’ne varır varmaz her şeyi barış içinde tartışacağız.”

Patrick başını iki yana salladı. “Bu şekilde olmayacak. Colin Aecor’dan vazgeçmeyecek, kendi isteğıyle değil. Geri almanın tek yolu var o da gidip almak. Halkımız Indigo yönetimi altında olmak istemiyor. Kralielerini istiyorlar. Seni istiyorlar.”

"Sen de onlara Skyvale'de tutsak olduğumu söyledin öyle mi?"

"Değil miydin? Tanıdığım Wilhelmina asla alıkoyduklarım gibi kendinden geldiğini iddia eden mektuplar göndermezdi."

"Bu da beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor."

"Mektuplar senin elyazınla bile yazılmamıştı."

Çenemi kastım. "Askerlerine geri çekilmelerini söyle Patrick." Rüzgâr yeniden kıyafetlerimi havalandırdı, kar taneleri dönerek yüzüme düştü.

"Söylemeyeceğim. Bu, halkımız için önemli bir savaş. Düşmanı *yenebileceğimizi* görecekler." Patrick geldiğimiz kapının aksi yönüne baktı ama karanlıktı. "Yine de her ne yapmaya geldiysen seni durdurmayacağım. Sonuçta hâlâ prensesimsin."

Tılsım çocuğa döndüm. "Krizalit, sesimi duyurmaya ihtiyacım var."

Çocuğun yüzünde bir gülümseme belirdi, geçidin kenarına doğru eğildi. "Aecor halkı. Indigo Krallığı halkı." Tılsım oğlanın sesi kulaklarımda gümürdeyerek tüm alanda gürledi. "Durun."

Savaş alanını tılsımın keskin, ozon kokusu sardı ama savaş yine de devam ediyordu.

Tılsım çocuk izin istermiş gibi bana baktı.

"Kimseye *zarar* verme," diye uyardım. Connor'ın cebimde duran aynasına dokundum.

James zaten hemen yanımda duruyordu. Melanie Patrick'e yaklaştı, kırmızı üniformalı muhafızları da birbirlerine yaklaşıp tılsım çocuğun ne yapacağını görmek için beklemeye koyuldular.

Krizalit ellerini esneterek uzatıp avuçlarını yukarı çevirdi. Savaş alanını hafif bir gümbürtü sarınca askerleri tökezletti ama ne zaman ki kar bacaklarının arasından ve vagonlardan çekilmeye başladı işte o anda insanlar bir anda durup etraflarına bakmaya başladılar. Birkaç tanesi bunu fırsat bilip kaçtı, bazıları içinde bulundukları dövüşü tamamladı ama çoğu öylece ayakta kalakaldı.

Birisi elini kaldırıp işaret etti. Beni.

Kar, nöbetçi istasyonlarını kaplayarak köprünün girişindeki bir duvara çekildi. Toplanarak yükseldi, yükseldi ta ki tepesi geçide ulaşana dek büyüdü. Sıkıştırılmış kar parçaları çıkıntılar yaparak gaz lambalarının ışığını yansıtıyordu. Beyaz ışık benim etrafımı sarana dek açısı değişti.

Şimdi herkes beni görüyordu.

"Aecor'un askerleri," diye seslendi tılsım çocuk, aşağıdaki aniden bir sessizlik olunca onun sesi anormal biçimde yüksek çıkmıştı. "Kraliçeniz..."

"Prenses..." diye tısladım.

"Prensesiniz burada. Size seslenmek istiyor."

Çıkıntıya doğru adım attım. Arkada duran Patrick ve Melanie kıpırdamamıştı, muhafızları da yanlarındaydı. Sırtımı Patrick'e dönmekten hiç hoşlanmamıştım ama Melanie'ye güvenmek zorundaydım. James benim yanıma çıktı, beraberce ısıldayan kardan oluşan dik yokuşa baktık, aşağıda duran binlerce adam vardı.

Farklı açılı kar düzlükleri sesimi yükseltiyordu. "Benim adım Wilhelmina Korte. Aecor halkına, Skyvale'deki durumumla ilgili gerçekleri söylemeye geldim. Kral Tobi-ah Pierce ne beni tutsak olarak tutuyordu ne de Aecor'u

almamı engelliyordu. Kimliğim açığa çıktığından bu yana son birkaç haftadır barışçıl görüşmeler yapıyorduk. Patrick Lien benim rızam olmadan Aecor'a dönmüştür. Bu direnişi benim rızam olmadan başlatmıştır."

Dondurucu rüzgâr beni savurarak nefesimi zorlayıp pelerinimi çekiştiriyordu ama tılsım çocuk uzanarak yerimde durmamı sağladı. James sağlam ve güçlü varlığıyla sıcaklığını yanımda hissediyordum.

"Kral Tobiah'nın kuzeni Yüzbaşı James Rayner yanımda, benimle birlikte. İttifakımızın ve Aecor ile Indigo Krallıklarının arasındaki sorunları çözmek için beraber çalışmamızın kanıtı olarak burada bulunuyor."

"Çok iyi," diye mırıldandı James.

İnsanlar aşağıda kıpırdanmaya başlamışlardı. Mırıltılar yükseliyordu ama söylenenleri anlamak mümkün değildi.

"Bu savaş derhal son bulmalı. Sandcliff Kalesi'ne gittiğimde..."

Geçidin diğer ucunda bir kapı çarptı. Balık Kartalları'ndan Ronald ve Oscar aralarında tuttukları kanlar içindeki Prens Colin'i sürükleyerek getiriyorlardı.

"Ah yüce azizler," diye inledi James.

Patrick, Gray kardeşlere daha yakına gelmeleri için el etti. Yüzünde tıpkı gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yapacağı zamanki sarsılmaz kararlılık ifadesi vardı, zerre kadar bir duygu okunmuyordu.

"Almaya geldiğim şeyi aldım." Sesini yükseltmeye, bana bakmaya bile gerek duymadı. "Bu pusu Indigo Krallığı'nı işgal etmek için değildi," dedi kılıcını çekerken. Ucunu Prens Colin'in boynuna dayadı ama kendinde

olmayan prens kımıldamadı. "Sadece Aecor'u geri almak istiyorum. Onu elimizden alan adamın, Terrell'in sonu elerimden oldu."

James yanımda kaskatı kesildi. Koluna dokundum. "Bir şey yapma."

"Yeni kral için planlarım bozulsa da mesaj verildi sanırım, Aecorlular toprakları için savaşacak." Prens Colin kımıldanmaya başlayınca Patrick kılıcı uzaklaştırdı. Onu kazara kesmeyecekti, planlı bir kesinlikle öldürecekti. "Artık Aecor *Derebeyi* elimde. Halkın vergilerini inanılmaz ölçüde artırdı, onları zorla tılsımlı topraklara gönderdi, hatta bir zamanlar Kortelerin evi olan Sandcliff Kalesi'nde yaşama saygısızlığı bile gösterdi. Ölümü Aecor'u bağımsızlığını kazanmaya bir adım daha yaklaştıracak."

"Hayır." Kılıcımı ve hançerimi çektim. "İndir silahını Patrick."

Gözlerime baktı, yüzünde bir zafer parıltısı vardı, "O emri nasıl uygulatacağını biliyorsun," dedi.

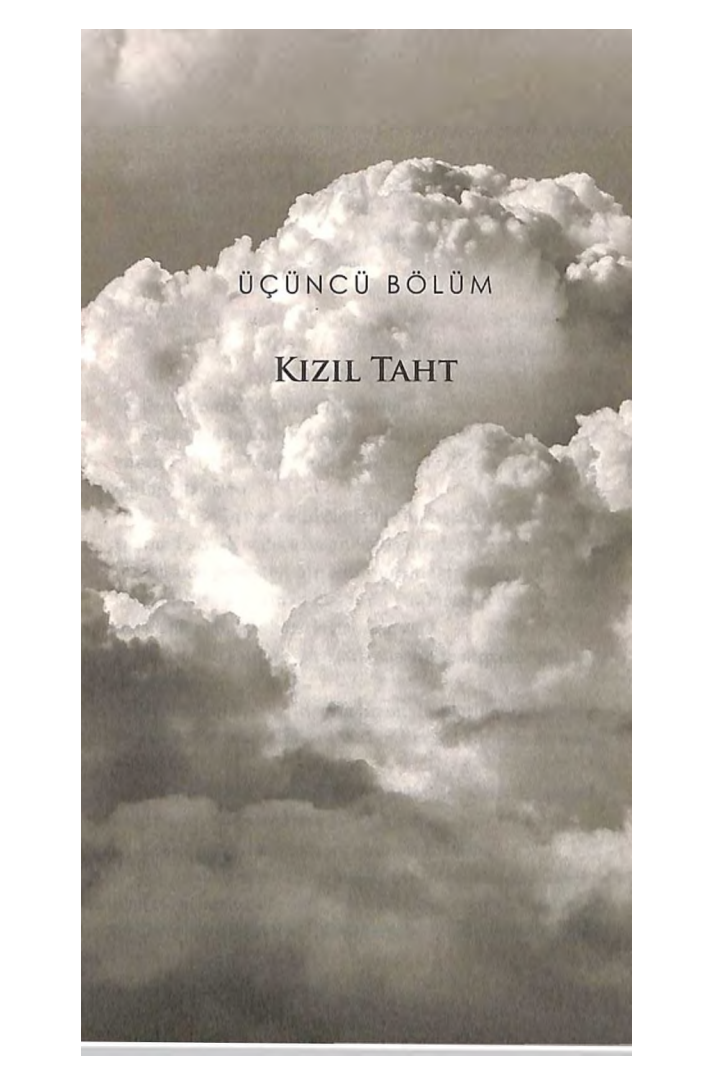
Prens Colin birkaç kez gözlerini kırıştıtırarak kendine geldi. Yüzünden kan damlarken etrafına bakarak alçak sesler küfürler savurdu. Yüzünü Patrick'ten bana doğru çevirince gözleri nefretle doldu.

Patrick Prens Colin'i öldürecekti. Tıpkı Terrell'i öldürdüğü gibi, James ve Tobiah'yı öldürmeye çalıştığı gibi. Tıpkı tılsım çocuğun Meredith'i öldürdüğü gibi.

Prens Colin'i benim için öldürecekti. Krallığım için.

Tobiah'nın sözleri aklıma geldi: "*Nasıl bir kraliçe olacaksın? Başkalarının senin adına adam öldürmesine izin veren bir kraliçe mi yoksa vicdanıyla örtüşen kararlar veren bir kraliçe mi?*"

“Madem öyle,” dedim tek nefeste. Kalbim daha da hızlı çarparken soğuk, gücümü kırıyordu ama kendimi sesimi planladığım gibi çıkarmaya zorladım. “Ben şu an burada kendimi Aecor Kraliçesi ilan ediyorum.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIZIL TAHT

YİRMİ ALTI

Sözlerimin etkisi çabuk hissedildi.

Arkamda büyük bir çığlık yükseldi. Hava binlerce insanın sesiyle titredi; bir kısmı karşı çıkarken çoğu zafer çığlığı atıyordu.

Prens Colin gözlerini öldürücü bakışlarla bana dikmişti ama Patrick sadece başını sallayarak yavaş ve temkinli bir şekilde prensten bir adım uzaklaştı ancak öncesinde kılıcını Prens Colin'in boynuna yaklaştırıp uzun ve ince bir kesik attı. Bir hatırlatıcı. Bir vaat.

Ardından kılıcını yere atıp ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Tutuklayın onu," dedim kırmızı ceketli muhafızlara.

Bir Patrick'le Melanie'ye bir bana bakarak tereddüt ettiler.

"Yapın," dedi Melanie. "Wilhelmina sizin kraliçeniz. Ona hesap veriyorsunuz Patrick'e değil."

Başka sorgulama olmaksızın itaat ettiler.

İki saat içinde atlı arabalardan biri yürüyen bir hapishaneye dönüştürüldü, her renkten muhafız Patrick'i gözlüyordu. Snowhaven Köprüsü'ndeki askerler eski görev

yerlerine gönderildi, tılsım çocuk benim gözetimim altında karı temizlemeye başladı; sele sebebiyet vermeden karın hepsini körfeze dökme konusunda ona güvenmiyordum.

"Prens Colin bunu affetmeyecek," dedi James onlarca Aecorlu muhafızın önünde beklediği araba doğru yürürken.

"Bunu onun hayatını kurtarmak için yaptım."

"O böyle görmeyecektir."

"Maalesef." İşleri daha iyi hale mi getirmiştin daha kötü hale mi? Bilmek imkânsızdı.

Gece ilerledikçe hava da iyice soğumuştı. Krizalit'in taşıdığı kar kuzeyde ve güneyde, aynı tılsımlı topraklar gibi kötü kokan ışıldayan duvarlar oluşturmıştı.

Bu çabasının ardından Krizalit biraz daha soluklaşmış, hareketleri ağırlaşmıştı ama iyi olup olmadığını sormadan kendimi tuttum. Doğruca dolabına gidecekti. En azından kaçması konusunda endişelenmek zorunda kalmazdım; ilgiye aç bir köpek yavrusu gibi sürekli dibimdeydi.

"Seni uyarmam gerekiyor." James sesini alçalttı. "Birkaç Aecorlu kendilerini senin kraliyet muhafızın olarak adlandırmış. Onları kabul de edebilirsin reddedebilirsin de, sana kalmış ama yakında bir karar vermen gerekiyor. Bazıları ileride birtakım iyilikler isteyecektir. Kimi seçtiğine dikkat etmelisin."

"Önemli değil. Hiçbirini istemiyorum. Zaten sen varsın."

"O zaman potansiyel müttefiklerini rencide etmiş olursun."

"Zedelenecek olan benim itibarım James."

"Ben de kendiminkini riske atmak istemiyorum." Kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtıp önümüzdeki arabayı gös-

terdi. "Sana Leydi Melanie eşlik edecek. Ben de arabanızın önünde seçeceğin Aecorlu askerlerle birlikte olacağım."

"Oscar ve Ronald."

"Lien'e Prens Colin'i getirenler mi?"

"Onlar Balık Kartalları. Felaket sırasında onun yanında yer almış olabilirler ama bana herhangi bir zarar gelmesine izin vermezler. Gray kardeşler yüksek derecede soylu doğmuş olabilirler ancak çok zekiler ve iyi silah kullanırlar." Durdum. "Ayrıca diğer Aecorluları tanımıyorum."

James anladığını gösterircesine başını salladı. "Pekâlâ o zaman."

"Kendilerini kraliyet koruması olarak adlandıranlar konusunda da, herhangi bir yemin kabul etmeden önce Melanie, Ronald ve Oscar ile konuşurum. Onlarla vakit geçirecek olursan senin de düşüncelerini bilmek isterim tabii."

"Elbette." Unutmazdı da. Bu James'in en iyi özelliklerinden biriydi; tam güvenilirlik. "Tılsım çocuğa gelince, onun dolabı sizinkinin yanındaki vagona taşındı."

Tılsım çocuk şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Hayır! Ben kraliçeme yakın olmak istiyorum."

"Sadece bir araba uzakta." Ona yukarıdan ters ters baktım ama yüz ifadem pek istediğim kadar tehditkâr olmamıştı, çok yorgundum. "Yeterince yakın, hem sabah seni görmeye geleceğim."

Çocuğun yüzündeki sertlik yumuşadı. "Bu akşam bana güvündünüz. Sizi gururlandırmak istedim."

Sesimi olabildiğince normal tutmaya ve kelimelerimi dikkatli seçmeye çalıştım. "Bu akşam iyi iş çıkardın."

Yaptıklarından da emirlerime uymandan da memnun kaldım."

Onun arabasına doğru giderken yüzü ışıldadı. Aynalar da kaldırılmıştı, daha doğrusu üzerlerine örtü serilmişti. Yerde duran bir cam parçası yüzünden tereddüt etti, ben de önüne geçtim.

"Haydi gir içeri."

Dolabına girerken gülümsedi. "Yine vınlamam gerekiyor mu?"

"Sana kalmış. Sadece uslu dur. Sabah görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum. İyi geceler kraliçem." Dolabın kapılarını kapatıp aynalardaki örtüleri indirirken hâlâ sırıtıyordu. Aynalar her açıdan dolabını yansıtarak kaçmasını olanaksız hale getirmişti.

Yine de tam olarak ne kadar güvenliydi acaba? Aynalardan kaçıyor. Ona zarar veriyormuş gibi davranıyordu. Ama tılsım sisi olarak gezerken aynaları parçalamıştı. Belki de şimdi bir oğlan çocuğu olduğundan yapamıyordu.

Peki geri kalan tılsım ne olacaktı?

"Wil?" James dirseğıme dokundu.

Gözlerimi kırpıştırıp bakmaya daldığım aynadan uzaklaştım. Yüzüm soğuk ve yorgunluktan kül gibi olmuştu, gözlerim kızarmıştı. "Affedersin," diye mırıldandım. "Yine şu aynaları düşünüyordum."

"Hepimiz düşünüyoruz."

Arabanın önündeki nöbetçiler de gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Duruşumu dikleştirip pelerinimi düzelttim. "Hiçbir sebeple dolabın kapısını açmayın ve onu kışkırtmayın."

Başka tek bir kelime etmeden araçtan çıktım, James hemen arkamdaydı.

“Onun işe yarar biri olabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu James. “İnsan olmayı öğrenebilir mi?”

“Meredith de böyle düşünüyordu. Ona ne yaptığını gördün. Onun içinde insan olmaya dair hiçbir şey yok.” James irkilince ses tonumu yumuşattım. “O sadece tılsım, büyü ve yıkımdan ibaret. Bir şeyleri düzeltmeye çalışırken yaptığım bir hata. Tobiah bana bazı sonuçları olmadan bir şeylere hayat veremeyeceğimi söyledi, haklıydı da.”

“Peki bir şeyleri sonuçları olmadan yok edebilir misin?” Arabama giderken James başını iki yana salladı. “Tobiah böyle söyledi çünkü o da hatalar yaptı. Sonra onları düşünmeden düzeltmeye çalıştı ve sonuçları asıl sorundan çok daha istenmeyen sonuçlar doğurdu.”

Kaşımın birini kaldırdım.

James omuz silkti. “Benim hikâyem olmadığı için anlatamam. Ama sana daha önce de ikinizin birbirinize çok benzediğini söylemiştim.”

Balık Kartalları dışında birinin beni böyle bir açıklama yapacak kadar iyi tanıması çok tuhaftı.

Oscar ile Ronald benim arabamın kapısında duruyorlardı, kırmızı ceketleri soğuk yüzünden iyice iliklenmişti. Siyah şapkaları koyu renk saçlarını gizliyordu.

“Bak, Wil geliyor,” dedi Oscar gülümseyerek.

“O Kraliçe Wil.” Ronald kardeşini dirseğiyle dürttü ama gülümsemedi. “Burada on kadar adam vardı. Onlara şimdilik toz olmalarını söyledik.”

“Teşekkür ederim.” Hemen onlara da James’e muhafızlarla ilgili verdiğim emirleri verdim. “Ayrıca birinizin

Patrick'i gözlemesini istiyorum. Ona sadık olan bir dolu insan olduğundan eminim, kaçmasını göze alamam. Suçlarından dolayı yargılanmalı."

"Ben giderim." Ronald hızlıca eğilerek Patrick'in vagonuna doğru yola koyuldu.

"Hâlâ Quinn ve Ezra konusunda kötü hissediyor," dedi Oscar sormamama rağmen. "Korkarım kendi suçu olduğunu düşünüyor."

O ikisinin ismi içime iğne gibi battı. "Onları göndermek Patrick'in suçuymuştu. Ronald elinden gelen her şeyi yaptı."

Oscar başını salladı. "Bu söylediklerini ona söyleyeceğim." Arabanın kapısını açtı, James'le ben içeri girdik. Lambalar çoktan yanmıştı, Melanie önceden tılsım çocuğun gardırobunun durduğu yerde duran küçük bir yatağın yanında ayakta duruyordu. James kapıyı arkamızdan kapatırken ona hızlıca bir selam verdi.

"Kimseye güvenmemeni görmek çok üzücü," dedi James.

"Onları kendimi bildim bileli tanıyorum." Patrick'i de kendimi bildim bileli tanıyordum.

James sandalyeye oturup Tobiah'yla iletişim kurmak için kullandığı mavi defteri çıkardı. "Bu akşam olanları rapor etmem gerek. Böylece resmi habere kendini hazırlamak için ona zaman kazandırır."

Prens Colin'in askerleri James'in mektubundan en az iki gün geride olacaktı hatta kar, seyahatlerini engelleyebilirdi.

"Uyarıya minnettar kalacağına şüphe yok." Pelerinimi çıkarıp kapının yanındaki askıya astım. Ellerimi kar ta-

neleriyle ıslanıp soğuyan yumuşak kumaşta gezdirdim. "Ona de ki..."

James bir mürekkep şişesi açıp bekledi.

Kılıcımı ve kılıfını çıkardım. Hançerlerimi. Tüm silahlarımı bir sandığa koyup doğruldum. "Ona başka seçeneğim olmadığını söyle. Onun otorite ve benim makamım ile ilgili söylediklerini unutmadığımı ama bir şey yapmam gerektiğini." Sonra sesimi yumuşattım. "Böyle bir ilan resmi sayılmaz. Söylendi diye onu gerçek kılmaz."

"Patrick için yeterince gerçekti," dedi Melanie. "Sonuçta ona istediğini verdin."

"İstediyinin hapse girmek olduğundan kuşkuluyum."

"İstediyi? Muhtemelen değil. Amaçladığı? Kesinlikle." Aracı yürüyerek geçip kollarımızı kenetledi. "Patrick'i tanıyorsun. Her şey ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış planların parçasıdır. Tutuklanması bunun neresinde yer alıyor bilmiyorum ama onun artık bir sorun olmadığını söyleyemem."

James defterinin ilk boş sayfasını açıp kalemini mürekkebe batırdı. "Onun planlarını bilmediğine emin misin?"

Melanie başını iki yana salladı. "Prens Colin'i esir olarak alıp avluda öldürmeyi istiyordu." Kolumu sıktı. "Olur da Prens Colin'in güçleri bizi yenseydi Aecor Şehri direnmeye hazırdı. Krala sadık tanınan kişiler... ayarlanmıştı."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Seni desteklemek için yeterince cesaretlendirilene kadar hapis tutuluyorlar demek."

"Onları derhal serbest bırakmalıyız." Yüce Azizler Patrick'in benim adıma yaptıkları ve yapmak istedikle-

ri... “Kendini hapse attırmakla eline geçeceğini de bekleyip görmek zorundayız. Prens Colin beni öldürmeye hazır görünüyor ve Tobiah’nın tepkisinin de pek olumlu olacağını sanmıyorum.”

“Ah Somurtkan Hazretleri’nin herhangi bir konuda mutlu olduğunu hayal edemiyorum.” Melanie çekilip yatağına oturdu. “Özür dilerim James. Onu sevdiğini biliyorum. Artık her nasıl oluyorsa.”

James alaycı bir ifadeyle sırtıp defterine eğildi. “Wilhelmına da seviyor onu.”

“Wil?” Melanie bir kaşını kaldırıp baktı ama şu an hiç bu konulara giremeyecektim.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. “Paige nerede?” O da Patrick’in tarafına geçen diğer bir Balık Kartalı’ydı. Şu ana kadar dördünden üçünü görmüştüm. “Yoksa o...”

“O iyi. Kalede bekliyor. Orayı alayın çoğu hâlâ Skyvale’deyken iki hafta kadar önce aldık.”

“Peki Aecor’da kalmak zorunda olan askerler?” Soruyu sormuştum ama cevabı tahmin edebiliyordum. Midem korku ve endişeyle gerildi.

“Öldüler. Ya da istedikleri askeri bilgiye sahip olanları tutsak ettiler. Tıpkı krala sadık olanlar gibi.” Melanie iç geçirip parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. “Zordu. Çirkin. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla ölüm gördüm. Ama Aecor Şehri’ni aldık ki bu da olabileceğini düşündüklerimin ötesindeydi.”

Aecor’u hayal etmeye çalıştım. Çocukluğumun geçtiği yerdeki anılarım zamanla bulanıklaşmış, Tek Gece Savaşı sırasında yanan şehri seyrederken onlar da kömür gibi yanmışlardı. Hayal meyal hatırlıyordum. Sykvale’i

bildiğim gibi değildi. Gözlerimi kapatınca siperli çatıları, batan güneşin ışığında parlayan aynaları, her yeri çevreleyen dağları görebiliyordum.

Ama Aecor Şehri'ni düşününce bomboş bir sayfa vardı sadece. Böyle bir kraliçeydim işte.

Yine de orası evimdi. Körfezin tam karşısındaydı.

Bir süre James'in kaleminin çıkardığı sesleri dinledik.

"Paige kendini epey epey kâhyalığa kaptırdı," dedi Melanie. "Patrick ona dönene kadar kaleyi hazır etmesini söylemişti. Burada olduğunuzu öğrenince çok panikleyecek."

"Daha önce de zor şartlarda yaşadık. Her şeyin olması gerekenden çok daha iyi olduğuna eminim." Örgümün ipini çekip çıkardım, parmaklarımı saçlarımın arasına sokup örgüyü parça parça çözmeye başladım. "Hem Prens Colin ve yanındakiler orada yaşıyordu, veliaht prens belli bir seviye lüks olmadan yaşayamazdı."

"Öyle. O..." Tereddüt etti, sonra da başını iki yana sallayarak söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti. "Konusmamız gereken çok konu var. Diğer Balık Kartalları hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum, nasıl oldu da Tobiah'nın korumasıyla yollara düştüğünü. Ve şu sanki kardeşin denebilecek çocuğu."

"Çok şey değişti. Bu da dahil." Saçına dokundum. "Ne oldu?"

Yüzü düştü. "Ah..."

"Böldüğüm için kusura bakmayın." James başını defterinden kaldırdı. "Ama sana birkaç soru sormam gerek Melanie." Bana döndü. "Belli ki Tobiah uyanık. Ben yazmaya çalıştıkça o da yazıp duruyor. Tebriklerini iletiyor."

“Öyle demek istememiştir.” Muhtemelen onun hiç bilmediğim yüzlerce planını mahvetmiştim.

“Bu nedir böyle?” Melanie defteri eline alıp evirip çevirdi. “İkiniz birden buraya mı yazıyorsunuz? Nasıl çalışıyor?”

“Büyü.” Defteri elinden zorla aldım. “Sonra açıklarım.”

Defteri James’e geri verirken sayfada yeni kelimeler belirdi, çoğu altı çizili, sonunda bir dolu soru işareti olan cümlelerdi.

“Teşekkürler.” James yeni bir sayfaya yazmaya başlarken Tobiah’ın soruları önceki sayfada belirtmeye devam ediyordu. “Pusunun amacından başlayalım. Patrick’in gücü işgal etmeye yetecek büyüklükte değil, gerçi Snowhaven Köprüsü’nü alıp kaç gündür elinizde tuttuğunuzu söyledin.”

Melanie kaşlarını kaldırarak göz ucuyla bana baktı.

“Tüm sorularını dürüstlikle cevapla.”

Başını tamam anlamında sallayıp James’e döndü. “Doğru. Patrick’in Indigo Krallığı’nı işgal etme gibi bir arzusu yoktu. Sadece Aecor’u istiyordu. Pusunun köprüünün Indigo tarafında olmasının iki sebebi var; Indigo Ordusu’na gerçekten bir güç olduğumuzu kanıtlamak ve onları Accor’dan uzak tutmak.”

“Anladım.” James’in kalemi kâğıt üzerinde gıcırdayıyordu. “Köprüyü aldınız. Nasıl?”

James ve Melanie konuşurken bölmenin arkasına geçip gece kıyafetlerimi giydim. Elbiseyi üstümden geçirir geçirmez çıktım ve James’in sandalyesini geri ittiğini gördüm.

“Bildiğim kadarıyla Indigo Krallığı’ndan ölenlerin lis-

tesini gönderdim," dedi bana. "Ölüler taşındığında ve arabalarla eve gönderildiğinde daha tam bir listemiz olacak."

"Tamam." Bir an için bunu bana neden söylediğini anlamadım ama sonra aynı şeyi Accorlular için yapmam gerektiğini fark ettim. Ölülerle ilgilenmek. Ailelerine söylemek. Cenazelerinin nasıl gönderileceğini halletmek.

Kraliçelerin kendi kendilerine hatırlamaları gereken şeyler.

"Ben bu akşam olanlarla ilgili verdiğim rapora ek olarak Tobiah olanları bir de senden duymak istiyor. Ayrıca Aecor Şehri'ndeki tutsaklarla ilgili planlarını, onları serbest bırakıp bırakmayacağını da bilmek istiyor. Şu an Prens Colin'le ne yapmayı düşündüğünü. Ve tılsım çocuk... Soruları göreceksin zaten. Cevaplamam gerekenleri daire içine aldım." James kalemi bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Melanie'yle telafî edeceğimiz çok şey vardı, dinlenmek bekleyecekti. James çıkar çıkmaz kalemimi mürekkebe batırıp yazdım.

Merhaba Tobiah. Bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi bilmen muhtemelen pek işe yaramayacak...

YİRMİ YEDİ

Sabah, söz verdiğim gibi tılsım çocuğu görmeye gittim, ardından James'e köprüyü geçeceğimizi haber ettim.

"Dışarısı güzel," dedim. Yalandı. Kış havası en az dün akşamki kadar soğuktan ama gökyüzü açık ve aydınlıktı.

"Tamam." Sesindeki bitkin hava onun da aynı benim gibi gece çok az uyuduğunu söylüyordu. "Mantıksız olduğunu düşündüğümü bildiğin müddetçe sorun yok."

"İtirazın not edildi."

Ferguson benim için eyerlenmişti, görünüşe bakılırsa kraliçeler kendi atlarının eyerini takmıyordu. James ve Balık Kartalları iki yanımda beni korurken ata bindim.

Gece rüzgârı Snowhaven Köprüsü'ndeki karları temizlemiş, aşağıda çağılayan gri suda beyaz parçalar bırakmıştı. İlk vagonlar önümüzde gürültüyle köprüde ilerlerken atların nalları çınıyor, martılar tiz sesleriyle uzun uzun çığlıklar atıyordu. Geçide ve köprü boyunca direklerin üstüne kuşlar tünemişti. Birkaç tanesi yemek bulmak üzere konvoyla dalmıştı.

Nihayet nöbetçi istasyonlarının arasından geçmiş Snowhaven Köprüsü'ne çıkmıştık. Savaşta beri ilk defa

Indigo Krallığı topraklarından çıkmıştım.

“İyi misin?” Melanie yanımda at sürüyordu, kaşlarını çatmıştı. Ronald ve Oscar arkamızda, onların arkasında da James sürüyordu; hepimizin yan yana gideceği kadar yer yoktu.

“Göğsüm sancıyor.” Melanie’ye baktım. “Kalbim öyle hızlı atıyor ki...”

Endişeli bakışı gülümsemeye döndü. “Biliyorum. Northland’i geçtiğimizde benimki de öyleydi. Hâlâ da öyle. Eve gidiyoruz Wilhelmina.”

Denizden gelen rüzgâr etrafımda şiddetle eserken yüzümü yükselen güneşe doğru kaldırdım. Ev. Sonunda.

“Çok heveslenme,” dedi Oscar. “Körfezi geçmek bütün günümüzü alacak.”

“Bütün gün mü?” Dehşet içinde ona baktım. “Snowhaven Köprüsü’nün o kadar uzun olduğunu hatırlamıyorum.” Önümde tek görebildiğim şey taştan ve çelikten düzgün bir çizgi, suyun üzerine saçılmış adalar ve göz alabildiğine suydü. Köprü’nün üzerinde hâlâ parıldayan buz parçaları vardı, böylece binicilerin nerelerde yavaşladıklarını, ne yöne gittikleri belli oluyordu.

“Bütün gün,” dedi Melanie.

“Benim merak ettiğim,” dedi Ronald muzipçe, “bu şeyin nasıl inşa edildiği. Okyanusun bugüne dek onu aşındırmaması inanılmaz.”

“Bu su asıl okyanus kadar tuzlu değil,” dedim. “Körfezi besleyen ırmaklardan sürekli tatlı su geliyor.”

“Köprüyü teşhirciler yapmış,” dedi Melanie arkasına bakarak. “Yüzyıllar önce teşhirciler, yani o zamanın radyanları körfezin dibinden destek için adalar yükseltmiş-

ler. Kuleleri deniz yatağına oturtmuşlar çelik iskeletin köprü ayakları arasında yılan gibi dolanmasını sağlamışlar. Taşları parçalanmaz, kabloları daha sıkı tutunacak hale getirmişler. Köprü tüm kasırgalar, savaşlar karşısında ayakta kalmış, senin benim hayal dahi edemeyeceğimiz işler. Bundan sonra yüzyıllar boyu da ayakta kalacak."

Bir kaşımı kaldırarak Melanie'ye baktım. "Köprüler hakkında kitap falan mı okudun?"

Bir kahkaha patlatıp başını eğdi. "Evet. Sandcliff Kalesi'ndeki kütüphanede birkaç tane vardı. Merak edersin diye söyleyeyim, aralarında en iyisi *Snowhaven Köprüsü: Aecor'un Modern Harikası*. Dört yüz yıl önce yazılmış, gerçekten de çok modern."

Adeta içim erimişti. Savaşın karmaşasında bile Melanie kitaplara ayıracak zaman bulmayı becermişti. Bunun hiçbir zaman değişmemesini ümit ediyordum.

"Teşhircilerin sağladığı avantajları düşününce dünyanın onlara düşman olması inanılmaz bir şey." Oscar bana doğru başını salladı. "Seni dinleyelim."

"Tılsım çocuğu gördün. Tılsımlı toprakları da biliyorsun." Çenem kasıldı. "Herhangine birine olduğu gibi teşhircilere yapılanlardan da nefret ediyorum ama dünyanın neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Korku yüzünden."

"Korku yüzyıllar boyunca sürdürülen baskı ve istismarın bahanesi olamaz," dedi Oscar.

"Hayır. Ama korkuyu anlayabiliyorum." Uzanıp Ferguson'ın yelesini ve boynunu okşadım. "Tılsımın her şeyi nasıl büküğünü, dünyayı nasıl öldürüp *değiştirdiğini*

gördüğümde kendi büyümden korktum. Tılsıma hayvanları mutasyona uğratmasını ya da ağaçlara diş vermesini söylememiştim ama kendimi sorumlu hissettim. Kendi gücümü bir daha asla kullanmak istemedim.”

Ama kullanmıştım. Hatta hemen sonrasında. O zaman beri de onlarca defa.

“İyi de...”

Başımı iki yana salladım. “Şu an tılsım ve büyüden bahsetmek istemiyorum. Eve gidiyorum. Tek düşünmek istediğim konu bu.”

“O zaman bu konuyu daha çok uzun süre düşüneceksiniz demek prenses.” Prens Colin’in sesi hemen arkamızdan geldi. Herkes dönüp ona baktı. “Aecor’a ancak akşama ulaşacağız.”

“Evet duydum.” Prens Colin yanıma gelirken Ferguson’ı dürterek yana çektim. “Doğru hitap şekliniz artık *Majesteleri* olmalı, hanı bir kraliçeye nasıl hitap edileceğini unuttuysanız diye hatırlatayım dedim.”

“Ben de sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum.” Dün gece ölümden döndüğü düşünülürse beklenenden daha iyi görünüyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı ama hiç olmadığı kadar tertemiz giyinmişti, çenesi havadaydı. Patrick’in bıraktığı yara temizlenmiş, dikiş atılmıştı. “Dün akşam ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz yok değil mi?”

“Bana biraz itibar edin Prens Colin.” Sesimin sakin çıkması için kendimi zorladım ama omuzların ve boynum kasılmaktan düğüm düğüm olmuştu. “Savaşı durdurmak ve hayat kurtarmak için gerekli olan neyse onu yaptım.”

“Aecorlu insanlara onların kraliçesi olduğunuzu söylediniz. Yaklaşık on yıldır kurmaya çalıştığımız derebeyi

otoritemi sarstınız. Düşünmeden hareket edi..."

Elimi kaldırdım. "Patrick zaten otoritenizi yıkmıştı." Boğazım daralarak sesimi çatallaştırıyordu. "Siz Skyvale'deyken Aecor'da bir devrim başlattı. Bu seyahatte size katılmasaydım Kızıl Milisler askerlerinizi alt etmişti. Sandcliff Kalesi'nin avlusuna götürülüp infaz edilecektiniz. Birlikleriniz Aecor Şehri'ne varmayı başarsaydı bile döndüğünüzde tüm şehir savaşıyordu ve kazanacaktı."

"Hayır. Kazanamazlardı. Aecor Bölgesi benim askerlerimle dolu." Prens Colin parmağını bana doğrulttu. "Sizin yüzünüzden oldu. Onun isteklerine boyun eğip kendinizi kraliçe ilan ettiniz. Belki de tüm niyetiniz buydu."

Sesimi sakın ve alçak tuttum. "Hayatınızı kurtardım."

Veliaht Prens uzun ve tehditkâr bir ifadeyle gözlerini bana dikti. Ama yatak odamdaki ve geçen gün arabamdakinin aksine bu bakışı yapışkan bir dokunuş ya da elleriyle taciz ediyormuş hissi yaratmamıştı. Bu... daha güçlüydü. Daha ölümcül. Boğazıma sarılmış bir el gibi mesela.

"Öyle görünüyor ki," dedi James, "hayatınızı Kraliçe Wilhelmina'ya borçlusunuz."

Prens Colin'in yüzü allak bullak oldu. "Öyle görünüyor." Gözlerini nihayet benden çekip James'e yöneltti. "Wilhelmina'nın dün gece yaptığının bir hainin peşine düşmüş köylüleri yatıştırmış olabileceğini ama yasal olmadığını unutmasanız iyi edersiniz Yüzbaşı Rayner. Kendisi hâlâ Indigo Krallığı'nın gözetiminde ve Aecor Bölgesi hâlâ Indigo Krallığı'na bağlı. Bana ait."

"Çok uzun sürmeyecek," diye fısıldadım. "Onlar benim halkım. Her zaman öyleydiler."

"Ah akşama güzel bir gösteri yapacağız." Gözleri yeni-

den bana döndü. “Şehre girdiğimizde tek kişiymişiz gibi olacak. Birleşmiş bir cephe. Derebeyi ve Kraliçe. Aecor'un iyiliğini derinden önemseyen iki hükümdar.”

“Size saldıracaklarından korkuyorsunuz.”

“Siz benim yanımdayken herhangi bir başkaldırıdan korkmama gerek yok.” Gülümsemesi kının çıkan bir kılıç gibiydi.

Parmaklarım dizginlerin etrafında bembeyaz kesildi. “Köprüden atla ve öl Colin.”

Bir kahkaha atıp bir düzine lacivert üniformalı asker eşliğinde atıyla devam edip öne geçti.

“Ondan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Melanie yeniden yanımdaki yerini alırken.

“Etmeyen biri var mı bilmiyorum.” Omuzlarını döndürüp duruşunu yeniden ayarladı. “Ama iyi haberler de var; önden atlılar gönderildi. Akşama hepimizi yemek ve banyo bekliyor.”

“Sandcliff Kalesi Skyvale Sarayı'yla aynı modern şartlarla yenilenmiş,” diye ekledi Ronald. “Görünüşe bakılırsa Prens Colin girebileceği her odaya gaz lambası konup sadece kraliyet kanadına değil *tüm* mutfak ve banyolara su tesisatı kurulana dek orada yaşamayı kabul etmemiş.”

Eyerimin üzerinde döndüm. “O kale yedi yüz yıllık, nasıl böyle kırıp dökebilmiş?”

Oğlanlar kafalarını iki yana salladılar. “Bu ona aynı şeyi ifade etmiyor,” dedi Oscar. “Ama düşündüğün kadar kötü görünmüyor.”

Skyvale Sarayı sadece iki yüz yıllıktı, büyü yasaklandığında ciddi oranda modern hale getirilmişti. Prens Colin'in sırf doğum yeri ve makamı yüzünden yüzlerce

diğer küçük rahatlık gibi her daim gaz lambası, sürekli akan sıcak su olması gibi lüksleri olmuştı. Ne yetimhane görmüştü ne dağlarda yıkık dökük köhne bir kale. Hiç gerçekten aç kalmamıştı.

Bu ayrıcalığı benim atalarımın kalma yuvama olan davranışlarını haklı çıkarmazdı.

"Işıkları ve boruları sökecek misiniz?" diye sordu Melanie.

"Onu halletmiştik zaten, daha önemli sorunlarımız var."

"Patrick'e ne olacağı gibi." Sesi martıların cıgılgıyla araçların teker uğultusu arasında neredeyse kayboluyordu. "Peki, arkanda küçük bir Indigo Krallığı ordusu varken Aecor'a döndüğünde ne olacak?"

"Bir yolunu bulurum."

Sonsuz uzunluktaki köprü üzerinde seyahat ederken

Indigo Krallığı'nın dışında olma güzelliği sancılı bir beklentiye, rüzgârla birlikte melankolik bir şarkıya dönüşmüştü.

Körfezin karlı dalgalarının içine doğru giren art arda çelik kuleler sıralanıyordu. Öğlen vakti yemeklerimizi atlarımızın üstünde yedik. Ben Melanie'nin Sandcliff Kalesi'nin kütüphanesindeki kitaplardan öğrendiği hikâyeleri dinliyordum, oğlanlar savaşın nasıl geçtiğini, bazı insanların geri dönmem ve Patrick'in hapse girmesiyle ilgili ne düşüneceğini tartışıyorlardı.

Melanie Snowhaven Adası'nı gösterdi, adanın çevresinde çam ağaçları ve su kuşlarıyla dolu başka adalar kümelenmişti. Köprünün ayaklarından biri adanın güney ucundaydı, bir süre sonra konvoy görüşümü engelledi, artık tek görebildiğim dalgalardı.

Sonunda güneş arkamıza alçalırken ufukta soluk kara parçaları ve güneydeki kulelerin belli belirsiz şekillerini görmeye başlamıştım. Anavatanım ufukta gitgide büyüyüp de salezler daha belirgin, daha gerçek olmaya başladıkça kalbim de deliler gibi çarpıyordu. Bir deniz fenerinin ışığı yanıp sönüyordu ve nihayet köprü'nün sonu görünmüştü. Aecor tarafında tıpkı Indigo Krallığı tarafındaki gibi bir çift nöbetçi duruyordu.

Koşması için Ferguson'ı tekmeledim, atlıların arasından sağlı sollu geçerken James'in hızlanarak arkamdan geldiğini hayal meyal fark ettim. Birkaç insan yavaşlamam ya da dikkatli olmam için bağırdı ama önümdeki insanlar geldiğimi fark ettiğinde yolumdan çekiliyorlardı.

Ben bir şey yapmadan Ferguson nalları köprüde cınlaya cınlaya dötrnala koşmaya başladı. Martılar bağırişiyor, dalgalar kıyıya çarpıyordu. Rüzgâr kıyafetlerimi dalgalandırıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Çok yaklaşmıştım. Çok.

"Wil!" Arkamdan James'in sesi geldi. "Bu kadar hızlı gitmen güvenli değil!"

Umurumda değildi. Ferguson'ın da değildi.

"Eve gelmek üzereyiz," diye fısıldadım. Konvoyun başına varana dek peş peşe arabaları geçtik. Ferguson'ın buz parçalarında kayan nallarını hissedebiliyordum ama koşmaya devam ediyordu. Derken köprüyü bitirdik.

Toprağa geçtik.

Dizginlerini çektim, soğuk havada burnundan beyaz bulutlar çıkararak yavaşladı. Attan inerken kalbim adeta kulaklarımda atıyor, bacaklarım olanlara inanamayarak adrenalinle titriyordu.

James bana yetişip atından aşağı sıçradı. "Wil aklını mı kaçırdın?" Omuzlarımı tuttu. "Köprüden kayıp gidebilirdin!"

Kahkaha attım, yüksek sesli ve sersemlemiş bir kahkaha, sonra da kollarımı ona doladım. Gözlerim soğuktan, rüzgârdan ve delicesine mutluluktan dolu dolu olmuştu. "Evdeyim James. Sonunda evimdeyim."

YİRMİ SEKİZ

Konvoy dönemeçli burna çıkar çıkmaz çanlar çalmaya başladı.

Aecor Şehri, balıkçı teknelerinin limanına demirlediği Kızıl Körfez'e bakan bir falez kenarına kurulmuştu. Batan güneşin ışıkları altında kayalıkların yüzeyi altın gibi parlıyor, çatlak ve girintiler gölgede kalarak tünemiş kartallar ve martılarla birlikte kanat çırpıyordu. Balık Kartalları çalı çırpıdan yuvalarında çökmüş, vagon tipi atlı arabalar eski demiryolu raylarından ayrılıp da ikinci tekerlekleri inerken yaklaşan gürültüyü seyrediyorlardı.

Evdeydim.

Beni savaştan önce barış eve getirmişti.

Taştan oyulmuş çelikle güçlendirilmiş ana şehir kapılarına giderken göğsüm bu düşünceyle kabardı. Sert okyanus dalgalarıyla çevrelenmiş balık kartalı mührü batan güneşte ısıldıyordu. Surlarından kızıl flamaların sarktığı devasa kuleler mora dönen gökyüzünü delip geçiyordu. Trampetler çalarken kapılar gıcırdayarak açıldı.

Ev, ev, ev: bu kelime beynimde ikinci bir kalp gibi atı-

yor, dikkatimi dağıtıyordu. Göz ucuyla arkamdan gelen James'e baktım.

"İnsanlar denizi geçip buraya geldiğinde Aecor dümdüzmüş. Kıyı ovaları ve bataklıkları olan benzer yerler gibi sele maruz kalmış. Ama insanlar denizi seviyorlarmış ve ayrılmaya gönülleri razı değilmiş, durum böyle olunca radyanlar şehri kurabilmek için bir plato yükseltmişler. Sandcliff Kalesi onun altındaki topraklardan oyulmuş. Bu topraklardan yapıldı, bu topraklardaki büyüden, bu toprakların insanları için yapıldı. Bu kale dokuz nesil boyunca atalarımın elinde kaldı."

Prens Colin'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Sonunda ana kapılar tamamen açıldığında ana kale binasına doğru yokuş yukarı giden Kale Caddesi görüldü.

İnsanlar yolun kenarında kalabalık olmuş, bir kısmı küçük çocuklarını omuzlarına almışken diğerleri de binalara, heykellere ya da artık iyi görebilecekleri herhangi bir yere tırmanmışlardı. Sokaklarda olmayanlar pencere ve balkonlarından sarkmış bakıyorlardı. Sesleri tüm şehri inletiyordu.

En saygın ve tanınmış dükkânlar Kale Caddesi'nde bulunurdu. Gelen ziyaretçileri etkileyip onların akıllarını çelmeye çalışırdı. Şimdi bile tüm şehir sokaklara aktığından tüccarlar baharat kokulu yemek paketlerini, süs eşyalarını, kumaş parçalarını havada sallıyorlardı. Siyah üniformalı polisler insanların arasında dolaşıyorlardı ama kimsenin onlara aldırış ettiği yoktu.

Adımın haykırılmasıyla kalbim küt küt atmaya başladı; Wilhelmina, Wil-hel-mi-na. Bu bağırışlar sersemleterek başımı döndürmüştü yanımda kaskatı duran Prens

Colin'in kasveti bile kalbimde fokurdayan kuvvetli gururu azaltmazdı.

Melanie arkamda kahkahalar atarak adımı söyleyen korroya katıldı. Gray kardeşler de aynı şekilde bağırıyorlardı.

Muhafızlarımız insanları geri tutarken yolu çıktık. Akşam çökerken insanların ısıkları, alkışları kulağımda gök gürültüsü gibi gürliyordu.

Kale yolunu yarılamışken kalabalık birden hareket etmeye başladı.

Yavaş yavaş yaklaşmaya başladılar. Kapıdaki insanlar bizi -beni- görmek isterlerken arada yumruklarını kaldırmış bir grup gördüm, başka bir grup ellerinde Indigo Fahişesi, Hain Kraliçe yazan pankartlarla beni işaret ediyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Prens Colin muhafızlara. "Ne yapıyorsunuz?"

Birden Ronald ve Oscar yanıma gelerek atlarını atıma iyice yaklaştırdılar, dizlerimiz dokunuyordu.

"Seni tünellere götüreceğiz," dedi Roland. "Daha güvenli olur."

"Hayır!" Suç dolu geçmişim ne olursa olsun ailemin kalesine bir hırsız gibi girmeyecektim.

"Wil, güvenli değil." James atını bizim atların önüne sürdü, bir eli kılıcındaydı. "Bak gitgide kötüleşiyor."

İnsanlar sokaklara dökülmüştü. Polis onları kuşatmıştı ama çoğunu görmezden geliyordu.

Zorla kalabalığın önüne geçmeye çalışan insanlarla birlikte yuhalamalar artıyordu. Bazılarının elinde sopalar ya da kalaslar vardı. Havada küçük metal bir nesne uçarak önüme geldi: Bir zincir.

Melanie nefesini tuttu.

"Tünellere gidemeyiz zaten," dedim. Kalabalık öyle kalın bir duvar oluşturmuştu ki geçmek imkânsızdı. İnsanlar yukarıdan bağırarak üzere sokakların kenarında yan yana dizili binalara çıkmışlardı.

Bir kişi kendini aşağıya attı ama düşüşü kısa sürdü, üç protestocuyu da yanında götürerek devrildi. Atlayan kişi ve kurbanları ezilip geçilerek boşlukları hemen dolduruldu.

"Yüce Azizler," dedim nefes nefese. Aniden yükselen adrenalinle nabzım çılgın gibi atıyordu.

"En azından başını indir." Ronald elini sırtıma bastırarak beni Ferguson'un boynuna doğru itti. Sert yeleler yüzümü gıdıkladı. Ne kadar kuvvetli dirensem de Ronald kalkmama izin vermeyecekti. Ağırlığını üstüme vermiş, başımı çevirmeye kalktığımda kardeşinin yardımını istemişti. Şimdi Oscar da elini tüm gücüyle sırtıma bastırıyordu.

Her yerden Prens Colin'in başını, Indigo Ordusu'nun teslim olmasını isteyen ahenksiz sesler yükseliyordu. Binlerce insanın sesi havada yankılanıyordu, iki erkek kardeşin elleri beni aşağıda tutarken etrafa bakamıyordum bile. Görebildiğim tek şey Ferguson'la Ronald'ın atının arasından gördüğüm yoldu. Yolun taş döşemeleri üstüne toprak, metal parçaları ve moloz parçaları saçılmıştı. Yere kızıl-kahve renkte bir şey sıçrayıp parıldadı, nefes alabildiğim küçük boşluk kan kokusuyla doldu.

Bağrıışmalar kükrete gibi uğulduyordu. Grubumuz itekleniyordu. Ronald'ın eli Oscar'ın elinden kaydı.

Kendimi kaldırdığımda etrafımızı insan bedeninden

bir duvar gibi çeviren Indigo Krallığı ve Aecor askerlerini gördüm. Ön saftakiler sokakta ilerleyen göstericileri dağıtmak için bir kama düzeni oluşturdu. Aydınlık olmayan ortamda birkaç kere parlayan metaller gördüm, kılıçlar çekilmişti.

Sesler inanılmaz bir biçimde sokağı zangırdatıyordu. Tahta parçaları, bayatlamış yiyecekler, taş toprak parçaları havada uçuşuyordu. Çatılarda ve balkonlarda kadınlar, erkekler arbalet ve hançerlerini çekmişlerdi.

Bizi öldürmek istiyorlardı.

Gray kardeşler bana daha da sokulurlarken Ronald çılgılık attı. Kolunun birine ok girmişti.

“Yo, hayır.” Bunlar olmuyordu. Burada değil. Evde değil. Bu bir kutlama olmalıydı.

“Wil! Eğil!” Melanie Ferguson'a atlamak üzere gibi duruyordu. Kendi fazla yukarı kaldırırsa yaralanabilirdi. Tam eğiliyordum ki konvoyda kulakları sağır edici bir patlama oldu.

“*Wilhelmina.*”

Ses, şehirdeki diğer tüm sesleri bastırarak arkamızdan geliyordu.

Tılsım çocuk. Krizalit.

Ardından çılgınlık başladı. İlk başta bir iki kişi. Sonra daha fazlası. Kaçıp kurtulmaya çalışan insanların çılgılığı. Tılsım kraliçesi öfkelenmişti...

Balık Kartalları yüzlerinde sorularla etrafa bakıyorlardı.

“Kalkmam gerek,” diye bağırdım ama kimse dinlemedi. Beni korumaya odaklanmışlardı.

Göğsümde bir panik kabardı, uzaklaştırmaya çalıştık-

ça daha da sert sıkıyordu. Tılsım çocuk nasıl kaçmıştı? Aynaları kırmadıysa geriye aklıma tek bir şey geliyordu o da dolabın arkasını ve arabanın yan tarafını kırmasıydı. Bir tek oralarda ayna yoktu.

"Wilhelmina!" Sesi daha da yaklaşmıştı ama henüz konvoyun ortasında idi. Aramızda bir dolu insan vardı. Onları öldürecekti. Hiç düşünmeden. Pişmanlık duymadan. Onları öldürüp beni de onların ölümünün ağır yüküyle öylece bırakacaktı.

"Durun!" diye çılgık attım. "Herkes dursun!" Oğlanlardan uzaklaşarak ayağımı atların arasından kurtarmaya çalıştım. "Bırakın kalkayım!"

Dinlemeyeceklerdi. Koluna ok saplanmış Ronald bile yaralanmamam için beni aşağıda tutmaya çalışıyordu.

"Kalkmam gerek!" diye haykırdım. "Geliyor. Bana yaklaşan herkesi öldürecek."

James anlardı. Bana yardım ederdi. Ama onu hiçbir yerde göremiyordum.

Caddede bir patlama daha oldu, öfkeli çılgınlık korku dolu haykırıışlara dönüşmüştü. Atların bazıları ürkmüştü ama topluluk öyle kolay dağılmayacaktı. Nispeten yüksek binaların tepesindeki birinden oklar geliyordu, muhafızlara nişan alınmıştı. Birkaç tanesi düşüp isyancıların izdihamına yer açmıştı.

"Bırakın kalkayım!" Oğlanlardan ve neler olduğuna bakmak için başını arkaya çeviren Melanie'den kendimi kurtardım.

Bir anda kendimi ayaklarımın üstünde buldum, caddede yavaşça yürüyen atların arasında itilip kakılıyordum. Çizmeler, dizler isabet ediyordu ama kendimi atların ara-

sından, muhafızların korumasından çekip sıyrıldım.

"Krizalit!" Kalabalığın arasında onu göremiyordum ama yakınlaşmış olmalıydı.

Biri beni kolumdan yakaladı. Dirseğimle vurup arkamı döndüm, bir adam kanayan burnunu tutuyordu. "O burada!" diye bağırdı ama sesi boğuk ve tuhaf çıkıyordu. "Kraliçe burada!"

Saniyeler içinde insanlar etrafımı sardı. Eller üzerime uzandı. Dokundu. Kollarımı, ayak bileklerimi yakaladılar.

"Ona zarar vermeyin!" diye seslendi biri. "O oğlan ona zarar vermeyin dedi."

Biri saçımdan yakaladı.

Kılıcımı çıkarıp onlarla dövüşebilirdim ama nereye varacaktı? Kendi halkımı mı öldürecektim? Krizalit'ten korumaya çalıştığım insanları mı?

Konvoyun önünden Melanie adımı haykırdı. James de. Ama kalabalıkta onları göremiyordum. Biri bir taş alıp enseme indirdi.

Haçerlerimin yarısı kılıflarından çıkmıştı, taşla vuran adam kaçarken ulaşabileceğim tek silah onlardı.

"Kraliçem." Krizalit adamın durduğu yere geçmiş beni yakalayan insanları etrafa fırlatmıştı. Kalabalık nihayet aralarına katılan kişiyi -şeyi- fark ederek geriye çekildi.

"Tılsım!" Çığlıklar yeniden başlamıştı ama insanlar kaçabileceği bir yer yoktu.

"Seni almaya geliyordum," dedim Krizalit'e.

Diz çöküp elini uzattı. "Ben sizi güvenli bir yere götüreceğim."

Beni taşıyarak mı? Yoksa...

Krizalit başımı yana eğip omuzlarını dikleştirdi. “Sizin için gitgide daha da huzursuzlanıyorlar kraliçem.”

Kalbim kulaklarımda zonklayarak tılsım çocuğun elini tutup dizini bir basamak olarak kullandım ve omuzlarına çıktım. Önüme döndüğümde elbisemin eteği onu engellemeyecek şekilde başının arkasında duruyordu. Ayağa kalktı, bir eliyle ayak bileğimi tutarak dengede durmamı sağladı.

Kalabalığın üzerinde yükselirken pelerinim dalgalandı. İnsanlar şaşkınlıkla geri çekildi. Beni işaret ederlerken panik yatışmaya başladı.

“Bir şey söyleyin,” diye önerdi Krizalit. “Onların kraliçesisiniz, bu ânı, bu zafer dolu dönüşünüzü asla unutmayacaklar.”

Melanie, James ve Gray kardeşler öndelerdi. Prens Colin ve korumalarından bir iz yoktu ama prensin bu çılgınlıktan nasibini almaması mümkün değildi.

Ve her şeyin üzerinde, kararan gökyüzünün önünde Sandcliff Kalesi yükseliyordu. İçeride yanan ışıklarla nokta nokta görünen pencereler yıldızlara benziyordu. Rüzgâr kesildiğinden kızıl flamalar hareketsizce duruyordu.

Son sesler de susunca, “Son zamanlarda çok şey değişti,” diye seslendim, herkes durmuş diyeceklerime kulak kesilmişti. “Çok fazla ölüm ve yıkım oldu. Bu şehrin kontrolünü ele geçirmek için çok savaş oldu.

On yıl kadar önce Aecor’u annem ve babam yönetiyordu. Bazılarınız hatırlar. Bazılarınızın yaşıysa bunun için çok küçük.” Gözlerimi başını kaldırmış bana bakan insan denizinde gezdirdim. Kadınlarda, erkeklerde. Yaşlılarda, gençlerde. Öfkeli ve korkmuş yüzlerde. “Neredeyse on yıl-

dır yabancı bir kralın ve kendine buranın derebeyi diyen bir adamın hükmündesiniz. Neredeyse on yıldır yüksek vergilere, tılsımlı topraklara gönderilmeye ve daha nice-lerine mahkûm edildiniz.

Sonra Patrick Lien döndü ve size Indigo Krallığı'nda tutsak edildiğimi söyledi. Savaş oldu. Bir kez daha yönetim değişti. Bilinmezliğin getirdiği korku baş gösterdi. Ama size korkmamanızı söylemek için buradayım. Çünkü ben, kızıl tahtın gerçek vârisi Wilhelmina Korte Aecor'a döndüm.

Indigo Krallığı'nda tutsak değildim, Aecor'u yönetmek üzere dönmemle ilgili müzakereler yapmak üzere orada kalan bir onur konuğuydum."

Biri bağırıyordu. Diğerleri daha iyi duyabilmek için öne doğru yürüdü. Krizalit'in bileğimde duran eli kasılırken kaleye doğru yürümeye başladı.

"Prens Colin'in yanında döndüğüm için verdiğiniz tepkiden ötürü sizi suçlamıyorum. Ama şunu bilin; sizin kraliçeniz *benim*. Ben sizi koruyup gözeteceğim. Buraya Indigo Krallığı'nın temsilcileriyle geldim, arkadaşlarımla, danışmanlarla. Ancak Aecor artık Indigo Krallığı idaresinde olmayacak. Bir daha size söylediği korkutucu şeylerin doğru olup olmadığını, o dehşet verici şeylerin sizi nasıl etkileyeceğini merak ederek Patrick Lien hükümdarlığında da olmayacaksınız.

"Daha bu sabah bir tiran tarafından yönetiliyordunuz. Ama bu akşam meşru kraliçeniz döndü ve size söz veriyorum, sizi koruyacağım."

Kalabalıkta hafıftan bir tezahürat yükselirken Krizalit'le ben konvoyun önüne ulaşmıştık. Melanie ve James

atlarından inerek benim için yol açtılar ama gerek yoktu. Kimse tılsım çocuğa fazla yaklaşmak istemiyordu. Tehdit ortadan kalkmıştı, şimdilik.

Biraz sonra tezahüratlar yeniden başladı.

“Wilhelmina. Wilhelmina. Wil-hel-mi-na.”

Omzumun üzerinden baktım. Engin bir insan seli bana bakıyordu, kiminin gözünde yaşlar parıldıyordu.

İç surların kapısına ilerlediğimizde nihayet kale, gökyüzünü engelleyerek önümde yükseliyordu.

Melanie ile James tılsım çocuğun omuzlarından inme yardım ettiler, hep beraber vahşi, bakımsız bahçeleri, sakın sessiz çeşmeleri olan geniş avludan geçip ana kapılara giden zarif ama yıkık dökük basamaklardan çıktık.

Tek Gece Savaşı'ndan sonra ilk defa Sandcliff Kalesi'ne adım atarken ismim gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Kapılar arkamdan kapanınca tezahüratlar boğuklaştı. Gray kardeşler hemen yakındaki bir oturağa oturdular, yanlarında Paige duruyordu. Sade, herhangi bir makam belli etmeyen akıllıca bir elbise giymişti; düşes olmalıymış.

“Ronald,” dedi Melanie, “o oku kolundan çıkarttır.”

“Cordelia geliyor. Doktorumuz.” Paige başını kaldırıp umut dolu bir ifadeyle bana baktı, ama onunla selamlaşmak biraz beklemek zorundaydı.

Tılsım çocuğa döndüm. “Kaç kişiyi öldürdün?”

“Kimseye zarar vermedim.” Krizalit başını yana eğdi.

“Benden böyle istediğiniz için çok dikkatli davrandım.”

İçim rahatlamıştı. “Çok iyi.”

“Bu akşamki gösteri son gösteri olmayacak.” Patrick hücresinde elleri arkasından bağlı bir şekilde ayakta duru-

yordu. Omuzları dik, ayakları kalçası genişliğinde aralıktı. Gözlerini benim göz seviyemde tutuyordu. “Yeniden ayaklanacaklar, ta ki sen Colin’le ilgili bir şeylere yapana kadar.”

Ayaklanma Patrick’in işiydi. Hiç şüphesiz. Onun istediği şekilde -generalim ve geleceğin kralı olarak yanımda yer alarak- dönmediğimiz için bize verilen bir cezaydı.

James Patrick’i susturacakmış gibi öne yürüdü ama elimi kaldırdım.

“Belki.” Sesimi alçaltıp parmaklıklara baktım. “Ama sen göremeyeceksin.”

Taş kesilmişti, gazyağı lambasının titreyen ışığı yüzünde dolaşarak yarasını vurguluyordu. “Colin’i Indigo Krallığı’na geri göndersen bile insanlar mutlu olmayacaklar. Her bir Indigo Krallığı askeri gidene kadar mutlu olmayacaklar. Sen Sadıklar’ın her birini infaz ya da sınır dışı edene kadar olmayacaklar.”

“Indigo Krallığı’ndan arkadaşlarım düzeni sağlamaya yardımcı olmak için buradalar. Kendimi kraliçe ilan etmeme yardımcı olacaklar.” Belki yalandı. Arkadaşım diyebileceğim tek kişi James idi, o da Tobiah ne derse onu yapardı.

“İnsanlar kandırmacanı anlayacaklar.” Patrick öne doğru temkinli bir adım attı, yüzü parmaklıkların yarattığı gölgelerden birine geldi. “Gücün olduğunu zannedebilirsin. Hâkimiyetin. Ama yakında bunların hepsinin birer yanılsama olduğunu anlayacaksın. Gerçek güç gerekli olanı yapma isteğinden gelir. Sende de bu yok. Şimdiye kadar olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak. Ama buna ihtiyacın olduğunda Tek Gece Savaşı’nın yıldönümünden

önce beni bu parmaklıklardan çıkaracaksın ve Aecor'u birlikte alacağız."

"Şimdiye kadar olmadı," dedim. "Hiçbir zaman da olmayacak." Arkamı dönüp sırtım dik, çenem yukarıda bir şekilde koridorda yürüdüm. Mağrur bir ifadeyle. Tıpkı bir kraliçe gibi.

James yanımdaydı. "Hapishane onun için fazla iyi, bütün o yaptıklarından sonra."

"Biliyorum." Geçtiğimiz hücreler mavi ceketli askerler ve Sadıklar'la doluydu; önlerinden geçerken çoğu dönüp bakmadı ama bazıları birkaç küfür mırıldandı.

"Tıpkı olmak istediği yerdeymiş gibi davranıyor," dedi James.

"Tipik Patrick." Hücresinin anahtarını tutan elim kassıldı. "O her zaman böyle davranır. Her şey onun planının bir parçasıdır. Belki öyle. Belki de yapacağımız her şeyi planlayabiliyordur gerçekten."

Nöbetçi odasına girip bir kâğıt yığınınına göz gezdiren Aecorlu bir çavuşun masasının önünde durduk. Anahtarlar dirseğinde takılıydı.

"Çavuş." James'in sesi çelik gibi sertti. "Kraliçen geldiğinde ayağa kalkmalısın."

Genç adam öyle hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi büyük bir gürültüyle yere düştü. Eğilerek selam verdi. "Lütfen affedin majesteleri."

"Adın ne?" diye sordum."

"Theodore Wallace Majesteleri."

Wallace. İsmi tanıdıktı. Tüccarlardan olabilirdi ya da... "Ailenin bir kıyafet dükkânı vardı. Annenle baban erkek takımları ve elbiseler dikiyorlardı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Evet. Annem hâlâ yapıyor, gerçi işgal ve devrim sırasında işler yavaşladı.”

“Peki ya baban?”

“Tek Gece Savaşı’nda öldü.” Yere baktı. “Hayat onsuz zor geçiyor. Zorla tılsımlı topraklara gönderildim ama birkaç ay sonra geri çağırıldım. Patrick geldiğinde sizin grubunuzun bizi özgür bıraktığını söyledi. Bu yüzden Kızıl Milisler’e katıldım. Minnettarlığımı göstermek ve anneye yardım etmek için.”

James elini kaldırarak onun konuşmasını kesti. “Sizi serbest bırakan Kraliçe Wilhelmina’nın yazdığı mektuptu. Leydi Melanie teslim etmişti. Minnettarlığını göstermek istiyorsan kraliçene hizmet ederek göster. Artık Kızıl Milisler’de değilsin.”

“Elbette.” Theodore gözlerini bana dikti. “Size hizmet edeceğim.”

“Güzel. Ben Aecorlu askerlerle tanışıp bir değerlendirme yapana dek kalenin güvenliğinden Yüzbaşı Rayner sorumlu. Doğrudan ona hesap vereceksin. Anlaşıldı mı?”

Oğlan başını salladı. “Emredersiniz majesteleri.”

Masadan anahtarları alıp genç çavuşa uzatırken anahtarlar şingirdadı. “Artık savaşta değiliz Theodore. Indigo Krallığı askerlerini serbest bırakmanı istiyorum, Sadıkları da öyle. Bir araç hazırlanacak ve askerler Indigo Krallığı’na gönderilecek. Yarın.”

Çavuşun gözleri irileşti. “Sadıkları da mı?”

“İsimlerini kayıtlı tut ama artık hiçbirini esir tutmuyoruz.”

“Emredersiniz majesteleri.” Yeniden eğildi ve hücrelere doğru döndü. “İzninizle...”

Elimle gitmesini işaret ettim, James'le nöbetçi odasında yalnız kaldığımızda ona dönüp sesimi alçalttım. "Patrick'i sürekli gözetim altında tutabilecek bir Indigo Krallığı askeri istiyorum. Ona saygılı davranacak ama ona bağlılık hissetmeyen biri."

James başını sallayarak onayladı. "Bizzat kendim birini seçeceğim."

"Teşekkür ederim."

"En azından o artık sorun olmaktan çıksın."

"Hapishanede olması bir tehdit olmadığı anlamına gelmez." James'e yan yan baktım. "Onun planı içinde planı vardır. Hapishanede olabilir ama hâlâ tanıdığım en tehlikeli insanlardan biri."

Niyeti artık her neyse yıldönümüne kadar öğrenecektim. Orası kesindi.

YİRMİ DOKUZ

Zindandan çıkıp daha iki adım atmıştım ki elinde bir kâğıtla Paige beni buldu.

"Bu nedir?" Cevaptan ödüm kopuyordu. En yakın yatağa gidip yığılmak istiyordum.

"Seninle tanışmak isteyen insanlar, karar vermen gereken tartışmalar, imzalaman gereken belgeler." Geri geri yürürken Paige'in gözleri kocaman açıldı ama bu sayede yürümeye devam edebiliyorduk. "Başka şeyler de var."

"Buraya geleli daha bir saat olmadı." Dönüp omzumun üzerinden baktım, Melanie ve Oscar ellerinde silahları James'in arkasından gidiyorlardı.

"İki saat olmasını beklersen," dedi Paige. "İki katı istek olacak."

"Sabırsızlanıyorum." Kalenin ana kısmına dönerken yürüyüşümü yavaşlattım, her şey biraz tuhaf biraz tanıdık geliyordu. Halılar ve kilimler aynıydı sadece artık daha solgunlardı. Ya da belki de hep öyleydiler ama çocukken pek dikkat etmemiştim. Paslı şamdanlarda yağ lambaları yerine gaz lambaları vardı. Daha düzgün bir aydınlanma sağlıyorlardı ama koridor boyunca devam

edip her lambaya bağlanan boruları görebiliyordum. Skyvale Sarayı'nda da borular olmalıydı ama duvarların içine yapılmışlardı.

Paige'in gözü hâlâ listesindeydi. "Sanırım toplantıları yarın öğleden sonraya ve sonraki güne erteleyebiliriz. İstersen onlara öncelik veririm."

"Çok güzel. Şu an kimseyle görüşemem."

Başını sallayarak bir sonraki maddeye geçti. "Bu belgeleri kraliçenin odasına bırakacağım..."

"Annemin odasına mı?" Durdum. "Orada kalmıyorum."

Paige'in ağzı bir anda kapandı ve yardım aranarak benim üzerimden arkama doğru baktı.

"Wil." Melanie kolunu koluma doladı. "Başka nerede uyuyacaksın ki?"

"Eski odamda." Besbelli ki. "Ölen annemin odasında uyumam."

Tüm grupta bir sessizlik oldu. Koridorda biri yaklaşıyordu. Kıyafetine bakılacak olursa doktordu.

"Wil," dedi Melanie yeniden. "Kraliçe misin yoksa hâlâ on yıl önceki küçük kız mı? Ne gibi bir izlenim yaratmak istiyorsun?"

Ona küçük parmağımı kaldırdım. "Kraliçeyim."

"Doğru söze ne denir?" Beni bırakıp doktorun yanına gitti.

"Pekâlâ." Paige listeden bir madde daha çizdi ve yeniden yürümeye başladık, şimdi kraliyet dairelerinin olduğu yöne gidiyorduk. Kaledeki son haberleri verdi; burada çalışan insanları, çalışanlar hakkında vermem gereken kararları.

Yarım yamalak dinliyordum, bu koridorlarda yürüme-

nin gerçekliği aşırı derecede güçlüydü. Burada son buluşumda bir çocuktum. Krallığının yok olmasına bir dakika vardı.

Babamın çalışma odası; annemle babamın seslerini son kez duyduğum yer, Tobiah'yla ilgili tartışıyorlardı.

Sonra General Lien'in çalışma odası vardı, prensi eli kolu bağlı ve dövülmüş şekilde bulduğum yer. Kalenin çıkıntısına saklanıp bulunana kadar şehrin yanışını seyretmiştik. O kurtarılmıştı. Ben yakalanmışım. Sonra annem babam öldürülmüştü, ondan sonraki her şey kâbus gibi bir bulanıklıktan ibaretti.

"Daireniz majesteleri." Ben anıları kafamdan uzaklaştırırken Paige bana anahtarları uzattı. "Biraz havasız ama önceki uşak elinden geleni yaptı. Hizmetçiniz olarak Danie'yi atadım ama ondan hoşlanmazsanız başkasını bulurum."

"Danie'nin iyi olduğuna eminim. Önceki uşağa ne oldu?" Açık kapıdan içeri girince bir başka hatıra yumağına büründüm. Görüşme odası tıpkı hatırladığım gibiydi; duvarın alt kısmında ahşap paneller vardı, üst yarısında ise okyanus yeşili duvar kâğıdı. Birkaç yerinden bombe yapmıştı, kirliydi ve değiştirilmesi lazımdı. Yanan şöinenin üzerinde büyükannemle büyükbabamın bir portresi asılıydı, duvarda kitaplıklar diziliydi. Rafların sadece yarısı kitapla doluydu, boş olan yerlerde mürekkeple veya boyayla yapılmış sanat çalışmaları vardı.

Annemin çizmeyi sevdiğini unutmıştım.

"Prens Colin'in uşağı birkaç gün önce infaz edildi." Paige'in ses tonu ifadesizdi. "Kalan vakitte her şeyi elinden geldiği kadarıyla öğretti ama Patrick... Patrick'i bi-

liyorsun işte. Yaşlı bir adama bile güvenmedi. Kalenin çekip çevrilmesi konusunda beni görevlendirdi.”

Evet, Patrick’i biliyordum. “Hoşuna gidiyor mu? Bu işi yapmak?”

Hızlıca kafasını salladı. “Görevin ne olduğu önemli değil. Şehri almadan önce yaptıklarımızdan çok daha iyidir.”

Melanie ve Oscar da başlarını salladılar.

“Pekâlâ o zaman. Bir gün kendi mülkünü idare etmek zorunda olmayacak birini işe alana kadar bu işe devam et.” Melanie ve Oscar’a baktım. “Bu sizin için de geçerli. Şimdilik böyle devam edelim ama er ya da geç kendi aile mirasınız ne ise onunla ilgilenmeniz gerekecek.”

“Bunu da taç giyme töreni sonrasına ekliyorum,” dedi Paige.

James de Indigo Krallığı ile barış sağlamak istiyorsam taç giyme töreni için beklemem gerektiğini hatırlatmama kibarlığı gösterip mırıldanarak onayladı. “Şimdilik yakınınızda güvendiğiniz insanları tutmanız en iyisi. Diğerleri artık zamanla olacak.” Mavi defterini yazı masasının üstüne koydu. “Sana mektup var.”

Kalbim acıyla buruldu. Paige’e görüşmeler ve sonraki günlerle ilgili birkaç talimat daha verdim ve nihayet herkes çıkmaya başladı. Paige konvoydan alıp getirilen eşyalarımı işaret etti, Oscar tekrar kapımın önündeki görevine dönmeden önce tılsım çocuğun yeni depo odasının başında kimin nöbetçi olduğunu kontrol etmeye gittiğini söyledi.

“Bütün gece burada kalmak zorunda değilsin,” dedim.

Elini önemli değil dercesine salladı. “Birinin kalması

gerekiyor. Daha az önce Prens Colin'e sadık insanları ve onlarca askerleri saldın, onun binlerce adamının Aecor Şehri'nde karşılanmasından bahsetmiyorum bile. Kızıl Milisler'in gözü onların üzerinde olacaktır ama senden de pek memnun olmadıklarını unutma. Patrick'i hapse soktun, Prens Colin'le çalışıyorsun. Bu sebeple geldiğinizde ayaklanmayı başlattılar.”

“Ayrıca her iki taraftan da olmayan insanlar var, tılsım çocuğu onlara karşı kullanacağından korkuyorlar,” diye ekledi Melanie.

“Tamam.” James, Oscar ve Paige çıkarlarken omuzlarımı düşürdüm. “Herkes ölmemi istiyor. Günün birinde moda olmaktan çıkar umarım.”

“Ben varım. Ben ölmeni istemiyorum.” Melanie tam bana sarılacaktı ki yarı yolda durdu. “Ayrıca kokuyorsun. Ben banyoyu hazırlayayım. Geçen haftanın tüm kirini üzerinden attıktan sonra görüşürüz.”

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Banyoya gittiğinde yazı masasına oturup Tobiah'dan gelen mektubu okumak için James'in defterini açtım.

Wilhelmina,

Snowhaven Köprüsü'ndeki olaylarla ilgili raporunu şimdiye dek yüzlerce defa okumuş olmalıyım. Olanlardan ötürü mutlu olduğumu söyleyemem ama sanırım anlıyorum. Amcamı ve onca insanı kurtarma kararı zor bir karar olsa gerek.

Eh, artık kendini kraliçe ilan ettiğine göre bunu taç giyme töreniyle resmileştirecek misin? Buna çok istekli olmalısın ama umarım beklersin, en azından

şimdilik. Ben Colin Amcamla işleri halletmeye çalışırken. Bugün yarın kendisinden öfkeli bir mektup bekliyorum.

*İyi dileklerimle,
Tobiah Pierce*

Notunu kenara koyup annemin masasındaki mürekkepleri karıştırmaya başladım. Şimdiye dek bozulmuşlardır herhalde.

Ama kahverengi mürekkep şişesini açtığımda ne küf ne başka bir bozukluk vardı. Paige -ya da ondan önceki kişi- mürekkepleri yenilemiş olmalıydı. Aynı şekilde uçları da, çünkü gayet yeni ve parlak görünüyordardı, üzerlerinde bir toz tanesi bile yoktu.

Tobias,

Taş giymeye töreni için bekleyeceğim. 'Bu işi resmileştirmeden bile beni meşgul edecek bir dolu şey var. Yanımda amcamla gelişim bu akşam Kızıl Milisler'in ayaklanmasına yol açtı. 'İlâlâ kaç yaralı olduğumun raporunu bekliyorum.

Önceleri Aecor'a dönüp kraliçe olmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama seninle Skyvale Sarayı'nda zaman geçirdikten sonra ne kadar sızdılsız olduğumu fark ettim. Sırf öyle doğdum diye hana iyi bir kraliçe olacağımı düşündün neydi bilmiyorum. Ya da tılsımlı toprakları gittim diye. Ya da sialkım için kuşku götürür biçimde afilaki şeyler yapmak istiyorum diye.

'James'e bile artık emin olmadığımı söyledim... Ama o esnada bu, Patirck'in isteklerini yerine getirmek ve amca-

nın öldürüldüğünü izlemek olacaktı.

'Bundan fiemen sonra James beni bazı taleplerde bulunacak yeni muhafızlar, ölenlerin ailelerine yazmak gerektiği konusunda -yani önünde sonunda yapmam gereken... tüm şeyler konusunda- uyardı. Ancak bir kraliçe olarak bunlar düşünmem gereken ilk şeyler olmalıydı. 'İfalkıma karşı sorumluluklarım.

'Buna fiemüz hazır değilim. Senin gibi değilim.

(Ve şimdi bu sözler artık kışt üzerinde, geri alamam.

'Bazen mürekkepten nefret ediyorum. 'Fazla kalıcı.)

Wil

Sayfaya üflerken bir yandan da bazı stratejik noktaların üzerine mürekkep damlatmalıyım diye düşünüyordum ama tam *kazara* tüm defterin üstüne mürekkep şişesi devirecekken Melanie döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Banyo için mi? Evet. Sıradaki olay için mi? Kesinlikle hayır.

Kendimi iterek kaldırıp onun peşinden gittim ama bir kapı görünce durdum. "Burası kralın odasına mı açılıyor?"

Babamın odasına.

Melanie başını salladı. "İki kapı var. İkisi de kilitli."

"Hiç kimse..." dedim onun adını bir türlü söyleyemeyerek, "oraya girmemiş mi?"

Başını yana eğerek beni süzdü. "Hayır. Tek Gece Savaşı'ndan bu yana kimse o odaları kullanmamış. Tüm daireyi istersen kapıları açabiliriz. Skyvale Sarayı'nda böyle olmadığını biliyorum."

Değildi. Tüm modernleştirme girişimlerine rağmen Sandcliff Kalesi'ndeki kral odası nispeten sadeydi; görüşme odası, banyo, yatak odası. Kale eskiydi, farklı bir zaman diliminde yapılmıştı.

"Kilitli kalsın. Kimsenin oraya girmesini istemiyorum. Annemin odasını almak zaten yeterince yanlış geliyor. Ama bir ara oraya girebilirim. Bakmak için."

Melanie içtenlikle gülümsedi. "Umarım girersin."

Ertesi günü Paige'in listesinin üzerinden geçmekle geçirdim ama akşam yemeğine kadar anca bir maddeyi yapabilmiştim.

"Her şey yarın yine olduğu yerde olacak," dedi Melanie kalenin ana seyir yeri olan Radyanların Yolu'na giden spiral merdivene doğru yürürken. "Hepsini bir kerede yapmaya çalışırsan her şeyi gözden kaçırırsın."

"Ve kendimi hasta edip işe yaramaz hale getiririm. Biliyorum. Söylemiştin." Ona gülümserken geniş, düz ve büyük bir alana açılan kemerli kapıdan geçtik. "Burası aynı hatırladığım gibi duruyor."

Annemle babam beni sık sık buraya getirirlerdi. Gece-leri babamla yıldızlara bakar, yeri hiç değişmeyen parlak kuzey yıldızını bulup gösterir, gökyüzünde hareket eden diğer yıldızları takip ederdik. Şimdi yarısını unutsam da tüm takımıyıldızları öğrenmiştim. Bütün o anıları çok uzun süredir gömülü tutuyordum."

Soğuk rüzgâr kıyafetlerimi uçuştururken yüzümü gökyüzüne kaldırıp keskin tuz kokulu havayı ve kışın sertliğini içime çektim. Tepemizde martılar, balık kartalları, kartallar uçuyor, aşağıda falezlerde dalgalar kı-

rılıyordu. Küçükken burada durmak bana gökyüzünde yürüyormuşum gibi hissettirirdi.

"Bu taraftan." Melanie, aralarında Prens Colin ve James'in de bulunduğu insanların eski Indigo Krallığı mahkûmlarını götürmeye gelen araçlara baktığı güney ucu gösterdi.

Sesleri buradan çok duyulmasa da vagonlar ve atlar takır tukur ilerliyordu.

"Ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar," diye mırıldandı Prens Colin'in muhafızlarından biri.

"Ah bence biliyorlar." Melanie'nin ses tonu katıydı. "Yeterince gördüler."

Tüm savaş mahkûmları gitmemişti. Bazıları kalıp Prens Colin'e hizmet etmeye, onu bu vahşi, isyankâr insanların ülkesinden korumaya karar vermişlerdi. Ama şu an en az yüz tanesi Kale Caddesi'nde ilerliyordu."

James yanımdaydı. "Kraliçe olarak ilk eylemlerin savaş durdurup mahkûmları serbest bırakmak oldu. İyi bir başlangıç."

Prens Colin gözlerini kısarak dik dik baktı. "Taç takana kadar gerçek bir kraliçe olmadığınızı unutmayın."

"Siz böyle sürekli hatırlatıp dururken unutmak ne mümkün Prens Colin."

"Hıh!" diyerek uzaklaştı. Melanie, James ve bu konuşmayı duyan birkaç kişi pis pis sırıtıyorlardı.

"Bana şehirden bahsetsene," dedi James muhtemelen dikkatimi dağıtmak için.

Ama ben de bozmayıp ayak uydurdum. "Skyvale'den daha küçük. Radyanların yaklaşık bin yıl önce falezlerden yaptığı sağlam zeminle sınırlı."

“Genişleyecek yer yok mu?” diye sordu.

“Şu yön.” Doğuyu, toprağın sele meyilli olarak aşağıya eğimli gittiği bölgeyi gösterdim. Bu karanlıkta görünmüyordu ama bataklıklar üzerinde birkaç fakir mahalle vardı. “Yaşamak isteyeceğin yerler değil.”

İkimiz de bir süre sessizce alaca karanlığı seyrettik.

“Fabrikalar ve dükkânlar belli belirsiz bir hat oluşturuyor,” dedim batı yönünü göstererek. “Çoğu kişi orada çalışıyor. Yani en azından eskiden orada çalışırlardı. Yukarıya, Kale Caddesi’ne çıktıkça mahalleler biraz daha güzelleşir. Her şey daha kalitelidir ama çok pahalıdır.”

“Eminim bir kraliçe için pahalı değildir.”

Yüzümü astım. James bundan çok daha fazla bilgiye sahipti. “Kale Caddesi’nin batısında kalanlar zengin tüccarlar ve soylular. Falezlerin üstünde yüksek soyluların malikâneleri yer alıyor. Bir zamanlar cam pencereleri, küçük kuleleri ve saçaklarındaki girift süslemeler ile son derece ihtişamlı yapıları. Şimdiyse ailelerin ilgisizliği sebebiyle karanlık ve kirli görünüyordu. “Şehri görmeyeli epey vakit geçtiği belli. Her şey değişmiş.”

“Etrafta gezinecek zamanın olması için uğraşacağım.”

“Teşekkürler.” Hava gitgide kararırken arabalar şehir kapılarına varmıştı. Konvoyun arkası insanlarla doluydu. Kimi meşaleleri havaya kaldırmıştı. Kalanların ellerinde sopalar ya da borular vardı. “Şuraya bak.” Caddeyi işaret ettim.

Melanie korkuluktan sarkarak baktı. “Kırmızı giiyorlar. Milisler. Yine oluyor, tıpkı Patrick’in dediği gibi.”

“Hepsi canavar bunların,” dedi Prens Colin’in korumalarından biri.

Aşağıdan gelen çığlıklar yanıımızdaki muhafızların söylediğı diğey şeyleri bastırdı. Bir anda insanları göremez oldum, sadece kitle halinde bir hareket, gölgeler, kırmızılar. İnsanlar silahlarını kaldırmış itişip kakışarak ilerliyorlardı.

Sokaklardan alçak bir çığlık yükseldi. "*Indigo'ya yer yok!*"

"Bunu durdurmamız gerek." Merdivenlerden inmek üzere döndüm ama James geçişimi engelledi.

"O kargaşaya yaklaşmanı istemiyorum." Dirseğimi tuttu. "Dün şanslıydın. Şanslı, o kadar."

"O zaman ne yapmam gerekiyor acaba?" Güneş batmıştı ama caddeler meşaleler ve lambalar sayesinde aydınlıktı, dükkânlardan birinin önüne ateş yakılmıştı. Bir duman şeridi döne döne havaya yükseliyordu.

Karmaşanın bu kadar hızlı kızıştığına inanmak çok güçtü.

"*Indigo gitmeli! Indigo'ya yer yok!*" Bağırışlar uzaktan geliyordu, zar zor anlaşılıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Patrick onlara Indigo Krallığı askerlerinin çıkmasına izin vermelerini ama kalanları protesto etmelerini söylemişti. Ve şu an eski mahkûmlar falez yolundan köprüye inerlerken Kızıl Milisler de tam olarak bunu yapıyorlardı, protesto ediyorlardı.

Yok, hayır bu protesto değildi. Ayaklanmaydı.

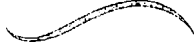
Bulduğum açıdan görmek mümkün değildi ancak insanlar kendilerini kalenin iç duvar kapısına atıyor gibiydi. Ya da birbirlerini ittiriyorlardı. Şu an sadece itilip kakılan vücut yığınları görünüyordu ama kısa süre içinde birbiriyle uyumlu hareket edeceklerdi. Koçbaşı kullanacaklardı.

“Artık Indigo yok! Indigo gitmeli!”

James dirseğimi sıktı. “Bu benim işim,” dedi. “Bunu durduracağım İşimi yapmam konusunda bana güven.”

“Tamam. Git.”

OTUZ

James bir grup muhafızla merdiven boşluğunda gözden kayboldu, inerken bir yandan da emirler yağdırıyordu.

Dikkatimi yeniden ayaklanmaya verirken şiddetin yataşması için dua ettim.

Durum gitgide kötüleşiyordu. İnsanlar aynı cümleleri söyleye söyleye ellerindeki sopa ve boruları duvarlara vuruyorlardı. O hengâme ve ateşlerin gürlemesiyle söylediklerini duymak güçleşiyordu ama ne istediklerini biliyordum.

Hepimiz biliyorduk.

Etrafı mavi üniformalı askerlerle sarılı Prens Colin dimdik ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çatık kaşlarını yüzünü buruşturuyordu. “Bu sizin hatanız.” Bana bakmıyordu ama yorumunun kime olduğu süğötürmezdi. “Siz burada olduğunuz için böyle yapıyorlar.”

“Siz burada benimle birlikte olduğunuz için yapıyorlar.”

Seyir yerinin kenarından uzaklaştı.

“Ne tür bir kraliçe halkının başı beladayken kalesinde saklanır ki?” diye fısıldadım Melanie’ye. James çoktan

aşağıya varmış olmalıydı. Muhtemelen adamlarına nereye gitmeleri ve ne yapmalarını gerektiğini söylüyordur, bense olan biteni buradan öylece seyrediyordum.

Melanie pelerinini omuzlarına çekti. "Belanın diğer kısmında onlara yardım etmek için hayatta kalması gereken türde bir kraliçe. Her bir olaya bizzat müdahale edemezsin."

Deneyebilirdim. "Dün gece ve önceki gece başardım."

"Yanında tılsım çocuk vardı. Onu gerçekten bir daha böyle bir işe karıştırmak istiyor musun?"

Düğünde olanlar bir kesikten çıkan kan gibi yüzeye çıkıvermişti. Öpüşmek üzere olan kral ve düşes. Gözlerinde dehşet ifadesiyle koridorda yürüyen tılsım çocuk.

O hâlâ bir canavardı. Kaleyi canlandırmak isteyip de harcayacağım güçle hayatımı riske atmazsam bu savaşı durduramazdım.

Bu, Skyvale polisi hakkında bağıırıp durduğum gece Tobiah'nın anlatmaya çalıştığı durumdu; başka insanların işlerini yapmasına izin vermek hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmezdi. "Bana Kızıl Milisler'den bahset. Bildiğin ne varsa anlat." Düşmanı tanımak onu durdurmanın ilk yoluydu.

"Biraz karışık," dedi bir dakika kadar sonra. Rüzgâr ve bağıırışlar onun sesini yutuyordu ama duymam için biraz daha yaklaştı. "Kızıl Milisler hem bir ordu hem de direniş gücü. Patrick Aecor'a girecek kadar büyük bir güç toplamasının haricinde buraya onun gelişini bekleyecek casuslar gönderdi."

"İçeriden savaştacak insanlar da istiyordu."

Melanie başını sallayarak onayladı. "Diğer bir yandan

Indigo Ordusu şehri haftalarca elinde tutabilecek güçteyken Patrick'in ordusu bu kadar uzun bir kuşatma yapacak güçte değildi."

"Her şey çok hızlı oldu." Patrick'in planı -birkaç ay öncesine kadar benim planım- sonbaharda Aecor'a gitmek bahara kadar sessizce ordumuzu büyütmek sonra da Aecor Şehri'ne yürüyüp krallığı geri almaktı. Tek Gece Savaşı'nın yıldönümünde de bunu ilan etmek istiyorduk. Ama o bunun yerine şehri aylar öncesinden almıştı. "İnanılmaz bir başarı."

"Patrick'i tanıyorsun," diye mırıldandı. "Her zaman bir şekilde hallediyor."

Tanıyordum.

"Milislerin çoğu şehri aldığımız gibi şehrin içine dağıldı. Elinde sadece Snowhaven Köprüsü'nü geçmeye yetecek kadar adam bıraktı, çoğu kişi amaç başarılarına dek saklanma emri aldı."

"Amaç da..." Korku içimde bir yılan gibi dolanıyordu.

"Patrick'le senin krallığı beraber yönetmeniz."

O plan değişmemişti demek. "O zaman bu insanlar," dedim aşağıyı göstererek, "onun buraya önceden gönderdiği adamlar ya da şehri aldığı anda gönderdikleri."

"Evet."

"Hiç tanıdığın biri var mı? Güneye yürüyüşünüzden mesela?"

"Bazılarını tanıyorum. Patrick herkesi mümkün olduğunca birbirinden ayrı tutmak için çok çabalıyordu. Onun kendine yakın tuttuğu insanlarla, kendi idare ettiğim küçük grubu biliyorum o kadar. Başka kimseyi tanı mıyorum. Kimsenin birbiriyle iletişim içinde olmasına izin ve-

rilmediği yüzlerce küçük parçaya ayrılmış koca bir ordu.”

Tam Patrick’lik işti. Birlik olmayı umursamazdı, bu ölçekte değil, kendi planları gibi çok fazla değişkeni ve olasılığı olan büyük ve ayrıntılı planlarda değil. Her zaman paranoyak olmuştu, Aecor’daki bağlantılarının kimliklerini Balık Kartalları’ndan bile saklamıştı. Bizi eski sarayda gözlerden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

“Tanıdığımız kişileri aradık. Hâlâ arıyoruz. Ama çoğu saklanıyor, burası unutulmuş bir dolu yeri olan eski bir şehir. Sayımız da çok olmayınca aramak kolay olmuyor.”

“Onları bulmamız gerek.”

“Bulacağız. Ama bir gecede olmayacak.” Aşağıyı işaret etti. “Bak.”

Ateşler hâlâ yanıyordu ama kalabalık azalmıştı. Birkaç saniye öncesine bile göre daha az kırmızı ceketli vardı. James’in ayaklanmayı durduracak vakti olmuş muydu ki? Avluyu görüş açım iyi değildi ama James’in adamları kale duvarına daha yeni gidiyorlardı.

Melanie başını iki yana salladı. “Onlara bir ayaklanma başlatmalarını ve sonra çekilmelerini söylemiş.”

Patrick’in zindanda olması bir şeyi değiştirmiyordu. Kimsenin karşı çıkamayacağı emirler vermişti.

“Bana söylemedi,” dedi. “Bana güvenmiyordu.”

“Döndüğümde senin benim yanımda yer alacağını biliyordu.”

James’in askerlerinin aşağıdaki masum insanlarla ilgilenmelerini ve çoktan ortadan kaybolan Kızıl Milisleri aramalarını seyrettik.

“Kızıl Milisleri senin için bulacağım,” dedi Melanie

hilal şeklindeki ay gökyüzünde yükselirken. “Sana söz veriyorum.”

Ertesi gün Paige'in bitmek bilmeyen listesiyle biraz daha uğraştım.

“Kraliçeler ne zaman uyur?” Esnedim ama görüşme odamda tembellik eden Melanie, James ve Paige için günün bitmesine daha çok vardı. Danie aceleyle yatak odasına girip bir gecelik bırakıp mumları yaktı.

“Bildğim kadarıyla hiçbir zaman.” Melanie arkasına yaslanıp topuklarını masama uzattı. “Kendini daha iyi hissettirecekse biz de pek uyumuyoruz.”

“Ayaklarını masadan indir,” dedim sesimi yükseltmeden. “Bu öğleden sonra Danie'nin silip parlattığını gördüm. Parlatma konusunda bu kadar ciddi olan birini hiç görmemiştim.”

Melanie iç geçirerek normal oturma pozisyonuna döndü. Mükemmel bir zamanlamaydı, nitekim bir saniye sonra Danie yatak odamdan çıkıp fısıltıyla başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

“Hepsi bu kadar. İyi geceler Danie.” Leydi Julianna olarak takındığım o aynı sıcak gülümsemeyle baktım.

Hizmetçi kız dizlerini kırarak eğilip hızla odadan çıktı.

“Yok, bu kesinlikle sıvışmak değildi.” Melanie önce James'e dönüp sırtıttı sonra bana. “İddiaya girdik de.”

“Odamdan kaçıp gideceğine dair mi?” Skyvale Sarayı'nda daireye gelip gereğinden fazla kalmayan hizmetçi aklıma geldi.

“Evet.” James şöminenin yanındaki yerinden omuz silkti. “Onu yakında kaçırmayı başarabilirsen galibiye-

tim için planlarım olacak.”

“James bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyor,” dedi Melanie. “Bence Danie olduğu yerde kalmaya hevesli. Çavuş Wallace ile aynı binada çalışıyor sonuçta.”

“Beraberler mi?” Onları hiç birlikte görmemiştim ama buraya geleli daha birkaç gün olmuştu.

“Ah hayır.” Melanie elini kaldırdı. “Çocukla konuşmak için aşırı utangaç. Ama bence ona uzaktan bakmaya devam edebilmek için buralardan ayrılmayacaktır.”

“Bu arada,” dedi James, “en kararlı hizmetçileri bile korkutma konusundaki yeteneğine ikna oldum.”

Kaşlarımı çattım. “İltifat mı ettin hakaret mi ettin emin olamıyorum.”

“İkisini de kabul et gitsin.” Göz kırptı.

“Ah tüm azizlerin aşkına. Şu çalışanlarına karşı nazik olmak için çabala biraz,” dedi Paige binlerce listesinden birine bir madde daha eklerken. “Seni herkesle tanıştırmaya devam edeceğim ama onların bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Patrick’i nasıl sevemiyorlarsa seni o kadar sevmeye ihtiyaçları var.”

Bu düşünce beni durgunlaştırdı. Öfkeli bir krallığın, korkmuş insanların beni sevmelerini nasıl sağlayabilirdim? “Elimden geleni yapacağım.”

“Başka iddia da yok ayrıca.” Paige gözlerini Melanie ve James’e dikip ters ters baktı sonra da bana bir kâğıt uzattı. “Şimdi konumuz Kraliçe’nin Muhafızları için üniforma.”

Evet, üç saatlik görüşmelerin ardından artık bir Kraliçe Muhafızım vardı. “Üniforma mı? Bu neden benim işim oluyor?”

"Çünkü onlara her gün bakmak zorunda kalacak olan sensin." Paige alaycı bir ifadeyle gülümseyerek önündeki sayfaya pat diye vurdu. "Hazine, Prens Colin'in sağlıklı kalmaya dikkat ettiği konulardan biri. Senin de işe özellikle dokuz kişiden fazlasını almayı reddettiğini göz önüne alırsak üniformalara para ayırabiliriz."

"Uğurlu bir sayıdır." Ve James'in izin vereceği asgari muhafız sayısıydı.

"Üniformalar birlik duygusunu öne çıkaracak. Rozet ya da iğne de yaptıracağız. Rosanne Wallace terzi olarak iyi bir tercih..."

Dışarıda bağrıışmalar başladı.

"Indigo gitmeli!"

Yerimden fırlayıp balkona doğru koştum.

"Wil, dur!" Ama James yeterince hızlı davranamamıştı.

Balkon kapılarını açıp dışarı çıktım.

Tırabzanlara yaklaşıırken batıdan buz gibi rüzgâr esiyordu. Dün geceki aynı şiddet yeniden başlayınca karnım korkuyla düğüm düğüm oldu. Çığlıklar, ağlamalar, yıldızlı gökyüzüne uzanan alevler.

"Wil, içeri gir." James bir elini omzuma bastırdı. "Bana balkonun güvenli olup olmadığını değerlendirecek zaman ver. Tobiah'ya neler olduğunu unutma."

Sanki unutabilirdim de.

Kale birliklerinin şehre yürüdüğünü görmüştüm bile fakat bu ayaklanmalarının amacı adeta içimi oyuyordu. "Bunu her gece yapacaklar," dedim James'in beni kenardan çekmesine izin vererek. "Bir anda karmaşa yaratıp ayaklanacak sonra da sen onlara yetişmeden ayrılacaklar."

Kapıda duran Melanie başını aşağı yukarı salladı. “İndigo Krallığı’ndan olan herkes gidip sen kraliçe Patrick de kralın olana kadar her gece. Sanırım bu yüzden şehri bu kadar erken aldı. Sen ona sırtını dönünce ona bağlılığını daha güvenli hale getirmesi gerekiyordu.”

“Şehri içten dışa yerle bir ederek mi?” Tüm bedenim ürpererek içeri girdim, James de balkonu kilitledi. “Sadece Patrick bunun mantıklı bir seçenek olduğunu düşünebilirdi zaten.”

James perdeyi kapının üzerinden çekti. “Bunu daha fazla kaldıramayız özellikle de kış zamanı. Erzakları yakarlarsa...”

O zaman herkes aklıtan kırılırdı. Moralleri de cabası. “Ne öneriyorsun?”

Masanın üzerine eğildi. “Hoşunuza gitmeyecek ama başlangıç olarak şehir çapında sokağa çıkma yasağı düşünüyorum.”

“Sokağa çıkma yasağı kararı vermek iyi bir mesaj vermez,” dedi Melanie. “Özellikle de kraliçeliğinin bu kadar başındayken. Halkını Kızıl Milisler’den koruyamıyor derler.”

“Onları korumak için önlem almak istiyor derler.” James gözlerime baktı. “Gerekli olan eylemi yapacağına dair güven duymaları lazım.”

Sokağa çıkma yasağı gerçekten gerekli miydi? Müşterileri geç saatte gelen tavernalar, hanlar memnun olmayacaktı. Kimse memnun olmayacaktı.

Ama sokaklarda siviller olmazsa Kızıl Milisleri yakalamak daha kolay olurdu ki bu da hiç şüphesiz hepimizin istediği bir şeydi.

“Sokağa çıkma yasağına itaat çok sürmeyecektir,” dedim bir süre sonra. “İnsanlar, sivillerin yaralanmayacağını ya da dışarıda tutuklanmayıp sadece evlerine kadar eşlik edilmesinin yanı sıra gelişmemizin düzenli kanıtına ihtiyaç duyacaklar.”

James başını sallıyordu. Melanie'ye kaşlarını çatmıştı.

“Sivillere sadece polis müdahale edecek. Asker değil. Askeri kanunlarla yönetilmiyoruz. Polis de zalim olmadığından değil. Skyvale’de yeterince gördüm. Şiddete başvuran kim olursa bana getirilecek.”

“Makuldür,” dedi James.

Burada Kızıl Milisler. Batıda tılsım. Her şey krallığını yıkmaya pek hevesliydi.

“Bunu yapacaksan,” dedi Melanie, “kararını ve bunun çok uzun sürmeyeceğini umduğunu belirten bir açıklama yapman gerekecek. Bu da bir konuşma yazmak anlamına geliyor. Bu akşam.”

Uyku da buraya kadarmış. “Yarın şehri görmek istiyorum.”

“Göreceğiz.” James benim için bir sandalye çekti. “Bunun için çok fazla zaman yok, Kraliçe’nin Muhafızları da henüz bir birim olarak eğitilmiş değil. Şehir ziyaretinde güvenliğini sağlamak zaman ve hazırlık gerektirecek.”

Bu da Aecor Şehri’nin yalnızca herkesin temiz olduğu, en iyi tavırlarını sergilediği elit kısımları görebileceğim anlamına geliyordu. Şehrin gerçek yüzünü göremeyecektim.

“Tamam,” dedim. “Benim için olabilecek en kısa zamanda bir ziyaret ayarlayın.” Steril, işe yaramaz bir ziyaret olacağı kesindi ama James’i yatağımın altındaki siyah çantayı düşünmekten uzak tutabilirdi.

Fakat herkes odamdan çıktığında sadece ismen kraliçe olarak yeni güne başlamak üzere uyumak için sadece dört saatim kalmıştı.

Aynı şekilde birkaç gün geçti. Az uykuyla aşırı koruma altındaydım, kale duvarları her geçen saat daha da üstüne geliyor gibiydi. Ama sonunda nispeten erken sona eren bir gecem olmuştu ve mavi defterde Tobiah'dan bir mektup vardı.

Wilhelmina,

Ancak birkaç gün sonra cevap verebiliyorum, kusura bakma.

Gerçek şu ki ben de hazır değilim.

Güç ve sorumluluk bizi öyle hazırda beklemiyor, kabul etmek zorunda kalıyoruz ve her zaman çok erken oluyor.

Geçen hafta tılsımlı toprakların sınırını araştırmaları ve duvarımız için mümkün olduğunca canlı yaratık getirmeleri için bir grup asker gönderdim. Hızlı bir yolculuk olması için atla gittiler, özellikle de sınırın dağlara dayandığını düşünürsek... Yaklaştı Wilhelmina. Çok yaklaştı.

Şimdi de askerlerin kaybolduğunu duydum. Beş yüz adam. Bu sabah adlarını tekrar tekrar okudum çünkü tılsımlı topraklara bir ekip gönderilmesini emreden kişi bendim. Eğer öldülerse onların hayatlarının ağırlığı benim üzerimde olacak.

Babam sık sık böyle bir sorumluluktan bahsederdi ama bugüne kadar anlamamıştım.

Sen hazır değilsin. Ben hazır değilim. Bir kişi koca bir krallığın güvenliğinin sorumluluğunu almaya nasıl hazır olabilir ki?

Şehre kaçıp birkaç saatliğine Kara Bıçak olmak için neler vermezdim. Ama yapamam. Artık olmaz.
Tobiah

Defteri cevap vermeden kapattım. Mektupta güven verecek hiçbir şey yoktu. O bütün hayatını hükümdar olmaya hazırlanarak geçirdiği halde hazır değilse ben nasıl hazır olabilirdim?

Eh, şehrimi ziyaret etmek bir başlangıç olacaktı. Ve bu James'in henüz planlanmamış steril ziyareti olmayacaktı.

Kara Bıçak çantamı sakladığım yerden çıkardım.
Gidip halkımı görme zamanıydı.

OTUZ BİR

Soğuk rüzgâra rağmen balkonumdan inmek utanç verircesine kolaydı.

Avlu sakindi. Pürüzsüz yassı yer taşları meşalenin soluk ışığında parlıyordu ama ben karanlık derin kuytularından ilerleyerek şehirden ana surla ayrılan yüksek kale duvarına doğru sürüne sürüne gittim.

Ellerimi silahlarıma ve diğer malzemelerime götürdüm. Kılıcım, hançerlerim, arbaletim, kanca ve ipim, henüz ihtiyaç duymadığım bir dolu küçük şey; gel gör ki Kara Bıçak her zaman hazırlıklı olmalıydı. Connor'ın küçük aynasını koyduğum boş kese hâlâ çok uzakta olan arkadaşlarıma bir hatırlatıcısıydı.

Ayak sesleri duyunca sessiz bir demirci dükkânının gölgesine sığındım.

Bir çift muhafız meşalelerini havaya kaldırmış devriye geziyordu. Biri kırmızı diğeri mavi üniforma giyiyordu. Prens Colin'in adamlarıyla benim adamlarımı beraber çalıştırmak benim fikrimdi. Çoğu bu düzenlemeyi sindirememişti ama bu ikili alçak sesli, dostça bir sohbet halindeydi.

Gittiklerinde hızla duvara gidip kancamı attım. Sur-
lar atışımı biraz zorlaştırmıştı ama hedefimi doğru tut-
turmuştum. Tırmanmak hepsinden kolay olmuştu; çiz-
melerim taşa çok iyi tutunuyordu.

Yukarıya çıkınca surun üstüne atlayıp diz çökerek ipi-
mi topladım.

Şehrin gaz lambaları gece kapatılmış, sadece duvarın
birinde birkaç meşale ile pencerenin birinin önünde bir
mum vardı. Sokaklar sessiz, siyah ırmaklar gibiydi. Ha-
fıften, falezlere çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum.
Keskin rüzgârın sesi kalan her şeyi bastırıyordu.

Gözlerimi şehrin aşağı kısımlarında dolaştırdım; bu
akşamki istikametim.

Daha ayağa kalkmamıştım ki bir kancanın hafif bir
cın sesiyle donup kaldım. Başka biri daha sura tırmanı-
yordu.

Sessizce hareket ederek hançerimi yeni gelenin olduğu
yöne doğru doğrulttum. Kancanın taşa tutunduğu yerde
olsam da sur, görüşümü engelliyordu.

Şöyle bir bakınca baştan ayağa rahatladım.

Melanie'ydi.

Maskemi çıkarıp belime takmıştım ki o da tırmanışını
bitirip kendini yürüme yoluna attı.

“Sence de biraz gecikmedin mi?” Sırıtarak hançerimi
kılıfına soktum.

“Wil!” Görünüşümü görünce Melanie'nin gözleri fal
taşı gibi açıldı. “Sen ne *giyiyorsun* böyle?” Sesinde suçla-
yıcı bir ton vardı.

“Haydi, muhafızlar bizi yakalamadan gidelim.”

Sur boyunca sürünüp ardından inerken Melanie diğer

sorularını beklemeye aldı. Narin çimler çizmemin altında ezilirken en yakın binanın gölgesine doğru ilerledim; üç katlı Castlevew Hanı. Duvara öyle yakındı ki konuklar üçüncü kattan kulelerin tepesini görebilirlerle şanslılardı.

“Ne yapıyoruz?” diye fısıldadı Melanie devam ederken.

“James ve Gray kardeşlerin izin vermeyeceği gezimizi yapıyoruz.” Ona daha hızlı olmasını işaret ettim. “Geldiğim günden beri kaleden çıkmadım, şehri *hissetmem* gerek.”

Başını gökyüzüne kaldırdı. “Şehir, çocukluğumuzdaki gibi değil.”

Kale Caddesi’ne çıkmak bunu açıkça göstermişti. “Daha koyu. Daha hüzünlü. Ama Kızıl Milisler’in kökünü kazıdığımızda değişeceğini umuyorum.”

“Belki de.” Dudakları gerildi. “Hiç onların taleplerini yerine getirmeyi düşündün mü?”

“Hayır.” Bir anda esen rüzgâr tüylerimi ürpertti. “Yani evet, düşündüm ama bu, sonrasında Indigo Krallığı’yla savaşa girmemiz demektir. Belki Laurel Deniz Krallığı ve ilgilenen başka biriyle. Aecor’a bunu yapamam, Patrick’in kazanacağını düşünmesine izin veremem, bir an bile.”

“Tobiah’nın gerçekten savaş ilan edeceğini düşünüyor musun?”

Onun adını duyunca kalbim buruldu. “Olabilecek en kötü şartlarda yollarımızı ayırdık. Halihazırda benden yeterince hoşnutsuz durumda.”

“Tılsım İttifakı’nı imzaladın ama. Bu da onun krallığını geri vermeyi istediğini gösteriyor.”

“İstiyor.” Ya da istiyordu. “Ama kral olunca hiçbir şey istediğin kadar kolay olmuyor. Gücünün sınırlarını çok çabuk öğreniyorsun.” Aecor’a dönene kadar kendimi hiç

bu kadar güçsüz hissettiğimi hatırlamıyordum.

İki polis uzun adımlarla gelip geçerken kıpırdamadan durduk.

“Peki,” dedim yeniden yola koyulduğumuzda, “Seni bu gayrimeşru macerama katmadan önce ne yapıyordun?”

“Kızıl Milisler’le ilgili bir bilginin peşine gidiyordum.” Çenesini öne doğru salladı. “Bu yönden gideceğiz.”

“Son haberleri versene.”

“Tamam.” Yan yan baktı bana. “Öncelikle şunu bilmelisin ki gizli istihbaratının başı benim. Hatta o kadar gizli ki şu ana dek sadece ben biliyordum.”

“Kendi kendini gizli istihbarat şefi seçemezsin.”

“O zaman gizliliği nerede kalıyor bunun?” Melanie küçük parmağını bana kaldırıp kıvırdı. “Her neyse artık biliyorsun işte. Sana sunabileceğim birkaç somut bilgi öğrendiğimde sana söyleyecektim zaten.”

“Kızıl Milisler’in yerleriyle mi ilgili?”

Başını sallayarak onayladı. “Patrick’in konuşacağı yok ama Çavuş Wallace gibi sana bağlılığını bildiren kişilerden birkaç tane gizlenme yeri öğrenmeyi başardım.” Sesini alçalttı. “Konuşmayanlar Patrick ve generallerinden korkuyorlar. Onları suçlayamam gerçi fakat savaştığın kişinin adını vermeyen birine de güvenmem. Onları takip ettiriyorum.”

Birini izletecek kadar güvenebileceğimiz insanlar da yoktu ama bu konuyu tartışmadım. “Peki neresiymiş bu saklanma yeri?”

“Şehrin aşağı kesiminde bulunan eski bir fabrika. Kızıl Milisler’den birkaç kişi orada yaşıyormuş. Öyle umuyoruz yani.”

Yağmurun vurduğu çok katlı olmayan binaların arasından doğuya doğru gidiyorduk. Çatılarından kolayca atlayacak kadar birbirlerine yakınlardı ama sağlam olup olmadığını söylemek zordu. Ağırlığımızı kaldırabileceğinden şüpheliydim.

Bina kontrolü ve sağlamlaştırılması; bunu aklımdaki, Prens Colin'in ihmal edip de düzeltmem gerekenlerin yer aldığı uzun listeye ekledim.

"Demek sen de bu yere kendi başına bakmaya karar verdin öyle mi? En iyi arkadaşın olmadan?" Sesime şüpheli bir hava katmıştım.

"Gizli istihbarat şefi benim." Melanie bir anda kuvvetli bir *paat* sesine döndü ama sadece rüzgârda gevşeyen bir levhaydı. "Bu görev *gizliydi*. James'i karıştırmak istemedim çünkü onaylamayacağını..."

"James kesinlikle onaylamazdı."

"Ben de olanları söyleyecek kadar güvenebileceğim başka kimse tanımıyorum. Patrick yedi kişiye yedi ayrı hikâye anlatır ki haini ortaya çıkarabilsin. Fabrikaya gidip de kimseyi bulamazsam bunun sadece onun paranoyası olduğunu anlayıp kaynağımın güvenine ihanet etmeyecektim. Her neyse artık buradasın işte."

"*Kimseye mi* güvenmiyorsun? Balık Kartalları'na bile mi?"

Omuz silkti. "Onların senin için iyi olanı isteyeceklerine güveniyorum. Paige. Gray kardeşler. Skyvale'dekiler." Sesinde bir tereddüt vardı, çok uzun süre ayrı kalmıştık. "Senin güvenine ihanet etmezler ancak her şeyi bilen çok az kişi az var, Patrick ve adamları hakkında bir şey öğrenmek daha da düşük bir olasılık."

"Bunlar Patrick'in sözleri gibi duruyor."

"Biliyorum." Durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Patrick ve ben beraberken heyecan vericiydi. Gizli. Onun bu sert ve umursamaz taraflarını törpüleyebileceğimi sanmıştım. Onun iyi yönlerini ortaya çıkarıp cilalayabileceğimi sanmıştım."

"Bu senin işin değil ki."

"Onu da biliyorum. Artık biliyorum yani. Hiçbir zaman değişmeyeceğini de biliyorum çünkü değişmek istemiyor." Derin bir nefes aldı. "Fakat tüm hatalarına karşın erdem sahibi biri. İnanılmaz bir strateji uzmanı. Bütün düşük ihtimallere rağmen savaş kazanıyor. Nasıl sır saklanacağını biliyor."

"Ah hem de çok iyi."

Karanlıkta belli belirsiz gülümsedi. "Patrick'ten birçok önemli ders öğrendim, buna nasıl dikkatli davranılacağı da dahil. Ve Kızıl Milisler'le olan bu durum bunun uygulaması oluyor, özellikle de onun hilelerini ona karşı kullanmaya çalıştığımdan bu yana."

"Pekâlâ." Ona sarıldım ve yanağından öptüm. "Fela-ket sırasında neden onunla gittiğini anlıyorum ama beni bir daha bırakma Mel. Sana ihtiyacım var."

Alaycı alaycı gülümsedi. "Orası belli. Tılsım çocuk, Prens Colin derken bir de şimdi kalkmış Kara Bıçak gibi giyiniyorsun." Belimdeki maskeyi çekip aldı. "Kıyafet sana kesinlikle yakışıyor ama çok rahatsız edici. Neler oluyor?"

"O kadar rahatsız edici değil ama uzun hikâye."

"Zamanımız var."

"Hepsi için yok. Ah yüce azizler, her şeyi anlatmalı mı-

yım ondan bile emin değilim. Bana ait olmayan çok fazla sır var içinde.”

Hafızam bir eşkıyanın tekini öldürmeden önce beni durduran, büyü kullanmamı affeden, sırf endişelendiği için beni şehrin dışına kadar takip eden siyahlı oğlanı çağırıverdi. Öpüşürken bakmadığıma güvenen.

Hiç de nefret etmediğim...o oğlanı. “Onu özlüyorum.”

“Hmm bu ilginç işte.” Köşeden uğuldayarak esen rüzgârda sesi daha yumuşak bir tonda çıkmıştı.

“Öyle. Doğru olduğuna inandığım şeyler aslında öyle değilmiş. Her şey çok karışık.”

Elimi tuttu. Eldivenlerimize rağmen parmaklarının sıcaklığını hissettim. “Ne değişirse değişsin biz değişmeyeceğiz. Bir kanunsuz gibi giyinsen de seni hâlâ seviyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Eh ömür boyu dalga geçmek zorunda kalacağım ama olsun.”

Elini sıktım. “Doğru söze ne denir?”

Devriye gezen polislerden kaçça kaçça hızla evlerin ve dükkânların arkasında yükselip yıldızların önünde silüet halinde görünen fabrikalar bölgesine doğru gittik. Çocukken Kale Caddesi’nin doğusuna geçmeme hiç izin verilmemişti. Şimdi buraya gelince -artık daha büyük olmama, Skyvale’in en kötü yerlerini görmeme rağmen- içimi kuralara karşı gelmenin korkusu sarmıştı. “Hangisi?”

“Su işleme ve arıtma. Orada işte.” Melanie çatısı ve duvarlarından borular geçen büyük kare bir binayı gösterdi. Paslanmış metal, üzerindeki su damlalarıyla beraber parıldıyordu.

“Haydi etrafa bakıalım ve on dakika sonra arka tarafında buluşalım.”

Başını tamam anlamında salladı.

Karanlık hem bir lanet hem bir lütuftu. Binanın kuzeyinden, parça parça dökülmüş taş duvar boyunca sessizce yürüyordum. Kumlu yer taşlarının üzerinde topuk, taban, parmak ucu sıralamasıyla sessiz adımlar atıp her bir taşın inceden sesinin, her bir çıtırtının aşırı derece farkında olarak ilerliyordum. Gerçi ne bir ses ne bir nefes duyuyordum, sadece ben vardım. Burnuma gelen tek koku tuz ve çöp kokusuydu.

Sonunda metal bir kapıya vardım. Karanlıkta kapı kolu ve bir kilit seçtim ama açmayı denemedim. Devam ettim, üç kapı daha saydım. Zemin katta hiç pencere yoktu. Kızıl Milisler’in olduğuna dair herhangi bir işaret de yoktu.

Melanie çoktan buluşma yerimize gelmişti. “Bir şey var mı?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. “Sadece kapılar. Nöbetçi yok.”

“Aynen.” Hayal kırıklığıyla iç çekişini duymak neredeyse imkânsızdı. “Burada birinin olduğuna dair hiçbir işaret yok.”

Belki ayak izleri, kapılarda ya da duvarlarda çizikler olabilirdi ama ancak gündüz gözüyle görülebilirlerdi. Onların da Kızıl Milisler’e ait olup olmadığı kesin olmazdı.

“Yukarıda birkaç pencere gördüm ama onları gözlerden uzak olmaları konusunda uyarmıştır herhalde.”

Kesinlikle. Eğer bir sonraki ayaklanmayı başlatacak sesleri doğru düzgün duyamıyorduksak geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"İçeri giriyoruz." Buraya polis ya da asker getirip de Kızıl Milisler'e bilgi sızdırmadan önce saklanma yerlerinin burası olup olmadığından emin olmamız gerekiyordu.

Melanie aldığı derin nefesi verdi. "Tamam."

"İçerinin planı hakkında bir fikrin var mı?"

"Çok az. Patrick'ten uzakta çok zaman geçirmedi."

Çenesiyle binanın güney tarafını gösterdi. "Ama şurada yükleme alanına benzer bir yer buldum. Oranın yakınında saklanan insanlar *olabilir* ama biraz cereyanlı olduğuna bahse girerim."

O yüzden muhtemelen kapalı bir ofis ya da ona benzer bir yer bulmuşlardı. Köşeden dönüp onu takip ettim.

Ay alçalmaya başlarken etraf hafif bir ışıqla parlıyordu ama üç tane atlı araba, birkaç çift kanatlı kapının sığabildiği genişlikte taşla kaplı yolu görmeme yetiyordu. Burası şüphesiz bir yükleme alanıydı, hem de Aecor'un bir asır önce sanayileştirilmiş büyüğü kullanmayı bıraktığı düşünülünce epey iyi korunmuş bir alandı.

Bu kapıları kullanmanın sıkıntılı yanı çok büyük olmalarıydı. Rüzgâr uğuldayarak içeri dolup düşmana varlığımızı belli ederdi.

Ama çok da seçeneğimiz yoktu.

Denediğimiz ikinci kapının kilidi açıldı. Geniş, yankılı bir odaya süzülürken metal kapının arkamızdan çarpması için dikkatli davrandık.

Az ışıklı iç ortamda kaşlarımı soru sorarcasına Melanie'ye kaldırdım. Kapının ne kadar sessiz bir şekilde açılıp kapandığını o da fark etmiş miydi? Tamam kapıyı çok açmamıştık ama kolay hareket etmesi menteşelerinin sık yağlandığını gösteriyordu.

Başını yana eğdi, yüzünden durumu fark ettiği anlaşılıyordu.

Birileri burada çok dikkatli davranmıştı.

Melanie'yle sırtımızı duvara vererek odanın genişliğini anlamaya çalıştık.

Alanı sıra sıra temizlik istasyonu dolduruyordu, bazıları o kadar yüksekti ki anca iki merdivenle çıkılabiliirdi. Fabrika çalışıyor olsaydı sarnıçlara tuzlu su ya da bataklık suyu alınır, radyanlar temizleyip arındırılırdı. Sonra da iyi su genel kullanım için şehre pompalanırdı.

Her yer toz ve yağ içerisindeydi ama yüz yıllık bir birikme değildi. Buraya birileri gelmişti. Belki bugün, dünya da bir yıl önce değil ama hayatımın yarısından fazlasını eski sarayda geçirmiştim. Bir asırlık bakımsızlığın nasıl görüldüğünü biliyordum ve burası öyle değildi.

Etrafa bakarken içimi huzursuzluk kemiriyordu ama birilerinin içeri girdiğimizi fark ettiğine dair hiçbir hareket ya da işaret göremiyordum. İçeride birileri olsaydı çift kanatlı kapıların uzağında olurlardı. Kanatlardan birinin önünde kapıyı açık tutması için konmuş bir sandalye vardı, taş zemine ince bir şerit halinde bize ters bir açıda sarı ışık düşüyordu.

Kesinlikle şüphe uyandırıcıydı.

Melanie'ye birlikte bu kocaman odanın içinde ilerlerken borulardan akan suların sesini, beraber uyum içinde çalışan radyanları ve herkese görevlerini söylemek üzere dolaşan yöneticinin taş zemindeki ayak sesini hayal ettim.

Bir sonraki kapıya ve arkasındaki aydınlık odaya yaklaşıırken kendimi uzun ve düzenli nefesler almaya zorladım. Buradan girebileceğimizi, Kızıl Milisler'den bir işa-

ret görüp çıkacağımızı umuyordum.

“Önce ben gideceğim,” dedim ağız hareketleriyle. Çünkü o benim arkadaşımdı, ayrıca halkımdan biriydi. Kılıcımı ve hançerlerimden birini çekerken kalbim arı kuşu gibi çarpıyordu.

Melanie başıyla onayladı ve takip etti.

Sandalye kapıya öyle sıkı yerleştirilmişti ki ancak ahşap oturağının üstüne basarak geçebilirdim ama gıcırdatma riskini göze almak istemiyordum. Daha tuhaf kaçan ama daha sessiz bir seçeneği tercih ettim; sandalyenin üzerinden ve etrafından adım attım.

Bacaklarım sandalyenin her iki yanındayken şöyle bir odaya baktım. Alanı birkaç yağ lambası aydınlatıyordu ama insanların varlığına dair eser yoktu. Sadece aralıklarla kapıları olan daha küçük bir odaydı. Bazı kapıların ofisleri gösteren pencereleri vardı, gerçi camlar çok uzun zaman önce kırılmış süpürülmüştü.

Sandalyenin üzerindeki leylekvari hareketlerimi tamamlayıp silahlarımı yeniden savunma pozisyonunda tutarken Melanie de peşimden geldi.

Odaya daha iki adım atmıştık ki ışıklar söndü ve fabrika karanlığa büründü.

“Kraliçe ve Patrick’in köpeği.” Kadının sesi hemen önümüzden geliyordu. “Tam zamanında geldiniz.”

OTUZ İKİ

Kafamda binlerce soru dönüyordu ama sadece tek bir tanesi önemliydi: Buradan nasıl sağ çıkacaktım?

"Madem kim olduğumuzu biliyorsunuz," dedim, "kendi başımızın çaresine rahatlıkla bakabileceğimizi de biliyorsunuzdur." Kılıcımı ve hançerimi daha sıkı kavradım. Karanlık kafa karıştırıcıydı ama Melanie ve ben her türlü şartta dövüşmüştük. Nasıl manevra yapacağımızı ve birbirimizi tehlikeye atmadan kendimizi nasıl savunacağımızı biliyorduk.

"Kesinlikle." Kadının sesi soğuk ve sakin, ortalama bir sestен yüksekti.

"Claire." Yanımda duran Melanie'nin sesi kendinden emin çıkıyordu. "Sesini yeniden duymak ne hoş. Lütfen şu ışıkları yak."

Melanie bu kadını tanıyordu ama kulağa pek arkadaşlarmış gibi gelmiyordu.

Bir ses yankılandı ve yağ lambalarının hepsi alev alarak bir düzine ve adam kadını ortaya çıkardı. Hepsi silahlıydı ama hiçbirinin silahı çekili değildi.

Konuşan kişi Claire bizden on, on bir yaş büyüktü ama

boyu o kadar uzun değildi, anca omzuma geliyordu. Siyah saçları bir atkuyruğuyla toplanmıştı, ellerini göğsünde kavuşturmuş bir kalçası yukarıda duruyordu. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Hayır, alaycı bir gülümseme değildi. Dudağının kenarında kısa bir yara izi vardı bu da ona sürekli böyle bir hava katıyordu. Yoksa gözleri Melanie ve beni değerlendirmeye odaklanmış bir şekilde, ifadesizce bakıyordu.

“Bizi beklediğinizi söylediniz.” Melanie çenesini kastı. Patrick ya da Claire Melanie’nin kaynaklarından doğru zamanda bilgi sızdırmıştı ya da...

Claire Melanie’ye, “Patrick’in köpeği” demişti.

Hayır, Melanie bana ihanet etmezdi. Şuan bile beni bu küçük Kızıl Milisler grubundan korumaya hazır bir şekilde duruyordu. Bu akşam çıkacağımı bile bilmiyordu.

“Evet,” dedi Claire. “Sizi eğlendirmek için birkaç fikrim var. En sevdiğim de sen bir koşu kaledeki arkadaşlarına gidip onlara Indigoluları gönderip Patrick’i bırakmalarını söylerken majestelerini burada tutmak. Sonra kraliçelerini geri alabilirler.”

Birkaç kişi başını salladı.

“Yalnız planında bir açık var.” Öne doğru adım atarak gözlerimi Melanie’den çekip ona kaçış yolu bulması için fırsat yarattım ama hareketim herkesin bir anda silahlarına davranmasına yol açtı. Gerçi henüz çekmemiş söyleyeceğim konuyu bekliyorlardı. “Kraliçenin rehin tutulduğunu öğrenirse Patrick’in ne kadar sinirleneceğini bir düşünsene. Bu Aecor halkına nasıl bir mesaj verir? Patrick’in amaçları raydan çıkmış durumda. Beni esir tutan insanlarla işbirliği içinde olursa kimse onu bir lider olarak kabul etmez.”

Claire başını iki yana salladı. "Onu zindanda tutarken güvenliğini yine onun ellerine bırakıyorsun."

Karşı savının dile getirilmeyen kısmı Patrick'in herke-se ayaklanmalar ve esir tutulma olayı olurken hapishane- nede olduğunu hatırlatarak Kızıl Milisler'le olan bağını koparacak olmasıydı. Ben de Patrick'i cinayet ve bana ihanet yüzünden hapse attığımı söyleyecektim. Böylece suçlamalar ve kimin hatalı olduğuyla ilgili bir kısır dön- güde dönüp duracaktık.

Melanie kolumu iki kere dürttü, bir kaçış yolu buldu- ğunun işaretiydi ama kaçmak için dövüşmemiz gereke- cekti.

Hayır dövüşmeyecektim. Bu defa değil. Bir Balık Kar- talı olarak onları etkisiz hale getirip buradan çıkardım. Kara Bıçak ise yaralılara yardım etmek üzere bir polis bulmamızda ısrarcı olurdu.

Ama bir kraliçe olarak farklı davranmalıyım. Her de- fasında şiddetin ortasına dalamazdım.

Peki, Kraliçe Wilhelmina ne yapardı?

Silahımı kılıfına soktum. "Mel."

Melanie karşı çıkmak istedi -bunu gerilişinden anla- yabiliyordum- ama hançerlerini kılıflarına sokmakta te- reddüt etmedi.

Kızıl Milisler de omuzlarını düşürüp ellerini silahla- rından uzaklaştırdılar.

"Haydi konuşalım." Claire'in buralarda pek nadir rast- lanan çelik grisi gözlerine baktım.

"Ne hakkında?"

"Bizi burada tuzığa siz düşürdünüz değil mi?"

"Birinin dolandığını duyunca haber gönderdim." Ba-

kışları Melanie'ye kaydı. "Kimi yakalayacağımı bilmıyordum ama daha şanslı olamazdım herhalde."

"Kaynağım sana çalışıyorsa," dedi Melanie, "o çocuk gün doğmadan hapsi boylayacak demektir."

"Kraliçene çok mu bağlısın?" Claire kaşının birini kaldırıp başını bana doğru salladı.

"Elbette."

"O zaman o oğlanı olduğu yerde bırak." Claire bu defa gülümsedi. "Astor bize güzelce sohbet edebileceğimiz bir yer bul. Laura üç kişiyi alıp bina güvenli mi diye kontrol et. Kalanınız da işe yarayacak bir şey yapsın."

Hepsi atılıp ellerini göğüslerine vurup emirleri yerine getirmek üzere dağıldılar.

Balık Kartalları'yla aynı selamı veriyorlardı. Ama onlar *Balık Kartalları* değillerdi. Ayaklanmaları biz başlatmamıştık. Biz insanları öldürmemiştik.

Bir dakika sonra Melanie, Claire ve ben sıkış tepiş ofislerden birinde oturuyorduk. Masa neredeyse tüm odayı kaplıyordu; üzerindeki kâğıtlar, pislikler ve ne idüğü belirsiz eşyalar bir kenara itilmişti. Arkamızda bir döşek duruyordu. Astor sandalyeleri öyle bir yerleştirmişti ki hiçbirimizin sırtı kapıya gelmiyordu, iç duvarda kırılmış geniş bir pencere vardı.

Claire oturup bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana burada ne bulmayı umduğunuzu söylesenize."

"Sizi aslında." Sesimin titrek çıkmaması için çabaladım. Şafağın sökmesine daha saatler vardı o yüzden James muhtemelen yokluğumuzu fark etmezdi ama kaleye görünmeden dönmemiz gerekiyordu. Uykudan zarar gel-

mezdi hani. Basit bak çık görevi bu saatte uğraşmaya hazırlıklı olduğumdan daha büyük hale gelmişti. “Burada biri var mı diye görmek istemiştik. Aldığımız bilgi doğru mu diye.”

“Bu kadar mı?”

“Sonra da,” dedi Melanie. “Orduyu çağıracaktık.” Pis pis sırtarak arkasına yaslanıp bir dirseğini masaya koydu. “Ama başka türlü de ikna edilebiliriz.”

Claire kaşlarını çatıp kapıya baktı. “Gözümü korkutmanıza izin verecek değilim.”

Bir an için vazgeçmesinden korktum ama Melanie Claire’i tanıyordu, onunla nasıl baş edeceğini biliyordu, öyle umuyordum yani.

“Tamam, işbirliği yaparsanız orduyu göndermeyeceğim.”

Claire gözlerini kıstı. “Ne istiyorsunuz?”

Melanie duruşunu değiştirerek benim konuşma sıramın geldiğini belirtti.

“Dövüşmektense konuşmayı yeğlerim. Sen de öyle düşünmüyor musun?” Öne doğru eğilerek açık, yaklaşılabilir bir duruş sergiledim ama aşırıya da kaçmadım. Patrick’le çok vakit geçirdiyse hilelerimizi biliyordur. “Nasıl oldu da buraya geldiniz? Fabrikaya. Ya da Patrick’in yanına.”

Claire tereddüt etti ama pencereye doğru adamlarına baktı, ciddi bir endişe vardı. Kadın sertti ama Patrick gibi değildi.

“Krallığıma yardım etmek istiyorum,” dedim. “Bu da halkımı tanımak demek. Sizi. Bana buraya nasıl geldiğinizi anlat.”

Gözleri şüpheyle ışıldadı, sanki bu bilgiyi ona zarar

vermek için nasıl kullanabileceğimi ölçüp biçiyordu. Ama sonunda yumuşadı. "Annemle babam ben küçükken bu fabrikada çalışıyordu. Colin tahta geçtiğinde fabrika kapatıldı ve tüm teşhirciler tutuklandı. Ben kurtuldum çünkü komşularım benim onların çocuğu olduğumu iddia etti sonra da annemle babamı bir daha hiç göremedim." Claire gözlerime baktı. "Bu seni şaşırttı mı? Fabrikanın Tek Gece Savaşı'nda önce çalışmaya devam etmesi?"

Şaşırtmıştı ama söyleyecek degildim.

"Bu yer aşağı şehrin çoğuna temiz su sağlıyordu. Yukarı şehir ve kalenin başka kaynakları var ama aşağı şehir sadece temiz su için değil körfezdeki bataklık alanı korumak için de bu fabrikaya bağlı. Belki orada otlayan atları görmüşsündür."

"Maalesef şehir turu yapacak fırsatım olmadı, ayaklanmaları durdurmakla meşguldüm malum." Geri çekilip küçük parmağımı kaldırdım.

"Dikkat et Kraliçe. Sen bunca yıl Indigo Krallığı'nda saklanırken ben Aecor'un özgürlüğü için savaşıyordum."

Sanki ben onca zaman Skyvale Sarayı'nda yan gelip yatıyordum. Kendi krallığıma sırt dönmüşüm de keyif çatıyormuşum gibi. "Ailen için üzgünüm. Ben de kendi ailemi kaybettim ve ben de savaşıyordum. Sırf sen görmedin diye gerçek olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ben de öyle duymuştum ama kalkıp Patrick'e sırt çevirdin." Yalnız sesinde değişik bir ton vardı. Tam yorumlayamadığım bir şey.

"Onun yöntemlerini onaylamadım. Amacımız uğru-na gitti katil oldu. Ben olmam. Olmadığım gibi krallığıma katillerin yönetmesine de izin vermem."

"Hem çok safça bir düşünce hem de ikiyezölü." Claire gözlerini Melanie'ye çevirdi. "Galiba siz ikinizin henüz pek sohbet etme şansı olmadı ama bence bir ara bir konuşsanız iyi olur. Arkadaşın hakkında bilmediğin çok şey var Kraliçe."

Melanie kaşlarını çatı.

"Önemli değil." Sesimi düzgün çıkarmaya zorladım kendimi ama Melanie'nin birini öldürdüğü düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki de doğru değildi. "Çözölmesi gereken bir sorunumuz var. Ben de bu konuda hiçbirinize zarar vermemeyi tercih ediyorum, tehditlerinize rağmen sizin de bana zarar vermeyi göze alacağınızı sanmıyorum."

Claire cevap vermedi.

Bacak bacak üstüne atıp ona doğru eğildim. "Gerçek bu Claire. Buraya geldim çünkü ayaklanmaların durmasını istiyorum."

"Talepler yerine getirilene dek olmaz."

"Indigo Krallığı'nın adamlarının gitmesi talebi mi?"

"Doğru."

"Birkaç istisna dışında Indigo Krallığı kızıl tahtı almamda beni destekliyor. Tılsım İttifakı'nı imzaladım. Kral Tobiah Prens Colin'i geri çekme konusunda çalışıyor. Krallığımla *barış içinde* geri alıyorum." Bir süre beni süzüp inceledi. Değerlendirdi. "Claire, insanların korumak istiyor musun?"

Dudaklarını sımsıkı bastırdı.

"Ben halkımı korumak istiyorum. Açlıktan, hastalıktan, susuzluktan, tılsımdan ve de ayaklanmalardan. Sizi ve Kızıl Milisleri de korumak istiyorum ama şu an sen

Patrick'in yanında yer alıyorsun ve onunla ben aynı tarafta değiliz."

"O senin tahta çıkmanı istiyor."

"Onun beni oraya koymasına ihtiyacım yok. Kukla değilim ben. Doğru zaman geldiğinde taç giymiş bir kraliçe olacağım ama Patrick benim yanımda yer almayacak. Çok yakın zamanda işlediği suçlar yüzünden yargılana-cak, hem burada hem Indigo Krallığı'nda."

"Bu durumda ben ya onun ya senin yanında olacağım öyle mi?" diye sordu Claire.

"Bir bakıma." Ayağa kalktım, Melanie de arkamdan kalktı. O anda Claire ellerini aniden silahlarına doğru götürdü. "Ayaklanmaların durması gerek. Bu müzakere edilecek bir konu değil. Indigo Ordusu'ndan müttefikle-rimin burada ağırılanması da aynı şekilde. Sana Tılsım İttifakı'nı imzaladığımı söyledim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Küçümseyerek güldü. "Anne babamız gibi insanları bir daha görememek mi?"

"Artık öyle değil. Anne baban gibi -sen ve ben gibi- insanlar gerçek düşmanımızla, tılsımla savaşmaya yardımcı olabilir demek. Bunun dışında büyü kullanmak yasa dışı olmaya devam edecek ama teşhirciler sokaklardan öylece yok oluvermeyecek. Artık değil."

"Diyelim ki sana inandım," dedi Claire. "Diyelim ki kabul ettim ve insanlarımin her gece, hapsolmaya göz yuman bir adam için yaralanmasını seyretmekten yorul-dum."

Haklıydım. Bizimle müzakere etmeyi umduğu için bizi buraya çekti.

"Bu, Tılsım İttifakı'nı imzaladığın gerçeğini değiştirmiyor. Hâlâ büyü yok demek ve aşağı şehir gibi yerler büyü gücü olmayınca çürümeye devam edecek." Etrafını işaret etti.

Fabrikayı. Suyu.

Atalarımın yüz yıl önce sanayileşmiş büyüyü kullanmayı bıraktıklarını zannediyordum hep. Böylesine büyük çapta bir büyüyü canlı tutabileceklerini asla hayal edemezdim.

Ama insanlara yardım ediyorlardı. Herkes temiz suyu hak ediyordu.

Ne zor bir tercih.

"Bir yolunu bulacağım," dedim. "Bu fabrikayı yeniden işler hale getirmenin büyü harici bir yolunu bulacağım." Skyvale Sarayı Tılsım İttifakı'ndan sonra yapılmıştı. Neden bir fabrika da yapılamasındı?

"Bu pek de sağlam bir söz değil."

"Sen henüz hiçbir söz vermedin ya?" dedim. "Ayaklanmaları durdurabilir misin?"

Gözlerini bana kilitledi. "Bir yolunu bulacağım."

"O zaman ikimiz de istediğimizi aldık sayılır." Gülümseyerek elimi uzattım. "Diğer Kızıl Milisler'in yerlerini ve adlarını söylemezsin herhalde."

"Hiçbir şekilde." Claire elimi sıktı ve çıkışa kadar bize eşlik etti.

"İyi işti," dedi Melanie.

Öyle umuyordum. Bir yanım oradaki herkesi tutuklaması için polis göndermek istiyordu ama o zaman da Claire'in güvenini kaybederdim. Onu rahat bırakırsam Kızıl Milisler'in bastırılmasına yardımcı olabilirdi.

"Mel." Kale duvarında durup bir elimi omzuna koydum.

"Wil," dedi beni taklit ederek.

Duvarın üzerinden esen sert rüzgâr beni ürpertti. Ufukta şafak söküyordu ve artık içeri girmemiz gerekiyordu ama önce ona bir şey söylemem lazımdı. "Claire'in neden bahsettiğini sormayacağım. Umurumda olmadığından ya da bilmek istemediğimden değil. İstiyorum. Ama hazır olduğunda söylersin bana."

"Aynı şekilde sen de hazır olduğunda bana Kara Bıçak'tan bahsedersin."

"Çok süreceğini sanmıyorum." Bu akşam bir kraliçe olarak kararlar vermiştim. Ne sadece bir Balık Kartalı olarak. Ne sadece Kara Bıçak olarak. Hem bir Balık Kartalı hem de Kara Bıçak olan Kraliçe Wilhelmina olarak.

Kraliçe olmak henüz fark etmesem de bir zamanlar daha kolay olan şeyleri özlemekten alıkoymuyordu ama bu akşam yaptıklarım içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Kendime karşı dürüst olup Aecor'u yönetmenin bir yolu vardı. Hazırlıksızdım ama öğrenebilirdim. Öğrenecektim de, tıpkı prenses olduktan sonra dövüşmeyi, çalışmayı ve hayatta kalmayı öğrendiğim gibi.

"Benim için biraz daha uzun sürebilir." Melanie parmaklarını kısa saçlarında dolaştırdı.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar." Ona sıkıca sarıldım. "Ama hazır olduğunda ben burada olacağım."

OTUZ ÜÇ

Kış ağırlaşıyordu.

Dondurucu sert rüzgârlar adeta zorla kaleye girmeye çalışıyordu. Babamın çalışma odasında -artık benim olan çalışma odasında- bile pelerinime sarılmış titriyordum. Şömine masama en uzak köşedeydi.

Paige karşımda oturmuş listeleri ve belgeleri inceliyordu. "Aşağı şehre temiz su sağlamak için araştırma yapıyordum. Birkaç seçenek var ama doğru sistemi geliştirmek zaman alacak."

"Durum acil. İnsanlar ölüyor." Claire sözünde durarak ayaklanmaları bastırmada gelişme kaydetmişti. İlk gece bir değişiklik olmamıştı ama sonraki geceler gitgide daha sakinleşmişti, dün gece de kalenin etrafındaki caddeler nefesini tutmuş bekliyor gibi görünüyordu ama kalabalık bir daha gelmedi.

Bu sabah sokağa çıkma yasağını kaldırmıştım. İnsanlar sokaklarda tezahüratlar yapıyorlardı, sorunun çözülüğünü düşünüyorlardı.

Paige kalemini mürekkebe batırıp temiz bir kâğıda yazmaya başladı. "Temiz suyumuzun bir kısmını aşağı

şehre gönderebiliriz, yukarı şehrin ve kalenin elverdiği oranda. İnsanlar bundan hoşlanmayacak ama herkes biraz fedakârlık yaparsa ihtiyacı olanlar için uzunca bir yol kat edilecektir.”

“Yapalım haydi. Ayrıntılar için yardımcılarından birini al.”

Paige son cümlesini de yazınca başını kaldırıp baktı. “Benim yardımcım yok ki.”

“Bütün bunları tek başına mı yapıyorsun?”

“Bir sorun mu var?”

“Hayır, tek bir kişi için çok fazla iş var. İşe birini al ya da iki kişi.”

“Olur.” Yazdığı belgeyi bana uzattı. “İmzala lütfen.”

Kararlı bir nefes aldıktan sonra adımı imzalayıp kâğıdı geri ona verdim.

“Bu, aynalar için olan emrin.” Başka bir kâğıt uzattı. “İndigo Krallığı’ndan gelecek planlar ulaştı. Verebilecekleri kadar çok malzeme gönderdiler ama çok fazla sayılmaz.”

“Falezleri kaplayabileceksek ne olsa kâr.” Bu, Aecor Şehri’ni bir süre koruyabilirdi ama Aecor’un çoğu dümdüz bataklıktı, aynaları yerleştirebilecek herhangi doğal bir çıkıntısı yoktu.

İndigo Krallığı’ndan aldığım son haberler hiç de cesaret verici değildi. Skyvale’e daha çok mülteci gelmişti.

Öğleden sonra bir ara kapı vuruldu ve James girdi. “Wil haberler var. Tobiah’tan mektup geldi.” Defteri bana uzattı. “Mülteciler köprüyü geçiyormuş.”

Defteri göğsüme bastırdım. “Mülteciler mi? Buraya?”

Paige’in gözleri ikimizin arasında mekik dokurken

beti benzi attı. "Tılsım mültecileri mi?"

"Evet." James'in sesi kasvetliydi. "Onları ne yapacağız? Şehir bu sayıda mülteciyi destekleyecek kadar büyük değil ve bu daha başlangıç."

"Biz de tam su konusunu tartışıyorduk," dedi Paige. "Kaynağımız yok. Fazladan gelen insanlara yer konusunu bırak ne su ne yiyecek var."

Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. "Girmelerine izin verin. Tılsım İttifakı'nı imzaladım. Onları geri çeviremem."

"Doğru," dedi James.

"Onlara barınacakları yerler verin. Güzel karşılayın. Bazılarının yanlarında yiyecek ve diğer gerekli şeyleri getirdiklerini umalım."

"Çok fazla atlı araba ve yük aracı var." James ateşe yaklaştı. "Canlı hayvan da."

Nihayet güzel bir haber vardı. "Burada kalmalarına izin verin, başka bir yerimiz yoksa fabrikalarda kalabilirler. Sonra da onları Aecor'un içlerine yönlendirin. Diğer şehirler de onları almak zorunda ama aile ve arkadaşlarınızın da katılacağı bir sayım başlatın."

"Başka bir şey?" diye sordu James.

"Mülteciler geçerken polis sayısını üç kat artırın. Kıızıl Milisler ya da durumdan memnun olmayanlar onlara karşı bir eylem yapabilir. Fakat polisi küçük devriyelerde tutun. Tehdit edici bir şey olmasın."

"Indigo gitmeli," diye mırıldandı James. "Ayaklanmalar daha yeni durmuştu."

"Umalım da bir daha başlamasın ama dikkatli olmamız gerekiyor."

Başını sallayarak onayladı. "Köprüye asker de göndereceğim, hem kırmızı hem mavi. Trafığın akmasını sağlayıp tıkanmaları engelleyecekler."

"Güzel. Açık bir şerit de olsun ki insanlar Indigo Krallığı'na da dönebilsin. Başka insan ya da eşya almak için geri dönebilirler. Rahatça hareket edebilmelerine izin verin. Gemi ve feribotlar da yolcu almaya hazır olsun."

"Tamamdır." James ağırlığını diğer tarafına verdi. "İşim bittiğinde Indigo Krallığı'na dönmek için iznini istiyorum."

James'i kaybetme düşüncesi midemi altüst etti.

Elbette kuzeninin, annesinin ve ailesinden kalanların yanında olmak istiyordu. Onu reddedemezdim ama... "Burada Tobiah'nın emriyle bulunuyorsun benim değil. Ona sordun mu?"

"Hayır." James gözlerini perdeli pencereye çevirdi. "Ne diyeceğini biliyorum."

Burada, Tobiah'dan uzakta olmayı istemek ve Tobiah'nın onu göndermesi çok zor olsa gerek. Aralarında çok fazla soru ve tartışma olmalıydı. Ama ne kadar farklı olurlarsa olsunlar kardeş gibiydiler. Bunu çözmeleri gerekiyordu.

"Üzgünüm James. Senin yerine sorarım."

Başını sallayarak odadan çıktı.

Paige bana döndü. "Şimdilik bu kadar. Akşam yemeğinden önce Prens Colin'le toplantının olduğunu unutma, akşam da Northland'den konukların gelecek. Jasper ve Cora Calloway."

Kont ve konteslerdi, hatırladığım kadarıyla. Onlar ve Aecor'daki diğer şehir ve kasabalardan sorumlu soylular

Tek Gece Savaşı'nda evlerindeydiler. Yalnızca Aecor Şehri'ndeki yüksek soylular öldürülmüşlerdi.

"Teşekkürler Paige."

Kapıya vardığında duraksadı. "Beyaz defterden Theresa'ya yazmamın bir sakıncası var mı?"

"Odamda. Herkese yazma sırası geldiğinden emin ol." Kapı kapandığında ben de sandalyenin biri şöminenin yanına çekip James'in defterini aldım.

Wilhelmina,

Olabilecek en kötü haberleri yazıyorum. Batı Geçidi Nöbeti düştü. Batıdaki dağlar tılsım sisine boğuldu. Herman Amcam oradaki binden fazla askerle birlikte öldü.

Artık batı diye bir şey yok. Sadece Skyvale ile tılsımlı topraklar arasındaki Midvale Sırtı ve vadiye doğru giden dar bir geçit kaldı. Tılsım canavarları her yerde, şehir duvarındaki muhafızlar ormanda dolaştıklarını görmüşler. Bu, duvar için bir sürü tılsımlı canavarımız olduğu anlamına geliyor ancak Bayraklar'ın Kara Bıçak'ın dönmesi için yalvaran tabelalarla dolduğunu duydum. Korkuyorlar. Herkes korkuyor.

Şehirdeki tüm batı cepheleri ve sınır boyu yeniden aynalarla kaplı ama Batı Geçidi Nöbeti'ni koruyamadılar. Çok fazla tılsım var.

Duvar yapılmaya devam ediyor. Muhtemelen zamanında tamamlayamayacağız.

Birçok aile çoktan Skyvale'i terk etti. Chuterlar, Corcoranlar, Davisler. Annem ve teyzem Hawes'a gitti. Diğerleri de toplanıyor; onları suçlayamam.

*Bayraklar'da yaşayanlar gibi gidemeyenler için ır-
dışeleniyorum. Güneydeki Bracken Gölü kenarı çok-
tan boşaltıldı. İnsanlar doğuya gidiyor. Danışman-
lar benim de gitmem gerektiğini söylüyor ama bura-
da hâlâ insanlar varken ve hâlâ kurtarma şansımız
varken nasıl bırakıp gidebilirim?*

Tobiah

Parmağımı sayfaların üzerinde gezdirdim. James'in neden dönmek istediğine şaşırılmamak gerekirdi.

Kalbim ağırlaştı, baş sağlığı dileklerimin yanı sıra Aecor'a gelen mülteciler ve krallığın durumunu yazmak üzere masama gittim. James'in Indigo Krallığı'na dönme ricasını da ekledim.

Tobiah defteri açık tutuyor olmalıydı ki yazdıkları yan sayfada belirmeye başladı.

Wil,

*Teşekkür ederim. İnsanın evinin paramparça olu-
şunu izlemesinin nasıl perişan hissettirdiğini en iyi
sen anlarsın.*

*Lütfen James'e dönme isteğini anladığımı söyle
ama ona orada ihtiyacım var.*

*Şu an yazacak vaktin var mı? James ve ben biri-
miz bitirdiğimizde diğeri başlayabilirsin diye yazdık-
larımızın altına çizgi çekiyoruz.*

Tobiah

Sayfada siyah bir çizgi belirirken kalbim küt küt at-
maya başladı. Birkaç günde bir yazışıyorduk ama mek-

tuplarımıza pek diyalog denemezdi. Güncel haberler ve tavsiyelerden öte bir şey yoktu.

Ama şimdi konuşmak istiyordu.

Ve hemen cevap vermezsem artık konuşmak istemediğimi ve vazgeçtiğimi düşünecekti.

Gittiğimi düşünmesine izin vermek korkaklık olurdu.

Buradayım, diye yazdım.

Bir an için, başka bir şey yazmalı mıyım diye merak ettim, kalemim havada öylece oturdum.

Sevindim.

Of bu korkunçtu. Defteri kapatıp James'e vermeliydim. Bir insan karşısındakinin sesini, ses tonunu duyup yüzünü ve el kol hareketlerini görmeden nasıl böyle konuşabilirdi ki?

Ama Tobiah'yı çalışma odasına ya da kendi odasında hayal edebiliyordum. Kafamda o her zamanki siyah kıyafetleri içindeydi ve dağınık saçları yüzüne düşmüştü. O da aynı şekilde benim cevap vermemi bekleyerek koyu gözleriyle sayfaya bakıyordu.

İstedğim her şeyi söyleyemezdim gerçi.

Ne konuda konuşmak istiyorsun? Hâlâ geliştirmeye çalıştığım ve muhtemelen değişmekte olan elyazımla yazıyor, harflerin alt ve üst çıkıntılarına birkaç süsleme ekliyordum.

Cümlesinin başında bir nokta belirdi. Sonra bir tane daha. Sanki nasıl cevap vereceğiyle ilgili fikrini değiştirmişti.

Bence büyü kullanıcılarına teşhirci demek yerine yeniden radyan demeye başlamalıyız. Teşhirci çok kaba bir tabir ve şayet duvar işe yararsa bizi hurtaran şey büyü olabilir.

Gülümsedim. *Ne kadar düşüncelisin*, diye yazdım. *Ben de katılıyorum. Bundan sonra teşhirci yerine radyan diye çağrılmak kabulümdür.*

Benim de öyle. Konuyu değiştirmek ister gibi aşağıdaki satıra geçti. Taç giymiş bir kraliçe olmanı istiyorum Wilhelmina. Amcam Aecor'u öyle kolay bırakmayacak ama çoktan uygulamaya konmuş bir plan var. Uzun bir süre durdu, sonunda bir cümleye başladı.

Planın ne olduğunu sormak istiyordum ama aramızdaki her şey diken üstündeydi. Henüz onun güvenini kazanmış değildim.

Bana bir şey için söz ver. Kalemimi mürekkebe batırıp fazla mürekkebi aldım. Eğer tılsım Midvale Sırtı'na geçerse Skyvale'den ayrılıp güvende olana dek doğuya gideceksin.

Hiçbir zaman güven olmayacağız Wilhelmina. Benim sıram geldiğini belirten bir çizgi çekiyordu ki devam etti. Gitmem lazım. Sonra konuşuruz yine.

OTUZ DÖRT

Şöminenin üstündeki saat dört buçuğu gösteriyordu.

Örtülerin altından çıkıp sabahlığımı giydim. Balkon kapısında durup perdeyi çektim ve odama belli belirsiz yansıyan gece gibi simsiyah şehre baktım.

Nefesim camı buğulandırdı. Buradan batıdaki falezlerin üzerindeki parlaklığı görebiliyordum; her gün daha fazla ayna asılıyordu. Gerçi Aecor'ı korumak ile oradaki doğal yaşama karşı duyarlı olmak zorlu bir dengeydi.

Geri çekilirken perdeyi açık bıraktım.

Anahtarına dokununca masamın üzerindeki gaz lambası tıslayarak yandı. Masanın üstüne defterler yayılmıştı. Günlüğüm, Balık Kartalları'na ve Tobiah'a yazdığım defterler ve bu oda ile babamın odasındaki kitaplıklardan aldığım defterler.

Onların günlüklerini keşfedeli birkaç hafta olmuştu ama okumaya başlayacak cesareti anca birkaç gün önce bulabilmiştim. Gel gör ki onların yazdıklarında da rahatlatıcı bir şey yoktu. Aynı konulardan endişe duyuyorlardı; insanları doyurmak, güvenliklerinden emin olmak, etraf-taki krallıklarla ilişkileri sürdürmek.

Yazdıklarının çoğunda bahsedilmeyen şey ise tılsımdı.

Bu arada tılsım çocuğu ziyaret ettiğim her gün bana tılsım konusunu hatırlatıyordu. Benim bilmece gibi konu-
şan ve yaklaşan felaketin uyarılarını yapan karanlık
aynam.

Annemlerin günlüğünü bir kenara koyup birbirine
bağlı defterleri açtım. Skyvale'deki Balık Kartalları'ndan
ses seda yoktu. Tobiah'dan da öyle. Sadece ona yazdığım
onlarca mektup.

Bazıları Tobiah ve Balık Kartalları'yla ilgili basit istek-
lerin yazdığı kısa mektuplarken bazıları şehir, krallık ve
diğer Aecor şehirlerine giden ana yolların kenarına yeni
kasabalar kuran mültecilerle ilgili daha uzun mektuplardı.

Göğsüm stres, keder ve umutsuzlukla ağırlaştı, bir ka-
lem alıp başka bir not daha ekledim. *Tobiah, bir ay oldu.
Sana bakması için Skyvale'e atlılar gönderdim. Lütfen ce-
vap ver.*

Yazma sırasının onda olduğunu göstermek için bir çiz-
gi çektim ama ondan hiç cevap gelmedi.

Aecor'u etkisi altına alan kış sonraki haftalarda yumu-
şamıştı.

Sabah çok erken saatte, neyle karşılaşacağımı bilsem
de yazmak için oturdum. İki aydır cevap gelmiyordu, ne
beyaz deftere ne maviye.

Tobiafl,

*"Tek Gece Savaşının yıldönümünden önce panna-
lıkların kilidini açacağın ve Aecor'u birlikte yöneteceğiz."
Onu zindana tıktığımda Patrick aynen böyle söylemişti.*

Yıldönümüne günler kaldı. Bugünü yıllardır bekliyordum. Eskiden bugünü krallığım geri alacağım gün olduğun için beklediğimi düşünüyordum. Şimdiyse o korkunç geceyi geride bırakmanın bir sembolü olarak görüyorum. Eğer Patrick...

Kapı çalındı. Gelen Danie değildi, o asla kapı çalmaz hayalet gibi içeri süzülüp aynı şekilde çıkardı.

"Girin!" Mürekkebi silip defteri kapattım.

Melanie kafasını uzattı. "İndigo Krallığı'na gönderdiğin atlılardan biri dün gece döndü."

"Nihayet." Kalbim boğazımda atarken ayağa fırladım. "Haberler nedir?"

"Bilmiyorum. Önce Prens Colin durdurdu, seni çağırıyor."

Hızla giyinip Melanie'nin peşinden gittim, beynim adeta sorularla kaynıyordu. Ama Prens Colin de tıpkı Patrick gibi duyuru yapmaktan keyif alan bir adamdı.

Döndüğümünden bu yana toplantı odasında yüzlerce defa bulunmuşumdur ama hep hatırladığımdan daha küçük-müş gibi geliyordu. Yine de Aecor hükümdarlarının eski hayaletleriyle yoğun ve kasvetliydi.

Odanın ortasında altı kalın bacağı şelale şeklinde oyulmuş taştan yapılmış çok büyük bir masa vardı. Yıllar, soluk mavi mermerin girintilerini koyulaştırmış, paslı su havası katmıştı. Masanın etrafında on tane uyumlu sandalye vardı, minderleri yeni ve dolgundu.

"Lütfen oturun." Masanın başında Ejderha Hanedanlığı'ndan Aecor Bölgesi Derebeyi Veliaht Prens Colin Pi-erce oturuyordu.

Babamın yerinde.

Kapıda durup gözlerimi dikerek onun rahat duruşuna baktım. Sıkmaktan çenem ağrıyor, duyacağım haberler kalbimi hızla çarptırıyordu. "Bana haberleri söyleyin."

Prens Colin başparmaklarını ve diğer parmaklarının uçlarını masaya bastırarak ayağa kalktı. "Atlılardan biri Skyvale'den döndü." Yüz ifadesi garip bir şekilde sakindi.

Sadece biri mi dönmüştü? Bu pek iyiye işaret değildi. "Anlatın."

"Oturun," dedi. "Lütfen."

Göz ucuyla Melanie'ye baktım. James arkamızdan yaklaştı, ikisinin yüzünde de huzursuz bir ifade vardı. Atlılar *haftalar önce* gitmişlerdi. O günden bu yana her gün haber bekliyorduk.

"Ayakta kalacağım." Ama tarafsız ifademi korumaya dikkat ederek odanın biraz daha içine yürüdüm.

"Pekâlâ." Sandalyesinden uzaklaşıp kollarını göğsünde bağladı. "Kızıl Milisler atlıyı yaralamış, tedavisi için hastaneye gönderildi."

Yumruklarımı sıktım. Claire benimle işbirliği yapıyordu ama bütün Milisler değil. Patrick hapishanede olunca Kızıl Milisler bağlarını kaybetmişe benziyorlardı, bu da tek tek kişilerin ve küçük grupların kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmeye başladığını gösteriyordu.

Prens Colin'in sesinde tuhaf bir anlayış vardı. "Oturmanızı isterdim."

Gözümün ucuyla James'in başını salladığını gördüm ve kabul ettim. Yüzbaşı benim için en yakındaki sandalveyi çekti, bir tane de Melanie için.

Prens Colin yeniden sandalyesine oturdu. Babamın san-

dalyesine. "Skyvale düştü." Gözleri Melanie'den James'e kaydı. "Skyvale ile Indigo Vadisi'nin artık tılsımlı toprakların bir parçası."

Kesik kesik nefes almaya başladım, gözlerimde yaşlar kabardı, gözlerimi kırpıştırarak savuşturmaya çalıştım. "Peki ya insanlar? Kaçmayı başarabilmişler mi?" Yüce Azizler lütfen.

"Bazıları." Gözlerini yere indirdi. "Hawksbill soylularının çoğu Batı Geçidi Nöbeti düştüğünde şehirden ayrılmıştı ama çoğu kişi yapamadı."

Bunu Tobiah'nın son mektubundan biliyordum. Benim duymam gerekenler bundan sonrasıydı.

"Kardeşim Herman öldü."

Biliyordum ama defterleri göstermeden bunu Prens Colin'e anlatamazdım. "Üzgünüm," dedim. "Saygı duyulan bir adamdı."

Prens Colin pencereye doğru bakarak kendini toparladı. "Atlılar bilgi edinmek için tüm krallıkta dolaşmak zorunda kaldıkları için gecikmişler. Diğerleri bu yolculuk esnasında öldürölmüş."

Bu düşünce kanımı dondurdu. O adamları ölmeye göndermiştim.

"Şehirde daha önce gördüklerimizden çok daha büyük Işıkadamlar Bayraklar'ın çoğunu yerle bir etmiş, tılsımlı yaratıklar Thornton ve Greenstone'a saldırmışlar. Hawksbill duvarı bir gece kadar tutmuş ama neticede yaratıklar onu da geçmiş. Hawksbill ve Kral Koltuğu da gitmiş."

"Peki ya şehri boşaltma yolları?" Sorum son derece düz bir tonda çıkmıştı. Cansız. Çünkü yanıtı biliyordum değil mi? Tobiah'dan cevap gelmemişti. Balık Kartalları cevap

vermemişti. Kral cevap vermekte gecikse bile Connor her gün yazardı.

Connor'ın yazmadığı ilk gün endişelenmiştim. Ama ikinci gün. Üçüncü...

"Yolların çoğu tıkanmış," diye devam etti Prens Colin. "Tılsım ve yaratıklarla dolmuş ya da kaçan insanların izdihamıyla. Herkes kralı aramış ama hiçbir kaçış noktasında değilmiş. Korumaları onu bulamamış. Biri onu sizin Balık Kartalları'nın yaşadığı evde görmüş ama oraya gittiklerinde ev boşmuş. Hepsinin öldüğü düşünülüyor."

Uyuşmuş bir halde Melanie'nin eline uzanıp sıktım. Connor. Carl. Theresa. Kevin.

James'in eli omzuma düştü, parmakları kıvrılarak eklemeleri bembeyaz kesildi. Kuzeni. En iyi arkadaşı. Kralı. Ölmüştü.

Boşta olan elimi James'in elinin üstüne koydum ve uzun bir süre bu iki insanla bağlantılı şekilde öylece oturdum. En iyi arkadaşım ile Tobiah'nın en iyi arkadaşıyla. İçimiz kederle kaplanmıştı.

Hepimiz bir şekilde biliyorduk. Hiçbirimiz bir şey söyleyip de bu korkunç düşüncenin sesi olmak, gerçek kılan kişi olmak istemiyordu.

Prens Colin'in gözleri aramızda mekik dokuduktan sonra James üzerinde durdu. "Birçok kişi Hawes'a gönderildi. Annen, kralın annesi. Araştırmaları için atlılar gönderdim."

O zaman Hawes hâlâ güvenli miydi? "Tılsım ne kadar yaklaşmış?" Sesim kulağa bomboş geliyordu.

"Vadiden taşmış. Bunu biliyoruz," dedi Prens Colin. "Henüz kesin bir tablo yok ama aldığım bilgilere göre In-

digo Krallığı'nın yarısı tılsıma teslim durumda."

Yarısı.

Tılsım çok hızlı ilerliyordu.

Benim yüzümden mi? Krizalit yüzünden mi?

"Sizi bir süreliğine yalnız bırakayım." Prens Colin ayağa kalktı. Sesinde yumuşak, tuhaf bir ton vardı. "Üzgünüm."

"Acımanıza ihtiyacımız yok," diye fısıldadım. "Ne kadar üzgün olduğunuzu duymaya ihtiyacımız yok. Ağzınızdan çıkan her kelime yalan."

Adam kaşının birini kaldırdı. "Ben canavar değilim Wilhelmına. Skyvale benim evimdi. Terrell ve Herman kardeşlerim. Tobiah yeğenimdi. Francesca kız kardeşim sayılırdı. Bu aileleri kendimi bildim bileli tanıyordum. Haberlerin beni etkilemediğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Beni suçlayacak bir yol bulmadan önce arkadaşlarını geride bırakanın kendiniz olduğunu unutmayın. Onlarla orada kalıp tılsımda hayatta kalmalarına yardımcı olabildiniz ya da onları da yanınızda getirmek için mücadele edebildiniz. Ama hiçbirini yapmadınız. Onun yerine sırf on yıldır görmediğiniz krallığınızdan vazgeçmemek için peşimden geldiniz."

Farkında olmadan ayağa kalkmışım, Melanie'yle James'in elleri düşmüş, parmak uçlarım hançerlerime dokunuyordu. "Krallığımı arkadaşlarıma tercih ettim. Çünkü iyi bir kraliçe böyle yapar."

Prens yüzünde tarif edilemez bir şey ışıldadı. "Madem öyle arkadaşlarınız olmadan krallığınız ne anlamı kalıyor majesteleri?"

Dönüp odadan çıktı.

. . .

Indigo Krallığı'nın yok olduğuna inanmak çok güçtü.

Zamanlaması ise hüznünlü bir şekilde son derece uygundu. Indigo Krallığı'nın yıkıldığı haberi Tek Gece Savaşı'nın onuncu yıldönümünden birkaç gün önce gelmişti.

Indigo Krallığı yok olmuştu, altı ay önce olsa kutlama yapardım. Şimdi tek hissettiğim koca bir boşluktu.

"Diğerlerine söylememiz gerekiyor." Gözlerimi kapattım ama zihnim tılsımlı topraklardaki hatıralarımı gözümün önüne getirip duruyordu; ağaçların dişlerinin olduğu hayvanların korkunç büyüklüklere ulaştığı engin, ziyan olmuş bir dünya. Her şeyi örtetek ışıldayan beyaz sisi hatırlıyordum kekremsi iğrenç kokusunu ve burnumu yakışını.

Başımı sallayarak Connor, Theresa, Carl ve Kevin'in buna benzer bir yerde hayatta kalmak için mücadele eden ama tek bir yanlış adımlarımda tılsım hepsini yediği görüntülerini uzaklaştırdım.

"Skyvale yok duysa," diye mırıldandım James'e, "duvar da gitmiş demek oluyordur."

James onaylarcasına başını salladı, tek kelime etmedi.

Kraliçe'nin Muhafızları'ndan iki kişi, Matthew ve Cael, kapıda bekliyordu ama ne zaman geldiklerini olanların ne kadarına şahit olduklarından emin değildim. "Paige'i ve Grayleri alıp getirim. Onlara derhal ihtiyacım var."

İki genç adam siyah eldivenli ellerini göğüslerine vurarak hızla gittiler. Koridorda gözden kaybolurlarken ayakkabıları ince halıda pat pat ses çıkarıyordu.

"Onlar asker, sayfa değil." James'in hatırlatışınca hiç-

bir sıcaklık yoktu. Kendi kederinde kaybolmuş durumdaydı.

Prens Colin'in bıraktığı sandalyeye çöktüm.

Hava kararırken soluk güneş ışığı pencereden içeri giriyordu. Işık huzmeleri içinde tozlar uçuşuyordu, arka daşlarımın hiçbir zaman adım atamayacağı hayatlarının yasını tutuyordum.

Connor dünyanın gördüğü en büyük şifacı olamayacaktı.

Carl o inanılmaz, dikkat çekmeden iş halletme yeteneğini krallığın iyiliği için kullanmayı öğrenemeyecekti.

Theresa'nın sakın görünüşünün arkasındaki, adaletsizlikleri düzeltmeye hazır güçlü, merhametli lider yönünü gösterme şansı olmayacaktı.

Kevin'in keskin zekâsını gerçek bir kurul toplantısında kullanma şansı olmayacaktı.

Patrick'in Quinn ve Ezra'nın öldüğünü söylediği gece Connor ve Theresa'ya anıtlar ve anma günleri yapacağımıza yemin etmiştim. Sadece Quinn ve Ezra için değil, daha önce kaybettiklerimiz için de.

O sözlerimi yerine getirdiğimi ya da aynısını onlar için de yapacağımı hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

Indigo Krallığı ile olan mücadelemizde birçok Balık Kartalı ölmüştü. Şimdi tılsım çok daha fazlasını almıştı.

Her şey en başta tılsım yüzünden başlamamış mıydı?

"Elimizden her şeyimizi aldı." Fısıldamamla birlikte Melanie'yle James'in gözleri bana döndü. "Savaş tılsım yüzünden ailelerimizi aldı. Radyanlar tılsım yüzünden teşhirci oldu. Dostlarımız tılsım yüzünden öldü. Durduramazsam Aecor'u da alacak."

"Onu nasıl yapacaksın peki?" diye sordu Melanie.

Paige, Oscar ve Ronald gelerek beni bilmediğimi itiraf etmekten kurtardılar. "Oturun," dedim emredercesine, onlar da itaat ettiler.

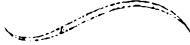
Oğlanların üstünde Kraliçe'nin Muhafızları üniforması vardı ama üç saat daha görevde olmayacaklardı. Daha sonra şehir ve krallık için bir duyuru yapacaktım. Laurel Deniz Krallığı ve diğer Tılsım İttifakı krallıklarına mektup yazacaktım hoş, çoğu kendilerini kapatmı-şa benziyordu. Ancak şu an arkadaşlarımdan beni güçlü görmeye ihtiyaçları vardı. Bu işi doğru yapmaktan çok mantıklı şekilde halletmeme ihtiyaçları vardı.

"İndigo Krallığı düştü. Oradaki arkadaşlarımızın öldüğü düşünülüyor."

Suratlarındaki ifade şüpheden korkuya, oradan acıya döndü. Paige'in ağzından ufak bir umutsuzluk çığılığı kaçtı, Melanie onu telkin etmek için yanına gitti.

"Öğrendiğim birkaç ayrıntıyı vermeden önce şunu bilmenizi istiyorum: Başka arkadaşlarımızı almaması için tılsımı durdurmak için gücümün son zerresine dek elimden ne geliyorsa hepsini yapacağım."

OTUZ BEŞ

Krizalit kapı girişinde duruyordu, omuzlarını öyle kamburlaştırmıştı ki ceketini ince bedeninde tuhaf bir şekilde sarkıyordu. “Bu sabah beni görmeye gelmediniz.”

“Üzgünüm.” Çok da değildim aslında. Biraz. “Bütün gün çok meşguldüm.” Toplantılar, duyurular ve tek istediğim odamda saklanmakken insanları yatıştırma çabalarımın sonu yorgun düşmüştüm. Midem açlıktan oyulma hissiyle ağrıyordu, kahvaltı etmemiş, öğle yemeği yememiştım ama nihayet akşam yemeğine oturduğumda da birkaç lokmadan fazlasını yiyememiştım.

Soğuk tenimi karıncalandırıyordu, gece çökerken iyice uyuşmuştım.

Tılsım çocuk kapıyı daha da açarak depo odasına girmeme izin verdi, James ile Melanie'ye koridorda beklemeleri için işaret ettim. Başlarını salladılar ve konuşmak üzere başlarını birbirlerine eğdiklerken kapı arkamdan kapandı.

Tılsım oğlan ellerini göğsünde kenetlenmiş en yalvaran bakışlarıyla bana bakıyordu. “Özür dilemeniz için söylemedim. Belki ben yeterince iyi...”

"Krizalit." Ama sesim pek çıkmamıştı. Yeniden dedim. "Krizalit. Senin yüzünden değil."

Yani tam olarak onun yüzünden değildi. Ama o da tılsımdı. Son zamanlardaki düzgün davranışları doğasını değiştirmiyordu. O yıkımdı.

Gerçi küçük odası bu iddiaya meydan okuyordu. Kitaplar düzgün biçimde üst üste dizilmiş, dolgulu basit bir palet ve battaniyelerden oluşan yatağı derli toplu, üzerinde de katlanmış kıyafetler duruyordu. Hiç uyumadığı ve ilk andan bu yana üzerindeki lime lime olmuş kıyafetleri giymek istediğinden bu kısmı kolaydı.

Oda sıkış tepiş ve sıcaktı ama tılsım çocuğu dışarı çıkarmaya henüz hazır değildim. Varlığını kimseye hatırlatmasını istemiyordum. İnsanlar henüz buraya gelişimi ya da Snowhaven Köprüsü'ndeki savaşı *unutmamıştı* ama gözlerden irak olursa sorumluluğu da az olurdu.

"Sana bir şey sormam gerek," dedim. "Bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

"Her zaman." Gözleri ışıldadı. "Bana soru soracağınız için çok mutluyum."

"Tılsım Indigo Vadisi'ni ele geçirdi. Skyvale yok oldu. Indigo Krallığı'nın kalanının da çok vakti yok. Belki birkaç yıl. Belki birkaç ay."

Çocuğun sesi kalınlaştı. "Belki o kadar bile değil."

"Tılsımın ilerlemesini durduracak bir yol var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sonsuza dek durduracak bir yol yok. Duvarınız onu yavaşlatabilir ama tılsım zapt edilmekten hoşlanmaz."

Genel olarak tılsımdan mı bahsediyordu yoksa kendi mutsuzluğunu mu ima ediyordu acaba? Ona ileride daha

büyük bir yer vermezsem ne yapardı? Bir ihtimal, en nihayetinde bana sırt çevirirdi.

Hevesli yüzünü, omuzlarının bana doğru duruşunu ve, "Tılsım geldiğinde sizi korurum," deyişindeki ciddiyetini inceledim.

Uzun bir nefes verdim. Hâlâ benim yanımdaydı ama onu daha ne kadar kafeste tutabilirdim? "Artık sadece beni değil Krizalit." Elbisemin içinde ellerimi yumruk yaptım. "Tüm krallığı. Buradaki herkesi korumam gerekiyor. Burada doğan, güvenli olduğu için buraya gelen herkesi. Herkesi koruyabilir misin?"

Tıpkı bir insan rahatlığında dudaklarını ısırırdı. "İstedikiniz buysa denerim."

"Sana zarar verir mi?"

Tılsım çocuk ilk adımlarını atan bir yavru kedi tereddüdüyle yaklaştı. "Bunun konumuzla hiç alakası yok," dedi. "Önemli olan tek şey kraliçemin isteğidir."

Kaleyi karanlık sarıp sarmalarken Melanie, James ve ben odama dönüp üç sandalye çekip şömineye yaklaştırdık.

Bir tepside çay ve atıştırmalıklar bizi bekliyordu. James büyük bir Aecor haritası çıkarıp Melanie de saklanmış biri var mı diye daireyi ararken ben de çay koydum. Hiçbir yerde sorun çıkmayınca onlara tılsım çocukla olan konuşmamı anlattım.

"Seni koruyabileceğini söyledi demek." James yerine oturdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama Tobiah'ının ölümüne ağladıysa bile görmemiştim. "Bunu nasıl yapacağına dair herhangi bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana salladım. “Belki tılsım canavarlarını öldürecektir. Gerçi bildiğinden bile şüpheliyim. Onun hareketlerinin bizim için şaşırtıcı olduğu kadar onun için de şaşırtıcı olduğu hissine kapılıyorum. Hiçbir zaman sonuçlarını düşünmüyor. Sadece harekete geçiyor.”

“Vahşi bir hayvan gibi.” Melanie gözlerini James’le arasında duran haritaya kaydırды. “Hiçbir zaman doğru dürüst anlamadan memnun etmeye çalışıyor.”

“Genellikle o doğru dürüstlüğü yanından geçmiyor.”

“Çünkü onu hapis tutuyorsun, düzgün davrandığında bile.”

“Demek istediğim, Krizalit tüm krallığı korumaya çalışmaya istekli olabilir ama başarılı olacağının garantisi yok. Başarı garantisi olmadan fedakârlık yapmak için de fazla güçlü.”

“Diğer yandan o şu an bir insan,” dedi Melanie. “Bir kişi ya da alet edevat değil.”

“Onun böyle olduğuna inanan son kişiyi öldürdü.” James’in sesi sakindi ama bakışları sertti. “O insan *değil*. İnsan görünümlü tılsım, sadece Wilhelmina emir verdiği için canlı. O yüzden onu savunmak için o kadar acele etme.”

Melanie kaşlarını çatarak Aecor haritasını incelemeye devam etti. “Duvar ne oldu?”

“Yok olduğunu düşünmek durumundayız. Tobiah demişti ki...” James hafıfçe öksürdü ve Tobiah’ya yazdığı deftere dokundu. “Duvarın bir kısmını yapmaya başladıklarını söylemişti ama belli ki tılsımı engelleyememiş.”

“Belki yeterince büyük değildi ya da yeterli derecede büyü yoktu. Ne bileyim tılsım canavarları yeterli olmadı

belki de, insanın yaptığı gerçek büyü gerekiyordu." İç geçirdim. "Bilemediğimiz yüzlerce nokta var."

"İnşaat planlarımız var değil mi?" Melanie bir tutam saçını alıp kulağının arkasına attı. "Biz de bir tane yapmaya çalışsak? Aecor Indigo Krallığı'ndan küçük. Kıyı boyunca bir duvar yapabiliriz. Ya da baktık işe yarıyor gibi tüm yarımada'yı çeviririz."

"Laurel Deniz Krallığı ne olacak?" Kuzeydeki komşularımızı gösterdim. "James onların durumunu biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı. "Sınırlarını kapattılar. Ama savunmaları yoksa halka şeklinde bir duvar onları buradan korumaz. Aecor ne kadar bir nüfusu destekleyebilir?"

Bilmiyordum. "Bu önemli olmayabilir. Krizalit duvarın kaçınılmazı geciktirmekten başka bir şeye yaramayacağını söylüyor. Liadia bunu yaşadı, Tobiah'nın -adını söylerken boğulmamayı başarmıştım- komitesiyle umduğumuz şey de buydu. Ama daha fazla zamanımız olduğunu düşünmüştük. Araştırma, denemeler ve bir şey inşa edecek zamanımız olduğuna, ondan sonra tılsım duvara vurabilirdi."

O zaman geldiğinde de mucizevi bir çözüm bulmazsak yaşayacak sadece bir yılımız olacaktı.

Anne babalarımız, büyükbabalarımız bize bu kontrolden çıkmış dünyayı bırakmışlardı. Onca çabaları dünyayı kurtarmaya yetmemişti. Fark yaratmak için bizim nasıl bir umudumuz olabilirdi ki?

"Duvar yapacak zamanımız yok," dedi James. "Elimizde planlar olsa bile kaynağımız yok."

Aecor'da büyü desteği sağlayacak kadar teşhircimiz

olsa bile ortaya çıkacaklarını sanmıyordum. Ben olsam çıkmazdım.

“Önerin nedir peki?” diye sordu Melanie.

“Kralım ve kuzenim öldü.” James ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakarken göğsü dağılmış bir nefesle kabardı. “İki ay önce Indigo Krallığı’na dönmemi engelledi ancak artık benim kraliçem sensin Wilhelmina. İzin ver gönüllü bir takımla yeni tılsımlı topraklara gideyim ve duvardan kalan ne varsa getireyim. Sana getireceğim.”

“Hayatını tehlikeye atacaksın.”

“Senin ya da Tobiah’nın yaptığından daha fazla değil. Hem ölmek gibi bir niyetim yok. En iyi ihtimalle Aecor’u bir süre koruyacak duvar parçalarıyla dönerim. En kötü ihtimalle de tılsımlı topraklar ve sınırlarının nerede olduğuyla ilgili bilgiyle dönerim.”

“En kötü ihtimalle bir daha seni asla göremem.”

“Ölemeyeceğimden epey bir eminim.” James gülme cesareti göstermişti ama ikimiz de onun gizemli iyileşmesini düşündüğünü biliyorduk. Artık neler olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyebilirdi. “Belki yolda mülteciler de bulurum.”

Belki kuzenini bulabilirdi demek istiyordu.

Başımı ateşe çevirip kömür olmuş odunların etrafında sıçrayan alevleri seyrettim. “Elimizdeki tek plan bu mu?”

“Pes etmek dışındaki tek plan.” James öne eğilerek koluma dokundu. “Gitmeme izin ver. Başarabileceğimi biliyorum.”

James’i tılsımlı topraklara gönderme fikri dehşet vericiydi; sadece tılsımlı topraklar kâbusun can bulmuş hali olduğu için değil, ona burada ihtiyacım olduğu içindi de.

Ancak bu görev için en iyi seçenek oydu, çok küçük bir ihtimal de olsa Tobiah ve Balık Kartalları hayatta kaldıysa onları ancak James bulup getirebilirdi.

"Prens Colin izin vermeyecektir."

"Prens Colin'i nasıl halledeceğimizi biliyorum."

Başımı tamam anlamında salladım. "O zaman seni durdurmayacağım. Bulabileceğin her türlü parçaya ihtiyacımız var. Sabah Paige yeni yardımcılarıyla kullanılmayan fabrikaları Tobiah'nın tesisi gibi bir şeye çevirmenin bir yolu var mı diye çalışacağız. Burada koca bir duvarı inşa edemeyebiliriz ama yine de bir şeyler yapabiliriz."

Gecenin geri kalanını James'le kimin gideceğini, Skyvale'e hangi yollardan gidileceğini konuşarak geçirdik. Çayımızı bitirdiğimizde kapıya yöneldiler, ikisine de sarıldım. Kaybettiğimiz arkadaşlarımız için Melanie'ye. Hâlâ içinde taşıdığı umut için de James'e.

"Bunun bir kurtarma görevi olmayacağını unutma," diye fısıldadım. "Tılsımlı topraklarda duvar parçalarını getirmenden daha uzun bir süre kalmanı istemiyorum."

"Biliyorum," dedi ve gittiler.

Tek başıma kalınca James'in sandalyede bıraktığı birbirine bağlı defteri açtım.

Sayfa sayfa, Tobiah'yla birbirimize yazdığımız mektupları ve yazdığım son notları, yakarışları okudum.

Bir mürekkep şişesi açtım ve kalemin birini batırdım.

'Ne kadar zamandır yoksun Tobiah? Son konuştuğumuzdan beri mi? O gece miydi? O saat mi? Dafia bugün

Skyvale'in düştüğü haberini aldım, bir yanım bunca zaman şüphe içinde olsa bile ümit ediyordum. Ümit ettim. Ancak Skyvale'de bir saldırıdan sağ kurtulduysan şimdiye kadar bana ulaşmış olurdum.

Sen yazıştığımızda sana bir şey söylemek istemiş, söyleyememiştin. Belki de artık bir anlamı yoktur. Ama. Ama Tobiasi seni özledim.

Seni özliyorum, keşke burada olsaydın.

Sevgilerimle,

Willichmina

Gözlerimden yaşlar akarken kalemi temizleyip elimi defterin üzerine koydum. “Yeniden uyu,” diye fısıldadım. “Yeniden normal bir defter ol. Fazlası değil.”

OTUZ ALTI

Sabahleyin gözlerim tuğla gibi ağırlaşmış, Tobiah, Balık Kartalları ve nefret ederek büyüdüğüm ama sevmeye başladığım koca bir krallığın kaybıyla sızlıyordu.

Acı çekmek yerine yapılacak bir dolu iş vardı ve güçlü görünmem gerekiyordu. Gerçek anlamda da daha *güçlüydüm*; defterleri canlı tutmak beni tüketiyordu, onlar olmadan günü atlatma şansım yükselmişti.

Bugün önemli bir gündü. Tarihi bir gündü belki de.

Yarınsa daha büyük olacaktı.

Danie gözlerimin altındaki huzursuz gecemin kanıtlarını pudrayla kapatırken hareketsiz durdum. Yumuşak, açık gri bir elbise bulmuştu, paravanın arkasında giyinirken bekledi.

“Başka bir şey var mıydı majesteleri?” diye sordu saçımı örmeyi bitirince.

“Hepsi bu kadar.” Mümkün olduğunca sıcak bir şekilde gülümsedim. “Çavuş Wallace’tan hoşlanıyorsan belki de onunla konuşmaya çalışmalısın.”

Kızın boynu ve yanakları kızardı. “Yo yapamam. O benim için fazla iyi.”

"Asla böyle söyleme." Ona doğru bir adım attım ve Melanie ya da Paige'e yaptığım gibi kolunu sıktım ama Danie gerildi. Saçımı, makyajımı yaparken ya da giyinmememe yardım ederken bana defalarca dokunmuştu ama hep eli çabuk ve becerikli davranırdı, hiçbir zaman rahat olmazdı. Ben teşhirci kraliçeydim, tılsım çocuğa emir veren kişi; korkutucuydum.

Geri çekildiğimde Danie omuzlarını düşürdü. "Belki de denerim. İyi günler majesteleri." Saniyeler içinde odadan çıktı. Kaçtı da denebilirdi herhalde.

Hemen sonrasında siyah defterimi ve kâğıtları alıp kapıya yöneldim.

"Danie'ye ne yaptın?" diye sordu Paige. "Koşarak geldiğinde paniklemiş ya da hastalanmış gibiydi."

Arkamızda duran Melanie cebinden bir sikke bulup James'e verdi; iddiayı James kazanmıştı.

Kurul odasına doğru giderken iç çektim. "Dostça davranmaya çalışıyordum. Onları umursadığımı göstermeye."

Danie'yi cesaretlendirme girişimimi anlatırken Paige yüzünü buruşturdu. "Sadece kibar davran. İşini yapmasına izin ver ve ona karşı nazık ol. Çalışanlarını gözetlediğin aklında olsun, böyle bir izlenim vermek istemezsin."

"Denerim." Odaya girerken kalbim deliler gibi çarpıyordu.

Oscar ve Ronald gelmişlerdi bile, yanlarında da krallığın diğer yerlerinden gelen bir grup soylu vardı.

Ben girince herkes ayağa kalktı.

Nortland kont ve kontesi Jasper ve Cora Calloway bana karşı kibar ve destekleyici olmuşlardı. Onların karşısın-

da mültecilerin gittiği ilk yer olan Trinity'den Harrison ve Desiree Symond duruyordu. Ayrıca Sandcliff Kalesi'nin koridorlarında tılsım onları endişelendirmiyormuşçasına koşturup oynayan Summer ve Juniper adında ikiz kızları vardı.

Prens Colin de buradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş savunma pozisyonunda duruyordu.

Melanie masadaki yerini alırken diğer korumalarını duvar kenarından seyrediyorlardı. Burada kırmızı üniformalılar sayıca mavilerden üstün sayılırdı.

"Bu sabah geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Masaya bakınarak herkesle kısa bir an göz göze geldim. "Hepimiz Indigo Krallığı'nın sonsuza kadar Aecor'la tılsımın arasında kalamayacağını biliyorduk. Ama hiçbirimiz bunun bu kadar çabuk olacağını beklemiyorduk."

Herkes onayladığını göstererek başını salladı.

"Dünkü acı haberlerden sonra Aecor'u güvende tutmak için bir plan sözü verdim. En yakın danışmanlarımla birlikte dün gece ayrıntıları üzerinde çalıştık.

"Hâlâ Liadia'nın yaptığı gibi duvar yapmanın en iyi şansımız olduğunu düşünüyoruz. Durum böyle olunca da Yüzbaşı Rayner Kral Tobiah'nın inşa ettiği duvardan kalanları toplamak üzere bir ekiple beraber tılsımlı topraklara gidecek. Biz de bu sırada kendi tesisimizi yapacağız. Büyü güçlerini yeni duvarın yapımında kullanmaya gönüllü olan teşhircilere karşılığı verilecek. Krallığımızı koruyacak bu duvarda büyümü kullanan ilk kişi ben olacağım. Paige lütfen planların çizilip çizilmediğine bak."

Paige başını sallayıp not aldı.

"Kaynak israfı," dedi Harrison Symonds.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Diğer seçeneğimiz pes etmek ve ben bunu yapmayacağım. Hâlâ umut varken olmaz."

"Hâlâ umut var mı ki?" Lord Symonds kalkıp öne eğildi ve ellerini masaya koydu. Karısı onun kolunu tutup başını iki yana salladı ama adam onu görmezden geldi. "Kıtanın çoğu tılsıma yenik düştü. Sizden daha bilge akıllar yüz yıl boyunca tılsımı durdurmak ya da engellemek için çalıştı. Liadia'daki duvar ancak bir yıl dayanabildi..."

"Peki o zaman öneriniz nedir?" Tırnaklarım avuçlarına batıyordu. "Oturup ölmeyi mi bekleyelim? Dışarıdaki binlerce insana pes ettiğimizi mi söyleyelim? Önceki ayaklanmaların kötü olduğunu düşünüyorsanız..."

"Dışarıdaki insanların düşüncelerini bildiğinizi varsayabilir miyim?"

"Size şunu söyleyecek kadar biliyorum, insanlar korkuyor. Skyvale'de büyük çapta olmayan ama uzun süreli bir korku vardı. Tılsımın geleceğini bildikleri için, bu konuda bir şey yapamayacaklarını bildikleri için.

"Büyü kullanmayı durdurabilirlerdi," dedi Prens Colin. "Aralarındaki teşhircileri ihbar edebilirlerdi."

"Bazıları yaptı." Göğsüm sancıdı. "Polise haber verdiler, Kara Bıçak'a mesajlar bıraktılar. Ama çoğu kralına ve kraliçesine güvenebilmek istiyordu. Prenslerine. Başta olan kişilerin onları umursadığına inanmak istiyorlardı. Liderlerinin onları tılsımdan koruyacak bir yol bulacağına inanmak istiyorlardı. Ve şimdi siz benden insanlara pes ettiğimizi söylememi istiyorsunuz."

"Sadece iki adam." Melanie'nin cümlesi beni bulduğumuz âna döndürdü. Grayler, Callowayler, Leydi

Symonds hatta muhafızlar bile Prens Colin'e, Harrison'a ve bana bakakalmışlardı. Melanie aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti. *"Biz değil."*

Başımı iki yana salladım. "Benim ne söylediğimin bir önemi yok sonuç *biz* olacak. Kimse aradaki farkı önemsemez. Hem böyle bir duyurunun yapılmasına izin verirsem *benim de* pes ettiğim anlamına gelecek. Böyle bir şey yapmayacağım."

"Başka bir seçeneğiniz yok." Prens Colin yanıma yürüdü ve kibarlık sınırlarını aşarak dibimde durdu. "Siz sadece ismen kraliçesiniz. Buranın derebeyi benim."

Sandalyemi geri çekerek ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bu defa ben bir anda *onun* alanına girdim. "Yine yanıyorsunuz. Sizin de dediğiniz gibi Indigo Krallığı yıkıldı. Kralınız öldü. Siz düşmüş bir krallığın vârisisiniz, iddia ettiğiniz derebeyi unvanı bir şey ifade etmiyor. Bu da size iki seçenek sunuyor; ya Aecor'u terk edersiniz ya da artık bir mülteci olduğunuzu kabul edersiniz. Tılsım İttifakı'na göre bağımsız Aecor Krallığı'nın vesayeti altında burada kalabilirsiniz."

Oda sessizliğe bürünüverdi. "Kraliçemin isteklerine alçakgönüllülükle saygı duyuyorum," dedi Lord Symond.

Herkesin yüzünü görmek istiyordum ama gözlerimi hiçbir şekilde Prens Colin'den çekemezdim. "Paige taç giyme törenim için hazırlıklara başla. Yarın Tek Gece Savaşı'nın yıldönümü, Aecor'un kralını ve kraliçesini kaybedişinin yıldönümü. Yarın öğlen taç giyeceğim ve Aecor'un yeniden bir kraliçesi olacak."

"Emredersiniz majesteleri."

"Hayır. Bu çok saçma." Prens Colin'in boynu kıpkırmı-

zı kesildi. "Tılsım İttifakı bu şekilde işlemiyor."

"Aslında işliyor." James masanın ortasından bir dosya aldı. "Tılsım İttifakı, herhangi bir krallığın ya da hükümdarının tılsıma yenik düşmesi durumunda vesayetindeki kişilerin ya kendi ülkelerine döneceğini ya da meşru kral ya da kraliçenin hükmü altında olacağını belirtir. Aecor'un meşru kraliçesi de Wilhelmina oluyor." Dosyadan bir kâğıt yığını çıkardı; Tılsım İttifakı'nın yenilenmiş halini. "Bilgilerinizi tazelemek isterseniz hepsi burada yazıyor."

Prens Colin belgeyi kapıp hızla vesayetle ilgili kısmı açtı. "Bu tam bir rezalet. On yıldır Aecor'u ben yönetiyorum. Derebeyi benim..."

"Artık değil," dedim sertçe. "Bu konuşmaya devam etmeyeceğim. Karşı çıkmaya devam ederseniz Tılsım İttifakı'nı çiğnemiş olacaksınız ki kralınız bütün iyi niyetiyle siz de dahil olmak üzere tüm tebaasının itaat edeceğini belirterek imzaladı."

Gözümün ucuyla durumdan memnun ve şaşkın bakışlar yakaladım.

Prens Colin'in belgeyi masaya çarpmasıyla birlikte kuzeybatı yönünden bir patlama sesi geldi. Sarsıntılar ayaklarımızın altı ve kalenin zemini boyunca hissedildi.

İnsanlar bağılıyor, muhafızlar aceleyle görev yerlerine gidiyorlardı. James'in bana güvenli bir yer bulma emirlerini duymazdan gelerek en yakın pencereye gidip kepenkleri açtım ve erken bahar havası olduğu gibi içeri doldu.

Snowhaven Köprüsü'nün üzerinde koyu gri bir duman yükseliyordu.

Diğerleri de çok arkamda değillerdi. Şaşkınlıktan nefeslerini tutarak küfrediyorlardı. Biri dua etmeye başlamıştı.

“James, köprüye yardım ekipleri gönder. Ne kadar gönderebiliyorsak...”

“Hemen.” Kısa adımlarla hızla odadan çıkarken kendisiyle gelmesi için birkaç kişiye seslendi.

“Ah azizler.” Melanie yanıma geldi, ikimiz birden soluk mavi gökyüzüne yükselen dumanı seyrettik. “İnsanlar atlıyor.”

Savrulan küçük bedenler suya düşüyorlardı. Bu mesafeden bile taşıyıcı halatların gevşerken çıkardıkları metal sesler duyulabiliyordu, köprü tek başına ayakta kalamayacaktı. Tabliyesi ikiye ayrılarak körfeze doğru düşmek üzereydi.

“Kıyıya yüzmeye çalışıyorlar.” Pencerede denizliğine eğildim. “Köprü çökmeden o insanları sudan çıkarmamız gerek. Suyun çekmesiyle birlikte boğulurlar. Tekne. Teknelere ihtiyacımız var.”

James’e söylemek üzere koridora çıkıyordum ki Melanie kolumu yakalayıp beni geri çevirdi. “Kurtarma tekneleri zaten yolda. Bak.” Dikkatini yeniden dışarı verdi. “James herkesi çok iyi eğitmiş.”

Haklıydı, bir düzine tekne suyun üzerinde ilerliyordu.

“Kim böyle bir şey yapar?” Desiree Symonds ağzına bir mendil bastırdı. “Azizler yardımcıları olsun.”

“Lien. Elbette ki Patrick Lien.” Prens Colin hâlâ odadaydı ve olan bitene babamın masadaki sandalyesinden şahitlik ediyordu. “Kim Indigo Krallığı’ndan nefret ediyor? Onların buraya gelişine kim sinirlenir? Kim Wilhelmina’nın kraliçe olmasını istiyor?”

Melanie ağırlığını benden tarafa verdi. Elimi tutmadan önce parmakları benimkilere dokundu. “Sen buraya

döndüğün zaman Indigo Krallığı'ndan gelecek mültecileri köprüden geçirmeyeceğini söylemişti. Ama nasıl yapacağını söylememişti. Dedğim gibi kimin neyi ne kadar bildiği konusunda çok dikkatli. Birinin yakalanması durumunda planlarını değiştirmek durumunda kalmak istemiyordu."

Kaşlarını çatarak köprüye ulaşan ilk teknelere baktım. Ağır halatlar suya sarkıyordu, tabliye daha da aşağıya kaymıştı ama kurtarma ilerleme kaydediyordu. At sırtındaki askerler ve tıbbi yardım sağlayan atlı arabalar yaklaşıyordu.

"Ama üç aydır buradayım. Neden bu âna kadar bekledi?" Dünle bugün arasında ne değişmişti? "Skyvale."

Melanie başını salladı. "Şehir düştü ve Indigo Krallığı darmadağın oldu. Bu da bize en çok ihtiyaç duydukları zaman Kızıl Milisler'in onların yüzlerine kapıları kapatma şekli."

"Kızıl Milisler bunu ödeyecek." Eski veliaht prens odayı terk etti, Melanie'yle ben birkaç dakika kadar daha kurtarma çalışmalarını seyrettik. Tabliye sonunda suya düşerek derin bir vakum yarattı. Tekneler akıntıya doğru çekiliyordu. İnsanlar dalgaların altında gözden kaybolup bir daha yüzeye çıkmıyorlardı.

"Bütün o insanlar." Bedenler kıyıya vurmaya başladığında ellerimi göğsüme bastırdım. Bazıları hayattaydı. Bazıları değil. "Tamir edebilir miyiz? Sadece bir bölüm." Çok büyük, eski köprünün bir bölümü.

Melanie şakaklarını ovuşturdu. "Emin değilim. Belki mültecilerin kalanını karşıya geçirmek için bir şeyler yapabiliriz ama geçici bir çözüm olacaktır."

“Yaralıları tedavi edilip ölenler kaldırıldığında birinin gidip köprüyle ilgilenen insanlar olduğundan emin olmasını istiyorum. Tekneleri ipleri, merdivenleri ve insanların tırmanabileceği her türlü şeyle birlikte diğer tarafa geçirin. Eşyaları bekleyebilir ama en azından hayatlarını kurtarmış olurlar.”

“Derhal birini görevlendireceğim.”

“Güzel.” Melanie’nin arkasında diğer soylular ve korumaları pencerelerden baktığından arkadaşşıma döndüm. “Bu konuda birini bulur bulmaz benimle gelmeni istiyorum. Claire’i ziyaret edeceğiz.”

“Sence bundan o mu sorumlu?”

“Biz de bunu öğreneceğiz.”

OTUZ YEDİ

James'i Melanie'yle birlikte dışarı çıkacağımıza dair uyardığımda günün ortası olmuştu. Erkek çocuğu gibi giyinip silahlarımızı aldık ve aşağı şehre gittik.

Yaklaşan taç giyme törenimin haberleri köprü patlamasının körüklediği dedikodularla birlikte kalenin dışında yayılmaya başlamıştı. Konular dökülmüş mürekkep gibi birbirine karışıp bulanarak daha sonra halletmek zorunda kalacağım söylentiler yaratıyordu.

"Kraliçe yarın taç giyecek, onun tılsım çocuğu Indigo Kralığı'ndaki insanları burada tutmak için köprüyü çökertti."

"Hayır, Wilhelmina'nın kraliçe olmasını istemedikleri için Kızıl Milisler yaptı."

"Indigolular yaptı. Taç giyme törenini protesto ediyorlar."

"İyi de neden köprüyü yıksınlar ki?"

"Bilmiyorum..."

Söylentiler etrafta uçuşup dururken Melanie ile ben yüzümüzü saklaması için pelerinlerimizin başlıklarını indirip kalabalığa karıştık. Öğlen sıcağı şehre elle tutulur bir güç gibi baskı yapıyordu, hoş, yaz mevsimi emareleri için henüz çok erkendi.

Belki de tılsımın etkisiydi.

Melanie'yle su işleme fabrikasına doğru yol alırken ürperdim. Kapıya geldiğimizde Melanie iki kere vurdu, biraz bekledi sonra üç kere vurdu; bu içeri gireceğimize dair Claire'le anlaştığımız şifreydi.

Elleri kalçasında odanın ortasında duruyordu. "Köprü için geldiniz." Pek soru sormuyor, lafını sakınmadan doğru konuya gelen ifadelerde bulunuyordu. "Ben yapmadım, kimin yaptığını da bilmiyorum."

"Öğrenecek misin peki?"

"Neden öğreneyim ki?" Bize doğru uzun adımlarla yürürken çenesi kasılmış gözleri sert bakıyordu. Adımları yankılanırken bütün o mekân insana boşluk hissi veriyordu. Gerçi şimdiye dek diğerlerini nadiren görsek de etrafta varlıklarına dair bolca işaret olurdu; fısıltılar, yemek paketleri, kenarda köşede duran kıyafetler. Ama şu an fabrikada sadece hareketsizlik hissediyordum.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Gittiler."

"İşe mi?" Melanie'nin sesi pek umutlu çıkmamıştı.

"Belki." Bir omzunu silkip başını yana eğerek normal görünmeye çalışıyordu ama gözleri kan çanağına dönmüş, cildi kabarmıştı.

Nazik bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Claire ne oldu?"

Başını iki yana sallayıp dönmeye yeltendi ama kolundan yakalayıp kendime çevirdim. Bir bıçak çıkarıp boynuma dayadı.

Melanie çoktan hançerlerini çıkarmış, birini Claire'in bileğine diğerini boğazına dayamıştı. Ben de boşta olan

elimle hançerimi çekip Claire'in midesine bastırdım.

Kimse kılını kıpırdatmıyordu. Kalbim boğazımda hızlı hızlı çarparken dikkatle Claire'in kolunu tutan elimi gevşettim. "Seni böyle tuttuğum için özür dilerim."

Bıçağını yerine sokarken silkinerek elimden kurtuldu. "Bir şey olmadı."

"Herkes ne oldu? Neredeler?"

Claire duvara baktı. "Patrick yakalandıktan sonra, Kızıl Milisler parçalandı. Ayaklanmaları durdurduğumda diğerleri ne yaptığımızı ya da emirlerin nereden geldiğini sorgulamaya başladı. Diğer grupların yapacaklarını etkileyebilirim ama kontrol altına alamam."

Başımı salladım. Bunlar zaten tartıştığımız konulardı.

"Ama dün yanımdakiler yok olmaya başladı. Astor, Laura, Darcy. Adrian bu sabah buradaydı ama köprü patlamasından bu yana onu görmedim."

"Başka bir gruba katıldıklarını mı düşünüyorsun?" Melanie'nin çenesindeki kaslar gerilmişti.

"Yeni biri değil." Claire gözlerini Melanie'ninkilere kitledi. "Patrick. Kontrol onda. Hep ondaydı."

"Hapishaneden mi?" Geldiğimiz günden beri Patrick'i görmemiştim ama başında duran muhafızları sık sık kontrol ediyordum. James onları bizzat kendi seçmişti, haliyle bana olan sadakatlerine güveniyordum.

Belki de sadık değillerdi.

"Kızıl Milisler yeniden organize oluyor," dedi Claire. "Sen döndüğünden beri Patrick onları rahat bırakmıştı, kargaşaya sebep olup mültecilere zarar veriyorlardı ama çok da büyük bir şey yapmıyorlardı. Çok sert bir karşılığa kalkışmayacağıın şeyler. Ama şimdi Indigo Krallığı gitti

ve sen taç giymiş bir kraliçe olacaksın. Yarın da yıldönümü."

Melanie'ye bakış attım, başını salladı. Sonraki durağımız Patrick'in hücresi olacaktı.

"Bizimle kaleye gelmelisin," dedim. "Kraliçe korumasında bir yer bulabiliriz."

"Ben pek hizmet edecek tipte biri değilim."

"Hayır, sen bir amaç için savaşacak tipte birisin."

"Bu amaç da sen misin?"

"Amaç krallığımızı derebeylerin ve tiranların elinden kurtarmak. Amaç herkese yiyecek, su ve güvenlik sağlamak. Amaç topraklarımızı tılsımdan uzak tutarak yeteneklerimizi kabullenmek." Ağırılığımı diğer kalçama verdim. "Çalışanlarım su sorunu için uğraşüyor. Birkaç ay içinde fabrikayı büyü kullanmadan aşağı şehre temiz su üretilip verecek hale getirebileceğiz."

Claire gülümsedi. "Teşekkürler."

"Bir çözüm bulacağım konusunda söz vermiştim." Melanie'ye baktım. "Gitmemiz gerek."

Claire hafifçe eğildi. "Yarın taç taktıktan sonra bağlılık yemini edip görevi kabul etmek için orada olacağım. Amaçlarınız için savaşacağım."

Onu göğsümü yumruklayarak selamladım. "Yarın görüşürüz Claire."

Melanie'yle çıkıp kale yolunu yarıladığımızda Melanie, "Ona güvenebileceğimize emin misin? Sana daha yakın olup Patrick için iş yapmanın peşinde olabilir," diye sordu.

"Emin miyim? Hayır." Bir arabadan ve balık satan bir grup insandan hızlıca kaçtık. "Grayler ona göz kulak olabilir, diğer yandan aylardır benim için hayatını tehlikeye

attı. Ona güvenmek istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Savaş boyunca Patrick'e sadıktı çünkü onun işleri düzelterceğine inanıyordu. Senin de daha az kan akıtarak aynı yolda olduğuna inanırsa sana da sadık olacaktır."

"O zaman onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma emin olmak zorundayım." Ya da başka birini.

Tüm krallık bana bel bağlamış durumdaydı.

Paige bizimle birlikte hapishaneye geldi.

"Yarınki tören için taht odasını hazırlıyorum," dedi. "Kutlama balosu için de balo salonunu."

Balo gereksizdi ama sesli olarak dile getirmedim. Bazı geleneklerle arayışı iyi tutmak gerekiyordu. "Ne durumdayız peki?"

"Annenin tacı mahzenden çıkarıldı şu an temizleniyor." Paige listesini kontrol etti. "Ah kıpırdamadan ayakta durabildiğin bir dakika olursa Rosanne Wallace tören ve balo elbiseleri için ölçü alacak."

"Yapacak vakti olacak mı ki?"

"Elbiseler neredeyse bitti. Sadece ufak tefek değişiklikler lazım. Rosanne'ın ta geldiğin gün balo elbisene başladığını duydum." Paige göz kırptı. "İnsanlar on yıldır bugünü bekliyor. Yıldönümü, taç giyme törenin, Aecor'un yeniden bağımsızlığına kavuşması. Yarın çok görkemli olacak."

Tek bir gün için çok fazla baskı vardı.

"Güzel iş çıkarıyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın olursa söyle." Paige'i işini yapması için bırakarak Melanie'yle birlikte hapishaneye devam ettik.

Çavuş Wallace mavi üniformalı diğer birkaç adamla

birlikte muhafız odasında görevi başındaydı. Girdiğimde hepsi ayağa kalkarak eğildiler, tek tek gözlerine bakıp isimleriyle selamladım.

Hain bu adamlardan biri miydi? Yoksa başka biri mi?

“Ziyaretçi defteri lazım.” Olduğum yerden kıpırdamadım ve Jonah Hudson isimli muhafızın bana listeyi getirmesini bekledim.

“Gidip size eski listeleri de getireyim.” Dosya dolabına gidip dosyaları çekip çıkarmaya başladı.

Ben isim listelerine göz gezdirerek sık ya da tuhaf zamanlarda ziyaret eden birilerini ararken Melanie odada dolanıp masalara ve raflara bakıyordu.

“Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı majesteleri?” diye sordu Çavuş Wallace. Diğerleri gibi o da masası başındaydı, duruşunda ve gözlerinde bir tedirginlik vardı. Bu herhangi bir şeye bağlı olabilirdi; taç giyme törenime, yıkılan köprüye, hapishaneyi ziyaret etmeme.

Ya da suçluluğa.

“Hayır Çavuş teşekkürler.”

Bu belirsizlik çok fenaydı. Emrim altındaki insanlara güvenebilmem gerekiyordu. Bu, Tobiah'nın öğrenmem konusunda en çok ısrar ettiği derslerden biriydi. Ben de *deniyordum* ama bu insanlardan biri haindi...

Çavuş Hudson bana başka bir yığın dosya getirdiğinde Patrick'in hapse atıldığı tarihten sonrakileri alıp onlara göz attım. Kalan dosyaları ona geri verip Melanie'ye döndüm. “Hazır mısın?”

Kısaca başını salladı ama gözleri farklı konuşuyordu. Patrick gibi birini sorgulamak için kim *hazır* olabilirdi ki?

Patrick gibi biri olması bir yana, kim âşık olduğu ada-

mı sorgulamaya hazır olabilirdi? Değiştirebileceğini düşündüğü bir adamı.

Katile dönüşen bir adamı.

Hücreye girerken onun elini elime aldım. "Sana güveniyorum. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Çekilip kıyafetlerini düzeltti, parmaklarını saçında gezdirdi. Sonra da koridorda yüze yakın Kızıl Milisler üyesinin hücreleri arasında yürümeye başladık.

Çoğu bizi görmezden geliyordu ama birkaç tanesi yuhalayıp bana, "İndigo fahişesi," diye seslenirken birkaç tanesi de Kraliçe Wilhelmina'nın geldiğini, herkesin hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini söylemişti. Patrick'in koridorun sonundaki hücreğine giderken başımı dik tutarak hiçbirine doğrudan bakmadım.

Dirsekleri dizinde, elleri önünde bağlı bir şekilde oturuyordu. Kısa saçları birkaç parmak uzamıştı. Çenesi ve boğazı sakalla kaplanmıştı ancak başını kaldırdığında yüz ifadesi her zamanki gibi sertti.

"Wilhelmina." Görünüşümü süzerken gözlerini kırpmadı. "Daha çok uyumalısın. Yorgun görünüyorsun."

"Kızıl Milisleri yakalamakla meşguldüm."

"Krallığını senin için almakla o kadar uğraşmalarından sonra..." Sözleri ciddiyetsizdi ama ses tonunda herhangi bir şaka havası yoktu. "Biraz minnettarlık göstermelisin."

"Snowhaven Köprüsü'nde bir patlama oldu. Sen mi düzenledin?"

Hücreyi gösterdi. "Ben buradaydım Wilhelmina. Söyler misin nasıl yapabilirdim?"

"Kızıl Milisler'le nasıl iletişim kuruyorsun?"

Sessizlik.

"Kızıl Milisler yeniden bir araya geliyor. Amaçları ne?"

Tık yok.

"Buradaki muhbirin kim?"

Bir saat boyunca farklı noktalardan saldırdım ama tek kelime etmedi ve zihnimde James'in beni Kral Terrell'in öldürülmesiyle ilgili sorguladığı zamandan nasıl olduğuna dair parça parça anılar şimşek gibi çıktı.

Melanie yanımda, kolları göğsünde bağlı, ağırlığını bacağının vermiş dururken Patrick'in tavrını inceliyordu. Ona kısa, soru sorarcasına bir bakış attığımda başını iki yana salladı.

Patrick'i en iyi tanıdığını söyleyen kişiler için bile Patrick ne düşündüğü okunulamaz bir insandı.

Çekilip de Melanie'yi koridora yönlendirmeden önce bir yarım saat daha bastırdık. "Bir şey çıkmayacak. Gidelim."

Melanie'nin yüzü gergindi; Patrick onu dikkate bile almamıştı.

Tam Patrick'in görüş alanında çıkacakken Patrick hafifçe öksürdü.

Melanie'nin durması için elimi kaldırdım ardından da hücrenin içini görecektir şekilde tek bir adım attım.

Patrick ayağa kalkmış, ellerini arkasına atarak omuzlarını dikleştirmişti ve o her zamanki yoğun bakışıyla beni seyrediyordu, özenle takınılmış kayıtsızlıkla. Bakışını yıllar içinde iyice mükemmelleştirmişti. "Tebrikler Wilhelmina. Yarın gerçekten kraliçe olacaksın. Senin için hep istediğim gibi."

Yüzüm allak bullak oldu. "Sen nereden duydun?"

“Ben her şeyi duyarım.” Korkunç, tehditkâr bir havayla gülümserken gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. “Colin’e dikkat et. Ondan gerçek bir düşman yarattığına hiç şüphe yok.”

Ondan alıp alabileceğimin hepsi buydu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Melanie daireme doğru yürümeye başlar başlamaz.

Ziyaretçi defterini ona uzattım. “Belki haini burada buluruz.”

“Evet, tabii kendisi gerçek adıyla imza atacak kadar aptalsa.” Yine de dosyaları aldı. Odaya girdiğimizde akşam yemeğini söyledik.

Beklerken girişleri düzenleyip isimleri ve ziyaret sıklıklarını karşılaştırdık. Birkaç kişi her hafta ziyarete gelmişti ama durumları çabucak açıklığa kavuşmuştu. Birinin hapiste kuzeni vardı, diğerinin de amcası. Tabii sırf akrabalarını ziyaret ettiklerini söylediler diye Patrick’i de ziyaret etmedikleri anlamına gelmiyordu ama elbet muhafızlardan biri bu durumu fark ederdi.

Listedeki kimse özellikle Patrick’i ziyaret etmemişti.

“Muhafızlardan biri sana şüpheli göründü mü?”

Melanie ziyaretçi defterinin son sayfasını bitirince başını iki yana salladı. “Ben senin istihbarat şefinim. Herkes bana şüpheli geliyor.” Gülümsedi ama bu, söylediklerinin ciddiyetini azaltmamıştı. “Mavililerden biri çıkarsa şok olurum. Mümkün ama olası değil. Hapishanede çalışan birkaç tane kırmızılı var, Çavuş Wallace da dahil...”

Görüşme odasının kapısı açıldı ve elinde bir tepsiyle Danie geldi. Yanakları kızarmıştı. “Pardon,” diye fısılda-

arak biz hızla masanın üzerini temizlerken soframızı kurmaya başladı. "Başka bir ihtiyacınız var mıydı majesteleri?"

Tam ona hayır diyecekken belki de bize yardım edileceği bir şey vardır diye düşündüm. "Çavuş Wallace'ı ne kadar tanıyorsun?"

Kız yeniden kızarak bakışlarını benden çekip Melanie'ye ve -kıyısından köşesinden- masadaki ziyaretçi defteri yığınlarına çevirdi. "Henüz onunla konuşacak cesareti bulamadım, demek istediğiniz buysa."

"Senin özel hayatına burnumu sokmak gibi bir niyetim yok," dedim. "Sadece... bana onun hakkında bildiklerini anlat."

Ağzı önce bir O şeklini aldı ama sonunda soruyu kavradı. "İyi bir aileden geliyor majesteleri. Annesi harika bir terzidir. Babasını hiç tanımadım ama hakkında hep iyi, sadık bir adam olduğu söyleniyor. Çavuş Wallace bir süre ortalarda yoktu, önce tılsımlı topraklara gitti sonra da Kızıl Milisler'e. Onun için zor olduğuna eminim. Bazı kişiler mahkûmlara iyi davrandığı için onun Kızıl Milisler taraftarı olduğunu düşünüyor ama bence bu sadece onun iyi kalpli olduğunu gösterir. Size sadık biri majesteleri. Fazlasıyla sadık."

"Öyle olduğuna eminim." Gülümseyerek gümüş çatal kaşığa uzandım. "Teşekkür ederim Danie. Şimdilik bu kadar."

Reverans yapıp odadan ayrıldı.

"Öylece gitmesine izin mi veriyorsun?" Melanie taş kesilmiş bir ifadeyle onun arkasından bakakaldı. "Patrick'in kaynağının o olduğunu biliyorsun değil mi? Anladın yani?"

"Kraliçe olunca aptallaşmadım Mel." Tereyağı bir çörek aldım. "Onu ziyaretçi defterinde fark etmiştim, ayrıca mahkûmlara kibar davrandığı konusunda Wallace'ı şüpheli duruma düşürmesini de."

"Birlikte çalışıyor olabilirler," dedi Melanie.

"Sanmıyorum. Onu suçlu göstermeye çalışmazdı. Hayır, sevgisinin ona hapishaneye gidecek bir gerekçe verdiğini fark etti. Gayet kolaylıkla benim için birine baktığını söyleyebilir ya da Patrick'in yemek tepsisine bir not koyabilir. Daha fazlası da olabilir."

Melanie iç geçirdi. "James'i uyarayım da konuyla ilgilenisin."

"Güzel maske ama. Kim kraliçenin kendi hizmetçisinin ihanet edeceğinden şüphelenir ki?"

"Kraliçe şüphelenmez mesela."

Ona küçük parmağımı kaldırdım. "Gizli istihbarat şefi de öyle."

Pis pis sırıttı. "Dünyanın en kötü arkadaşısn."

"Biliyorum. Sadece James'in bu konuda hızlı davrandığından emin ol. Patrick her ne planlıyorsa büyük bir şey planlıyor. Köprü sadece uyarıydı. Asıl olay yarın kopacak."

Taç giyme törenini erteleyip önce Kızıl Milisler'le uğraşmak her ne kadar cazip gelse de Prens Colin de dahil olmak üzere tüm düşmanlarıma istenmeyen bir mesaj verirdi.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu James çağrımız üzerine gelince. Gözleri bir anlığına artık cansız olan defterlere kaydı. "Herhangi bir kanıtınız var mı?" dedi, Melanie de arkasından ona yetişmişti.

Melanie kollarını önünde birleştirdi. “Kraliçenin sözleri yeterli değil mi?”

“Hayır, James haklı.” Sandalyeme sırtımı yasladım. “Şüphe ve korkuyla birilerini tutuklayan türde bir kraliçe olmayacağım. Ama onun gözlenmesini istiyorum. Nereye gittiğini, kimlerle konuştuğunu, Kızıl Milisler’le olan hikâyesinin her türlü ayrıntısını bilmek istiyorum.”

“Yerine başkasının getirilmesini ister misin?” diye sordu Melanie. “O bir casus ve hainse bir hizmetçi için daha iyisini yapabilirsin.”

“Muhtemelen bir hain ve casus olmasının yanı sıra, iyi bir hizmetçi. Odamı tertemiz tutuyor.” Korkak hizmetçi tavırları sadece bir oyun muydu gerçekten merak ediyordum. Belki de yakalanmaktan korkuyordu. “Hayır, daha fazla bilgi edinene kadar bırak kalsın. Kaledeki başka bir çalışanla işbirliği içindeyse yanıma başka bir casus daha almak istemem.”

“Hızlı hareket etmeliyiz,” dedi Melanie. “Yıldönümü ve taç giyme törenin yarın.”

“Unutabilirmişim gibi.” Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim, arkadaşlarımla ve ölümünün taç giyen bir kraliçe olacağım anlamına geldiğı kralın burada olmayacağını hatırlayarak derin bir nefes aldım. “Yapmam gereken başka bir şey daha var. Taç giyme törenine Krizalit’i çağıracağım.”

İkisinin de gözleri yusyuvarlak oldu. “Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” diye sordu James.

Anma töreninden sonra katedrali yıkmıştı.

Düğünden sonra Meredith’i öldürmüştü.

“Hayır, emin değilim. Ama işe yaradığı anlar oldu.

Köprüde, ilk Kızıl Milisler ayaklanması sırasında ve o zamandan beri de gayet sakin sessiz durdu. Onu odasında tuttum, itaat etmekten başka bir şey yapmadı. *Güvenli* değil. *Güvenilir* de değil. Ama onu sonsuza dek kafeste tutamam. Biraz hareket ettirmek gerekiyor, bu da onu sağlayacak.”

James güvenliği üç katına çıkaracağıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Sanki yarın tek başına yeterince stresli olmayacaktı.

İkisi çıktıktan sonra tılsım çocuğun odasına gittim, bir çift sessiz muhafız da arkamdan geldi. Depo odasının önünde görevli nöbetçilerle birlikte koridorda beklemeye koyuldular.

“Beni ziyarete geldiğiniz için çok mutluyum.” Üzerinde üst üste katlanmış kıyafetlerin durduğu paletten yatağına doğru yürürken sırtarak güldü.

“Yarın giymen için güzel bir şey seçmem gerek.”

Gülümsemesi soluverdi. “Ben bunu seviyorum.” Yırtık pırtık, kirlenmiş mavi ceketini bir köşesinden parmaklarının arasında tutup görmemi istemiş gibi kaldırdı. “Bunu giyemez miyim?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten bilmiyorsun değil mi?”

“Neyi bilmiyorum?” Yüzünü asmaya devam ederek kirlili ceketini parmakları arasında ovuşturdu.

Temiz ve kabul edilebilir bir şey bulabilmek için kıyafetlerine baktım ve her ikisi de beyaz olan bir ceket ile binici pantolonunu çekip çıkardım. “İlk değiştiğin zaman bunlar bembeyazdı. Bu belki de herkese o zamandan beri ne kadar yol kat ettiğini gösterir.”

Üzgün ve yıkılmış bir ifadeyle kıyafetlere bakarken başını iki yana salladı. "Ben kesinlikle bu kirli kıyafetleri giyeceğim."

"Bu benim için utanç verici olur." Kıyafetlerle uyumlu bir çift uzun çorap da çıkardım.

"Neden? Kimse ne giydigimi ya da kirletip kirletmediğim umursamıyor."

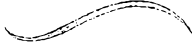
"Yarın öyle olmayacak." Seçtiğim kıyafetleri katlayıp diğerlerinden ayrı bir kenara koydum. Sonra dönüp gözlerine baktım, o ayna gözlerime. "Yarın taç giyme törenim için bu kıyafetleri giyeceksin."

Çenesi bir karış açıldı. "Gelebilir miyim?"

Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Düzgünce giyinirsen, uslu duracağına söz verirsen gelebilirsin."

"İstedığınız her şeyi yapacağım kraliçem." Krizalit diz çökerek başını eğdi. "İstedığınız her şeyi."

OTUZ SEKİZ

Ertesi sabah erkenden terzi Rosanne Wallace elinde uzun, kâğıda sarılı bir paketle odama geldi.

“Bu nedir?” Saate baktım, daha şafak bile sökmemişti.

“Bu annenizin taç giyme töreninde giydiği elbise.” Işığı yakıp elbiseyi giysi dolabının üstüne astı. Korumak için üstüne sarılı birkaç kat kâğıtla, paket olması gerekenden büyük görünüyordu. En azından normal bir elbisenin iki katı kadar. “Bugün bunu giyebileceğinizi düşündüm. Annenizden önce de onun annesi giymiş.”

Yani eski, modası geçmiş bir elbiseydi ve muhtemelen dağılmak üzereydi. Gayet uygundu.

Yüzümü, ağzımı yıkadıktan sonra ölçülerimi alması-na müsaade ettim. Eli çabuk ve nazikti; yanımdan çekilirken kendi kendine bazı sayılar mırıldanıyordu. Elbise bunca zaman paketinde gizemli ve kocaman bir şekilde öylece bekliyormuş.

“Annenizden daha uzunsunuz,” dedi Rosanne. “Ve de daha zayıf. Dikişlerin bir kısmını alıp eteği uzatabiliriz ama korkarım ki elbiseyi pek dolduramayacaksınız.”

“Alışkırım.” Mezuradan uzaklaşıp yeniden banyoya

gittim. Tören öğlendi, balo akşam ve ondan sonra yeniden krallığı yönetmeye dönecektim, bu defa gerçek bir yetkiyle.

Çok korkutucu bir düşünceydi.

“Bu iğneyle parmağımın birini kaybetsem bile bugün çok güzel olacaksınız.”

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Elbiseye kan akarsa kızıl tahtın yanında bir de kızıl elbisem olacak demektir.”

“Aramızda burada bulunduğunuz bu son aylarda o tahta oturmanızı isteyen çok kişi var.” Dolapta asılı elbisenin yanına gitti.

“On yıldır bugünü bekledim, şimdi gelip çattı ve kendimi ödenen bedellerin hepsini düşünmekten alamıyorum.” Ölüm. İhanet. Yıkılan koca bir krallık. “Patrick her zaman bugünün tacı takacağım gün olduğunu söylerdi. Dün takabilseydim dün takardım. Ya da yarın. Tam olarak onun istediği şeyi yapma fikri...”

Sözlerimi yuttum. Bu kadını doğru düzgün tanııyordum bile.

Ama sıcakkanlı, kibar biriydi ve annem ona güvenmişti.

“Onun istediği bu olabilir ama bana sizin istediğiniz de buymuş gibi geliyor.” Düşünceli düşünceli gülümsedi. “Taç giyme töreniniz daha uygun bir güne denk gelemezdi. Bugün krallığın kaybedildiği ve yeniden alındığı gün. Bugün, bundan sonra hiç unutulmayacak bir gün.”

Elbise konusunda yanılmıştım; eskiydi ama dağılmıyordu. Tılsım öncesi dönemden kırmızı yün ve ipekten yapılmış bir modeldi, neredeyse her yüzünde altın ve gümüş

işlemeler vardı. Sarmallar ve girift düğümler vardı. Olağanüstü bir elbiseydi.

Elbisenin beli günümüz elbiselerine göre düşüktü, kalçalarıma tam oturuyordu ama avuçlarımin altında hissettiğim işlemelerin dokusu ve modern elbiselerdeki gibi karın kısmının bol değil de karnıma dümdüz oturuşu hoşuma gitmişti. Eski ve krallara kraliçelere yaraşır hissettiriyordu, hiçbir zaman öğrenme şansımın olmadığı aile tarihimin bir parçası gibi.

Bu elbiseyi radyanlar yapmıştı, Rosanne çalışırken bana öyle söylemişti. Bu konu üzerine kullanılan kumaşın, işleme ipinin, sökülmelerden, kirden ve güvelerden uzak tutan büyü'nün ayrıntılarıyla dolu koca bir kitap vardı. Üzerindeki değişiklikler Tılsım İttifakı çerçevesinde yasadışı olan özel iğnelerle yapılmıştı ama Wallace ailesinde acil durumlar için bu iğnelerden birkaç tane vardı.

Tobiah bunu duysa mutlu olurdu ama hiçbir zaman duyamayacaktı.

Taç giyme törenim o öldüğü için bugün yapılıyordu.

Tobiah. Balık Kartallarım. Diğer binlercesi.

Rosanne ve Melanie saçlarımı düz, alçak bir topuz yapmış, altın rengi ipekten zarif bir fileyle tutturmuşlardı. Yüzümü pudralayıp göz kapaklarımı gölgelendirdiler ve gözaltılarımdaki koyu halkaları kapattılar.

"Danie nerede?" Bu işi genelde o yapardı.

"Zavallı şey bu sabah kendini hasta hissediyormuş, öyle duydum." Rosanne anlayışla alnını buruşturdu. Kadın arkasını döndüğünde Melanie kaşının birinin kaldırdı ve başını iki yana salladı. Danie gitmişti.

"Ne fena olmuş," dedim ve işlerini yapmalarına müsa-

ade ettim. Öyle demek. Danie kaçmıştı. Bugün uğraşacak bir şey daha çıkmıştı. Kızıl tahta oturduktan sonra.

Yüzüme bir ayna tuttuklarında kendimi zar zor tanıdım. Kalın, kırmızı bir pelerini alıp elbisenin omuz ve kollarına takarken çarpıcı ve uhrevi görünüyordum.

"Bence kimse bunun kollarını kullanmayı sevmiyor-
dur." Kollarımı yana kaldırıp işlemeli yünün ağırlığıyla yüzümü buruşturdum.

"Böyle yapmamaya çalışın," dedi Rosanne. "Yürümek yerine kayar gibi gitme alıştırmaları yapın ve ağırlığı dağıtmak için pelerini omuzlarınızla olduğu kadar bileklerle de tutun. Hizmetkârlar pelerini çıkarıp oturana kadar kollarınızı kaldırmamaya çalışın. Ayağa kalkmanız gerektiğinde pelerini yeniden takarlar."

"Elbiseme hizmetkâr gerekiyor." İnanılmaz bir şeydi.

Rosanne başını salladı. "Birçok kraliçenin elbisesi için başka hizmetçiler ya da büyü gerekir. Moda yüz yıl önce daha sade hale gelmek zorunda kalmaya başladı."

Elbisenin kısa bir kuyruğu ve ayrı bir pelerini daha vardı. "Bütün bunlarla nasıl oturmam gerekiyor acaba?"

Ancak şöminenin üzerindeki saat öğleni vurdu ve Rosanne boynumdaki ucunda çocuk boyu mühür yüzüğümün sallandığı kolyeyi de takınca hızla odadan çıktı.

"Ben gidip Krizalit'i getireyim," dedi Melanie yolda. "Onu beladan uzak tutacağım ve tören biter bitmez de odasına döndüğünden emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkıp bana eşlik etmek üzere resmi üniformasıyla bekleyen James'i buldum.

Elbiseyi, elbisenin kollarını, devasa pelerini fark etmesi için ona biraz zaman tanıdım. Yüzünde hafiften

alaycı bir gülümseme oluştu.

“Tek kelime et de şu başlığımı boğayım seni.”

“Tam da kırmızı senin rengin diyecektim.”

Cılız bir gülümsemeyle taht odasına doğru giderken kayar gibi yürüyüşümün alıştırmasını yaptım, James de gereksiz hatırlatmalarda bulundu; ne zaman yürüyeceğimi, ne zaman oturacağımı, taç takılmadan önce ve sonra neler diyeceğimi, bana bağlılık yemini yapmak için sonsuz bir kuyruk oluşturacak insanlara nasıl karşılık vereceğimi.

Taht odasının kapıları kapalıydı, sadece kapının önünde gelişimizi bekleyen bir çift muhafız vardı. Biri mavi biri kırmızı üniformalıydı. İkisi de eğilerek selamladı. İçeriden sesler geliyordu.

James işaret verince muhafızlar içerideki sesleri kesen bir gıcırtyla kapıları açtılar.

Kalabalığa bir sessizlik çökmüş, tüm gözler açık kapılara dönmüştü. Tüccarlar, askerler, her yerden gelen soylular. Callowaylerin ve Gray kardeşlerin gülümsediklerini gördüm, önlere yakın oturan Prens Colin’in suratı bir karıştı.

James arkasında sallanan kuyruğuyla koridorda yürürken ben yerimde kaldım. Kızıl tahtın durduğu kürsüde durup topluluğa döndü. “Ziyarete gelen kraliyet ailesinin taç giyme gününde konuşma yapması bir Aecor geleneği. Kuzenim Kral Tobiah artık bizimle olmadığı için çok üzgünüm. Prenses Wilhelmina onun yerine benim konuşmamı istedi...”

Burada en az bin kişi olmalıydı. Herkes balık istifi olmuş gibi duruyordu ve bu kadar vücudun kokusu salona

sinmişti. Ama tahtın her iki yanındaki uzun, dar pencereler güvenli olmasa da sonuna kadar açıktı, kalenin bu tarafı şehre değil bir faleze, bataklığa ve Snowhaven Köprüsü'nün enkazına bakıyordu.

James konuşmasını bitirmişti.

Herkes yeniden bana bakıyordu.

İşaretimi kaçırmıştım ama kraliçe olmanın güzel yanı buydu, insanlar bekliyorlardı.

Dar koridorda etkileyici bir süzülme yaptığımı umarak yürümeye başladığımda James kenara çekildi. Koridordan geçerken birkaç kişi parmaklarını elbisemin koluna ya da pelerininin eteğine sürttü. Ara ara birkaç kişi onları uzaklaştırdı.

Çenemi kastım ve gözlerimi tahta diktim, biraz önce bir silüet gibi görünüyordu ama yaklaştıkça değişen ışıkla birlikte koyu kırmızı ahşaptan oyma olduğunu, üzerindeki ince kırmızı yastıkla birlikte ışıldadığını iyiden iyiye görebiliyordum.

Kürsüye ulaştığımda basamakları çıktım ve dönerken mucizevi bir şekilde elbiseyi ve pelerini de çevirmeyi başardım.

Kalabalığın karşısında dururken kalbim tekliyordu, geri çekilip başka biri kişi olmak istiyordum. Bir kraliçe maskesi takmak, arkasına saklanacak bir şey istiyordum ki yapmak üzere olduğum şeyin -*kraliçe* olmanın- muazzamlığını düşünmek zorunda kalmayayım.

Ama şimdi olmazdı. Bu defa değil. Bu insanların bana ihtiyacı vardı, Wilhelmina'ya, bir kraliçenin sahip olması gerektiğini düşündüğüm kişiliğe bürünmüş halime değil. Bu sebeple provasını yaptığım cümleleri söylerken kala-

balığın önünde Melanie'yi gördüm, yanında da Krizalit vardı ve her şeyi en yakın arkadaşşıma doğru söyledim.

Halkım için savaşıacaktım. Adil bir şekilde yönetecektim. Onlara hizmet ettiğimi hiçbir zaman unutmuyacaktım.

Konuşmamı bitirdiğimde Melanie gülümsedi ve başını hafifçe aşağı yukarı salladı, ben de bu imkânsız elbiseyle oturabilme mucizesini gerçekleştirdim. Bir çift hizmetkâr yavaşça gelerek pelerini kollarımdan çıkardı.

Bir rahip kırmızı minderde duran altın taçla birlikte yaklaştı.

Tıpkı elbisem gibi taç da son derece girift sarmallar, çıkıntılar ve düğümler vardı ve hepsi kıvrılarak zarif bir kubbe şeklini alıyordu. Üzerinde ağırlığını düşürecek değerli taşlar, inciler ya da ipek şeritlerle dolgular yoktu.

Rahip tacın üzerine Azizlerin Duası'nı okuduktan sonra tacı başıma takarken kesik kesik sessiz nefesler almaya başladım.

Olmuştu işte. Bugün hayatımın yarısı boyunca beklediğim gündü. Rahibin kıyafetinin kolu yüzümün önünde sallanırken Melanie'yle göz göze geldik.

Sonra ağırlık kendini hissettirmeye başladı. Önce önde, sonra başımın kenarlarında ve en son başımın arkasında. Epvey ağırdı ama tam uzanıp tacı düzelteceksen rahip benim için hafifçe ittirdi.

"Düz dur," diye mırıldandı. "Başını çok hareket ettirmemeye çalış."

Kayar gibi yürü. Kollarını kaldırma. Başını hareket ettirme. Kraliçelerin zorlu elbiseler içinde oturmaktan başka bir şey yapmaya izinleri yoktu.

Birisi tezahürat etti. Belki Melanie'ydi, belki tılsım

çocuk belki başka biri. Ama bir anda herkes bağırmaya başladı. Sesler taş zemini ayaklarımın altında titreterek taht odasını adeta sarsıyordu.

Kraliçe olmuştum.

“Kraliçe Wilhelmina! Kraliçe Wilhelmina!”

Belki de hiç olmamam gerektiğini fark ettiğimde kraliçe olmuştum. Arkadaşlarım bunun uğruna öldüğü için kraliçeydim. Kraliçeydim çünkü başka kimse yoktu. İnsanlar bağlılık yeminlerini etmek üzere yaklaşırken elim söyleyecek daha fazla cümle verildi. Bazı insanlara topraklarını ve unvanlarını ellerinde tutmalarını kabul ettim. Bazılarının Tek Gece Savaşı sırasında ve sonrasında kaybettiklerini tazmin edeceğimi söyledim. Çoğununsa sadece hizmet tekliflerini kabul ettim.

Birisinin dikkati tahtın yanındaki pencereye kayıp da şaşkınlı nefesi kesildiğinde bitirmek üzereydim. “Köprü!” Diğerleri de bakmak üzere pencereye yaklaştı.

“Ne?” Tam başımı çeviriyordum ki taç kaydı. Pencereye dönerken düzelttim. “Azizler aşkına.”

Köprü bütündü. Enkazları suda yüzüyordu, temizleme ekipleri çok çalışmışlardı ama köprü tamamlanmıştı. Yıkılan yere belki de yeni bir tabliye konmuştu ve üstünden bir dolu insan geçiyordu. Bu geçici bir şeymiş gibi korkuyla koşuyorlardı.

“Melanie?”

Melanie anında yanımda bitti. “Benim bununla bir ilgim yok. Nasıl olsun ki?”

“Sadece iyi bir iş çıkardığını umuyordum.”

“Son bir saat içinde yaptığım tek şey tılsım çocuğun odasına gitmek oldu.”

Cevabı açıktı; bundan bir teşhirci sorumluydu.

Vagonlar, yük arabaları köprüden geçerken odayı bir merak uğultusu sardı. At sırtındaki insanlar mavi flammalar taşıyorlardı.

Yüzlerce yeni kişi geliyordu. Belki binlerce.

Bir süre sonra bağlılık yeminleri yeniden başladı ama herkesin dikkatinin dağıldığı açıktı. Indigo Krallığı'ndan olanlar gelenlerin arasında sevdikleri olduğunu ümit ediyorlardı. Ancak tören bitmeden gitmek aşağılayıcı olduğundan hepimiz bunu mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışırken herkes bekledi.

Bir saat sonra kalan Aecorluların yeminlerini kabul etmiştim, bir yandan da diğerleri gelene kadar Indigo Krallığı mültecilerinin vesayetlerini resmen ertelesem mi diye merak ediyordum. O sırada bir görevli gelip diz çökerek, "Indigo Krallığı'ndan temsilciler taç giyme töreninizde sizi tebrik etmeyi ümit ediyorlar," diye mırıldandı.

"İçeri gönder." Tacın ağırlığı başımı ağrıtıyor, bu kat kat kıyafetlerin altında ter döküyordum ama iyi bir kraliçe onları her şekilde karşılamalıydı.

Bu kısmın provası yoktu ama ne söyleyeceğimi biliyordum.

Sesimi tüm taht odasının duyacağı şekilde yükselttim. "Kalan bağlılık yeminleri yarın yapılacaktır. Indigo Krallığı halkı gelenlerin kim olduğunu görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum o yüzden Aecor vatandaşı olma istekleriniz de yarın gerçekleşecektir. Tılsım İttifakı gereği rütbeler ve soyluluk unvanları olduğu gibi kalacak ancak özellikle verilmediği müddetçe herhangi bir gerçek yetkisi olmayacaktır."

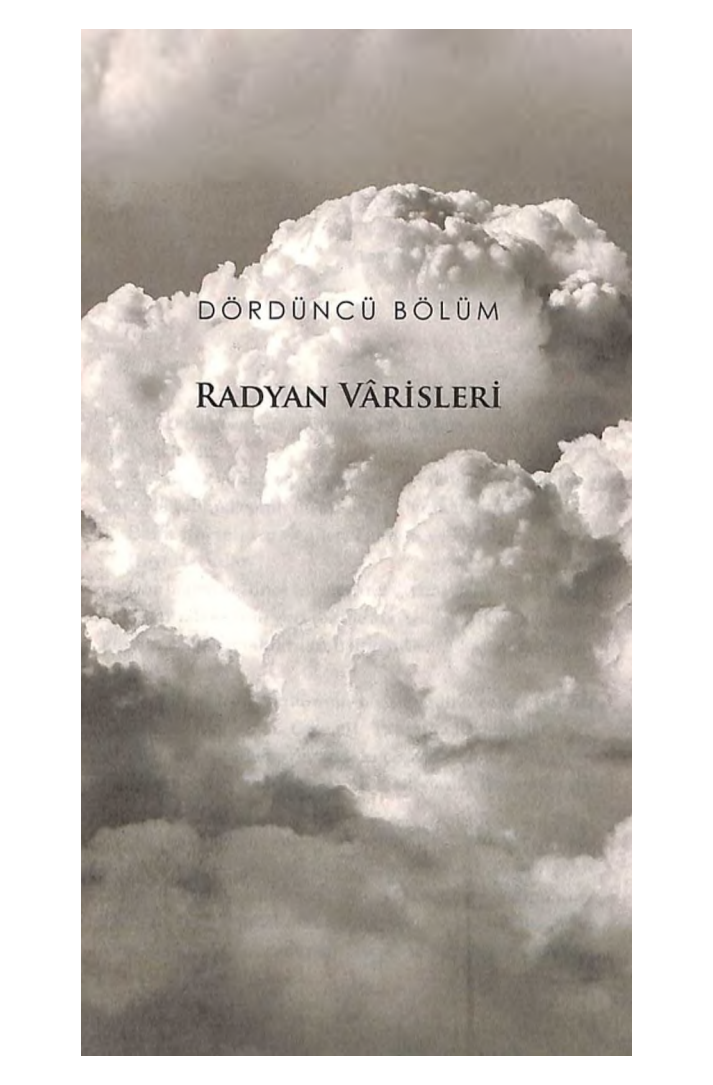
Pencerelerin birinin yanında duran Prens Colin bana ters ters baktı ama bana karşı çıkarak söyleyebileceği herhangi bir şey yoktu.

Kalabalık hareket etti, birkaç tüccarla asker daha çok yer açmak için kapının dışına çıktı. İnsanlar taht odasının ortasını boşaltarak bana kapıdan girecek temsilcileri görecek yer açtı.

Gelenler sadece temsilciler değildi, tanıdığım insanlardı; Kraliçe Francesca, kardeşi Kathleen Rayner. Chey, Margot ve hanımlar salonundan tanıdığım birkaç tanıdık yüz daha. Çavuş Ferris ile Yüzbaşı Chuter ve...

Siyah başlıklı bir pelerin giymiş biri öne çıkarak büyük başlığını açtı ve başını kaldırmadan önce saçlarını düzeltti.

Kral Tobiah Pierce.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RADYAN VÂRİSLERİ

OTUZ DOKUZ

Diğerleri de gelenleri tanıyınca taht odası tam bir sessizliğe büründü.

Birkaç kişi daha öne doğru sıkışarak kocaman açılmış gözlerle taht odasına, insanlara ve bana baktılar.

Balık Kartalları: Connor, Theresa ve Kevin.

Hayattaydılar.

Öne doğru eğilince hizmetliler derhal pelerinimi taktılar. Ağır elbise beni geri çekti ama ayağa kalkıp boynumu kastım ki basamaklardan inerken tacım kaymasın; rüya gibiydi.

Herkes seyrediyordu ama beni kendine çeken tek bir çift göz vardı. Koyu. Gizemli. Tanıdık. Kirlenmişti, yüzünden, ağzının kenarlarındaki çizgilerden ve gözlerinin altındaki çukurlardan yorgunluk akıyordu. *Yaşıyordu*. Ve hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Tobiah Pierce." Adı sıcak, güçlü ve umut verici geliyordu kulağa. Sırf söylerken dudaklarımdan aldığı şekli hissetmek için adını tekrar etmeyeyim diye kendimi durdurdum ama içimdeki her şey şimşekler çakıyormuş gibi hissettiriyordu. Buradaydı. Gerçektir. "Öldüğünüzü duy-

muştum.” Şu an sesimin çatlamasını engelleyen tek şey sadece yıllarca yaptığım alıştırmalardı.

“Kesinlikle ölü olmadığımı umuyorum.” En tuhaf yarım ağız gülüşü ve gözlerinde alevlerle bana doğru yürüyordu. Bu yoğunluk, bu dürüstlük çok fazlaydı. Anları daha uzun yapıyor, sanki birbirimize doğru attığımız her adım zihnime sonsuzluk gibi kazınıyordu.

Diğerleri de onun arkasından geliyordu. Bazıları sessizce arkadaşlarını selamlarken bir kısmı da yüzlerinde şüpheyile etrafa bakınıyordu. Balık Kartalları çoktan kalabalığın içine sızmış Gray kardeşler, Paige ve Melanie'yle kucaklaşıyordu.

Tobiah tam önüme gelip durdu; uzun, ince ve gururluydu. Tacımı düzeltmek için pelerininin altından uzanınca bir milim bile kıpırdamadan durdum. Parmakları bir tutam saçıma hafifçe dokununca neredeyse bir elektriklenme yaratmıştı. “Takmaya alışacaksın,” diye fısıldadı.

Taç. Evet. O buradayken tacı düşünmek çok zordu. Hayattaydı. Skyvale'deki tüm Balık Kartalları da öyle. Bu durumu bir an düşünüp hissedene dek içime hapsettiğim bütün o keder şimdi içimde kabarak rahatlamaya dönüşmüştü.

Görüşümü bulandıran yaşları gözlerimi kırptıştırarak uzaklaştırdım. “Yazmadın. Çok düşüncesizce bir hareket.”

“Son derece kaba, biliyorum. Sana bir hediye getirdim. Belki kalbinde beni bağışlayacak bir yer bulursun.” Yana çekilerek bir kolunu kaldırdı ve pelerini dalgalandı. Bir dizi adam üzeri kalın örtüyle kaplı yük araçlarından birini kapıdan içeri soktu.

Beş yük aracı. On. Bir düzine.

Adamlar örtüyü kaldırıp da ortaya yüzlerce parça el ayası büyüklüğünde aynalı parçaları çıkarırken taht odasındaki herkes sessizce bakıyordu.

Indigo Krallığı duvarı.

İnsanlar Tobiah'nın getirdiğinin ne olduğunu ve Aecor için ne anlama geldiğini fark ettiğinde odada fısıltılar uçuşmaya başladı. Sonra bir tezahürat patladı ardından alkışlar, ısıklar ve azizlere şükran duaları.

"Kraliçe Wilhelmina Korte." Tobiah gözlerini dikerek elimi tutmadan önce hızlıca uyardı ve elimi göğsüne kaldırdı.

Benim göğüs kafesimse patlamak üzereydi ama onun hayatta olmasının, yakınlığımızın ve adımı söylerkenki sesinin coşkulu gururuyla derin bir nefes aldım. Kraliçeler gibiydim. Ben bir kraliçeydim.

"Wilhelmina," dedi yeniden elimi dudaklarına götürdü. Elimin üzerini öperken gözlerini kapattı ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı. Nezaket için biraz fazla uzun sürmüştü ama kalbim için yeterli bile değildi. Elimini bırakırken çenesi kasıldı. "Kızıl tahta çıkışınızı tebrik etmek ve resmi olarak kendim ve halkımla birlikte Aecor Krallığı'nda mülteci olma talebimi bildirmek istiyorum. Indigo Krallığı yok oldu. Tek ümidimiz sizsiniz."

Bu çok ağır ve zor bir yükü.

Buna rağmen taşıyacağıma yemin ettiğim bir yükü o yüzden elimi kalbime bastırdım ve her yerden duyulacak şekilde yükselttim. "Kral Tobiah Pierce, siz ve aileniz istediğiniz müddetçe Aecor'da kalabilirsiniz. Benim evim sizin evinizdir."

. . .

Taç giyme töreni orada sona erdi.

Tobiah ve James sarıldılar. James'in annesi ta ki James'in yüzü mutluluktan utanmaya doğru kayana dek onu alnından tekrar tekrar öptü. Balık Kartalları ile Indigo soylularını selamlamak için birkaç dakika ayırsam da onların hayatta olma hediyelerinin tadını çıkaracak zaman olmadı.

Paige gözlerinde panikle alelacele yanıma geldi. "Onları *nereye* yerleştireceğiz? En iyi odalarımız halihazırda dolu."

İnlememek için kendimi zor tuttum. "Bu daha yüksek makam için odalarından seragat edecek birileri var mı bak bakalım. Diğerleri de büyük özürlerimizle ya çift kişi kalacak ya da hanlara gidecekler, başka yolu yok."

Başını sallayıp yeni gelenlere bakarken çoktan zihninde ayarlamaları halletmişti. "Çocukken kullandığın odalar boş. O odaları kraliçeye önersem alınır mı?"

"Muhtemelen ama o odalar *kraliyet* aileleri için ayrıldı. Bunu ona hatırlatman yardımcı olabilir."

"Tamamdır. Peki, Kral Tobiah için Prens Colin'i odasından çıkarsam? Sorun yaratacağını biliyorum ama Prens Colin bir ihtimal yeğeni için durumu hoş görebilir."

Gerçekten de sorun çıkardı. Bu karmaşa içinde Prens Colin'i aradım. Kolları kavuşturmuş taht odasını süzüyordu. Sadece bir saniye kadar göz göze geldik ama derin, köpüren bir öfkeyle bir diyalog kurmak için yetmiş de artmıştı bile.

Paige'e döndüm. "Tobiah'yı kral dairesine koy."

"Çok iyi." Oda ayarlamalarını yapmak üzere hızla

uzaklaştı, ben de bir saat içinde kurulu toplamak için yola koyuldum.

Tacım hızla alınıp bir sonraki varlığını göstermeye değer olaya kadar mahzenine geri dönerken Melanie ve Theresa kraliçe odasına giderken bana katıldılar. Yıkanması için Theresa'yı banyoya gönderdim, kendi odası hazır olana kadar böylesi daha hızlı olurdu.

Bitişik odadan gelen sesler, patırtılar Kral Tobiah'nın gelişi için hazırlık yapıp toz alan, temizlik yapan hizmetçilerin varlığını işaret ediyordu.

"Bana Danie'den bahset," dedim.

Melanie öylece kalakaldı. "Danie ve kaledeki birkaç çalışan yoklar. Bir uşak, iki başka hizmetçi. Kaçmışlar. Patrick hâlâ son bıraktığımız yerde en azından."

Bu da bir şeydi.

"Planları her neyse," dedi elbisemin pelerini çıkar-maya başlarken, "taç giyme törenini bozmak istemediler."

"Patrick böyle bir şey yapmaz."

Yan odadan kendi nefesim kadar tanıdık buğulu bir ses geldi. Hizmetçilere teşekkür edip kapıyı kapattı. Sonra da Tobiah ve James alçak sesle bir sohbe başladılar, muhtemelen yüzbaşı kralına olan biten her şeyi anlatı-yordu.

Melanie kral ve kraliçe odalarının arasındaki ikisi de edep gereği kilitli olan kapılara bakışına baktı. "Snowha-ven Köprüsü'ndeki gece James senin de Tobiah'yı sevdiği-ni söylerken şaka yapmıyormuş." Uzun uzun ve durumu değerlendiren bir şekilde baktı.

"Çok mu açıktı?"

Alaycı bir şekilde gülümseyerek pelerini kadife ve

ipekten bir dalga gibi çekip aldı. "Siz ikiniz orayı neredeyse ateşe verecektiniz. Elini tuttuğunda bütün kale yanıp kül olacak sandım."

"Ne kadar utanç verici yalanlar böyle."

"O üniformayı her hafta giyip kanunsuz bir kraliçe gibi şehri dolaştın. Bu tehlikeyi özlediğini söyledin, bir de bugüne dek hiç görmediğim şu halin var. Ve bu öğleden sonra Kral Tobiah geldiğinde..."

"Ee, sen gizli istihbarat şefi değil misin?" Gözlerimi kapatıp uzun ve yavaş bir nefes verdim.

"Azizler aşkına," diye fısıldadı. "O ikisinin aynı kişi olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Bunca zaman boyunca o Kara Bıçak Tobiah mıydı?"

"Ben devralana kadar." Ağır elbisenin düğmelerini açmaya başlayınca serin hava tenimde dolaşmaya başladı. "Ben de tahmin etmezdim. Kim olduğunu pek merak etmiyordum. Bir yanım bilmek de istemiyordu."

"Ama şimdi kendisi yan odada yaşıyor." Melanie korseyi gevşetti. "Bu konuda ne yapacaksın acaba?"

"Hiçbir şey. Krizalit Meredith'i öldürdü. Düğünde. Tören bitmek üzereyken. Bana dönüp Tobiah'nın artık benim olduğunu söylediğinde asla benim olmayacağını biliyordum."

Hiçbir zaman benim olmamıştı.

"Bu..." Melanie başını iki yana salladı. "Berbat bir durum. Ama şimdi bir şey ifade ediyor. Krizalit'in söyledikleriyle ilgili söylentiler. Ben senin Kara Bıçak'ı sevdiğini düşünüürken Tobiah'nın adını söylerken tıkanman."

"Nasıl anlatacağımı bilemedim. Ya da anlatıp anlatmamam gerektiğini. Skyvale'deki hayatımla ilgili bir

dolu rahatsız edici şeyi itiraf etmek demek oluyordu.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin. Bir zamanlar nefret ettiğimiz iki insanın aslında aynı kişi olduğunu ve ona âşık olduğunu bile.” Başını yana eğdi. “Ya da sadece birine.”

“Söz konusu cinayet sayesinde artık bir önemi yok.” Elbisenin içinden çıktım, üzerimde sadece iç elbise kalmıştı. “Ayrıca şu an konuşacak daha önemli sorunlarımız var. Toplantı birazdan başlayacak.”

Toplantı salonu doluydu.

Başımı, babamın koltuğundan herkese Skyvale'deki olayları anlatan Tobiah'ya çevirdim.

“Batı Geçidi Nöbeti düştüğünde duvarın işe yaradığını fark ettik, en azından tüm krallık için. O yüzden parçalarını toplayıp doğruya yolladık.”

“Beni de doğruya yolladınız,” dedi Francesca kızmış numarası yaparak. “Eşyalarımızın arasında duvar parçaları eşliğinde leydilerin birçoğuyla birlikte Hawes'e gittim. Tobiah insanların ne taşıdığımızı fark etmesinden, parçaların alınıp yanlış şekilde birleştirilmesinden korkuyordu. İşe yarayıp yaramadığını göremeden heba olmasından.”

“Onları çok iyi korudunuz anne.” Annesinin elini tutup gülümsedi. “Şu dördünü de,” -Balık Kartalları'nı işaret etti- “Hawes'a göndermeye çalıştım ama işe yarayacakları konusunda ısrar ettiler. Öyle de oldu. İnsanları şehri boşaltma yollarına yönlendirmede, tılsım yaratıklarını öldürmede ve seyahat için erzak bulmada çok yardımcı oldular. Balık Kartalları olmadan binlerce kişiyi daha kaybedebilirdik.”

Bu övgü karşısında Connor kızarıırken Carl ve Kevin biraz daha dikleştiler. Theresa çenesi kasılmış biçimde gözlerini masaya dikmiş öylece bakıyordu.

Daha sonra onları kucaklayıp hayatta olduklarını bana yazmadıkları için azarlayacaktım ama şimdilik, "Sizinle gurur duyuyorum. Madalyonumuz olsaydı takardım."

"Duvarı yaptıktan sonra," dedi Carl. "Bir şeyler bulacağınıza emini... Ahh!" Connor'a baktı. "Beni tekmeleyeceksen morluklara denk getirme bari."

"Ödül töreninizi daha sonra konuşuruz." Tobiah'ya döndüm. "Lütfen bize tılsım geldiğinde olanları anlatın."

Duruşunun dikliğini ve sağlamlığını bozmadı ama bu hatırlatıcı karşısında yüzünün solduğunu görebiliyordum. "Önce tılsım doğudaki dağlara sıçrayıp vadide kalacak gibiydi. Tahliye edilenlerin çoğu eski tren rayları boyunca doğruca doğuya giderek buraya gelmeyi amaçlıyorlardı ama ben güneye İki Nehirler Şehri'ne gittim, insanların gitmeye hazır olduklarından emin olmak için yolda köylere ve kasabalara uğradım."

"Hazırlar mıydı?" diye sordu Paige.

"Bir kısmı." Tobiah pencereye doğru baktı. "Diğerleri daha önce hiç kasabalarından ayrılmamışlardı, şimdi de ayrılma gibi bir planları yoktu."

"Bu durumda bile..." Paige ellerini ağzına bastırdı. "Gerçekten mi?"

Tobiah evet anlamında başını salladı. "Onları ikna etmek için çok uğraştım ama sonra tılsımdan, gitmekten korktukları kadar korkmadıklarının fark ettim."

Bir insan nasıl hayatta kalacağı anlamına gelse bile

gitmekten korkabilirdi? Belki anlayabilmenin bir yolu yoktu.

Tobiah kurula döndü. "Lakeside'ın çoğu çoktan İki Nehirler'e tahliye edilmişti o yüzden durumun farkındalardı. Yine de herkes önlerinde birkaç ayı ya da yılı kaldığını düşünüyordu. Bütün tahminlerimiz ve dikkatli takibimizden sonra kimse bunu beklemiyordu."

Masanın etrafındaki insanların hepsi gözlerini indirdi.

"Tobiah oradan sonra," dedi kraliçe, "krallığı tahliyeye hazırladığımız Hawes'a geldi."

"Atlılarımız sizden hiç haber alamadı," dedim Tobiah'ya. "İletişiminiz kesildikten sonra sizi araması için insanlar gönderdik."

"Çoğu zaman kimliğimi gizlemek zorunda kaldım. Kral olarak dolaşmak tılsımı durduracak tek kişi olduğuma inan insanlar tarafından sürekli tehlikede olmam demektir." Böyle bir yeteneği olsun istermiş gibi avuçlarını yukarı çevirdi. "Tılsım dağın eteklerini geçmeye başlayınca Hawes'ın da artık güvenli olmayacağını fark ederek Snowhaven Köprüsü'ne doğru yola koyulduk ama maalesef bir kısmı yıkılmıştı."

"Siz geçerken bütündü," dedi biri odanın arkasından. "Taht odasından gördük."

"Öyle." Tobiah tüm masaya baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Biz de bunu fırsat bilip mümkün olduğunca hızlı şekilde köprüyü geçtik. Sonra da buraya geldik ve benim öldüğümü sizin de Aecor kraliçesi olduğunuzu öğrendik."

"Böyle bir yanlış bilgiye daha fazla sevinemezdim." Dizim onunkine dokundu ve orada tuttum böylece bilirdi

ki... neyi? Onu hâlâ sevdiğimi mi? Aramızda hâlâ Meredith vardı ve onun üzerinden henüz çok geçmemiş -ve benim yüzümden- olan ölümü.

"Ben de." Tobiah da bacağını bastırarak nefesimi adeta sekteye uğrattı. "Getirebileceğimiz kadar yiyecek, hayvan ve inşaat malzemesi getirdik."

"Teşekkür ederiz. Ayrıntıların üstünden yarın geçebiliriz, yoldan geldiniz dinlenin."

"Minnettar olurum."

"Belki de bu akşamki baloyu ertelemeliyiz ki misafirlerimiz dinlenebilsin." Taç giyme törenimi kutlamak için bir baloya ihtiyacımız da yoktu aslında. Birileri tılsım karşı duvar yapmanın kaynak israfı olduğuna inanıyorsa balonun hepten gereksiz geleceği kesindi.

"Bence balo planlandığı gibi yapılmalı," dedi Prens Colin. "Hazırlıklar çoktan yapıldı. O kadar yemek ve çalışan insanların emeği heba olur."

Yemekler şehirdeki insanlara verilebilirdi ama çok çalılışmıştı.

"Bence de yapmalısınız," diye mırıldandı Tobiah. "Yarın dinlenebiliriz."

Masaya baktığımda Balık Kartalları'nın hepsi umutlu görünüyordu -çoğunun ilk balosu olacaktı ve Paige bu iş için çok çaba harcamıştı- hatta Indigo Krallığı'ndan birkaç kişi de ilgileniyor gibiydi.

"Pekâlâ o zaman."

"Ayrıca," dedi Prens Colin öne eğilerek, "Majestelerinin gelişinin Wilhelmina'nın kraliçeliği için ne anlama geldiğini de değerlendirmeliyiz. Hatırladığımı kadarıyla, Tılsım İttifakı Wilhelmina'nın kraliçe olmasını ancak In-

digo Krallığı hükümdarının ölmesi halinde onaylıyor. Ne mutlu ki yeğenim yaşıyor.”

Masayı sessizlik bürüdü.

“Yine bir mucize eseri.” Prens Colin gözlerini Tobiah’dan bir an bile çekmemişti. “Patrick Lien seni vurduğunda da tıpkı kuzenin gibi çabucak iyileşmiştin.”

Connor sandalyesine gömülürken James’in çenesi kassıldı.

“Ne ima ediyorsunuz?” Tobiah’nın yüzü prens maskesini hatırlatarak asıldı. “Çok uzun bir yolculuk yaptım ve sizin paranoyanızla uğraşacak havada değilim.”

Prens Colin’in sesi kararlılığını koruyordu. “Sizin ölümünüzün ilan edilmesinin, Wilhelmina’nın kraliçe olmasının ve hemen arkasından sizin çıkagelmenizin manidar olduğunu ima ediyorum.”

Ah yüce azizler. Tam ağzımı açmış çenesini kapamasını söyleyecektim ki Tobiah önce davrandı.

“Manidar olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Tobiah ayağa kalkıp tepeden tepeden amcasına baktı. “Sizce tılsımın şehrimi yerle bir etmesini ben planladım öyle mi? Evimi? Halkımdan binlerce insanı? Sizce her şeyimi geride bırakmak zorunda kalıp tılsım kaplı krallıktan onca yolu gelip çocukken kaçırıldığım topraklarda mülteci olmayı istemeyi ben planladım öyle mi? Sayısız defa ölümle burun buruna gelip insanları Aecor’un tek umudumuz olduğunu ikna etmek zorunda kalmamı benim planladığımı mı düşünüyorsunuz? Sırf Wilhelmina kraliçe olabilsin diye?”

Kimse kılını kıpırdatmadı. Prens Colin bile.

“Bunların hepsi planlı olsa bile ki bu beni hem kitlelerin katili yapar hem de geleceği görme yeteneğim oldu-

ğunu gösterir, sizce gelişimi bu kadar şüpheli görünecek şekilde mi ayarlardım acaba? Bugüne dair manidar hiçbir şey yok." Tobiah söylediğinin sindirilmesi için biraz bekledi sonra da yeniden yerine oturdu.

Pekâlâ. Artık Tobiah *bu meseleyi* de ortadan kaldırmıştı. "Prens Colin," dedim, "çıkabilirsiniz."

Adam başını iki yana salladı. "Köprü hakkında konuşmak istiyorum."

Sesimi alçaltıp daha tehlikeli bir tonda konuştum. "Çıkabilirsiniz. James lütfen Prens Colin'e kapıya kadar yardımcı ol."

James duvardaki yerinden ayrılmıştı ama Prens Colin çoktan kalkıp yürümeye başlamıştı bile. Kapıda durup kısa bir an önce Tobiah'ya sonra bana baktı. "Kral Tobiah'nın gelininin ölümünden bu kadar çabuk toparlanması ve şimdi de gelip Meredith'imizi öldüren yaratığa emir veren kraliçeye destek olması ürkütücü değil mi?"

Konseyn üyeleri kimi nefretle kimi şaşkınlıkla birbirine bakarlarken Prens Colin koridorda gözden kayboldu.

Tobiah muhafızlarından birine işaret etti. "Onu izleyin."

Adam eğilerek odadan ayrıldı.

"Hayır," dedim, "hazırlanacağımız bir balo var. Herkesin odadan çıkması için bir dakikası var."

Oda boşalıp da Tobiah, Melanie, James ve ben kaldığımızda Melanie'yle birlikte köprüdeki patlamayı seyrettğimiz pencereye gittim.

"Köprü konusunda hakkı vardı," dedi Melanie. "Kızıl Milisler köprüyü yıkarken son derece titiz davrandılar. Kırk yedi kişi öldü."

"İndigo Krallığı'ndan birilerini görebileceğimizi sanmıyordum. En azından uzunca bir süre." Dışarıda, köprü yeniden yıkılmış, sağı solu dökülmüştü. Enkazın ve tüten tozların etrafında martılar dönüyordu. "Siz geçerken güçlü bir teşhircinin köprüyü bütün hale getirdiği belli. Bu kadar büyü tılsıma katkıda bulunuyor ama bir yanım hiç de umursamıyor. Sadece sizi yeniden gördüğüm için mutluyum. Hepinizi."

"Radyan," dedi Tobiah. "Radyan deme konusundan anlaşıştık."

Defterde. "Evet. Anlaşıştık." Neden yazmadığını, bütün o mektupları görüp görmediğini sormak istiyordum ama ona baktığımda gözleri hâlâ köprüdeydi. Çenesindeki, boynundaki, omuzlarındaki kaslar gerilmişti.

Savaştan, ölümden, şimdi de tılsımdan sağ kurtulmuştu.

Daha bu sabah öldüğüne inanıyordum. Şimdi sadece gece aramızda duran bir kapı varken günlerle, aylarla ya da yıllarla yüzleşiyordum ama bu, kapı yerine bir krallık da olabilirdi. O kapı şu an Meredith ile ona yaptıklarının anısı hiçbir zaman solmayacak olan tılsım çocuktuktu.

Daha önceden anlamadığım şeyi şimdi anlıyordum; Krizalit ne iyiydi ne kötü, sadece güçten ibaretti. İnsan değildi ama benim bir parçamdı, umutsuz isteklerimin bir yansımasıydı.

Geçtiğimiz sonbahar Kara Bıçak ve ben teşhircilerden, onların büyülerinden, tılsımın geldiğini bilmelerine rağmen neden kullandıklarından konuşmuştuk. Umutsuz olduklarından bahsetmiştim ve bu çaresizlikleri onları tehlikeli kılıyordu.

Krizalit benim çaresiz tehlikemdi.

Onu ben yaratmıştım. Ondan ben sorumluydum. Ondan katedrali yıkmasını ya da Meredith'i öldürmesini istememiştim, başka bir yerde olmayı, karanlık gökyüzüne bakmayı istemiştim, Tobiah'nın Meredith'le evlenmemesini istemiştim.

Bunu ve bunun ne kadar affedilemez olduğunu şimdi anlıyordum.

KIRK

Balo salonu müzik ritimleriyle dolmuş ama dans henüz başlamamıştı.

Eşikte durmuş herkesin kaynaşmasını seyrediyordum. Ben her iki krallıktan insanları tanısam da onlar zannettiğim kadar uzak ve ayrı kalmamışlardı. Francesca, Jasper ve Cora Calloway'le konuşuyordu. Leydi Chey, şarabını yudumlayan ğretmeni Alana Todd'u seyreden Kevin ile flört ediyordu. Çavuş Ferris Paige'e gülümsüyordu.

İki krallık gözlerimin önünde i içe geçiyordu.

İçlerinden bir kişi ayrı duruyordu. Düz siyah, dize gelen zarif çizmeler ve uzun kuyruklu bir ceket giyyordu. Etrafta yürüyüşü tam Kara Bıçak gibiydi; ağırbaşlı ve odaklanmış. Bir asker gelip de kulağına bir şeyler söylediğinde sadece kısaca başını sallayıp adamı göndermişti.

"Majesteleri?" Haberci bir kaşını kaldırıp baktı ve ne ıktı. Balo salonuna dönüp geldiğimi duyurdu: Yüce Majesteleri Kraliçe Wilhelmina Ileen Elizabeth Korte.

Kendimi zorlayarak gülümserken müzik yükseldi ve her bir göz bana odaklandı. Hareket ettiğimde parıldayan

kırmızı Aecor ipeğinden giydiğim farklı bir elbiseyle gözden kaçmam imkânsızdı. Tarzı taç giyme töreninde giydüğimden daha moderndi ama gövde ve kol kısımlarındaki tasarımı benzerdi. Bu elbisenin de gereksiz bir pelerini vardı fakat minik boncuklarla hareketli bir katmandan yapılmıştı, daha kısa ve hafifti.

Şu an herkes bana baktığından, kendime koca bir dakikadır herkesi tek tek seyretmiyormuşum gibi kalabalığı inceliyormuş havası verdim. İnsanlarla göz göze gelip sıcak bir ifadeyle gülümseyerek bu akşam geldikleri için teşekkür ettim.

Bir kraliçenin söyleyeceği şeyler söylüyordum. Bir kraliçenin yürümesi gerektiği gibi yürüyordum. İnsanları ismen selamlarken zihnimin arkalarında düğüm düğüm olan rahatsızlığı görmezden geliyordum. Fikrimi değiştirmek için artık çok geçti. Her zaman istediğim şeyi almıştım ve şimdi bununla yaşamam gerekiyordu.

Uzun, koyu biri önümde durdu. "Dans?" Tobiah'nın ses tonu yorgunluktan tükenmişlikle keyifsizlik arasında bir yerdeydi ama gözlerine baktığımda bambaşka bir şey görmüştüm. Bakışlarında çaresiz, aç bir hava vardı ve birden bana bu bakışı karşısında *nefes alamadım*.

Kımıldamıyordu, bir kralın hareketsiz gölgesi idi; çok tanıdık, çok çarpıcı ama bir o kadar yabancıydı. Yüzündeki bir krala ait o soğuk maskesi pek değişmemişti ama görmüştüm. Tıpkı Kara Bıçak'ın maskesinin ardındakini görmeyi öğrendiğim bu maskenin arkasını da görebiliyordum.

"Dans etmeyi çok isterim." Kalbim boğazımda çarparken uzattığı elini tuttum ve birlikte pistin ortasına yürüdük. Müzik değişirken insanlar da pistten çekildiler.

Dans bizi daireler çizen iki yırtıcı gibi birbirimizin karşısında temkinli adımlar atacak şekilde yönlendiriyordu. Önemli konulardan konuşamazdık, bu kadar insan seyrederken olmazdı ama gözlerimiz birbirine kitlenmişti.

Diğerleri açısından bu öfke olarak görünüyor olmalıydı, sanki aramızda bir savaş varmışçasına ama gerçek çok daha derindi; ben doğrudan ondaki kederi görüyordum.

Her şeyini kaybetmiş bir kraldı. Babasını. Nişanlısını. Krallığını. Yuvasını. Bunu durdurmak için çaresiz durumdaydı, bütün bunlar ondan çok daha büyüktü.

Dans bizi yaklaştırdığında fısıldadım. “Anlıyorum.”

Müzik sona ererken ağzının çevresindeki gerginlik de rahatladı. “Anlayacağını biliyordum,” diye mırıldandı. “Herkesten daha iyi anlayacağını biliyordum.”

“Beni tanıyorsun.” Hayatımı, sırlarımı, hatalarımı.

“Seni tanıyorum.” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle çekildi. “Reverans, Wilhelmina.”

Uzunca bir an öylece ayakta durduk. Sonra geri çekilip reverans yaparken o da eğildi ve misafirler oracıkta dünyayı tılsımdan kurtarmışsınız gibi alkışladılar.

Bir elimi kaldırdım ve sesler kesildi. “Bu akşam konuşma yapmayacağım. Bence bir gün için, hatta belki de bir yıl için yeterince konuşma yaptık ve hepimiz artık daha fazla eylem görmek istiyoruz.”

Birkaç insan tezahüratta bulundu.

“Şimdi dans edip kutlama yapalım. Yarın sabah ilk iş sorunlarımızla yüzleşmek olacak; Kızıl Milisler’le, tılsımla, çok uzun süredir yoksullukla cebelleşen halkımızla. Yarın Aecor’u yeniden inşa etme sürecini başlatacağız.”

Daha fazla tezahürat yükseldi, sesimle onları basırmak durumunda kaldım: "Teşekkür ederim! Şimdi lütfen dans edin."

Tobiah beni pistin kenarına çekti. "İyiymi."

"Aslında kimse konuşmaları sevmez." Müzik yeniden başladı, herkes sohbete başlayıp yerlerini almak üzere piste yürüdü. "Dedikodu ve yemek için geliyorlar. Bir de zenginliklerini sergilemeye. Benim içinse sadece yemekle ilgili."

"Olay senin için hep yemekle ilgili."

"Birkaç yıl sokaklarda yaşayınca hayatın da bir sonraki öğününe ilgili oluyor." Herkesin adının önünde prens, prenses, majesteleri yazan sandalyelerin yanındaki insan kuyruğunu görünce duraksadım. Sandalyelerin sırtlarında bayraklar asılıydı, kimin nerede oturacağıyla ilgili bir karışıklık olabilirmiş gibi benimki diğerlerinden daha uzundu.

"Zenginliğini gösterme kısmında iyi iş çıkarıyorsun."

Kaşlarımı çatarak elimin tersiyle pelerinin kenarında kaydardım. "Bu elbiselerin nereden geldiğini bile bilmiyorum."

"Kraliçe gibi görünüyorsun."

Ben de kendimi sesime alaycı bir katmaya zorlayarak, "Sen de bir kanunsuz gibi görünüyorsun," dedim.

Bana tam bir ciddiyetle baktı. "Olmamı istediğin oysa..."

Her olası cevabı göğsümde sıkışıp kalıyordu. Evet miydi? Hayır mıydı? Maskeli ya da maskesiz, ben Tobiah'ın kendisi olmasını istiyorum. Ama bunu söyleyemezdim, burada, bunca insanın önünde olmazdı. Bazı konuşmalar en iyi, karanlıkta yapılırdı.

Sandalyeme oturdum.

Bir saat boyunca insanlarla konuştum, dansları seyrettim, servis edildiğinde yemek yedim. Nihayet insanlar soruları ve istekleriyle üzerimize çökmekten vazgeçince sandalyemin koluna yaslanıp Tobiah'ya doğru eğildim.

“Şu an Kara Bıçak olarak şehirde olmayı isterdim.”

Hafifçe somurttu. “Nişan balomun olduğu geceyi hatırlıyor musun?”

Meredith'i hatırlıyordum, o akşam ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu. Tobiah'ya bakışını, yüzünde ışıltıya mutluluğu.

Tobiah bu ani sessizliğime bir yorum yapmadı. “Seninle dans edene kadar aklımda olan tek şey Kara Bıçak'tı. Sonra sen çıkıp onunla ilgili soru sordun. Şimdi düşünüyorum da ne kadar ilginç bir sohbetmiş. Seni isimsiz kız olarak bilen ben. Beni Tek Gece Savaşı'ndan tanıyan sen. Ve parçaları bir türlü bir araya getiremeyen biz.”

“Aramızdaki hiçbir şey kolay olmadı değil mi?”

“Hiçbir şeyin kolay olduğunu sanmıyorum. Hiçbir zaman.” Ayağa kalkıp bana elinin birini uzattı. “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Gittiğimizi fark ederler.”

“Sadece birkaç dakika.”

Elini tutmadım, ayağa kalkıp onu yakındaki bir çalışma odasına yönlendirdim. Gaz lambasını açtığımda ışık sadece eski bir masayı, birkaç kitaplığı ve uzun süre önce ölmüş bir kralın soluk resmini aydınlattı. Kapının önünde yalnızca James ve Oscar olsa da kapıyı arkamızdan kapattım.

“Sandcliff Kalesi'nde bu kadar gaz lambası olduğunu

hatırlamıyorum.” Tobiah pencereye yürüdü ve gözlerini köprüye dikti.

“Amcan yerleştirmiş.”

“Ah.” Omzunun üzerinden baktı. “Sonunda tahtını geri almak nasıl bir his?”

Kalçamın birini masaya yaslayıp iç çektim. “Önemli ve mükemmel bir şeyler söylemek isterdim ama doğruyu yansıtmazdı.”

“Ne zamandan beri yalan söylemek seni bir şeyler söylemekten alıkoyuyor?” Sesinde apaçık bir alay vardı.

“Hiçbir zaman,” dedim. “Ama değişeceğim. Dürüst ve adil bir kraliçe olmak istiyorum. Zamanında annemin ve babamın öyle olduğunu düşünürdüm.”

“Belki de onları fazla sert yargılıyorsundur. Belki sadece ellerinden geleni yapıyorlardı.”

“Belki.” Duruşumu dikleştirdim. “Ama aşağı şehre temiz su sağlamanın farklı bir yolunu bulmaya bile çalışmadılar ya da Tılsım İttifakı krallıklarıyla görüşmenin. Belki ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı Tobiah ama ben daha iyisini yapmak istiyorum. Daha iyisini yapmak zorundayım.”

“Yapacağına inanıyorum.” Yüzünde açık ve dürüst bir ifadeyle bana döndü. “Senin empati avantajın var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Güç arzulayanlar iyi birer lider olmak için sahip olmaları gereken empati konusunda bencil olmaya eğimli oluyorlar. Ama sen insanları birey olarak önemsiyorsun, kazanılmış hükmedilecek bir kitle olarak değil. Bütün bunlar başlamadan önce bile Balık Kartallarını seviyordun. Senin için hiçbir zaman feda edilebilir olmadılar.”

Hayır olmadılar. Onlar Patrick'in gördüğü gibi sadece birtakım yetenekleri olan, onun çıkarına göre şekillenen suratlardan ibaret değillerdi.

Boğazım daraldı. "Bu söylediğini duymanın benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini bilemezsin."

"Bunu sırf söylemiş olmak için söylemiyorum Wilhelmina. Böyle olduğuna inanıyorum." Bana doğru yürümeye başladı, ışık arkasında kalınca yüzü gölgelendi. "İyi bir kraliçe olacaksın, ben de artık Aecor vesayetinde olduğumdan memnuniyetle izinden gideceğim."

Ah. O artık krallığın *vesayetindeydi*. Köprüyü geçen herkes gibi Tılsım İttifakı onun da unvanlarını korumasına izin veriyordu ama aksi sağlanmadığı müddetçe hiçbir gücü yoktu.

Tobiah sadece ismen hükümdardı, benim daha dün olduğum gibi.

Yüzümü inceliyordu, konuşmamasına, hiçbir tepki göstermemesine rağmen düşüncelerimi gözlerimden okumayı sürdürüyordu. "İndigo Krallığı tamamen yok olmadı. Henüz değil. Ama vadi gitti. Orası krallığın kalbiydi. Kalan yerler de sonunda hiçbir şey kalmayana dek yok olmaya devam edecek. Sadece tüm halkımın güvenli bir yer bulabilmesini ümit edebiliyorum."

"Hiçbir yer güvenli değil," diye hatırlattım ona.

"Ama hâlâ ümit var."

"İyimser Bıçak geri döndü desene."

"Şu mesele." Gülümsemeye çalıştı ama çabucak sönüp gitti. "Amcam kayıp. Bu öğleden sonra toplantının ardından onu izlettim."

"Hatırlıyorum."

"Ee, onu kaybettiler. Şimdi de kimse bulamıyor. Ne onu ne de destekçilerini bulabiliyorlar; emrindeki adamları, hatta sen geldiğinde serbest bıraktığın Sadıkların bir kısmını." Tobiah ağırlığını masaya verirken omuzları çöktü, başı eğildi. "Toplamda beş bin kişi. Onlara karşı savunma yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama amcamın şehrine yürümesi, onca gece içinden..."

"Savunabiliriz. James'e söyledin mi? Kale güvenliğinden o sorumlu, gerçi onu geri istersin sanırım."

"James biliyor." Tobiah gözlerini kapattı ve yutkunurken boğazı hareket etti. "Ayrıca bana Kızıl Milisler'den de bahsetti, Patrick ve diğerlerine bilgi taşıyan hizmetçinden, Milisler'in eli kulağında tehdidinden."

"Bu akşam," diye fısıldadım. "Bu akşam olacak. Patrick'in bir duyuru yapması gerekiyor."

Tobiah başını salladı. "Bu sebeple taç giyme balosunu istemiyardun. Olmasa ne yapacaktın peki?"

"Arkadaşlarımı ve konuklarımı eğlendirmeyi inkâr ederek endişe ve paranoya boğulabilirdim."

"Aynen. Zaten görevi başında polislin ve askerin var. Bu, sen kendi işini yaparken diğer insanlara işlerini yapmaları için izin vermen gereken zamanlardan biri. Senin işin şu an insanların olmanı beklediği gibi harika bir kraliçe olmak."

Hiç de harika bir kraliçe gibi hissetmiyordum. İşin aslı hiç kraliçe gibi hissetmiyordum. Sadece başka bir aldatmaca için giyinmiş bir kız gibiydim.

"Tılsım Skyvale'e geldikten sonra kendimi çok çaresiz hissettim. Bana seni ve Tek Gece Savaşı'nı düşündürdü, babamın ordusu senin şehrinin yakarken ikimizin oturup

seyretmesini. O gece sen de aynı çaresizliği hissettin mi diye merak etmeden duramadım."

"Evet." Neredeyse eline uzanacaktım ama yüzü karanlık ve üzgündü.

"Skyvale'den ayrıldığımda Hawes'a giderken annemin yanında başka birini gönderebilirdim. İki Nehirler Şehri'ne başka birini gönderebilirdim." Ağzı ince bir çizgi halini aldı. "Ama o iki yeri de daha önce hiç görmemiştim, aralardaki küçük köy ve kasabaları saymıyorum bile. Gitmek istedim çünkü tılsımla kaplanmadan önce krallığım hakkında aklımda bir hatıra kalmasına ihtiyacım vardı."

"Gittiğine seviniyor musun?"

Gözlerini açıp başını salladı. "İndigo Krallığı muhteşem bir yer."

"Evet öyle." Art arda devam eden mavi dağları, Midvale Sırtı'nı, o harika vadiyi bir çırpıda hatırlayabiliyordum. Evim olduğunu sürekli inkâr ettiğim bir yerdi ama şimdi yok olup gitmişti ve özlüyordum. Tobiah'yı son bir hatıra edinmek için zaman ayırdığından ötürü suçlamıyordum. Ama... "Bana neden yazmadın? Ya da James'e? Balık Kartalları'na ne oldu? Defterleri mi kaybettiniz?"

"Hayır," dedi. "Defterler yanıımızdaydı. Gözümüzün önünden bir an olsun ayırmadık."

"O zaman bizi ne hale soktuğunuzu biliyorsun."

"Biliyorum." Gözleri koyulaştı. "Herkesi öldüğüme inandırmak zorundaydım. Tüm İndigo Krallığı'nı kimliğimi saklayarak gezip sadece gerekli olduğunda açıkladım."

"Neden?"

"Tılsım İttifakı. James'in ölümümle beraber senin taç

giyme törenin için gerekeni yapacağını biliyordum. Daha erken olacağını ümit etmiştim ama sanırım insanlar krallarından o kadar çabuk vazgeçmiyor.”

“Sen buraya gelene kadar bekleyebilirdin. Tılsım İttifakı sen hayatta olduğunda da işliyor.”

Hafifçe gülümsedi. “Hayatta olsaydım amcam karşı çıkardı, Aecor Bölgesi hâlâ benim yönetimimde olurdu. Açık kapı bırakmamak zorundaydım. Tahta geçmen itiraz edilemez şekilde olmalıydı.”

“Ne yazık ki onu sadece sınırlendirmiş olduk.” Amcasının ve adamlarının ortadan kaybolmasından hiç hoşlanmamıştım. Kızıl Milisler’in büyük bir kısmıyla aynı zamanda kaybolmasından. Onca gece arasında bu gece olmasından.

“Biliyorum.”

Aramızda gergin bir sessizlik başladı.

“Wil, seninle Mere...” Biri kapıyı çaldı ve Tobiah hüsranda dolu bir nefes verdi. “Git buradan.”

James başını odaya uzattı. “Böldüğüm için üzgünüm ama insanlar sizi arıyor.”

“Wilhelmina’yla önemli konular hakkında konuşuyoruz.”

Konuşmak istediğim son konu Meredith idi. “Bekleyebilir.” James’e baktım ve gelmesini işaret ettim. “James benimle birlikte gelmeden önce siz ikiniz bir konu üzerine tartışıyordunuz. Şimdi çözme zamanı.”

İki oğlan da kaşlarını çattılar. “Şu an bunun zamanı olduğundan emin misin?” diye sordu James.

“Bu işi halletmek için bir türlü fırsatınız olmadı. Boş yere daha fazla zaman harcamayın.”

James Tobiah'ya baktı; birbirlerine tıpatıp benzemiyorlardı ama çok rahatlıkla kardeş zannedilebilirlerdi. İkisinin de dar yüzleri, güçlü çene yapıları ve delici koyu renk gözleri vardı. Ama Tobiah tembelce bir zarafetle duruşunu maskelerken James tam bir asker gibi uzun ve dik duruyordu. "Bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Tamam."

James'in yüzünde kralını sorgulamak fiziksel olarak can yakan bir durummuş gibi acı çekercesine bir ifade vardı. "Bana söylemediğin bir şey olduğunu ve bu yüzden iyileşmemi araştırmayı sürekli ertelediğini düşünüyorum."

Tobiah'ın ifadesi donuklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence ne demek istediğimi biliyorsun."

Her ne kadar merak etsem de bu iş şahit olmamam gereken bir olay halini almaya başlıyordu. "Ben gideyim."

"Hayır." James gözlerini bana çevirdi. "Kalmanı istiyorum."

Ah. Harika. Göz ucuyla Tobiah'ya baktım ama yüz ifadesi sertti ve hiçbir şeyi açık etmiyordu. "Pekâlâ."

James omuzlarını oynattı, düşüncelerini toparlıyor gibiydi. "Vurulduğum gece, Wil Krizalit'i yarattıktan sonra hayatta kalmamam gerekiyordu. Yaramın en az seninki kadar kötü olduğunu biliyorum. Ama kendi kendime iyileştim. Gizemli bir şekilde. Mucizevi bir şekilde."

"Mucizeydi."

"Wil beni uyandırmak için onu çağırdığını söyledi. Onun gücü bu şekilde çalışmasa da... Gücü sonuçta sadece cansız nesneleri uyandırıyor. Ama eli bana dokunduğunda... uyandım."

Tobiah'nın koyulaşmış gözleri hızla bana döndü, sanki bir sırrı tutmaya söz vermiş de onu yüzüstü bırakmıştım.

"Neyim var benim?" Saklamaya gayret etse de James'in ses tonunda yalvaran bir tını vardı. "Neden araştırmayı reddediyorsun?"

Tobiah'nın o sert duruşu bozuldu. "Ah James. Bunu başka bir zaman konuşamaz mıyız?"

"Hayır." James'in yanına gittim. "Bilmeyi hak ediyor."

James bana minnettar bir bakış attı. Sadece cevabın buna değmesini ümit ediyordum.

"Tamam." Tobiah masaya baktı, sandalyeye çökecek gibi bir harekette bulundu ama ayakta kaldı. "Bunu nasıl anlatacağımı çözmek için birkaç saniye verin."

Bu pek de hayra alamet değildi.

Masadaki saatten tik tak sesleri geliyor, koridordan geçen insanların kahkahaları duyuluyordu. Tobiah uzunca bir geçirdi. "Belki de çocukluğumuzun ne kadarını hatırladığınızla başlamalıyız."

James başını iki yana salladı. "Ne hatırladığımdan konuşmak istemiyorum. Cevap istiyorum."

"Lütfen. Her şeyi anlatacağım. Sadece... bilmek istiyorum."

"Bu pek adil görünmüyor," dedim. "James de sadece bilmek istiyor."

"Tamam, pekâlâ." James iç çekti. "Dokuz yaşımızdayken Aziz Shumway Çeşmesi'nde yüzerken başımız belaya girmişti. Senin fikrindi tabii ki. Sonra, on yaşımızdayken..."

"Ya bundan öncesi? Tek Gece Savaşı'ndan öncesi?"

"Orası bulanık. Ama küçüktük sonuçta." James zih-

nine odaklanarak kaşlarını çatı. "Lord Roth'un sana tılsım öncesi dönem dürbününü verdiği yedinci doğum günü partini hatırlıyorum, Indigo Birliği'nin eğitimini görebilecek güzel bir yer bulmak için pencerelerden sarkmıştı. Sonra ben düşüp bacağını kırmıştım. Akademiye gitmeden önceki dersleri hayal meyal hatırlıyorum. Öğretmenler saatlerce ama saatlerce tarih ve matematik anlatıyorlardı. Kılıç eğitiminden döndüğümüz için sürekli uyuklardık."

"Benim dahil olmadığım hiç hatıran yok mu?"

James kısa bir tereddütten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Ama o zamanlar sürekli beraberdik. Hep öyleydik."

"Haklısın," dedi Tobiah. "Öyleydik. Fakat anneni ben olmadan ziyarete gittiğin zamanlar oldu. Hiç hatırlıyor musun? Tek Gece Savaşı'ndan önce."

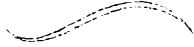
"Hayır. Sadece oraya gittiğimi biliyorum."

Tobiah'nın yüzü huzursuzlukla gerildi. "Ben orada olmadığım için hatırlamıyorsun. Çünkü sana olanları anlatamadım."

James'le ikimiz durup bekledik ve sonunda cevap geldi:

"Bugün köprüyü ben yaptım." Tobiah kısa bir el hareketiyle pencereyi işaret etti. "On yıl önce de James'i yaptım."

KIRK BİR

“Açıklayabilirim,” dedi Tobiah boğuk bir sesle.

“Öyle umuyorum.” James’in çenesindeki kaslar gerildi, gözlerini Tobiah’dan bir an olsun ayırmadı. Gözünü bile kırpmıyordu. “Çünkü şu an kulağa bir köprü parçasıymışım gibi geliyor. Böyle bir anda meydana getirip sonra yok edebileceğin bir şeymişim gibi.”

“Hayır, hiç de öyle değil.” Parmaklarını saçlarına geçirdi, oradan ensesine devam edip çok kısa bir an masaj yaptı. “Sana bu şekilde söylemek istemiyordum.”

“Bana hiçbir zaman söylemek istemiyor gibiydin,” dedi James. “Azizler aşkına Tobiah. Tılsım çocuk biliyordu. Bana aylar önce insan olmadığımı söylemişti, olduğum şey olmadığımı. *Tılsım çocuk* bana gerçeği söyledi ama sen on yıldır saklıyormuşsun.”

Sessizlik oldu.

“Neyim ben?” diye fısıldadı James.

“Kuzenimsin. En iyi arkadaşım.” Tobiah masanın kenarına oturdu ve yumuşak bir sesle devam etti. “Bu hiçbir zaman değişmeyecek.”

“Belki baştan başlasan iyi edersin.” Masadaki sandal-

yeyi çekip James'e uzattım. Bir anlığına reddedebilirmiş gibi baktı ama sonra sandalyeye çöktü. Bir elimi omzuna koydu.

“Bunun hayatımda yaşadığım en kötü an olduğunu söyleyerek başlamam gerek. Yakın zamanda yaşanan tüm olaylara rağmen en kötüsü bu.” Tobiah kendini bırakıp çökerek tavana baktı. “Kaçırıldığım gece James, senle beraber babamın Aecorlu diplomatlarla olan toplantısını gözetliyorduk ve kırmızı üniformalı bir adam bizi yakaladı. General Lien.” Gözünü bana çevirdi ama diyecek bir şey yoktu. General Lien'in Tobiah'yı kaçırıp çıkar elde etmek amacıyla Aecor'a getirdiğini zaten biliyordum.

“Sonra ne oldu?” diye sordu James.

“General Lien bizi koridorda gördüğünde yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştın. Ona güvenmiyordun o yüzden o gece benim odamda kalmıştın. Beni korumak için.” Tobiah'nın sesi çatlak çıkmaya başlamıştı. “General benim için geldiğinde sen de oradaydın, elinde talim yaptığımız ahşap kılıçlardan biri vardı. Generali durdurmadı tabii. Odama daldı ve seni bir kenara fırlattı. Bayılmıştın. Mücadele ettim ama senin için o kadar endişeliydim ki kendimi savunamadım.”

James doğrulup dikleşerek oturdu, gözlerini Tobiah'dan ayırmıyordu.

“Diğer adamlar da odaya girdi, iki ya da üç kişi kadar. General onlara ikimizi de almalarını söyledi böylece beraber kaçmışız ya da oyun oynuyormuşuz gibi düşünülecekti. Anne babalarımız sabaha kadar yokluğumuzu hissetmeyecekti. Sanırım o gece Greenstone'da bir patlama olmuştu, Indigo Birliği'nin ve polisin dikkatini dağıtan

bir şey. Atlı arabalardan birine konup şehirden götürüldük. Bu kısmını çok hatırlayamıyorum. Sadece yanımda çok fazla insan olmadığını hatırlıyorum. General Lien bizi hızlıca götürmek istiyordu.”

Kapı vuruldu. Hepimiz durup baktık, Oscar'ın sesi gelip de gelen kişiyi gönderene kadar kimse hareket etmedi.

“Şehirden çıktığımızda General Lien bizi ata bağladı. Ağzımız tıkalıydı ama kulağıma doğru nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Hâlâ baygındın. Bu şekilde saatlerce gittik, çoğunlukla dörtnala. General bizi şafaktan sökmeden Skyvale'den olabildiğince uzaklaştırmak istiyordu.”

Gözlerim ikisi arasında mekik dokurken güçbela nefes alıyordum. James'in beti benzi atmış, kocaman ve korkmuş gözlerle dinliyordu.

Tobiah gözlerini kırpıştırarak yaşları savuşturdu. “Vücudunun kendini bıraktığını hissettiğimde hava daha pek aydınlık değildi. Artık nefes almıyordun.”

Tenim bir korku dalgasıyla diken diken oldu. “Olmaz.”

James dik durmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu, bir nebze olsun destek vererek omzunu sıktım.

Sanki hepimiz yaralanmış ve kaçırılmış küçük James'i düşünüyormuşuz gibi bir sessizlik oldu. Küçük Tobiah da en iyi arkadaşına yardım edemiyordu.

“Ağzımızı tıkayan şeyle çılgılık atmaya başladım.” Tobiah tüm saçları havaya dikilene dek parmaklarını saçlarında dolaştırdı. “Atın nal seslerinden kimse beni duymuyordu. Kuşlar ötüyordu, her şey uyanıyordu, sen hariç... Belki bir saat kadar sonra bizi fark ettiler. Durduk, seni attan indirdiler. Rengin solmuştu, morarmıştı. Ama vü-

cudun hâlâ kendini bırakmış durumdaydı. Bana yaslandığın yer hariç soğuk olduğunu söylediler. Nabzın atmıyordu."

Tüm tenimi bir korku saldı.

"General adamlarına cesedini falezden aşağıya atmalarını söyledi."

Yumruğumu ağzıma bastırdım ama gözlerimi ikisinden bir türlü çekemiyordum, hikâye gitgide kötüleşiyordu ama kendimi dinlemekten alamıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu James fısıltıyla, sanki biraz daha anlatıldığında bütün hatıralarının büyüğü tuzla buz olacaktı gibi. "Çünkü ölmedim."

"Artık birçoğu bulanık. At değiştirdiğimizi biliyorum. Askerlerin dinlenmesi için birkaç saat durduk. Bu zamanın çoğunda bir kendime gelip bir gidiyordum. Sonra hatırladığım ilk şey gözümü bir çalışma odasında açtıgımdı, bir kız beni bağlı olduğum sandalyeden çözüyordu."

Tobiah'nın gözleri bana kilitlenmişti, huzursuz ve kasvetliydi. "Bana büyüğü göstermiştin," dedi. "Babamın adamları beni kurtarmaya geldiğinde, o aklıma geldi."

"Ama ben," dedim James'e bakıp, "bir şeylere hayat veremem. Bir kez denemiştin. Küçükken ölü doğmuş bir kedi vardı. Ama hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum." Tobiah güçlkle yutkunup yere baktı. "Ah yüce azizler. Orada durabilmiş olmayı dilerdim."

"Bilmeyi hak ediyorum," dedi James.

Tobiah iki eliyle saçlarını düzelterip parmaklarını ensesinde birleştirdi. Gergin bir iç çekti. "Wil, Indigo Krallığı'na olan yolculuğu hatırlıyor musun?"

"Pek değil." Benim de mi öldüğümü söyleyecekti? "Bir

kısmını hatırlıyorum sanırım. Vagonun kayaların üzerinden sıçradığını. Diğer çocukların ağladığını. Bebekleri sakinleştirmeye çalıştığımı. Sonra yetimhaneye kadar olan kısmı hatırlamıyorum." Sadece anne babamın avluda öldürüldüğünü görmüştüm, Tobiah'nın kurtarıcılarının biri onları kesmişti. O andan sonraki her şey korku ve mide bulantısıydı.

"İndigo Krallığı'na dönüş daha yavaştı." Tobiah James'e döndü. "Senin hakkında sorular sorulup duruyordu, benimle miydin değil miydin diye. Ama cevap veremiyordum. İkinci gece çadırımda tek başımaydım ve annene olanları anlatmak zorunda kalmamayı diliyordum. Ya da kendime. Ya da bir başkasına. Hâlâ yanımda, benimle birlikte olmanı öyle çok istiyordum ki, sonra..."

Tobiah nefes almaya çalışırken odayı sessizlik bürüdü. Söyleyemiyordu bile. O yüzden ben söyledim. "Öyle çok istemiştin ki bir anda yanına geldi."

Tobiah gözlerini kapattı ve başı düştü. İçindeki her şey sönmüş gibi görünüyordu. "Evet."

"Sen bir teşhircisin," diye fısıldadı James.

"Evet." Tobiah kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzlarını düşürdü. "Oradaydın. Bedenini bir şekilde falezlerden oraya mı getirdim diye merak ettim ama ne bir yerinde çizik vardı ne kırık."

Yeni bir James. Yeni bir James yapmıştı.

"Ne yaptığımı bilmiyordum o yüzden bana yardım edebileceğini bildiğim tek kişiyi bulmaya gittim. Eşyaları canlandırabilen ve onlara söylediklerini yaptırabilen kızı. Canlandırıcıyı."

Beni.

Koridordan daha fazla ses gelmeye başladı, bazıları iyice yükseldi ama Oscar hepsini püskürttü. Yeniden sessizlik olduğunda Tobiah devam etti.

“Wil, seni bulmak için gizlice kampa gittim. Büyünü kullanmak istemedin ama acil bir durum olduğunu söyleyerek ısrar ettim. Kendi gücümü kullanmaktan yorgun düşmüştüm. Bunun seni ikna etmesi gerekiyordu.” Tobiah dudaklarını yaladı ve hatırlamamı bekliyormuş gibi bana baktı ama hatırlayamıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum. “Ölü birini canlandıramayacağını söyledin, yeni bir şey yapmış olsam ya da yanıma bir şeyleri getirebilmiş olsam bile ben de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama yine de denemeni istedim. Sen de denedin. *“Uyan. Tobiah’nın arkadaşısı ve kuzeni ol. Sana emir veren kişi o,”* dedin. Bu kadar. Kontrolü bu şekilde bana geçirdin ve James uyandı. Canlı olarak. Ondan sonra seni yeniden arabaya götürdüm ve bir daha hiç görmedim. En azından bildiğim kadarıyla.”

James sakince konuştu. “Ben gerçek değilim.”

“Gerçeksin.” Tobiah’nın dikkati James’e kaydı. “Gerçeksin. En iyi arkadaşısın. Her zaman öyleydin.”

“Hayır, oydu. O senin en iyi arkadaşındı, General Lien’in falezlerden attığı. Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum.” James hızlıca gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı. “Kendi kararlarımı mı alıyorum yoksa Wil’in defterleri ya da katedral gibi sadece senin dediklerini mi yapıyorum bilmiyorum bile. Tılsım çocuktan bir farkım var mı? Sadece biraz daha ehlileştirilmiş. Daha işe yarar.”

“Sen benim arkadaşısın. En iyi arkadaşım.”

“Hayır, değilim.” James arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Tobiah kuzeninin arkasından yürümeye başladı, uzunca bir adım attı ve elleri pençe gibi kıvrıldı.

“Yapma.” Uzandım ama ona dokunmadım. “Bırak git-sin.”

“Açıklamam gerek.” Bana döndü, çaresiz ve bezgin görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

“Her şeyi söyledin zaten. Şimdi bırak da duyduklarını sindirsin.”

Tobiah gözlerini yere indirdi. “Onu incitmek istememiştim. Kendini eskisiyle değişmiş gibi hissetmesini istemedim.”

“Ona biraz zaman tanı. Bir gün hiçbir şeyin değişmediğini anlayacak. Seni affedecek.” Affederdi. James’in kuzeninden daha çok sevdiği kimse yoktu. Bu işi hallederlerdi.

“Peki bu onun seçimi mi olacak? Sorusu gayet mantıklıydı. Yaptığı herhangi bir şey onun tercihi miydi? Ya bunca zamandır istemeden de olsa ona ben veriyorduysam?”

Tılısım çocuğun benim isteklerimi hissetmesi gibi. Adil bir soruydu. “Belki çok istemene karşın seni affetmezse bu bir kanıt olur.”

“Belki de affedilmeyi hak etmediğimi bildiğim için olur.” Gözlerini kaldırıp bana kirpikleri arasından baktı. “Peki ya sen? Gücünden faydalandım. Senin ve diğer radyanların peşine düştüm. Bütün bunlar olurken kendime sakladığım bir sırrım vardı.”

İkiyüzlülüğü için onu suçlamak çok *kolay* olurdu ama ona kızgın değildim. Merak, endişe, kafa karışıklığı dersin evet ama kızgın değildim. “Kavga etmek istemiyorum.”

Gözlerini kapatıp tuttuğu nefesi bıraktı. "Ben de."

"Her şeyi öğrenmek istiyorum. Gücünü."

Yüzü cılız bir gülümsemeyle aydınlandı. "Komik. Seni kendi gücünü bastırmak için var gücünle mücadele ederken gördüm. Bir elini sırtına bağlamak gibi bir şeydi. Gücün var. Her ne kadar tehlikeli olduğunu bilsen de doğal eğilimin onu kullanmaktan yana. Onu bir parçan olarak kabul ediyorsun."

"Bazen keşke değiştirebilseydim diyorum."

"Benim içinse büyü tam tersi durumda. Gücümü bastırmayı erkenden öğrendim. James'ten sonra..." Şöyle bir kapiya baktı. "James'in gitmesine izin veremezdim ama teşhirci olduğumu da itiraf etmek istemiyordum. Muhtemelen bu sebeple Skyvale'de büyüye karşı bu kadar şiddetle savaştım."

"Bazen kendimizde nefret ettiğimiz şeyler için başkalarından da nefret ediyoruz."

Onaylayarak başını salladı. "Beni radyanları kovalamakla suçlamıştın. Haklıydın."

"Benim gibi olmanın laneti böyledir işte." Gözümün ucuyla ona baktım. "Peki, senin gücün ne? Bir şeyleri ortaya çıkarmak mı?"

"Ortaya çıkarmak ve yok etmek. Sadece birkaç kere yaptım, genelde de büyük şeyler değildi."

Tıpkı benim genellikle küçük nesneleri canlandırmam gibi. "James ve köprü istisnaydı yani? Köprüyü epey çabuk geri bıraktın ama."

"Çok sayıda ya da çok büyük şeyler kötü etkiliyor."

Ah nasıl da anlıyordum. "Eşyaları yok edip ortaya çıkaran oğlanla eşyaları canlandıran kız."

"Ne ikiliyiz ama," dedi. "Nasıl başarıyorsun bilmiyorum. James, tılsım çocuk, canlandırdığın tüm diğer şeyler. İnanılmaz derecede güçlü olmalısın."

Güç konusunu bilemiyordum ama büyüünün stresine sugötürmez şekilde alışmıştım. "Onu canlı tutmak." Başımı iki yana salladım. "Gücümün bu şekilde çalışmaması gerekiyordu. Ama James *hayatta*. Krizalit de öyle."

Parçalar yavaş yavaş bir araya geliyordu.

"Belki de büyülü şeyler farklıdır," diye dalga geçtim. "Krizalit'i tılsımdan olma olduğu için hayat verebilmişimdir. James de büyüden yapıldığı için."

"Kutsal Anlar Katedrali de büyüyle yapılmıştı."

"*Büyüyle* yapılmıştı. Büyüden olma değildi. Malzemeleri büyü yardımıyla çıkarılıp şekillendirildi, yoktan var edilmedi."

"Ama James yoktan meydana geldi." Tobiah gözlerinde ağır bir ıstırapla kapıya baktı. "Bunu sormayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki... Ama bu, James'le benim hakkımdaki gerçeği itiraf etmek demek oluyordu." Ağırlığını masaya verip başını öne devirdi. Saç tutamları gözünün önüne düşerken uzun bir iç çekti. "Bendeki de ne korkaklık ama."

"Öyle," dedim. "Ama tamamen anlaşılabilir durum. Azizler aşkına Tobiah, korku yüzünden yaptığım ya da yapmadığım şeyleri biliyorsun."

Bu cümleyi soğuk, huzursuz bir sessizlik takip etti, Meredith'in kilise zeminindeki cansız bedeninin hatırası gibi.

"James'le konuşmam gerek." Başını kaldırıp bana baktı; gözleri stres, yorgunluk ve kederle kan çanağına dön-

müştü. "O benim en iyi arkadaşım. Büyü olsun olmasın bu asla değişmedi."

"Sen iyi bir adamsın Tobiah Pierce."

"Öyle olmak istiyorum." Elime dokundu, eklemleri mi-
demin derinliklerine bir sıcaklık yayarak hafifçe benim-
kilere sürttü. "Seni sonra bulurum."

Baloya dönmem gerekiyor mu diye merak ederek odada birkaç dakika daha oyalandım. Ancak tamamen ortadan kaybolursam nasıl bir izlenim yaratırdım? Tobiah Kara Bıçak olarak dışarı çıktığı için onlarca sosyal etkinliğe katılmamıştı, bu da insanların onun tembel ve soğuk olduğunu düşünmesiyle sonuçlanmıştı.

Ne yapmak *istediğimin* bir önemi yoktu, kraliçe olarak görevimi yerine getirmem *gerekiyordu*. Bu da topallayan bir krallığın asıl işleri haricinde danslara, yemeklere katılmak anlamına geliyordu.

Gönülsüzce yeniden balo salonuna doğru yürümeye başladım, Oscar da hemen dibimdeydi.

"Majesteleri!" Çavuş Ferris koridorun diğer ucundan büyük bir hızla bana doğru koşuyordu.

"Ne oldu?"

"Prens Colin," dedi nefes nefese. "Aecor Şehri'ne saldırıyor."

KIRK İKİ

“Prens Colin mi?” Emin misin?”

Çavuş Ferris başını salladı. “Elinde Indigo Ordusu'nun bir kısmıyla Aecorlu sadıklar var.”

Fazlasıyla şüpheleniyordum ama bu kadar çabuk saldırmasını da beklemiyordum.

“Ordusu şu an nerede?” diye sordum.

“Aşağı şehirde, Kızıl Milisler’le birleşiyor.”

“Kızıl Milisler mi?”

Çavuş Ferris başını aşağı yukarı salladı. “Evet majesteleri. Kızıl Milisler de saldırıyor.”

“Azizler aşkına.” Bir bu eksikti, iki düşman aynı anda şehrim'e saldırıyordu. “Bir süre saldırmalarına müsaade et ama sivilleri aradan çek. Gerekirse kaleye doğru yönlendir. Balo salonlarına ya da diğer salonlara yerleştir. Sadece insanların güvende olmasını sağla. Yüzbaşı Rayner ile işbirliği yapın.” Yan yana duran Ferris ve Oscar'ın üniformalarına yüzümü buruşturarak baktım. “Öyle sanıyorum ki Patrick'in adamları kırmızı, Prens Colin'in'kiler mavi giyiyor değil mi?”

Çavuş Ferris başını sallayarak onayladı. “Korkarım öyle.”

On yıldır tüm dünyam kırmızıya karşı mavi olmuştu ama artık düşman ne renk giyiyor bilemiyordum. "Bir şeye ihtiyacımız var," dedim. "Sadece bize ait olan bir şeye."

"Balık Kartalları?" Oscar kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır. Kızıl Milisler de bunu kullanıyorsa hiç şaşırmam. Başka bir şey lazım." Tereddüde düştüm ama aklıma gelen tek şey buydu. "Kara bıçaklar. Boya, mürekkep, zift ne bulursanız kullanın, umurumda değil. Bizim adamlarımızın üniformalarının önüne, arkasına, kollarına çizin. Arkadaşlarımızı ayırabilmemiz gerekiyor."

Çavuş Ferris'in kaşları alnına doğru yükseldi. "Majesteleri..."

"Tanıştığımız sıra bana Kara Bıçak olup olmadığını sormuştun." Devam eden balodan gelen sesler duraksamamı böldü. "Evet. Ben Kara Bıçak'ım. Kralın da öyle."

Oscar'ın ağzı bir karış açılmış, Çavuş Ferris'in beti benzi atmıştı.

"Emirleri duydun Çavuş. Bu işin üstesinden gelersen teğmenliğe geçebilirsin. Kraliçeyi ve kralı tanıyorum."

"Belli ki Kara Bıçak'ı da," dedi Oscar Çavuş Ferris koridorda koşmaya başladığında. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Balık Kartalları'nı toplayıp hazır olmalarını sağlamanı istiyorum, ellerinden gelenin en iyisini yapsınlar. Paige kaleyi hazırlayabilir. Connor ve Ronald doktorlara yardım etmek için hastaları sınıflandırabilirler. Diğerlerini de uygun gördüğün yerlere koy. Bir kısmı bıçakları boyamaya yardım etsin ki hazır olalım."

"Seninle kalmam gerek. Bu akşam koruman benim."

Gözlerimi devirdim. "Oscar Gray. On yıldır kendi başımın çaresine kendim bakıyorum. Son birkaç aydır senin ve diğerlerinin etrafımda olmanıza izin veriyorum çünkü kraliçeler böyle yapar ama şu an sana başka yerde ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Sen ne yapacaksın peki?"

"Gidip Patrick'le konuşacağım. Prens Colin'in bu akşam saldıracağını biliyordu. Başka ne biliyormuş onu öğreneneğim."

"İlk fırsatta yanına birini göndereceğim."

"Sakın öyle bir şeye kalkışayım deme!"

Ama Oscar çoktan koşmaya başlamıştı bile.

Elbisemin eteğini kaldırıp hapishaneye koştum.

Cevaplar Patrick'teydi.

Uyarısını bu kadar savsaklamamalıydım.

Özür dileyebilirdim. Hakkı olduğunu itiraf ederdim. Artık Prens Colin'in planları hakkında bildiği her şeyi anlatması için ne gerekiyorsa.

Merdivenlerden inerken içimi bir şeylerin yanlış olduğu duygusu kapladı. Yavaşlayıp kulak kesildim.

Hapishane *sessizdi*. Baloya gelemeyen muhafızların mırıltıları yoktu. Kendilerine kötü davranıldığını söyleyip duran mahkûmlar yoktu. Sadece kan ve tılsımın hafiften ekşimsi kokusu.

Merdivenlerin aşağısına vardığımda bakır kokusu kuvvetlenmeye başladı. Her şeyi kontrol altında tutmak için birkaç kez yutkundum.

Ardından son basamağa basıp muhafız odasına girdim.

Çavuş Wallace ve iki diğer muhafız masalarının üzeri-

ne yığılmışlardı, yere kan damlıyordu. Parmaklarından, masalarından, saçlarından akıyordu. Kimse hareket etmiyordu. Güçlükle nefes alarak odayı taradım ama her şey yerli yerindeydi.

Sadece      l  adam.

Hücrelere giden kapı açıktı, ardında sadece karanlık bekliyordu.

Bir muhafızdan diğ rinin yanına gidip atmadıklarını bilsem de nabızlarını kontrol ederken bir gözüm kapıdaydı. Heps  büyük, etkili bir silahla enselerinden bıçaklanmışlardı. Yardım çağırarak ya da kendilerini savunacak vakitleri olmamıştı.

Theodore Wallace'ın annesine anlatmak zorundaydım.

Yarısı bitmiş yağ lambasıyla aydınlanan hücre bölümüne girerken gözlerimi kırpı tırarak gözyaşlarını uzakla tırdım. Herhangi bir hareket var mı diye kulak kesilerek duvardan iki lamba alıp önüme doğru tuttum. Lambadan pek bir silah olmazdı ama burada biri varsa kısmen zarar verebilirdim.

Fakat önünden geçtiğim tüm hücreler bo tu. Tek duyulan ses elbisemin hı ırtısıydı.

Sonra  a kınlıkla alınan bir nefes. "Kraliçem! Buradasınız!"

O  okla elim üzerimde olmayan han ere gitti ve lambanın birini d  urd m. Kırılan camdan yağ bo aldı ve bir anda alevler parlayarak etrafımı sardı.

Krizalit Patrick'in hücresinden fırlayıp beni kucaklayarak ate lerden uzaklaştırdı. Sonra cesetleri fark etti. "Siz mi yaptınız?" Panikle mi  ile etkilenmiş arasında bir ses tonu vardı.

"Hayır." Onu ittirerek basamaklara doğru yöneldim. Hücrelerin arkasından sıcak yayılmaya başlamıştı. Alevler şimdilik burada kontrol altındaydı ama söndürmesi için birini bulmazsam büyüdü. "Ben de sen mi öldürdün diye soracaktım."

"Hayır!" Gücenmiş görünüyordu. "İnsanları öldürmemden hoşlanmıyorsunuz, ben de yapmamaya çalışıyorum."

"O zaman burada ne yapıyorsun?" Odayı işaret ettim. "Üç muhafız ölmüş. Hücreler boş. Ne oldu? Patrick nerede?"

Krizalit dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Patrick beni çağırdı. Sadece adımlı fısıldasa da onu duydum. Tehlikede olduğunuzu ama yardım edebileceğini söyledi. Konuştuk."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Tam da ihtiyacım olan şeydi; benim için *her şeyi* yapabilecek olan iki insanın sohbet etmesi. "Nelerden konuştunuz?"

"Prens Colin'in sizi almaya geldiğini söyledi, Colin'in tüm adamlarının nerede olacağını biliyormuş. Sadece yerlerini belirlemek için buradan çıkması gerekiyormuş."

"Bana haber verebilirdin Krizalit."

Tılsım çocuk başını iki yana salladı. "Haber vermek istedim ama Patrick onları durdurmak için gerekeni yapmayacağınızı söyledi. Ama o yaparmış. Kötü işleri yapan kişi o olursa sizin yapmanıza, dolayısıyla benim de yapmama gerek olmayacağını söyledi. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi biliyordu."

Kısa bir an gözlerimi kapattım.

"Nihayet tacınızı taktığınızı söyledi, neye mal olursa olsun size yardım edeceğini söyledi."

"Ah yüce azizler," diye mırıldandım.

“Sizi bu kadar önemseydiği için mutlu değil misiniz?” Tılsım çocuk buram buram dumanın çıktığı koridora doğru kaşlarını çatarak baktı. “Onun yardımından memnun olduğunuzu söylemişti.”

“Hayır. Uzun süreden beri değil. Onun yaptıklarından hoşlanmıyorum.” Duman artarak koridordan taşmaya başladı. “Haydi gidelim. Çık bakalım merdivenlerden.”

Üç adım attığımda Krizalit’in gelmediğini fark ettim. “Ne yapıyorsun?”

Somurtarak ayaklarına doğru bakmakla meşguldü, ilk kez şimdi hâlâ taç giyme töreninde giydiği beyaz ceke-ti giydiğini fark ettim. “Sizi mutlu etmek istedim. Onu ve tüm arkadaşlarını hücreden çıkardım çünkü sizin kraliçe olarak kalmanıza yardım edeceğine söz verdi, ben de bunu istiyordum. Burada bekleyip size onun mesajını iletmeyi kabul ettim, sizin onu görmeye geleceğinizi biliyordu. Ama yanılmışım. Kötü bir şey yaptım.”

“Sorun d...” Dişlerimin arasından nefes verdim. Sorundu. Prens Colin’le Patrick’in birbirlerine karşı savaşması daha iyiydi şüphesiz ancak yeni kraliçesi ve kalbi kırık kralıyla yeniden doğan bu krallığın iki orduya karşı bir savaş vermesi gereksizdi.

“İşleri düzeltereğim.” Krizalit başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde bir fikir ışıldıyordu. “Onları nasıl durduracağımı biliyorum.”

“Ne yapacaksın?”

“Göreceksiniz.”

Krizalit gözden kayboldu.

KIRK ÜÇ

Krizalit ortadan kaybolduktan sadece birkaç saniye sonra Kraliçe'nin Muhafızları'ndan iki kişi geldi. Matthew yardıma giderken Cael odama kadar bana eşlik edeceğini söyledi.

"Hayır, bana başka yerde ihtiyaç var."

"Kendi güvenliğiniz için." Benim tarafımda olduğuna dair kanıtı ihtiyacım varmış gibi üniformasının üstüne boyanmış bıçak işaretini gösterdi. "Oscar sorun çıkarmadan geleceğinize söz verdi."

Oscar Gray hayatının kalanı boyunca yerleri fırlatacaktı.

"Güvende olmam gerekmiyor. Tılsım çocuğu bulmam gerekiyor. Onun neler yapabileceğine dair zerre kadar fikrin yok." Gerçi benim de yoktu, en dehşet verici olay da buydu zaten.

"Güvende olmanız için bundan daha iyi bir sebep olamaz."

Krizalit'in sadece beni dinlediği düşünülürse bundan daha berbat bir mantık olamazdı ama kabullenmiş, bıkkın bir şekilde iç çekerek onunla gittim.

Üniformaları, takım elbiseleri, balo elbiseleri siyah bıçaklarla boyanmış insanlarla dolu koridorlarda uzun uzun adımlarla yürürken kızıl pelerinin arkamda dalgalanıyordu. Kimse yanlışlıkla düşman olmak istemiyordu. Beni gördüklerinde fısıltılar alev gibi parlayıvermişti.

"Kara Bıçak," diye mırıldanıyorlardı. "Kraliçe Kara Bıçak'mış."

"Onlardan biri en azından. İnanabiliyor musun?.."

"Doğru mu?" diye sordu Cael. "Sizin ve Kral Tobiah'nın Kara Bıçak olduğu."

Yan yan ona baktım. "Kılıcını ver de görelim madem."

Elini kalçasına attı ama ben çoktan kılıcın kınını açmış o fark edeyim diyene kadar kılıcı yarısına kadar çekmiştim. "Bunu yaptığınızı kimseye söylemeyin lütfen."

"Şu an yanımda olmanın tek sebebinin sadece ben öyle izin verdiğim için olduğunu anladığın müddetçe sorun yok." Kraliçe dairesinin kapısını açıp kılıcını ona geri uzattım. "Birkaç dakikaya çıkarım. Yapacak çok işimiz var."

"Bir tehlike var mı diye odaları kontrol etmeliyim."

"Etmen gerekiyorsa et." Güvende olduğumdan emin olmak için bu kadar çok gereksiz işe girişmeleri inanılmazdı. Ama Cael'in odalara bakmasına ses çıkarmadım, giderken de kapının kilitlendiğini gösteren *klık* sesini duydum.

Anlamsızdı çünkü kilit benim tarafımdaydı.

Fakat bu sesi kapının altındaki çatlağa sıkıştırdığı bir kapı durdurucusunun *pat* sesi takip etti.

"Hey!" Kilidi çevirip kapıyı ittim ama kapı durdurucusunu daha da zorlayıp sıkıştırmaktan başka bir işe yaramadı. "Ya yangın çıkarsa?"

"O zaman durdurucuyu çekerim." Cael kapıya hafıfçe vurdu. "Oscar Gray'in emirleri."

Kapıyı tekmeleyip yeniden kilitledim ama gövde gösterim bir işe yaramadı. Beni bırakması için onu telkin edecek hiçbir şey yoktu. Krallıktaki herkes kraliçelerini geri almak için bu kadar çok çalışırken olmuyordu.

"Resmen saçmalık." Görüşme odasının ortasına yürüyüp etrafa bakındım ama kıyısından köşesinden bile koçbaşına benzeyen bir şey yoktu. Parçayı itirmek için kapının altından bir şeyler kaydırabilirdim ama belki de şimdilik en iyisi ona kazandığını düşündürmekti.

Kapıyı açmak için birkaç zayıf girişimden sonra pes etmiş numarası yapıp kraliçe odasına doğru yürüyerek gardirolarda, yatağın altında, bacanın içinde kendi yoklamamı yaptım. Kimse yoktu ama beni meşgul etmek için birini göndermek tam Patrick'lik bir iş olurdu.

İpek balo elbisemi parça parça çıkardım. Pelerin, gövde, etek. Yere kan gibi akıverdi. Daha sonra topuzumu açıp saçımı sıkıca ördüm.

Sonunda yatağın altındaki çantamı çekip çıkardım ve bu akşam giymek istediğim tek rengi giyindim: Siyah.

Yumuşak kumaş tenimde soğukça kaydı, tanıdık ve rahattı. Ardından uzun çorap, pantolon, diz boyu çizme geldi. Kemerimi ve kılıç kayışımı takıp kılıcımı sırtımda iyice tutturdum.

Doğru hissettiriyordu. Kendim gibi hissediyordum. Kara Bıçak gibi.

Maske ve eldivenleri elime alarak balkon kapısına yürümeye başladım. Ama kısa bir an sonra durdum.

Kral ve kraliçe dairelerinin arasındaki kapılar açıldı

ve sırtında kılıcı, beline takılı maskesiyle Kara Bıçak duruyordu.

"Aynaya bakıyormuşum gibi geldi," dedi.

"Ben saçımı pek öyle taramam gerçi."

Alaycı alaycı sırıtırken gözünün önünde koyu bir tutam saçı çekti. "Bir yere mi gidiyordun? Arkadaş ister misin?"

"Aynı kıyafetle çıkmamız biraz tuhaf kaçabilir."

"Bunlar en iyi kıyafetlerim."

"Ona katılıyorum. En az bu akşamki kadar hoş görünüyorsun, bu halini tercih ederim. Çok daha yakışıklı oluyorsun. Davet edildin."

Suratını asarak alt dudağını büktü. "Sırf moda anlayışım yüzünden mi benden hoşlanıyorsun."

"Ama şimdi hiç de İyimser Bıçak gibi konuşmuyorsun." İçimdeki gerginlik biraz yatışmıştı. Onu özlemiştim. "Herhalde aşağıdaki iki orduyu duymuşsun," dedim elimle balkonu göstererek, "ve hızla odana gönderilmişsinizdir."

"Yüzlerce yıl önce, krallar ve kraliçeler halkıyla birlikte savaşa katılıyormuş. Şimdi bir tehlike olunca kraliyet kısmı geri çekiliyor, tehlikeye atılmak için fazla değerliler. Ama öncülük yapıp yol göstermeyeceksek nasıl lider olacağız?" Balkona doğru yürüyüp kapıyı açtı. Soğuk rüzgâr içeri doluverdi. İlk ben çıktım.

"James'i buldun mu?"

Sesi boğuklaştı. "Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Muhtemelen saldırıya karşı kaleyi güvenli hale getiriyordur. Bu durumda onu yenilmez yapman iyi haber sanırım."

"Belki de. Sen onu uyanık tuttuğun sürece." Tobiah

durdu. "Ve ikimiz birden onu hayatta tuttuğumuz sürece. İkimiz de ölürsek ona ne olacağını hiç bilmiyorum. Belki bir anda cansızlaşır ya da ortadan kayboluverir."

Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey yoktu. Tobiah'nın gücünü bilemiyordum ama efendileri öldüğünde canlandırılmış nesnelere ne olduğunu biliyordum.

Kendimi eldivenlerimi takarak oyaladım.

"Buraya beraber çıktığımız zamanı hatırlıyor musun?" Tobiah yanımdan geçip balkon parmaklıklarının yanına da durdu. Kara Bıçak olmak ona güç ve dikkat vermişti.

Biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Hayatımı kurtarmıştın."

"Sen de benimkini kurtarmak üzereydin."

"Çok küçüktük." Kara Bıçak -Tobiah- bana doğru eğildi. Kolu benimkine sürtündü.

İkimiz de aynı giyinince düşmanmısz gibi davranmaya çalışan arkadaşlar olmadığımızı unutmak çok kolaydı. Kendimi üçkâğıtçılık yapan hırsız, onu da bana dünyadaki en büyük iyiliği yapmış can sıkıcı bir kanunsuz olarak düşünmek çok kolaydı.

Gözlerini ellerimize, taşın üstünde duran siyah eldivenlere çevirdi; küçük parmaklarımız birbirine dokunacak gibi duruyordu. "On yıl öncesiymiş gibi hissettiriyor. İkimiz de burada, yukarıdayız. Benim halkım aşağı senin halkınla savaşıyor. Bundan nefret ediyorum, hayatlarımız dönüp dolaşıp insanların bir prens ya da bir kraliçe için yapacakları şeylere takılıyor."

"Ya da sadece sevdikleri birine, unvan gerekmez." İşin aslı Patrick'in kimseyi sevdiğini düşünmüyordum ama

tılsım çocuğun ürkütücü bir bağılılığı vardı. Şimdi neredeydi acaba?

Aecor Şehri aşağımızda uzanıyordu, soğuk yıldız ışıkları altında şehir ışıkları parıltıyordu. İnsanlar sokaklara ve kale avlusuna akın etmişlerdi ama savaşmak için değil. Mülteci olmak istiyorlardı.

"Oraya gitmeliyiz," dedim. "Savaşı durdurmalıyız."

Bana döndü, bir elini kemerindeki maskesine attı. "Burası senin şehrin. Nereden başlayalım?"

"Aşağı şehir. Oradan." Doğudaki bataklık alanı işaret ettim. "Almayı başardığım tüm bilgiler oradan. Prens Colin'in beş bin kadar adamı olduğunu söylemiştim. Claire'i bulamadığım sürece Kızıl Milisler'in sayısını tahmin etmek zor."

"Senin Milisler'deki muhbirin mi?"

"Evet. Bu öğleden sonra Kraliçe'nin Muhafızları'na katılacaktı ama..."

"Ben çıkageldim. Özür dilerim."

"Dileme." Daha fazlasını söylemek isterdim ama başka kelime çıkmadı. İlişkimiz bu kadar belirsizken olmazdı. "Aşağı şehir kapısından başlayalım. O bölgede eski binalar yıkıldıkça ortaya çıkan birkaç avlu ve park var. Zemin büyü olmadan yeni binaları tutacak kadar sağlam değil."

"Güzel bir savaş alanı." Maskesi cebinden çıkarıp taktı.

"Yalnız seni uyarmam gerek," dedim. "Dört ordu, iki renk var. Bizimkileri belirlemek için bir yol bulmam gerekiyordu, ben de Çavuş Ferris'e askerlerin önlerine, arkalarına, kollarını aynı sembolü boyamalarını söyledim."

Tobiah maskesini indirdi. "Ee?"

Kalbim deliler gibi çarpıyordu, onun sırrını açığa vur-

duğum için kendimden nefret ediyordum. "Ona siyah bir bıçak çizmesini söyledim. Aklıma sadece bu fikir geldi. Şu an herkesin kıyafetlerine bıçak resmi boyanmış durumda, sivillerin bile."

Tobiah kaşlarını kaldırdı, çatık kaşları gülümsemeye dönüştü. "Bu Colin ve Patrick'in ordularına doğru giden *binlerce* Kara Bıçak var demek oluyor öyle mi?"

"Bir bakıma." Kızmış mıydı?

Hayır. *Kahkaha* atıyordu. Yumuşak, bitkin bir kahkahaydı ama adeta yüzünü ve gözlerini ısıtmıştı. "Bu hari-
ka, Wil."

"Cidden mi?"

"Kara Bıçak'ın hep Skyvale'in umudunun bir sembolü olmasını istemiştım. Diğer insanların da kanunsuzluğa başlamasını istemiyordum ki buna da sebep oldu ama ben hep insanlara ilham vermek istemiştım. Birinin onları gözettiğini bilmelerini istemiştım. Kim olduğunu bilmelerine gerek yoktu, sadece birinin umursadığını bilmeleri yeterliydi." Saçları rüzgârda havalanınca geri düzeltti. "İşi sen ele alınca mutlu oldum. Kara Bıçak'ın hâlâ şehirle ilgilendiğini bilmek rahatlatıcıydı."

Şimdi o şehir yok olmuştu ama hâlâ benimkini kurtaracak zaman vardı.

Maskemi yüzüme çektim. "Artık yola koyulma zamanı lyimser Bıçak."

"Başka kimse o adı kullanmadığı müddetçe." Sırıtarak maskesini taktı. Ama daha duvardan inmeden, kekremsi kokulu bir sıcak dalgası başladı.

Tangler Körfezi ve Kızıl Körfez üzerinde beyaz tılsımlı bir sis oluştu ve saniyeler içinde yüksek şehrin güneyini

boğarak ele geçirdi. Kemik kırılması gibi sağır edici bir çatırtı sesi duyularak yüz binlerce cam patlayarak kırıldı.

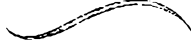
Falez kıyısındaki aynalar şehri koruyacak bir şey yapamamışlardı.

Hiçbir şey.

“Hayır.” Tobiah ayakları üzerinde sağa sola yalpaladı, nefesi maskesini ufak ufak şişirip indiriyordu. Onu dik tutmak için omuzlarından kavradım, yüzünü öfkeli bir hıçkırıkla boynuma gömdü. “Yine olamaz.”

“Bu Krizalit.” Kelimelerim ağzıma kül tadı veriyordu. “Geri döndü.”

KIRK DÖRT

“Krizalit.” Tobiah onun adını bir lanetmişçesine tükürür gibi söyledi ama öfkesi sesindeki korkuyu gizleyemiyordu. “Ne demeye dışarıda o? Sanıyordum ki güvenli...”

“Öyleydi ama Patrick onu kandırmış. Yanlış olduğunu fark edince düzeltmeye karar verdi.”

“Daha fazla tılsımla mı?” Hırıltılı bir nefes aldı.

“Beni koruyabileceğini düşünüyor. Tılsımı kontrol edebileceğini düşünüyor.”

“Yapabilir mi?”

“Bilmiyorum.”

Tılsım sisi dev bir solucan gibi şehrin hemen üzerinde kıvrılan kalın bir şerit haline dönüşerek kale duvarı kadar kuzeye uzanıyordu. Bu kaynayan kitleyi görebilmek için başımı eğmek zorunda kalmıştım. Sıcaklık ve iğrenç koku dalga dalga gelerek insanın midesini bulandırıyordu.

Daha sonra gökyüzüne yayılarak bir anlığına sonsuzluk gibi görünen ayın ve yıldızların önünü kapatmıştı. Tobiah'ın kolu belimi sertçe sıktı, tılsım şehrin güneydoğu köşesine doğru kayıyordu.

Tılsım sıçrayarak geceyi aydınlatan parlak tanecikler halinde her şeyin üzerine yağmur gibi yağıyordu.

"Ah azizler aşkına." Sesim sokaklardan yükselen çığlıkların yanında pek duyulmamıştı.

Tuhaf beyaz ışıklar sıcak gökyüzünde süzülüp en az tılsımlı topraklar kadar parlak görünen aşağı şehri aydınlatırken şehirde bir panik patlak vermişti ve ilk kez o anda Patrick ve Prens Colin arasındaki savaştan kanıtlar görebilmiştim.

Fabrikaların ötesinde, savaşın olduğunu tahmin ettiğim kapıya yakın bir bölgede aşağı şehrin üzerinde du-man sütunları yükseliyordu. Krizalit de orada olabilirdi.

"Haydi gidelim." Tobiah'nın elinden kurtuldum ama belimi daha da sıkı kavradı.

"Felaket yeni baştan yaşanıyor."

"Hayır." Dönerek onu alnım onunkine değecek kadar yakınımaya çektim. "Bu defa farklı olacak. Krizalit'i bulacağım. Bu işe bir son vereceğim."

"Zaten bir şehrin tılsıma yenik düşüşünü seyrettim." Ter yüzünden maskesi cildine yapışmıştı. "Aecor Şehri de giderse..."

"Aecor Şehri gitmeyecek. İzin vermeyeceğiz. Öyle değil mi? Kara Bıçak böyle yapardı."

Zorlu bir nefes alıp dikkatini bana, maskenin ardındaki gözlerime vermek için biraz geri çekildi.

"Aecor Şehri için hâlâ bir şansımız var. Krizalit'i bulup tılsımı uzaklaştırmasını sağlayacağız."

"Yine gelecek."

"Duvarımız var. Tılsım dönmeden onu yaparız."

Terreddüt etti, sanki duvarın yalnızca geçici bir önlem

olduğunu tartışmak istiyordu ama sonunda başını salladı. "Duvarımız var."

"Güzel." Kancamı bulup çıkardım. "Haydi gidelim Kara Bıçak. Kurtaracak bir şehrimiz var."

Balkonun diğer köşesine doğru yürüyüp kancasını ve ipini eline aldı. "Beraber miyiz?" dedi aşağıdaki bağırışları bastırarak.

"Her zaman."

Tırabzanlara çıkıp onun da aynısını yapması için birkaç saniye bekledim ve aynı anda kale duvarından aşağı indik. İnsanlar altımızda kusursuz birer çift yarım daire şekli alarak yolumuzdan çekiliyorlardı.

"Kara Bıçak!" Biri beni işaret etti.

"İki taneler!"

Kara Bıçak'ın kimliği henüz buralara yayılmamıştı. Savaş ve tılsım varken yabancı kanunsuzun teki o kadar da önemli değildi. Fakat çizmelerim yere değer değmez panik heyecana dönüşmüştü.

"Kara Bıçak bizi kurtaracak!"

Kancamı gevşetip ipimi toplayarak Tobiah'nın gözle riyle buluşmak için kalabalıktaki kafaları arandım. Onlarca insanın arasından geçerek bana doğru gelirken du ruşu sert ve ciddi idi.

Ancak insanlar daha da yakınlaşıyordu. Parmak uç ları kıyafetimin koluna dokunuyordu. Diğerleri maskeme uzanıyordu.

Sertçe geri çekilerek alışkanlık gereği hançerime uzandım ama Tobiah gelmişti, ellerini omzuma koydu.

"Sorun yok." Bunca gürültünün arasında onun rahatlatıcı mırıltısını duymaktan öte hissetmiştim.

“O parlaklık ne? Tılsım mı?” diye sordu bir adam.

“Evet.” Tobiah’nın cevabı kendinden emin bir kesinlikte çıkmıştı.

“Durduracak mısınız?”

“Evet,” dedim. “Durduracağız.”

Birisi şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Bu kraliçenin sesi. Ve Indigo kralının.”

Ortada bariz bir iletişim yoktu ama önümüzdeki birkaç insan geri çekilerek yolumuzu açtı. Sonra şehre doğru boş bir yol açılana dek daha fazlası çekilmeye başladı.

İnsanların arasında fısıltılar yayılmaya başladı: “Kara Bıçak tılsımı durduracak,” “Dört Hanedanlığın vârisi,” “Kızıl tahtın kraliçesi.”

Tobiah ile ben savaşa ve tılsıma doğru koşarken insanların sözleri ses dalgaları haline dönüşmüştü.

Melanie avlu duvarının üstünde, şehirden ilk gizli kaçışında onunla karşılaştığım yerde duruyordu.

“Nihayet!” Saçını atkuyruğu şeklinde toplamayı bitirdi, kısa saç tutamları çıkarak yüzüne düştü. “O balkondan hiç ayrılamayacaksınız sandık.”

“Sandık derken?” Kenara çekilerek Tobiah’ya elimi uzattım. Kendini surlara doğru çekerken parmakları benimkileri sımsıkı sardı.

Melanie duvarın gölgesine çökmüş beş kişiyi işaret etti. Hepsi tek tek ayağa kalkıp yanımıza geldi. James, Oscar, Kevin, Theresa ve Çavuş Ferris, her birinin kalçasında kılıçları asılıydı ve üniformalarının önlerinde uzun siyah bir bıçak boyanmıştı.

“Oscar’a seni odana göndermenin anlamsız ve kaba ol-

duğunu söyledim,” dedi Melanie.

“Dışarı tek başına çıkmaya izin veremeyiz.” Theresa kalçasıyla aşağı şehri gösterdi. “Ufak bir savaş var da.”

“Tılsım da cabası,” dedi Oscar. “Krizalit mi yapıyor? Nöbetçileri onun yarım saat önce kaybolduğunu rapor etti.”

“Maalesef.” Göz ucuyla James'e bakmamaya çalışan Tobiah'ya baktım. “Geri dönmelerini emretmenin bir anlamı yok. Onların yardım etmesine izin verebiliriz.”

Tobiah hızlıca başını salladı. “Devam edelim. Boşa harcayacak zamanımız yok.”

Herkes kabul edince Melanie öne doğru bir adım atıp maskemi başımdan çekti. “Çıkar şu şeyi. İnsanların senin yüzünü görmeleri lazım.”

“Pekâlâ.” Maskeyi belime takıp ipe tutunarak duvarın diğer tarafına indim.

Oraya gitmenin kolay bir yolu yoktu, binadan binaya sıçramak şehrin bu kısmında mümkün değildi; çatılar Kara Bıçak ve benim için bile sorun olacak kadar dikti. Bu da geriye sadece yerden, duvar kenarından gitme seçeneğini bırakıyordu, şöyle bir bakınca Kale Caddesi ve etrafındaki yollarda toplanan insanları gördüm, öyle dip dibe duruyorlardı ki nefes alabilmeleri mucizeydi.

İnsan yığınının içinden geçmek imkânsızdı, ben de takımı binaların insanları kendi alanımdan bir dirsek boyu uzak tutabileceğim duvarlarının kenarına doğru yönlendirdim.

“Bu düşündüğümde daha can sıkıcı olacak.” Gürültü, hemen arkamda olmasına rağmen Theresa'nın homurdanmasını neredeyse bastırmıştı.

Tam bir kahkaha atacaktım ki sokaktaki bir kargaşa beni durdurdu.

"Tılsım burada!" Adamın biri kendini bir grup çocuğun üstüne atarak birini yere devirdi. Diğer çocuklar da tökezlemişler, öfkeli bağırışlarla adama yönelmişlerdi.

Sesimi yükselttim. "Kevin! Şurayla ilgilen!" Onu görebilecek kadar arkaya baktım; göğsünü yumruklayıp emirleri yerine getirmek üzere kalabalığın içine daldı. İleride, yolda kusan birinden kaçıp kurtulmak zorunda kaldım.

Saatler alacak olduğundan gerektiğinde yardım etmek üzere durarak yolumuzu kalabalıktan uzak tutmaya çalıştık ama bir köşeyi dönüp de bir izdihamın içinden geçtiğimizde muhtemelen daha yarım saatten fazla olmamıştı. Hareket edecek bir alan oluştuğunda yalpalayarak kendimi bir duvara yaslayıp tılsımlı sıcak havayı soludum. Yüzümden, boynumdan ve sırtımdan terler süzülüyordu. Kıyafetlerim yapış yapıştı ve rahatsız ediyordu.

Diğerleri de köşeyi döndüğünde en az benim kadar terli ve nefes nefeselerdi. Tobiah maskesini çıkarıp koluyla alnını sildi ama birden durup başını yukarı kaldırdı. "Kar yağıyor."

Avucum büyüklüğündeki kar taneleri tılsımla ısıldayan gökten düşerek indikleri yere yapışıyorlardı. Diz çöküp de elimle birine dokunduğumda eldivenin üzerinden bile sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım. "Sakın dokunmayın."

Dev kar tanelerinin sayısı artınca Melanie kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Demesi kolay." Terden kafatasına yapışan saçlarını düzeltti.

Elimi sallayarak gruba devam etme işareti verdim. "Acele edim. Savaşı durdurmamız gerekiyor."

"Ya tılsımı?" Çavuş Ferris öne geçerek ben daha varmadan önce köşeye gidip etrafı kolaçan etti. "Skyvale'de yaptığınız gibi tılsımı durdurabilir misiniz?"

Tobiah, James ve ben aramızda tuhaf tuhaf bakiştık. "Hayır," dedim. "Beni öldürebilir. Bu da her şeyi daha kötü hale çevirir."

Krizalit tılsım sisi olabilir, James cansız bir oğlan bedenine dönüşebilirdi.

"Krizalit'i bulabilirsem ona tılsımı geri çekmesini söyleyebilirim." Belki de yeterince *istersem* emretmeme gerek olmadan yapardı. Ama buna bel bağlayamazdım, en iyi durumda bile son derece belirsiz davranıyordu.

Ve şu an en iyi durumda değildik.

Aşağı şehre yaklaştıkça sokaklar boşalırken biz de hızlanmıştık. Sekizimiz birden kararlı, koşar adımlarla ilerliyorduk; Tobiah ile ben ortadaydık, diğerleri de bir yıldızın köşeleri gibi etrafımızdaydı.

"Oradayken kim olduğunu açıklayabilirdin," dedi Kevin. "Sana yol açarlardı."

"Bir ihtimal." Melanie devam etmeden önce biraz bekledi. "Ya da kraliyetten birinin orada olması daha büyük faciaya sebep olurdu."

"Ona maskesini çıkarmasını söyleyen *sendin*," diye çıkıştı Theresa. "Bir karar ver istersen."

Melanie Theresa'dan tarafa küçük parmağını kaldırıp kıvırdı. "Maskeli yüzler de en az o kadar merak uyandırıcıdır."

"Demiştim." Tobiah'ya pis pis sııttım. "En iyi maske kimsenin hatırlamayacağı bir yüzdür."

Bir araya gelip topak olmuş bir kar tanesinden hızlıca kaçarken hafifçe gülümsedi.

Aşağı şehre girdiğimizde sokaklar beyaz bir örtüyle kaplanmış, binalar, heykeller ve ağaçlar beyaza bürünmüştü. Bahçeler çürümüş, evlerin gözleri çıkmıştı. Her şeye tılsım bulaşmış; evlerin köşeleri çürümüş, dükkânların vitrinleri erimiş, kaldırım taşları sıvılaşmıştı. Kırmızı ve mavi üniformalı bir grup adam tılsım birikintisine batmıştı.

Daha büyük tılsım kütesine ulaşmamıştık bile. Yakınında bile değildik.

Birkaç kez tılsımlı yaratıkları öldürmek için durduk; kediler, köpekler hatta kuşlar vardı. Bu zehirli etkiden hiçbir şey kaçamıyordu.

"Krizalit," diye fısıldadım. "Neredesin?"

"Buradayım." Tılsım çocuk bir anda önümde bitti.

Durmaya çalışırken ona çarptım ama yerinden kımıldamadı. Dengemi sağlamaya çalışırken beni omuzlarımdan tutup doğrulttu.

Herkes durmuş öylece bakıyordu. James gözlerinde öldürecekmiş gibi bir ifadeyle tılsım çocuğa bakan Tobiah'ya yaklaştı.

"Neredeydin sen?"

Başını yana eğdi. "Patrick'i durdurmaya çalışıyorum. İstedığınız bu değil miydi?"

"Hayır!"

"Tılsımı uzaklaştır." Gözümün ucuyla James'in Tobiah'ya bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum. Herkesin çektiği kılıçlar tılsım ışığında parlıyordu. "Onu hemen şimdi gönder."

Tılsım çocuk iki büküm oldu. "Kraliçem..."

"Yap haydi!"

Çocuk ufak bir adım daha geriye gitti, omzunun üstünden bizimle savaş alanı arasında bir duvar gibi görünen hantal fabrikalara baktı.

Sonra birden sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedi Krizalit. "Kontrolümü kaybettim."

KIRK BEŞ

Herkes bir anda tılsım oğlanın üzerine atıldı.

Çocuk elleriyle boynunu ve başının arkasını koruyarak toprak zemine düştü. Bir yandan öbür yana sallanarak yüzünü bana çevirip art arda bir şeyler fısıldıyordu ama arkadaşlarımla silahlarını çekme sesleri arasında duyulmuyordu.

“Durun!” Biraz daha yaklaşarak kollarımı uzattım. Herkes geri çekildi.

“Wil?” Tobiah bana yıkılmış, karmakarışık duygularla baktı. Kılıcı savunma pozisyonundaydı, hazır ve ölümcül ama bir milim bile kıpırdamıyordu.

Krizalit'i toprakla lekelenmiş ceketinin boynundan tutup ayağa kaldırdım. Saçları ter içinde kalmış, yanıklar yüzünde küçük lekeler meydana getirmişti, o kar taneleri yaralamıştı sanki. “Ne söylüyordun?”

“Size zarar vermeyecek,” diye tekrarladı. “Diğer tılsım size zarar vermeyecek. Vermemesini söyledim.”

“Ne demek oluyor bu?” James'in sesi katıydı; aralarında on yıllık bir sır olsa da her zamanki gibi koruyucu dav-

ranarak Tobiah'ya yakın duruyordu. "Tılsımın tek yaptığı... insanlara vermek."

Krizalit Tobiah'ya baktı, yüzünden sanki utanca benzer bir ifade geçti. "Biliyorum."

"Tılsım bana zarar vermeyecek derken ne demek istiyorsun?" diye sordum. Şu an geçmişi tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Ben size zarar vermeyeceğimi söylemiştim, o da vermeyecek." Yüzündeki küçük kırmızı izlere dokundu. "Size zarar vermedi."

Onun hareketinin aynısını yaptım. Doğruydı, diğerlerinde yaralanmalar olsa da ben yanmamıştım. "Nasıl, ne zaman kontrolünü kaybettin?"

"Kontrol evet. Kayboldu. Ama henüz etkimi kaybetmedim."

Henüz.

Bu da çabuk davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bütün krallığın korumaya ihtiyacı var." Onun arkasından şu an sakin duran savaş alanına doğru baktım; sağır edici bir sessizlik vardı. *Bir şey* olmuştu ve sorumlusu muhtemelen tılsımdı. "Ne oldu orada? Askerler öldü mü?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Midem burulurken Çavuş Ferris'e Oscar'ı işaret ettim. "Gidip bir bakın."

Ferris Tobiah'dan tarafa dönüp baktı ama kralı gözünü tılsım çocuktan ayırmıyordu.

"Gidin!" dedim.

Çavuş Ferris ve Oscar fabrikalara doğru koşmaya başladılar.

Ben Krizalit'e döndüm. "Tılsımı yeniden kontrol edebilmen gerekiyor. O insanların hayatta kalması gerek. *Krallığın* hayatta kalması gerek."

Büyük bir kar tanesi ikimizin arasında yere inerken esen rüzgârla bana doğru geldi. Kenara çekildim, sıcaklığı beni etkiledi ama sonra bir şey olmadı.

Tılsım çocuk ağırbaşlı bir tavırla başını sallarken yüzünde ufak bir yanık oluştu. "İstediginizi yapacağım kraliçem."

Bir alev gibi titredi ve gözden kayboldu.

Melanie kılıcını indirip yanıma gelirken Tobiah geri çekildi, düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyordu. James onun yanından ayrılmadı.

"Kar tanelerini o karşıladı." Theresa'nın sesi ürkütücü bir tonda yükseldi. "Kar sana çarptı ama o yandı."

Tobiah hâlâ kılıcını tutuyordu, eldivenlerinin derisi parmak eklemlerinin olduğu yerlerde gerilmişti. "Bu özelliğin varken kullan Wil. Onu duydun, etkisi çok sürmeyecek."

Oscar ve Çavuş Ferris su arıtma fabrikasının köşesinden dönüp gözden kayboldular. Tılsımın aydınlığı binaının üzerinde kasvetli bir şekilde asılı durarak orantısız el, kol şeklinde tuhaf gölgeler yaratıyordu.

"Bu taraftan. Yakınımda durun." Onaylamalarını beklemedim, sadece fabrikaya doğru koşmaya başladım. Onları kardan ve tılsımın kollarından birkaç dakikalığına bile olsa kurtarabilirsem bir şeydi.

Ben yaklaşırken tılsım geri çekiliyor, diğerlerine de yol açıyordu.

Fabrikanın kapısı açıktı.

"Giriyor muyuz?" diye sordu Kevin.

"Evet." Sokağı kontrol ettim. Henüz Oscar ve Çavuş Ferris'ten herhangi bir iz yoktu ama birazdan dönerlerdi herhalde. Öyle umuyordum. "Theresa'yla birlikte kapıda durun ve diğerlerini bekleyin. Kimsenin arkada kalmasını istemiyorum."

İkisi birden selamladılar, ben de diğer üçünü hem gaz hem tılsım ışıklarının yandığı binanın içine yönlendirdim.

Odaya adımımı atarken mide bulantısıyla sallandım. Boruların yer yer ayakları ya da yeri çizen pençeleri çıkmıştı. Fıçılar tüylenmişti. Duvarlar rüzgârda ipek örtüler gibi dalgalanıyordu.

"Mahvolmuş," dedim kulak tırmalayıcı bir sesle. "Aşağı şehrin bu fabrikaya ihtiyacı vardı ve şimdi harabeye dönmüş."

Melanie'nin sesi katı bir tonda çıktı. "Kendimizi bu işten hep beraber kurtarıp da tılsımı durduramazsak ihtiyaçları da kalmayacak. Haydi gidelim."

Haklıydı. Yapacak işlerimiz vardı.

Ana salonda Claire'i bulduk. Ahşap bir sandalyeye bağlanıp bırakılmıştı, etrafı kan gölü olmuştu.

Ayağı kanın içinde duruyordu, vücudunun kalanından ayrı bir şekilde.

"Yüce azizler." Melanie onu çözmek için yanına koştu. "Kim... Patrick mi?"

Claire solgun görünüyordu, terden ıslanmış saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı. "Patrick." Gözlerini kapattı, başı bayılacakmış gibi düştü. Biri onun bacağına, kesilen yerinden sarmıştı ama pek iyi yapamamıştı. Sargı bezinden kan damlıyordu.

"Burada birileri var mı?" diye sordu James kılıcını hazır tutarak.

"Hayır. Herkes savaşa gitti. Ama birkaç dakikadır seslerini duymuyorum. Şu an çok sessiz." Gözünün biri morarmış ve şişmişti, dudağı yarılmıştı. "Taç giyme törenine gerçekten gelmek istiyordum. Teklifini kabul etmek istiyordum. Ama Milisler beni daha önce buldu. Seninle konuştuğumu biliyorlardı. Patrick gelene kadar beni tutular." Çenesini kaldırdı ama bu hareketi kimseyi kandıramamıştı. "O yüzden ayağımı kestiler. Gruptan ayrı davrandığım için."

Oğlanlara el ettim. "Odaları kontrol edin. Claire'e yardımcı olabilecek şeyler var mı bakın bakalım. Onun kaleyeye götürülmesini istiyorum. Connor onu iyileştirebilir."

"Şu çalışma odasında battaniyeler var." Elleri serbestti artık. Yandaki bir oyuğu işaret etti, artık kapı yoktu orada. "Her yerde kalaslar var gerçi tılsım..."

"Biz bir şeyler buluruz." Tobiah James'e kendisiyle gelmesini işaret etti.

"Mel, bir sandalye daha al. Bacağını," -yerde duran ayağını değil- "kaldırmamız gerek ki daha fazla kan kaybetmesin."

Claire ve sandalyesini çekip kan gölünden uzaklaştırdım, bacağını dizime koyabilmek için eğildim. Sargı bezi sırlıslıkla olmuştur, ben de kemerimden yeni bir tane çıkarıp aynı Connor ve Gray kardeşlerin bana öğrettiği gibi eskisinin üstüne sardım.

"Al." Ona acıyı dindirmesi için toz haline getirilmiş otlardan bir paket uzattım. Yeterli değildi ama idare ederdi.

Claire ilacı alıp gözlerini bana çevirdi, alçak sesle ve

anlaması güç bir şekilde konuşuyordu. "Bu akşam Prens Colin'in peşinden gitmeyi planlıyordu. Planı baştan beri buydu. Ama Colin size karşı hareket geçti."

Prens Colin yeğeninin hayatına kastetmezdi, bu kadarına güvenebiliyordum. Ama kötülük yapıp kanunsuz krala iftira atabilirdi, bu da tahtı ele geçirebilmesi anlamına geliyordu. Indigo Krallığını. Aecor'u. Ya da herhangisini. İsteddiği sadece güçtü.

Melanie ikinci bir sandalyeyle döndü ve Claire'in bacağını yerleştirmeme yardım etti. Bunca hareket çok fazla gelmiş olacaktı ki Claire bayıldı.

"Burada oyalanamayız," diye fısıldadı Melanie bu ağır sessizliğin içinde. Krizalit neredeydi? Tılsımın kontrolünü yeniden ele alabilmiş miydi?

Soruları kafamdan uzaklaştırdım. "Dört kişinin Claire ile gitmesi gerek. İkisi onu taşıyacak. Bir kişi," dedim ayağı göstererek, "onu taşıyacak. Biri de savunacak."

"James ile ben seni bırakmayacağız," dedi.

"Tamam."

Claire doğrulup gözlerini kırptırdı. "Kızıl Milisler tahttaki hakkını savunmak istiyor," dedi. "Senin için Colin'i alt edecekler."

"Öyle yapacaklarını biliyorum. Ama yapmamalılar." Tobiah ve James kolları battaniye, ip ve kalaslarla dönerken ayağa kalktım. "Güzel, haydi..."

Aritma bölümünden ayak sesleri duyuldu.

Oscar ve Çavuş Ferris içeri girdiler, hemen arkalarından da Theresa ile Kevin vardı. Herkesin yüzü bir karıştı.

"Haberler nedir?" Melanie ortaya, onların yanına doğru yürüdü. "Ne gördünüz?"

“İki ordu da orada,” dedi Oscar. “Biraz da bizlerden adam var. Bir de çoğu evcil hayvan olan dönüşmüş tılsım canavarları.”

Tobiah ile hızlıca bir bakıştık. “O zaman neden bu kadar sessiz?” diye sordum tabii tılsım tüm seslerini boğup..

“Donmuşlar.” Çavuş Ferris’in yüzü kül gibiydi. “Aynalı Göl’de gördüğünüz insanlar gibi donmuşlar.”

KIRK ALTI

"Hâlâ nefes alıyorlar," dedi Oscar.

"Tılsım henüz Aynalı Göl'de tarif ettiğiniz gibi katılaşmamış." Çavuş Ferris Claire'in sedyesine yardım etmek için yere çömeldi. "Ama içinde hareket edemiyorlar."

Kafamın içi korkuyla uğuldadı. Tılsımlı topraklar şimdi burada, şehrimdeydi. "Prens Colin'i ya da Patrick'i gördünüz mü?"

"Hayır ama çok ayrıntılı bakamadık. Oscar sise doğru bir taş attı ve taş yapışıp kaldı. Elllerinde silahları varsa onlar da öylece kısılıp kalmışlardır."

Eğer Krizalit tılsımın kontrolünü yeniden kazanırsa herkes hareket edebilirdi. Önce Prens Colin ile Patrick'i bulmamız ve onları silah bırakmaya zorlamamız gerekiyordu sonra da bir şekilde tılsımı uzaklaştırmalıydık.

"Tamam." Ayağa kalktım. "Siz dördünüz Claire'i kaleye götürün. Connor'a gösterin."

"Seni bırakmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi Theresa.

"Lütfen bu işi yap. Claire'i götürdükten sonra da tüm duvar parçalarını alıp Radyanların Yolu'na götürün, Kızıl Körfez'in üzerindeki seyir yerine."

Oscar başını salladı. "Duvarı olmuş bil."

"Güzel. Canınız pahasına koruyun onları." Uzunca bir nefes aldım, hava tılsımın sıcaklığı ve kan kokusuyla ağırlaşmıştı. "Melanie, James; siz bizimlesiniz."

Dışarı çıktığımızda, sokak anormal bir şekilde sakin sessiz olsa da Melanie ile James kılıçlarını çekmiş önümüzde ilerliyorlardı. Kar bile durmuştu, binaların üzerinden parça parça buharlaşıyordu.

"Tılsım her şeyi çok çabuk değiştiriyor," dedi Tobiah alçak sesle.

"Krizalit onu bir silah olarak getirip kullandı." Artık savaş alanına çok yaklaşmıştık, sis ayı ve yıldızları tamamen örtüyordu ama ışık zerreleri etrafı görece kadar aydınlatıyordu. "Krizalit hareketlerinin sonucunu düşünmüyor. Düşünebilir mi onu da bilmiyorum. Bu yaptıklarından nefret ediyorum ama onu artık tanıyorum. Nasıl düşündüğünü öğreniyorum. Tıpkı bir çocuk gibi."

"O çocuk değil." sözleri daha çok bir gürleme gibiydi.

"Hayır değil."

"Ama seni seviyor. Seni korumak istiyor."

"Başka bir seçeneği olduğunu sanmıyorum." Konuyu değiştirdim. "Krizalit'i ve onun güvenilmez insanlığını başka zaman tartışırız. Şimdi şehri güvenli hale getirmeye odaklanmamız gerek."

"Bunu yüzlerce kere söylemiştim, hiçbir zaman güvende olmayacağız."

Belki olmayacaktık. Ama şu an hepimizin umuda ihtiyacı vardı. "Güvenli hale getirmek zorundayız. Bizim için olmasa bile bizden sonra gelecek insanlar için."

"Haklısın." Koluyla yüzünü sildi, terden ve topraktan

bir iz oluştu. "Orada bir dolu emir yağdırıyordun. Bir planın mı var?"

"Evet."

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır."

"Anlıyorum. İşler yolunda gitmezse utanmak istemiyorsun."

Ona küçük parmağımı kaldırdım. "Mükemmel bir kıyafet zevkinin olması her şeyi bildiğin anlamına gelmiyor Kara Bıçak."

"Ah isimsiz kız. Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Sana güveniyorum." Onu dirseğimle dürttüm, acınası bir şakalaşma girişimiydi ama beni yakalayıp çevirdi ve olduğu yerde tuttu. Tehlikeli bir şekilde yakın duruyorduk. "Ben kendime güvenmiyorum," diye fısıldadım.

"Tuhaf." Kolumu bırakıp bir adım geri çekildi. "Ben de sana güveniyorum ama kendime her zaman güvenmiyorum."

"Bu kralların ve kraliçelerin bir sorunu gibi duruyor."

"Bence insanların bir sorunu." Hafifçe gülümsedi, acele ederek Melanie ve James'e yetiştik. "Ben kendimi her zaman diğer canavarları yakalayan bir canavar olarak gördüm." Ses tonu hâlâ yumuşaktı.

Her türlü büyüü cezalandıran bir toplumda kuzenine yaptıklarını bilince muhtemelen iyice kök salmış olan kendinden nefret etme döngüsünün tahmin edebiliyordum.

"Seni hiçbir zaman bir *canavar* olarak görmedim. Bir suçlu, evet. Hiç şüphesiz bir baş belası olarak da. Ama bir radyan olduğunu öğrendiğimde bile seni farklı görmedim.

Belki sen de benim gibisindir diye düşündüm.” Gözlerime bakmadı. “O zamandan beri de gerçek canavarlarla savaş-
 ıp durdum. Sadece tılsımlı yaratıklar ya da Işıkadamlar
 değil, dünya paramparça olurken saklandıkları yerden
 çıkan insanlarla da. Tarif edemeyeceğim şeyler gördüm.”

“Bunun gibi mi?” Savaş alanına gelmiştik; dükkânlarla,
 tavernalarla, yiyecek tezgâhlarıyla çevrili dev bir park
 alanıydı. Buraya daha önce bir kere gelmişim, insanlar
 ağaç dikip bir tür sahne ya da platform gibi bir yeri çev-
 relyingorlardı. Şimdi tuğlaları asmalar kaplamıştı ve her
 geçen saniye büyüyordu. Kırık camlı pencereler birer diş
 gibi parılıyordu.

“Yüce azizler.” Melanie ellerini ağzına bastırdı.

Sis, savaşın ortasında yakalanan binlerce kadın ve er-
 keğin arasından kıvrılıyordu. Tılsım yaratıkları da pen-
 çeleri havada ya da çeneleri bir bacağa geçerken yakala-
 nıp kalmışlardı.

Bizim adamlarımızın çoğu başka yöne dönüktü ancak
 üniformalarına boyanmış bıçaklardan kim oldukları an-
 laşılabilirdi yine de birkaç tane tanıdık yüz görmüş-
 tüm. Gözlerini kırıştıtırıp şaşkınlıkla nefes aldılar, katı-
 laşan sisin içinde çırpındılar ama boşa çabaydı.

Yardım edebilirmişim gibi onlara doğru adım attım.

“Çok yaklaşma.” Melanie kolunu kaldırıp ilerlememi
 engelledi. “Ferris’in taş attıklarında söylediklerini hatırla.
 Bak orada.”

Gerçekten de küçük bir taş parçası boşlukta asılı du-
 ruyordu.

“Krizalit’i duydu. Bana zarar vermeyecek.” Avucumu
 sise doğru kaldırdım, sanki erimişti. Hâlâ tılsımdı ama

bir şeyleri içinde hapsedmek yerine değiştiren türde bir tılsımdı. Bir adım daha attım, havada süzülen çakıl taşı pat diye yere düştü. “Bu bağışıklık devam ederken bizimkileri kurtarmalıyım. Belki Patrick ve Prens Colin’in nerede olduklarını biliyorlardır.”

“Peki.” Melanie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biz de bu arada burada böyle işe yaramaz yaramaz dikilelim.”

“Aptallaşma. Bir bina bulup tırman ve her şeye iyice bak. Ya da kenardan gidip Patrick’i ve Prens Colin’i ara. Ama sise dokunma.” Bu pek de işe yarar bir öneri değildi; sis *her yerdeydi*. “Bak, bu sisin ne kadar farklı olduğunu görebilirsin. Bir şeylerin kenarından hızla yön değiştiriyor ve içinde ışıltılar var.”

“Görüyorum.” Melanie yüzünü buruşturdu.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. “James’i yanına al, böylece ikimizin yanında da göz kulak olacağımız bir oğlan olsun.”

James’le Tobiah birbirlerine hoşnutsuz bakışlar attılar ama bir saniye sonra Melanie’yle James planlarını tartışarak beraberce gittiler.

Yaklaşmamla birlikte eriyen sise doğru bir adım daha attım. “Arkamı kolla Kara Bıçak.”

“Büyük bir dikkatle.”

Bir adım daha attım, ardından bir adım daha. Üniformasında siyah bıçak olan en yakındaki askere ulaştım. Kızcağız, birinin bıçağı sırtına doğru gelirken sessiz bir çığlıkla kalakalmıştı. Onu daha önce bir yerlerde görmüş-tüm. Bir kere tanışmıştık. Adı... Denise bir şeydi.

“Tamam Denise,” diye mırıldandım. “Seni kurtarmaya geliyorum.”

Sis çekilirken gözleri kocaman açıldı. Ağzı hareket etti. Onu tutan tılsımdan kurtulurken arkamı işaret etti.

Kılıcımı çekip döndüm, etrafımdaki sis dağılıp eridi.

Bir köşede yırtık pırtık olmuş Indigo üniformalı biri topallıyordu. Yanağından ve boynundan kan akıyordu, teni teriyle parlıyordu. Bir eli göğsündeydi.

“Amca.” Tobiah ona doğru hareket etti ama Prens Colin sağlam eliyle kılıcını çekince durdu.

“Seni onun yanında bulacağımı bilmeliydim.” Prens Colin gözlerini kısarak hızla Tobiah’dan bana çevirdi. “Teşhirciler. İğrenç yaratıklar. Bu haltın içinde ölmeyi hak eden sizsiniz, benim halkım değil.” Kılıcını savurarak etrafında biriken tılsımı savuşturdu. İşe yaramadı.

“Bu yüzden mi şehre saldırdın?” Tobiah yana doğru adım attı böylece amcasıyla benim arama girmiş oldu. “Wilhelmina’nın büyüü yüzünden mi? Yoksa Aecor’dan vazgeçmek istemediğin için mi?”

Denise çamurun içine diz çökmüş sessizce ama hızla nefes alıp veriyordu, iyileşecekti. Tobiah ile Prens Colin başka konuya dalmışken kara bıçaklı başka bir askere doğru daha yönelerek onu kurtardım.

“Bunu siz planladınız.” Prens Colin sokaktaki sıcaklık aniden artınca ürperdi. “Taç giyme töreni. Patrick Lien’in serbest kalması. Tılsım hepimizi yok ediyor.”

“Biz bir şey planlamadık.” Tobiah’nın kendinden emin bir ses tonu vardı. “Başka bir yerin de tılsımlı topraklara dönüşmesini gerçekten istediğimi mi düşünüyorsun?”

“Sana inanabilmeyi isterdim.” Prens Colin ışıltılı sisin kenarından yavaş yavaş uzaklaşarak sütunlarını sarmışıkların sardığı bir dükkâna yaklaştı. Yapraklar kanat

çırpar gibi titreyip irileşerek ona doğru uzandı. “Ama bir kanunsuz gibi giyinmiş teşhircinin tekine eşlik ediyorsun.”

Tobiah yine hareket etti, artık önümde değildi ama Prens Colin'i binalardan aşağı sürünerek inen sarmaşıklardan uzaklaştırmıştı. Yeşil renkli yılanlar gibi kaldırımı sarmış büyük yapraklar havada bir teknenin yelkenlisi gibi dalgalanıyordu. “Bizimle kaleye gel,” dedi Tobiah. “Biri sana yardım edecek. Kolun mu kırıldı?”

“Sizinle hiçbir yere gelmem.”

Hızla iki asker daha çıkararak yakınımda durmalarını fısıldadım. Ben hareket ettiğimde tılsımın yeniden katılaşacağını tahmin ediyordum.

“Haydi Krizalit,” diye mırıldandım.

Tılsım ışıltısının kenarından devam ederken askerler de arkamdalardı. Hâlâ tutsak olanlar yalvaran gözlerle bana bakıyorlardı. Onları bırakacağımdan korkuyorlardı. “Sizi serbest bırakacağım,” diye fısıldadım. “Söz veriyorum.”

Prens Colin'in yanındaki sarmaşıklar yükselerek kendilerini onun etrafına dolayıverdiler. Tobiah olağanüstü bir hızla kılıcını kaldırarak kalın yeşil kolu amcasına ulaşmadan ikiye ayırdı.

Rahatlayacak zaman yoktu, başka bir sarmaşık dalı tam aksi yönden uzanmıştı. “Dikkat et!”

Uyarım çok geç kalmıştı.

Sarmaşık Prens Colin'in boğazını sararak sıktı. Kılıcı yere düşerken tılsımlı sarmaşıktan kurtulmaya çalıştı ama sarmaşık vücuduna daha da dolanarak kollarını kırmıdayamaz hale getirdi.

Tobiah öne atılarak amcasını kurtarmak için hançerlerinden birini çekti, Prens Colin'in yüzü kıpkırmızı kesilip morarmıştı. Tobiah ve sarmaşığa karşı mücadele ederek olduğu yerde kıvranıyordu.

Yardım etmem gerekiyordu. "Acele edin," dedim askerlere ve koşturaya başladık. Tılsım ışıltılarından kurtulduktan sonra hızla Tobiah'ya doğru koştum.

Prens Colin'in gözleri şişmişti. Ağzı oynuyordu.

"Onu kımıldatmadan tut." Tobiah amcasını sırtına attı.

Kılıcımı atıp yere, yanına çömeldim, tılsıma yetecek derecede bir yakınlıktı. Sarmaşık gevşeyerek çözüldü, Krizalit'in etkisi hâlâ devam ediyordu.

Prens Colin iki büklüm bir şekilde bir yanına dönerek öksürüp nefes almaya çalışıyordu. "Tılsım kraliçesi." Söylediklerini anlamak güçtü ama yeteri kadar duymuştum. Biliyordum.

"Nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu Denise. Diğerleri de onun arkasındaydı, titriyorlardı ama iyilerdi.

"Colin'i koruyun." Tobiah'a baktım. "Eski derebeyi şimdi resmi olarak Patrick gibi bir hain."

Dördü tam harekete geçmişken arkamızdan korkunç bir gürültü, çığlıklar ve metal sesi geldi, ondan bir saniye sonraysa sadece sessizlik vardı.

Tılsım ışıltısı içindeki herkes kımıldandı. Çok hafifçe. Bir miktar. Biri şimdi bize doğru geldi, Denise'i serbest bıraktığım yere yakındı. Denise'i sırtından bıçaklamak üzere olan kişi öne doğru düştü. Bir diğeriye aniden dizleri üzerine çökerek top gibi kıvrılmaya çalışıyordu.

Yine oldu.

Tılsım bir anlığına erimiş, insanlar hareket edip nefes alarak bağırmiş sonra her şey durmuştu.

“Krizalit.” Tobiah bana baktı. “Kontrolünü yeniden kazanıyor.”

Yavaşça. Korkunç bir şekilde. Ama deniyordu.

“Wil!” Melanie'nin sesi sokağın aşağısındaki bir binanın çatısından geldi, James'le ikisi bir şeyi işaret...

Pat diye bir ses duyulurken Prens Colin'in boynuna bir hançer saplandı. Prens yere düştü, ölmüştü.

“Hayır!” Tobiah kılıcını alıp yakındaki bir tavernadan çıkıp gelen gölgeye doğru atıldı. Patrick. Tobiah ona acı bir çığlıkla yaklaşırken eski dostum dev kılıcını kolaylıkla kaldırarak savunma pozisyonu almıştı.

Kılıçlar çarpıştı. Patrick Tobiah'yı geri itti ama kral çabucak doğruldu. Aşağıya eğilip bir anda yükselerek kandırmaya çalıştı ama Patrick bu aldatmacayı biliyordu.

İkisinin yetenekleri aşağı yukarı örtüşüyordu ama Tobiah hızlı, kıvrak bir dövüşçüyken Patrick olduğu yerde sağlamca duruyordu. Tobiah'yı yorup sonra da öldürücü darbesini yapabiliirdi.

Ama beni tehlikeye atmazdı.

“Tılsımdan kaçan askerlerimize yardım edin,” dedim. Krizalit kısa süre içinde kontrolü ele geçirirdi. Yani öyle umuyordum.

“Ama Patrick...”

“Onunla biz ilgileniriz. Yüzbaşı Rayner ve Melanie birazdan burada olurlar.” Tartışmaya fırsat yaratmadan bir elime kılıcımı bir elime hançerimi alarak Tobiah'ya katıldım.

Patrick küfretti. “Seni incitmek istemiyorum Wilhel-

mina. Sana yeniden vurmayacağıma söz verdim ama sözümü tutmayı zorlaştırıyorsun.”

Etrafımızda yıldırımlar çakıyordu; Krizalit tılsımla savaşıyordu.

“Sözünü tutabilirsin.” Kılıcımı ona doğru savurdum o da karşı koydu. “Bu işi bitirmeyi seçebilirsin.”

“Indigo'nun kökleri kazınmadan Aecor özgür olmayacak.” Patrick kılıcını Tobiah'ya doğru kaldırdı.

Saldırıya geçmeden önce aralarına girerek hançerimle engelledim. “Dur Patrick!”

“Dövüşebilirim Wil,” dedi Tobiah yanımda, kılıcı saldırıya hazırdı.

“Seni öldürür. Bana zarar vermez.” Gözlerimi Patrick'ten çekmedim. “Bir zamanlar ölü bir kraliçenin muhalif bir kraliçeden daha iyi olup olmadığını merak ederdim ama şimdi daha iyi anlıyorum. Patrick bana zarar vermez çünkü adımın gücünü biliyor. Benim için savaşımadığı müddetçe bir hiç o.”

Tobiah geri çekildi ama Patrick devam ederek beni aralarında tutmaya zorladı. Karşı koyarak darbeleri savuşturdum, harcadığım güçle göğsüm yanıyordu. Sokak sıcaktan kavruluyordu, kıyafetlerim terden üstüme yapışmıştı.

Krizalit'in tılsımı kontrol etmeye çalışma çabasıyla art arda, hızla bir gürültü bir sessizlik yaşanması başımı döndürmüştü. Sis perdeleri alanımıza girmişti. Işıldıyorlardı.

“Yakınımda kal,” dedim Tobiah'ya. “Yanımdayken tılsım sana saldırmaz.”

Arkamda homurdandı sonra da küçük arbaletinin ok

fırlatma sesi duyuldu. "Böyle bir sadakate ilham veren karşısında saygıyla eğiliyorum. Ancak tılsım etrafımızı sarmış durumda."

Gözümü Patrick'ten çekemiyordum, sadece hamle yap, karşı hamleyi engelle, adım at, engelle, hamle yap, engelle şeklinde ilerliyordum. "Ee belki de," dedim kesik kesik nefes alarak, "sen bir şeyler yapmalısın."

"Daha az önce bir sokak lambasını tam ortasından vurdum. Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Kılıcı tuttuğum kolum yeniden saldırı hamlesi yaparken kasılmıştı. Patrick beni kolaylıkla savuşturdu. "Bunu daha fazla sürdüremezsın," dedi. "Bu iş bittiğinde yabancı kralı öldürüp kale duvarından sallandıracağım. Kızıl kraliçe ve onun Kızıl Milisleri düşmanlarına işte bunu yapar diyeceğim."

"*Diyemeyeceksin.*" Patrick'e doğru atıldım beni yine savuşturmak üzere hareket ettiğinde onun savunmasının içine girerek hançerimi karnına soktum.

Patrick geri çekilirken yarasından kan fışkırıyordu. "Wil?" Patrick iki eliyle karnını tuttu, yüzü acı ve şaşkınlık doluydu. Bir an için bana eski sarayda yazı dersleri verip krallığımı geri almaya yemin eden oğlana dönmüştü.

Ne pahasına olursa olsun diyen.

"Özür dilerim Patrick." Dizüstü düşerken kendimi onu izlemeye zorladım, gözleri benimkilere kitlenmişti. İnsanlar özgür kaldıkça etrafımızdaki gürültü artıyordu. Tobiah yanımdaydı, arkamda da askerlerim diziliyordu. Patrick'in arkasındaki sokakta Melanie ile James'in bize doğru koştuğunu gördüm. "İstediğim şey hiçbir zaman bu değildi. Ama sorunlarımız her zaman senin gördüğünden

çok daha büyük ve karmaşık oldu.”

“Yanılıyorsun. Bana ihtiyacın var.” Patrick kılıcını yerde sürüyerek öne atıldı.

Tobiah da aynı anda bana doğru bir hamle yaptı ama onu tutup kılıcın ucuna ramak kala güvenli bir noktaya ittim.

Patrick’in kılıcı yere çarptı. İnleyerek öne doğru düştü. Onun arkasında duran James kılıcını Patrick’in kalbinden çekti, Melanie soğuk, mesafeli bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Patrick ölmüştü.

Onun yerde duran bedenine bakarken zorlu saniyeler geçmek bilmiyor gibiydi. Prens Colin’in bedeni de yanında uzanıyordu. Tüm vücudumu hafif bir uyuşukluk kapladı. Her zaman imkânsız olduğunu düşündüğüm şey olmuştu işte. Ve ben bir Balık Kartalı daha kaybetmiştim. Dost dediğim başka bir insanı daha.

“Majesteleri!” Denise dikkatimi park alanına ve oradaki kargaşaya çekti.

Krizalit tılsımın kontrolünü yeniden eline almıştı ve savaş kaldığı yerden devam ediyordu. Kılıçlar çarpışıyor, insanlar haykırıyordu. Baktığım her yönde yerde yatan cesetler vardı, bazı insanlar da kaçmaya çalışıyordu.

“Bunu durdurmamız gerek. Benimle gelin.” Tobiah boşta olan elimi tutup beni uzun bir binaya doğru çekti. Kancalarımızı atıp eski, tılsım öncesi dönem yapısına tırmanmaya başladık. Melanie ile James bizi aşağıdan koruyorlardı.

Çatiya vardığımızda tüm savaş alanını görebiliyorduk; kırmızılar, maviler birbirine karışmış, siyah bıçaklı

üniformalı olanlar savaşı zapt etmek için uğraşıyorlardı. Sis yoğunluğu arttıkça tılsımlı yaratıklar da güçlkle ilerliyordu.

"Aecorlular!" diye seslendi Tobiah. "İndigo Krallığı halkı!" Kimse duymadı.

Onun eline dokundum. "İnsanlar sana nasıl sesleniyor Tobiah Pierce? Senin hakkında ne diye fısıldıyorlar?"

"Dört hanedanın vârisi mi?" Ne olduğunu anlayınca başını iki yana salladı. "Hayır, yapmamalıyım bence. Zaten ortada yeterince tılsım var."

"Şu an panik yaratan da *bu* zaten. Hapset onu. Yapabileceğini biliyorum."

Ağır bir nefes alıp bir elini omzuma koyarak yapacağı şeye hazırlandı.

Yolun karşısındaki dükkânın önünde bir ayna belirdi. Sonra sağımızda bir tane daha. Altımızda bir tane daha.

Düzinelerce ayna oluşuvermişti. Yuvarlak, oval, dikdörtgen, sekizgen, yüzlerce farklı şekil ve boyuttalardı, duvarlara tutturulmuş, sokaklara yayılmıştı. Hepsi çıplak, keskin camlardı.

Tobiah yanımda ayakta duruyordu, yüzünü yukarıya çevirmiş, konsantre olmak için gözlerini kapatmıştı. Cildi solmuş, terden sıırılsıklam olmuştu ama aynadan yansıyan tılsım ışığı doğruca ona geliyordu. Bize.

Tılsım tiz bir ses çıkarıp kıvrılarak yukarı doğru yöneldi ama Tobiah'nın aynaları onu yakalamıştı, en azından şimdilik. Hatta yaratıklar hareketsizleşmiş, yansımalarında hapsolmuşlardı.

Herkes bize bakıyordu.

"Aecorlular!" diye seslendim tıpkı Tobiah'nın yaptığı

gibi. "Indigo Krallığı halkı!"

Tobiah dimdik durmuş kalabalığa bakıyordu. Tılsım onun aynalarından kaçmadan önce ne kadar zamanımız olduğunu söylemek imkânsızdı o yüzden acele etmeliydik.

Sesimi yükselttim. "Colin Pierce öldü. Patrick Lien öldü. Savaş bitti. Aecorlular, kraliçeniz, kızıl tahtın meşru vârisi kazandı. Indigo Krallığı vatandaşları, hepiniz mültecisiniz ve bu Aecor'a gelerek benim kanunlarıma uymayı kabul ettiğiniz anlamına geliyor. Yanımda Ejderha Hanedanlığı'ndan Indigo Krallığı Hükümdarı Kral Tobiah var. O da Tılsım İttifakı gereği aynı şekilde Aecor vesayetindedir."

Tobiah uzun ve gururlu bir şekilde durdu, tüm alanda aynalarda kendi yansımamızı gördüm; yan yana duran siyah giymiş kanunsuzlar. "Kraliçe Wilhelmina iyi niyetli bir şekilde bizi kabul etti. Indigo Ordusu kraliçemize itaat edeceksiniz. Prens Colin'i takip eden Aecorlular kraliçemize itaat edeceksiniz."

Adımı söylediğinde kalbim deliler gibi atıyordu. *Kraliçe* dediğinde.

Konuşurken sesimdeki titremeyi saklamak için mücadeleye veriyordum. "Şu anki sorunumuz tılsım. Sizi çepeçevre sarmalamış durumda. Aynalar onu sonsuza dek tutmayacak ama Sandcliff Kalesi'ne döner dönmez bunu düzeltmek için harekete geçeceğiz."

Binlerce göz bana bakıyordu, kimi öfkeyle ama daha çoğu umutla.

"Birlikte çalışmanıza ihtiyacım var. Birbirinizi korumanıza. Her biriniz çok değerlisiniz." Patrick ve Colin'e bakmadan önce durdum. Onların da yardımını alabi-

lirdik. Hançerimin onun karnına girerken çıkardığı ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Tobiah elimi tutup sıkarak bu hissi uzaklaştırdı. Gerçi bu muhtemelen rahatlatmaktan çok bir hatırlatmaydı. *Acele et.*

“Emirleri duydunuz. Karşı gelenler tutuklanıp mahkemeye çıkarılacaklardır. Eski bağılıklarından vazgeçmek isteyenler affedileceklerdir.”

İnsanlar bir anda hareketlenmeye başlamış, emirler veriyor, arkadaşlarının yönlendirmelerini dinliyorlardı. Onları karar vermeleri için bıraktım ve başımı dik tutarak yeniden aşağıya inmek üzere binanın kenarına yürüdüm.

İnsana ait olmayan, tiz bir uğultu yükseldi.

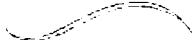
Tobiah onu bıraktığım yerde duruyordu, elleri iki yanında kenetlenmiş, çenesi kasılmıştı.

“Bu ne?” Dönüp ona doğru yürüdüm. Ses iyice yükseliyor, arı gibi vızıldıyordu. Aşağıda insanlar sağlarına sollarına bakıp daha hızlı hareket etmeye başlamışlardı.

Tobiah gözlerime baktı. “Tılsım.”

Keskin bir çatırtı sesi ve yıldırımla tüm aynalar patladı.

KIRK YEDİ

Cam ve ışık parçaları gök gürültüsü gibi patlamayla yu-karı doğru fırladılar ama yağmur gibi aşağıya inerken yok oldular.

Tobiah terliyordu, titriyordu, hızlı hızlı nefes alıp veri-yordu. "Kaçtı. Aynalardan kaçtı."

İnsanlara zarar vermeden önce aynaları yok etmiş-ti, bu da bir şeydi. Ama şimdi tılsım sisi özgür kalmış, girdaplar halinde kıvrılıyor, tiz sesler çıkarıyor, parkın etrafında kör edici bir parlaklıkla dönüyordu. Sis bu ala-nın dışına doğru fırlayıp şehrin ilerisine doğru yayılmaya başlamıştı.

Tobiah'nın elini tutup onu binanın kenarına sürükle-dim, Melanie'yle James bizi aşağıda bekliyorlardı. "Aşağı geliyoruz!"

İpten tutunarak mümkün olduğunca büyük bir hızla inmeye koyulduk. İnsanlar parktan kaçıyorlardı, kimile-ri tılsımlı yaratıkları öldürüyordu, kimileriye tutukla-ma girişimleriyle uğraşıyordu. Tılsımın parlak ışığı ar-kadaşlarımı aşağıda silüet halinde gösteriyor, gözlerimi yaşırtıyordu. Gözlerimi kırptıştırarak yaşları uzaklaştı-

rıp insan kalabalığı ve çığlıklar atan tılsımın arasında incek doğru düzgün bir yer aradım.

Melanie kaburgalarımın tutarak beni doğrulttu. "Ne oldu?" Diğer insanları dirseğiyle uzak tutarak bana yer açtı. "Krizalit'in kontrolü ele aldığını sanıyordum."

"Almıştı." Kancamla ipimi toplayıp iğne gibi batan gözlerimi sildim. "Ama şimdi kontrol onda değil. Belki de aynalar yüzünden, bilmiyorum. Yine de *derhal* kaleye gitmemiz gerek."

"Tamam." Melanie beni Tobiah'ya doğru itti böylece James her ikimizi birden gözetebilecekti, o da bıçaklı üniforması olan askerleri toplamaya başladı. "Kraliçeyi koruyun!" Sesi gürültüyü bastırıyordu. "Kralı koruyun!"

Bu çağırışı küçük bir koro devam ettirdi. "Kraliçeyi koruyun! Kralı koruyun!" Cümleler yayıldıkça insanlar etrafımızda halka olup bir insan duvarı oluşturdular. Melanie'yle James grubu aşağı şehre doğru yönlendirdi.

Parktan kaçmaya çabalayan insanların karmaşasını yara yara ilerliyorduk ama çok yavaştı. Böyle devam edersek kaleye hayatta varamayacaktık.

Tobiah'ya doğru eğildim. "Başka ayna yapabilir misin?"

Başını sertçe salladı ve çok kısa bir an sonra fabrikanın duvarında devasa bir ayna oluşarak kör edici ışığını yansıtmaya başladı.

Tobiah harcadığı güçle sendeledi, ona destek olmak için atılırken daha fazla ayna belirmeye başladı.

James arkasına baktı.

"Ben onu tutarım!" Adımlarımı Tobiah'nın adımlarına uydurdum, o gözlerini kapatıp yüzlerce, belki de binler-

ce, ayna yaparken ben de onu yönlendirip mümkün olduğunca ağırlığını yüklenmeye çalışıyordum. Tılsım artık parkla sınırlı değildi, Tobiah tılsımı tamamen durdurmak isteseydi aşağı şehrin tüm duvarlarına ayna gerekirdi.

Ama tılsım durmuştu. Kendi yansımasından korkarak öfkeyle vızıldıyordu.

Tobiah kulağımın dibinde zar zor nefes alıp veriyordu. "Onları ne kadar tutabilirsin?"

"Artık onlara ihtiyacımız kalmayana kadar. Ya da tılsım onları kırana kadar." Ses tonu haşın ve kararlıydı. Bu öğleden sonra köprüyü yaptıktan sonra hâlâ ayakta olabildiğinde inanmak çok güçtü; üzerine iki tane de ayna gösterisi yapmıştı.

Onu daha sıkı tuttum. "Güzel. Başaracağız."

Tılsımın hapsolmasıyla birlikte kalabalık daha büyük bir hızla aşağı şehirden ve fabrikalardan kaçmaya başlamıştı ama yeterli değildi. Tobiah da aynaları o kadar uzun süre tutamazdı. Bir şey yapmamız gerekiyordu.

İleriden nal sesleri geliyordu. "Mel!"

Kalabalığı taradığımda Oscar'ın kara bıçaklı askerlerle birlikte ata bindiğini gördüm.

Muhafızlar durup aralık açtılar. Oscar atından sıçradı, Çavuş Ferris arkaya yaklaşırken James ve Melanie'yle konuştular.

Tobiah'yı en yakın ata doğru yönelttim, tanıdık kestane rengi bir ata. "Ferguson!"

"Onun adı bu değil," dedi Tobiah homurdanarak. "Sen çalmaya karar verene dek askeriyeğe ait tüm diğer atlar gibi bir adı vardı."

"O benim için Ferguson. Şimdi bin bakalım." Tobiah üzeninin üzerinde ağırlığını denerken ona destek oldum sonra kendini eyerin üstüne kaldırdı. Onun ardından da kendimi yukarı çektim ve bacağımı tuhaf bir biçimde Ferguson'un boynunun üzerinden savurdum.

Tobiah kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

Ferguson'ın üzerinden tılsım ışığını dört bir yana yansıtıp panik ve korkuyu olduğu gibi aydınlatan aynaları daha iyi görebiliyordum. İnsanlar akın akın kuzeye doğru gidiyorlardı.

"Melanie!" Ferguson'ı ona doğru sürdüm. "Biz koşuyoruz. Tobiah aynaları o kadar uzun süre tutamaz, Radyanların Yolu'na gitmem gerek."

"Haydi o zaman!" dedi. "Tam arkanızdayım."

"Dayan Tobiah." Ferguson'ı tekmeleyerek hızlandırdım ve, "Dikkat edin! Yolu açın!" diye önümüzdeki insanlara bağırdım.

Ferguson birilerini ezmek istemiyormuş gibi görünüyordu ama insanlar geçmesine izin vermediğinde homurtular çıkarıyor, burnunu sürtüp dürterek onları yoldan çekiyordu. Bir süre sonra daha çok atlı bize katıldı: James, Melanie, Ferris, Oscar ve Kraliçe'nin Muhafızları'ndan bir grup.

Sonunda kalabalığın en kötü olduğu yeri geçip dört-nala koşmaya başladık. Kendimi Ferguson'ın boynuna doğru eğdim.

Nallarının tıkırtısı, etraftaki sesler kulaklarımda uğuldarken kaleye, şehrin üzerinde bir umut gibi yükselen kulelerine ve surlarına doğru yol aldık.

Tılsım serbest kalınca arkamızda camlar kırılıp parçalandı. Tobiah bir çığlık attı, alnını sırtıma bastırırken savunmasız ve harap durumdaydı. Tüm bedeni titriyordu, parmakları morartacak kadar böğrüne batıyordu.

Topuklarımı Ferguson'a bastırarak onu devam etmeye zorladım. Biliyordu, bunu daha önce yapmıştık. Tılsım cehennemi aramızdaki mesafeyi kapatırken homurtular çıkararak diğer atların önüne geçti.

Tılsım ısıltı sisi ve iğrenç kokusu eşliğinde aşırı parlaklığı ve adeta kaynayan sıcaklıkla gitgide büyüyordu.

"Aynalar Tobiah!" Onu büyü kullanmaya zorlamaktan nefret ediyordum ama yapmazsa asla başaramayacaktık.

Tobiah bana doğru eğildi, kollarını sıkıca belime sardı. Nefesi sert ve hırıltılı çıkıyordu ama pes etmedi.

Önümüzdeki dükkân duvarlarında birkaç yeni ayna daha belirerek ışıldadı. Tobiah harcadığı bu enerjiyle kesik kesik nefesler alıyordu ama arkamızdaki tılsımın gücü durmuştu. Muhafızlardan biri yanımızdan teşekkür tezahüratları yaparak geçti ama James onu susturdu.

"Durmadı," diye bağırdı James. "Duvar yükselene dek güvende değiliz."

Kale Caddesi'ne döndük, tüm varımız yoğunumuzla yuvama doğru sürdüm. Yere trampet gibi vuran nallar, Tobiah'nın hırıltılı nefesi, tılsımdan kaçan insanların çığlıkları; tüm bu sesler kafamın içini doldururken gözümlü kaleden ayırmadan yola devam ediyordum. Seyir balkonu buradan görünüyordu; geniş, düz yüzeyi onlarca gaz lambasıyla aydınlanıyordu.

Yaklaşmıştık. Artık daha yakındık.

Önümüzde cadde boştu. Ferguson'ı daha hızlı, çok daha hızlı sürmeye zorladım.

Camların çatırtısı ve patlayarak yeniden kırılması başımın içinde delicesine akan kan ve atan nabzımı bastırmıştı. Tobiah inledi ve elleri karnıma doğru kaydı. Üzerimdeki ağırlığı benden çekiliyordu.

Uzanıp elimi onun sırtına bastırarak kayıp düşmemesi için uğraştım. Ama Ferguson son hızda gittiğinden Tobiah arkaya doğru kaydı.

James atını yanımıza sürüp kuzeninin sırtını doğrulttu. "Gelmek üzereyiz! Az daha dayan."

Tılsımın ince kolları arkamızdan sessizce uzanarak bizi adeta ısıırıyordu.

Atlardan biri acı acı kişnedi, bir asker çığlık attı ama dönüp bakacak zaman yoktu. Tobiah inleyip bir kez daha titreyerek kendine geldi, hâlâ yolda olduğumuzu fark edince bana sıkıca tutundu.

"Başka ayna?" James elini Tobiah'nın omzuna koydu, son hızda kaleye doğru giderken büyük beceriydi.

Tobiah cılız bir sesle cevap verdi. "Hayır."

O zaman başka seçenek yoktu.

Kale duvarına vardığımızda Ferguson'un dizginlerini çekip kapının orada durdurdum, dönüşümüz için sol kanadı açılıyordu.

Diğer muhafızlar ne yaptığımı fark etmeden önce bağırarak ilerliyorlardı ama James hâlâ yanımızdaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Geriye kalan son şeyi." Eldivenimin birini çıkarıp kemerimdeki keseden Connor'ın verdiği küçük, gümüş aynayı aldım. Çizilmişti, paslanmıştı ama hâlâ iş görüyor-

du. “*Uyan,*” diye fısıldadım, ayna ellerimde parıldamaya başladı. Onu taş a bastırdım. “*Uyan, burada kal ve büyü.* Tüm duvarı kaplayana kadar büyü.”

Başım dönmeye başladı, görüşüm bulandı ve dengem bozuldu ama Tobiah beni tutmuş, James de gücünü katmıştı. Gümüş ayna etrafına doğru hafifçe dalgalanıp taşı sararken büyü için harcadığım enerji sonrası derin nefes alıp verdim.

Tılsım tüm şehirde durmuştu.

“James, seyir.” Konuşmam yavaşlamıştı. “Bizi oraya götür.”

Seyir yerine giden merdivenleri tırmanmak ölüm gibiydi.

Tobiah ile ikimiz dar geçitten sendeleyerek çıktık, James ve Melanie hemen arkamızdaldı.

“Arabaları sokamadık,” dedi Paige arkadan, “o yüzden Rees’le biraz doğaçlama yaptık. İnsanlar duvar parçalarını sepetlerde, eşarplarda, artık ne buldularsa onunla taşıdılar. Olur mu?”

“Parçalar oraya gittiği müddetçe sorun yok.” Yalpalaya yalpalaya son basamakları da çıkıp seyir yerinin ortasında ışıldayan koca bir yığın duvar parçası ile soylu ve askerlerden oluşan ufak bir kalabalık buldum.

Öne doğru atılınca Kraliçe Francesca, Kathleen Rayner ve hatta Chey ile göz göze geldim. Onların yanında Corcoranlar ve bir grup Indigo Krallığı soylusu duruyordu; hepsi birden korkulu gözlerle bakıyorlardı. Çoğunun üzerinde hâlâ akşamki balo kıyafetleri vardı.

Balo asırlar önceymiş gibi geliyordu.

Balık Kartalları da Aecorlu soylular ve Kraliçe’nin

Muhafızları'nın kalanıyla birlikte oradalardı. Claire iki ayağı da sargılı biçimde tırabzanlara eğilmişti.

Paige'e baktım. "Neden insanlar var?"

"Korkuyorlar," dedi. "Neler olacağını bilmek istiyorlar."

"O zaman ben işimi bitirene kadar beklemeleri gerekecek. Geciktiremeyiz." Tobiah ile ikimiz duvar parçalarına doğru yürürken Melanie ve James yanıımızda bize eşlik ediyorlardı. İnsanların ne gördüklerini merak ediyordum. Kanunsuz gibi giyinmiş bir kral ve kraliçe mi? Yoksa hazır olmadıkları bir güce sahip iki genç insan mı?

Tılsım Connor'ın aynasını zorlayınca kale sarsıldı.

"Planın ne?" Melanie destek olmak için kolumu tuttu.

"Sorayım bile deme," diye mırıldandı Tobiah. "İnsanlara planlarını söylemekten nefret ediyor."

"Sana Aynalı Göl'den bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" Tılsım ve gaz lambalarının ışığıyla parlayan duvar parçalarının önünde çömeldim. Seyircilerimiz dinlemek üzere yaklaştılar ama muhafızlar onları geri çektiler. "Geçen gece sen, James ve ben Aecor'un etrafına bir duvar halkası yapmaktan söz etmiştik."

Melanie'nin ağzı bir karış açıldı. "Kızıl Körfez'i daha büyük bir Aynalı Göl haline getireceksin." Büyük taş yığınlarına bakarken gözleri irice açıldı.

"Sadece Kızıl Körfez'i değil. Tangler Körfezi'ni, Hand Nehri'ni, Grace Körfezi ve Wildern Denizi boyunca her yeri. Evet. Hepsini." Gözlerimi Melanie'den James'le Tobiah'ya çevirdim. "Aynalı Göl tılsımı duvardan daha uzun süre tutmakla kalmıyor ona dokunan her şeyi, ondan yansıyan her şeyi *normalleştiriyordu*. Şehirdeki tılsı-

mı yok etmemiz gerekecek ama gittiğinde birkaç yıl daha dayanabilmeliyiz.”

Kalabalıktan biri, “Bu yeterli olacak mı ki?” diye sordu.

Buradaki taşların boyu başımdan büyüktü. Yüz binlerce parça vardı.

“Yeterli olmayacağını düşünemiyorum bile.” Aynalı Göl'deki kadar çok yoktu ama bunlar çok daha iriydi. Yığının içinden bir taş almak üzere eğildim, sıcaktı ama Aynalı Göl'dekiler kadar değil. Belki de tüm şehri saran tılsım sıcaklığından sonra diğer her şey soğuk geliyordu.

“Onlar *canlı* olmayacak değil mi?” diye sordu James Tobiah'nın yanından. “Krizalit gibi ya da...” dedi sesini alçaltarak, “benim gibi?”

Başımı iki yana salladım. “Onlar içine büyü katılmış, tek başlarına büyüden ya da tılsımdan ibaret değil. Yalnızca çok özel bir yöntemle işlenmiş metal parçaları.”

Gerçekten canlı olsalardı hepimiz bir çırpıda anlardık çünkü ölmüş olurdum.

Kale yeniden sarsılarak seyircilerimizin korkuyla çılgınlık atmalarına neden oldu. Muhafızlar onları geri çekti.

Sadece dördümüz kalmıştık. Tobiah, Melanie, James ve ben... Bir de kurtuluşumuz olabilecek ya da her şeyi mahvedecek bu gümüşten dev duvar parçası yığını.

Ölürsem ayna da giderdi. Krizalit dönüşür, James ölürdü.

Tobiah gözlerini yukarı kaldırıp bana baktı, gözlerinde bir yandan çaresiz bir yandan umutlu bir şeyler vardı. “Emin misin?”

Daha önce tılsımlı topraklara giderken Melanie'ye söyle-

diğim sözlerin aynısını tekrar ettim. "Halkımın iyiliği için risk almazsam kraliçe olmayı hak etmiyorum demektir."

Onaylarcasına başını eğdi. "Ben de aynı seçimi yaptım."

"Uyan." Eldivensiz elimle duvar parçasını sıktım. *"Uyan ve sana tek parça olmanı emrettiğimde bütün ol. Tam olarak şunları yap: suya gir, tüm yarımada'yı çevrele, konumunu koru. Akıntıyla sürüklenme. Aşağı çekilmeye diren. Suyun dibine batma."*

Beklediğim baş dönmesi gerçekleşerek dengemi bozdu. Nefes alıp vermeye devam ettim. Belki de hepsi bu kadardı. Biraz sonra görüşüm kenarlardan kararmaya, şakaklarım uyarırcasına zonklamaya başladı.

Her şey dönüyordu. Öne doğru düşerken tutunmak için bir şeylere yapıştım. Birkaç el beni yakaladı, gitgide kararan görüşümde James'le Melanie'nin silüetlerini fark ettim, beni dik tutuyorlardı.

"İşe yarıyor." Tobiah'nın sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Suya gir," diye emrettim. *"Emirlerimi yerine getir."*

Gümüş parçalar ışıldayınca insanlar şaşkınlıkla bağırdı. Duvar parçaları seyir balkonundan aşağı kayıp giderek Kızıl Körfez'e doğru sürüklenerek indi. Bağlantım olan taşı elimde iyice kavradım ve falezin kenarından baktım.

"Tut onu!" diye haykırdı Tobiah. "Düşmesin!"

Eller beni daha sıkı tutmaya başladı ama suyun içine, koyu derinliklere dalan duvarın ışıltısını ve gözden kayboluşunu belli belirsiz görebiliyordum.

Sonra dünya karardı.

KIRK SEKİZ

“Yeterli olmayacak.” Krizalit’in sesine benziyordu.

Bilincim yerine gelirken kafam zonkluyordu. Melanie’nin soğuk elleri nabzımı kontrol ederken yanımda ve boğazımdaydı, bu da bayılabilecek çok uzun süre olmadığının anlamına geliyordu. Birkaç dakika kadar. Başım dizlerimdeydi.

“Ne demek istiyorsun?” Melanie soluna baktı, saçları rüzgârda savruldu. “Yeterli olmak zorunda.” Sesi cılız çıkmıştı.

Ne kadar derin nefes alsam da görüşümün kenarlarındaki siyahlığı ortadan kaldıramıyordum, ortaya doğru grileşiyordu. Ayağa kalkabilirsem mucize olurdu.

“Duvara büyü yaptınız ama yeterli değil.” Krizalit balkonun kenarındaki duvarın üzerinde ayakta durmuş gözlerini aşağıdaki körfezin karanlık sularına dikmişti. Taç giyme törenimde giydiği beyaz takım yıpranmış, kan içinde kalmıştı, en az yüz yerinde yırtık vardı. “Daha fazla büyü olmazsa işe yaramayacak.”

Kendimi ittirerek doğrulup oturdum ama sağa sola sallanıyordum. “Ne zaman geldin sen?”

Tılsım çocuk bana doğru gözleri ışıldayarak gülümse-di. "Az önce kraliçem. Uyandığınıza çok sevindim."

"O zaman bu yaptığımız bir işe yaramayacak mı?" Mel-lanie bir parmağını körfeze doğru salladı. "Büyü metal erirken içine katılmıştı. Şimdi ne yapacağız?"

Elimi açıp parmaklarımı bağlantı duvar parçam etra-fında esnettim.

Başım hâlâ sersemlikle kaynıyordu ama görüşüm bi-raz düzelmmişti. Etrafımızdaki muhafızlar, soylular, Ba-lık Kartalları korku ve kuşku dolu ifadelerle bakıyorlar-dı. Tobiah'nın annesi, teyzesi kalabalığın önüne geçmiş oğullarına daha yakın duruyorlardı.

Herkes korkuyordu, bu da ayağa kalkıp idareyi ele al-mam gerekiyor demekti.

James ve Tobiah iki yanımdan destek oldular bu saye-de kalkınca ağırlığımın çoğunu onların taşımasına izin verdim, yardıma ihtiyacım olduğu çok belli olmuyordu.

Krizalit tırabzanın üzerinden atlayıp bana doğru yü-rüdü, beraber bunca zaman geçirince hareketleri aynı benimkilere benziyordu. "Kraliçem." Sesinde tuhaf bir kibarlık vardı. "Sizi tılsımdan koruyacağıma ve size ke-sinlikle zarar vermeyeceğine söz vermiştim."

"Hatırlıyorum." Parmak uçlarımı yüzündeki yanıklar-dan birine yaklaştırdım ama pek dokunmadım. Öylesi-ne kaskatı kesilmişti ki neredeyse cansız gibi durmuştu. "Beni bu akşam korudun. Tılsımın kontrolünü almanı söylediğimde onu da yaptın."

Gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. "Ama artık siz sadece kendinizi değil dediniz. Tüm krallığı dediniz ve buradaki herkesi de korumanız gerekiyor."

"Doğru." Elimi indirip dikkatle geri çekildim çünkü dengem hâlâ yerinde değildi. Arkamdaki oğlanlardan biri ellerini hafıfçe omzuma ve belime dokundurarak dik durmamı sağladı.

Krizalit sanki beni inceliyordu ya da ezberliyordu. Sonra, "Yapabilirim," dedi. "Eğer istiyorsanız."

Evet, elbette onun Aecor'u korumasını istiyordum.

"Ben tılsımdan yaptım," dedi. "Tıpkı duvarı yapmak için kullandıkları yaratıklar gibi. Eğer ben..." Ağırlığını diğer tarafına verip gözlerini yere indirdi. "Bana bir süreliğine hayat verdiniz. Her şeyi sizin için zorlaştırsam da inanılmaz bir şey tecrübe etme şansım oldu. Ama belki bu defa istediğinizi, *gerçekten* istediğinizi almanıza yardımcı olabilirim."

İnsanlar onun ne demek istediğinin farkında varınca balkon sessizliğe büründü.

"Kendini Aecor için mi feda edeceksin?"

"Kendimi *sizin* için feda edeceğim kraliçem. Eğer istediğiniz bu olursa." Krizalit başını yana eğdi. "Size hizmet etme arzumla birçok yanlış karar verdim." Gözleri bir an Tobiah'ya kaydı. "Artık kötü olduğunu anladığım çok şey yaptım. Bu akşam Patrick'i bırakıp tılsımı getirerek bile. Sadece size yardım ettiğimi sanıyordum. Kontrol edilemez bir şeyi kontrol edebildiğimi sanıyordum. Daha fazla hata yapmak istemiyorum. Size daha başka şeylere mal olmak istemiyorum."

"Yani bunu yapmak için emrimi bekliyorsun." Boğazım daralıvermişti.

Kale yeniden titrerken başını salladı. "Doğru kararı vereceğinizi biliyorum."

Hayır.

Bu, vermesi imkânsız bir karardı.

Kraliçelerin sürekli vermesi gereken türde bir karardı.

Ama onu *ben* yapmıştım. Ona hayata ben getirmiştım. Farkında olmayarak yapmıştım evet ama ona bir şeyler öğretmek, onunla ilgilenmek ve doğru şeyleri yapmasını sağlamak benim sorumluluğumdur.

“Bunu sana zorla yaptırmayacağım,” diye fısıldadım. “Hayata getirdiğim hiçbir şeyin duyguları olmamıştı. Neredeyse hiçbir zaman. Hiçbir şeyin emrettiklerimden başka bir şey yapma gibi bir seçeneği olmamıştı.”

Arkamdan kıyafet hışırtıları geldi, sanki Tobiah ve James bakışmışlardı. Ama dönüp bakmayacaktım. Kimseye Yüzbaşı Rayner’ı ve onun mucizevi iyileşmesini sorgulaması için bir fırsat yaratmayacaktım. Bu, onun söylemesi gereken bir sırdı, ne zaman hazır olursa. Şayet hazır olursa.

Alçak sesli bir gürültü havaya yayıldı; tılsım hâlâ aynamı zorluyordu.

“Senin duyguların var Krizalit. Bir tercih hakkın var. Geçmişte yanlış şeyler yaptığını söyledin, yaptığını biliyorum da. Çoğumuz o kararların bedelini ödedik. Ama bu durum seninle ilgili, senin hayatınla. Bu karar hakkını senin elinden alamam.” O bir insandı, bir eşya değil. Ona artık öyleymiş gibi davranamazdım.

Tılsım çocuk başını eğdi. “Beni onurlandırdınız.”

“Çok zamanımız yok,” dedi biri.

Elimi kaldırıp kalabalığa sessiz olmasını işaret ettim.

Krizalit avuçlarını göğsüne bastırdı. “Yapacağım. Sizin için.”

Birisi tüm azizlere dua ediyordu.

"Ama yeterli olmayacağım. İhtiyacınız olan türde bir ayna yapmak için yeterli olmaz."

Ağzımdan ufak bir ses kaçırverdi. "Ne?"

Oğlanın omuzları düştü. "Kendimi duvarın bir parçası haline getirebilirim, zaten her şeyi birleştirdiniz. Ama çok sürmez. Liadia, kendi duvarına çok fazla büyü akıtmıştı, ben bunun ancak çok küçük bir kısmını sağlayabilirim. Sonuçta ben sadece tılsımım. Her şeyden daha çok, yıkımla ilgiliyim." Gözlerini indirdi. "Daha fazlası olamadığım için özür dilerim."

Kalabalıktan biri ağlıyordu. Bir diğeri onun önerisi boş bir beklenti çıktığı için küfrediyordu. Kale dört bir yanımızda gümbürdeyerek sarsıldı, tılsım tüm şehrin üzerinde parladı. Bekliyor, gitgide geriliyordu. Aynanın daha ne kadar dayanacağını bilmek mümkün değildi.

"Peki ya ben?"

Herkes James'e baktı.

"Ne?" Tobiah kuzenini ceketinden yakaladı. "Sakın böyle bir şey söyleme."

İnsanların arasında fısıltılar uçuşmaya başladı. "*Neden bahsediyor böyle?*"

"*Kralın kuzeni tılsımdan mı yapılmış?*"

"Hayır!" Kathleen Rayner kalabalığı yararak çıktı. "James..."

James bir elini kuzeninin omzuna, diğerini annesinin koline koydu. "Eh bu, Tobiah'nın artık size anlatmak zorunda kalacağı çok uzun bir hikâye."

Tobiah başını iki yana salladı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Neden? Beni ondan farklı kılan nedir?" James tılsım çocuğu gösterdi.

"Sen benim dostumsun. Kuzenimsin. Sana hâlâ iltiyacım var."

"Belki arkadaşınım ama kuzenin değilim. O çocuk on yıl önce öldü."

Leydi Rayner'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, yanaklarından yaşlar akıyordu. Kraliçe gruba katılıp Tobiah'nın yanına geçti. "O çocuk öldü derken ne demek istiyorsun?"

Gözlerim ikisi arasında mekik dokurken kalbim resmen boğazımda atıyordu. İnsanlar ellerini ağızlarına bastırmış, rahatsız edici bir şekilde fısıldaşıyorlardı.

"Beni yaptın çünkü ilk James'i özlüyordun." Dudaklarının kenarlarında inceden, hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Bana ihtiyacın olduğu için Wilhelmina'ya beni hayata getirip getiremeyeceğini sordun ve hayatımın her bir gününü seni koruyarak geçirdim çünkü amacım buydu."

"Sen *neyden* bahsediyorsun?" Leydi Rayner James'in kolunu yakaladı. "Sen benim oğlumsun. Çocuğumsun. O yaratıklar gibi değilsin."

Krizalit başını eğdi. "O benim gibi değil ama insan da değil. O büyüden yapıldı. Benden daha güçlü. Daha iyi."

"*Kapa çeneni,*" diye gürledi Tobiah. "Onu cesaretlendirme."

"Doğru mu?" diye sordu Francesca. "Sadece... Açıkla, lütfen."

Tobiah'nın hikâyesinin kısa versiyonunu, kralın sırrını, benim olaya dahil oluşumu ve kendi varlığını anlatırken James'in gözleri yaşlarla ışıldıyordu. "Bu yüzden Felaket'ten sonra o kadar çabuk iyileştim. Çünkü ben in-

san değilim. Tam olarak değil."

Diğerleri de yaklaşmaya çalıştılar ama Melanie ve bir grup muhafız onları geri çektiler. Yardım etmek istiyordum ama tılsımdan gelen bunca vızıltıyla olmuyordu; başım yaptığım büyüyle dönerek beni tüketiyordu. James, Krizalit, ayna, duvar, bir şeyin aradan çıkması gerekiyordu.

Sandcliff Kalesi de bu görüşü onaylayarak sarsıldı.

"Daha akşam konuşurken," dedi James, "kendi kararlarımı verebiliyor muyum diye sormuştum. Sen de verebildiğimi söylemiştin. O yüzden bırak da şimdi bu kararı kendim vereyim."

"Seni de kaybedemem James."

"Artık söz konusu sadece sen değilsin Tobiah." James bana, Melanie'ye balkonda durmuş tılsımı durdurmak için bir mucize olsun diye dua eden insanlara. "Tüm krallık. Dünyada yalnızca çok küçük bir yer kaldı. Birinin bununla ilgilenmesi gerekiyor."

Tobiah yardım istercesine bana baktı. "Bir şey söyle."

"Söyleyemem." Boğazıma bir hıçkırık oturdu. "Ben de onu kaybetmek istemiyorum ama Krizalit'e bir seçme hakkı verip ona vermezsem ne tür bir kraliçe olurum? Ne tür bir arkadaş?"

"En çok sevdiği insanlardan biri kaybetmek istemeyen bir arkadaş mesela." Tobiah yalvarır gibi ellerini açtı. "Yardıma ihtiyacım var Wil. Emret ona. Fikrini değiştirmesini söyle."

Başımı çok hafifçe iki yana salladım. Herkes döndü. "Ona emredekcek kişi ben değilim. Hiçbir zaman olmadım. O bir insan Tobiah."

Tobiah başını yukarı çevirerek dişlerini gıcırdatarak tısladı.

"Ben yeterli olur muyum?" diye sordu James Krizalit'e. "Bunu seninle birlikte yaparsam Aecor güvende olur mu? Duvar Aynalı Göl gibi işe yarar mı?"

Krizalit dudağını ısırıldı.

"Doğruyu söyle," dedim ona.

Tılsım çocuk başını salladı. "İkimiz, evet. Daha güçlü oluruz. Bunca yıldan sonra içinde çok fazla büyü var. Yapabileceklerinin yarısını bile bilmiyorsun."

"Hayır." Leydi Rayner uzun ve alçak sesli bir şekilde inledi. "Hayır, James."

Tobiah gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. "Sen bunu nereden bilebiliyorsun?"

"Ben tılsımdan yapıldım." Krizalit ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Neye dokunmayacağımı biliyorum."

"Pekâlâ," dedi James. "Ne yapıyoruz?"

Tobiah James'i omuzlarından yakaladı. "Hayır. Sana yasaklıyorum. Yapamazsın."

Kraliçe Francesca ve kardeşi kralı dinlemesi James'i teşvik ettiler ama James'in dikkati Krizalit'in talimatlarındaydı.

"Atlayacağız. Suyu dalıp duvarı tutacağız ve ittireceğiz. Kraliçemin de bizi kabul etmesi için duvara emir vermesi gerekecek."

Tobiah bana döndü. "Yapma. Duvara hiçbir şey söyleme."

James bir elini kralın omzuna bastırdı. "O zaman boş yere ölmüş olurum. Aşağısı uzun bir atlayış."

"Sen zaten kendini ölüme gönderiyorsun. Düşmek

sana bir şey yapmaz.”

James somurtkan bir kahkaha attı. “Sana veda edeceğim kuzen. Lütfen beni geri çevirme.”

Tobiah kollarını James’in omuzlarına dolayarak ona sımsıkı sarıldı. “Sana veda edemem.”

James de ona sarıldı, ikisi de bu sevgi selinde savunmasızca duruyorlardı. “O zaman ‘rica ederim’ dersin. Wil’le ikiniz bana on yıllık bir hayat verdiniz. Bana aile verdiniz. Bana bir amaç verdiniz.”

“O zaman rica ederim,” diye mırıldandı Tobiah. “Ve her... Her şey için teşekkür ederim. Sana ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oldun.”

James hızla arkadaşlarını, teyzesini kucakladı, annesine sarılırken durup kulağına bir şey söyledi. Duyamadım, dudaklarını okumak için de doğru açıda değildim ama her ne dediyse annesi onun yanağına dokundu ve onu sevdiğini söyledi.

En son benim yanıma geldi. “Bence Oscar kale güvenliğinin başına geçmek için iyi bir seçenek. Ya da bu iş bittiğinde Oscar’ı evine göndermek istiyorsan, Ferris.”

“Kapa çeneni.” Çenem yorgunluk ve kederle titriyordu ama ona sarılıp yanağına bir öpücük kondurdum. “Sen onun için her zaman gerçektin. Benim için. Seni tanıyan herkes için.”

“Teşekkür ederim.” Geri çekilip kılıcını kılıfından çıkararak onu Tobiah’nın ellerine bastırdı. Başka tek kelime etmeden kenara yürüdü. “Geliyor musun Krizalit?”

Tılsım çocuk bütün bunlar olurken pek kıyılamamış, sadece durup izlemişti. Kimse ona sarılmak istememişti.

Ben sarıldım. Nazikçe kollarımı ona doladım. “Bir

daha yapabilirsem," diye fısıldadım. "Seni daha iyi tanımak isterdim."

Cevap vermedi, sadece kenara James'in yanına gidip talimatları ya da güvenceleri fısıldadı. Artık hangisi olduğunu bilemiyordum.

Tılsımla ısınan gecenin içinde yaşlar yüzümden soğuk soğuk akıyorlardı. Tobiah kendini bir yanıma bastırdı, Melanie de diğer yanıma. Herkes etrafımızda toplandı, çoğu çekinmeden ağlıyordu. James ve Krizalit'le aramızda biraz mesafe koyduk. Sanki tırabzanların üstüne çıkarlarken çok yakın durursak o an bozulacaktı.

"Seyredemeyeceğim." Tobiah öyle kısık sesle konuşmuştu ki sadece ben duyabilmişim.

"Seyretmelisin." Eldivensiz elimi onun eline geçirdim, duvar parçası ikimizin arasında kaldı. "James'in en büyük isteği seni korumaktı. Şimdi de bunu yapıyor. Onu onurlandırman gerekir."

Tobiah elimi öyle sert tutuyordu ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyordum ama ikimiz de James ve Krizalit balkon parmaklıklarına çıkıp da Kızıl Körfez'e atarlarken gözlerimizi bir an olsun onlardan ayırmadık.

"Onları kabul et," diye fısıldadım bağlantı taşıma. "Büyülerinin tüm duvar halkasına yayılmasını sağla. Fedakârlıklarını önemli kıl."

Ve iki kere su sıçrama sesi duyuldu.

Taş elimde ısınarak elimi yakıyordu ama verdiği ani rahatlama paha biçilemezdi. O yük kalkmıştı. Büyünün, çok uzun süreden beri beni ağır ağır tüketişi... bitmişti.

Dizlerim gevşeyerek kendini bıraktı ama gökyüzüne beyaz bir ışık yayılırken Tobiah ve Melanie beni tuttular.

Kızıl Körfez'den Tangler Körfezi'nin kuzeyine kadar yayılıyor, Snowhaven Köprüsü'nü aşağıdan aydınlatıyor sonra gözümün artık alamadığı noktalara doğru gidiyordu. Sudan serin, temiz bir hava geldi, ayna tılsımın pusunu kesince gökyüzünde binlerce yıldız görünüyordu.

"Başardın." Melanie yüzünü merakla gökyüzüne kaldırdı. "Aynayla duvar arasındaki, hatta şehirdeki tılsım bile oluyor."

Evet, muhteşemdi ama hepimiz burada Radyanların Yolu'nda birbirimize sokulmuş dururken tek düşünebildiğim bu zaferin nelere mal olduğuydu.

KIRK DOKUZ

Tobiah'nınkiyle benim odam arasındaki kapıyı vurdum.

"Buradayım."

Temkinli bir şekilde kapıyı açtığımda Tobiah'yı yatağın alt köşesinde oturmuş balkon penceresine bakarken buldum. Perdeler şehrin muhteşem manzarasını ortaya çıkaracak biçimde çekilmişti.

"Tılsım gitti," dedim.

Gözlerini James'in, dizlerinde duran kılıcına indirdi.

"Colin ve Patrick'in adamları tutuklandı. Artık bir sorun yaratamazlar herhalde."

Sessizlik.

"Tabii Melanie onların son hareketlerini gördüğümüze güvenmiyor. Her türlü başkaldırının kökünü kazıyacak."

Hareket etmedi. Banyo yapmamıştı, hatta Kara Bıçak kıyafetlerini bile değiştirmemişti.

Orada omuzları çökmüş, kederine bulanmış bir biçimde öylece oturuyordu.

"Bu sabah Mel ve Teğmen Ferris ile beraber bir tekneye bindim. Tangler Körfezi'nin karşı kıyısında bir çıkıntı vardı. İşe yaradı. Tılsım geri dönemiyor." Snowhaven

Köprüsü'nün oradan, köprü henüz tamir edilmediğinden kurtarma tekneleriyle geçen mülteciler görmüştüm. “Kale duvarı hâlâ gümüş aynayla kaplı. Connor'ın aynasına uyumasını söyledim ama orada öylece kaldı.”

Artık duvar dışında beni tüketen hiçbir büyü yoktu; parçaların bir daha asla bozulmayacağından emin olmadan büyüü bırakma riskine giremezdim. Koskoca okyanusa bağlı olmadığından Aynalı Göl'de daha kolay oluyordu. Ama burada parçaların başına her şey gelebilirdi.

O yüzden onları tutmam gerekiyordu, unutmamak için bağlantı taşını cebimde taşıyordum.

“Uyudun mu?” diye sordum.

“Uyuyamıyorum.” Parmaklarını kınındaki kılıcın etrafına sardı. “Bir yanım seni suçlayabilmeyi istiyor. Ya da Krizalit'i. Ya da James dışında herhangi birini ama neticede bu onun seçimiymiş değil mi?”

Odayı geçip yanına giderken elbisem hışırdadı. “Çok fazla kişiyi kaybettin. James'i de kaybetmen hiç adil gelmiyor. Ama evet, bu onun seçimiymiş. Sanırım bu, gerçek olduğunu kanıtlamasının bir yoluydu.”

“Kendisi gerçek gibi hissetmemesi ilginç,” dedi Tobiah birkaç dakika sonra. “Onu ilk James'i tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyordum. Başımızı birlikte belalara soktuk. Birlikte parti verdik. Anne babalarımız hakkında birlikte söyledik. Babam öldüğünde yanımda o vardı. O vurulduğunda yanından ayrılamadım. Hayatıma dahil olması hiçbir zaman bir fark yaratmadı. Tek önem verdiğim şey onun *var* olmasıydı.”

“O hâlâ var. Aynı şekilde olmadığını biliyorum.” Omzuna dokundum, yetersiz kalan cümlelerimden nefret

ediyordum. “Elbette aynısı olmaz. Ama James bizim büyümüzden meydana geliyordu ve büyüünün en temel kuralını biliyorsun.”

“Yaratılmaz ve yok edilemez. Sadece şekil değiştirir.”

Başımı salladım. “O yüzden James orada, dışarıda bir yerde.” Parçayı cebimden çıkarıp parmaklarımda sardım. “James burada. Sadece başka bir şekilde. Ve on yıldır yaptığı şeyin aynısını yapıyor; koruyor. Seni. Beni. Krallığı.”

“Kazanamadık bile. Patrick ve Colin artık yoklar ama tılsım hâlâ dışarıda. Indigo Krallığı gitti, onun ötesindeki diğer yerler de öyle. Tılsımı durdurmadık sadece onu geri tutacak bir yol bulduk.”

“Bazen sadece bu kadar oluyor,” diye fısıldadım. “Bu dünyayı bu kadar büyük büyük problemlerle miras almayı biz istemedik ama sahip olduğumuz dünya bu işte. Büyü olduğu sürece tılsım da olacak ve büyü bizim içimizde. İstesek de istemesek de bizim bir parçamız. Belki anne babalarımız ve onların anne babaları ellerinden geleni yaptılar ama daha iyisini yapmak bizim elimizde. Dünyayı değiştirebiliriz.”

Tobiah öne doğru eğilip yüzünü ellerine yasladı. “İnsanları kaybetmekten çok yoruldum.”

“Biliyorum. Ben de.”

Ne yerinden kıınıldadı ne de kalmamı istediğini gösteren bir harekette bulundu, o yüzden bir tutam saçını düzeltip odadan çıktım.

Öğleden sonranın kalanını mültecilerle ilgilenildiğinden, şehir tamiratlarının başlayacağından ve her şeyin hiç olmadığından kadar düzgün gittiğinden emin olmak üzere

kurul toplantılarıyla geçirdim.

Odama dönüp de ara kapıdan baktığımda Tobiah görünmüyordu.

Bu iyiye işaret olmalıydı.

Akşam çöküyordu. Şömine çoktan yakılmış, görüşme odamı ısıtıyordu. Bir gaz lambası açıp defterimi buldum, Patrick'in bana yıllar önce verdiği siyah defteri.

Sadece tek bir boş sayfası kalmıştı.

Mürekkep ve kalem seçip kullanmak istediğim elyazısını düşünerek yazmaya hazırlık törenleriyle oyalandım ve sonunda kalemimi mürekkebe batırıp kâğıda dokundurdum.

Bu deftere krallığıma dönüş günlüklerimi yazmaya başladığımda daha dokuz yaşındaydım. Onu farklı krallıklarda, savaşlarda ve tılsımlı topraklarda yanımda taşıdım.

Nihayet evimdeyim ama her şey hayal ettiğimden çok farklı.

Arkadaşlarımızı kaybettik; kimi öldü, kimini hiçbir zaman üstesinden gelemeyeceğimiz farklılıklara kurban verdik. Bazıları inandıkları uğruna her şeyi feda etti.

Kraliçe olmaya hazır mıyım bilmiyorum. Hazır hissetmiyorum. Belki de kraliçeler hiçbir zaman hazır hissetmiyorlardır.

Tek bildiğim şu ki elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Tobiah dirseğimin yanında durmuş o koyu gözleriyle seyrediyordu. Ben yokken o da yıkanmış temiz siyah bir takım giymişti. Defterimin köşesine pat pat vurdu. "Bu

yazıyı çok fazla kullanıyorsun? Kimin elyazısı?"

Bu yazı en sevdiğim el yazılarının bir karışımıydı, her birinin en iyi kısımlarını almıştım. "Benim."

"Hoşuma gitti." Hafifçe gülümsedi ama yine de gülümsemişti işte. Sonuçta bir umut vardı. "Peki bunlar..." dedi defterimin yanındaki ufak kâğıt yığınına gösterek, "Skyvale'deki mektuplarımız mı? Sakladın mı onları?"

Mürekkebin kuruması için yazımın üstüne üflüyordum. "Gerçekten bana ait olduğunu düşündüğüm çok fazla bir şey yok. Bu defter. Babamın verdiği mühür yüzüğü. Silahlarım. O yüzden bu mektuplar benim için önemli."

"Silahlarından da mı üst sırada yer alıyor?"

Omuz silktim. "Neredeyse."

Ağırlığını diğer tarafına verip büyü yaptığım soluk mavi deftere dokundu. "Sen Indigo Krallığı'ndan ayrıldıktan sonra cevap verecek vaktim olmasa -ya da istemesem- bile her gün mektuplarını bekledim. Ama günler geçerken bir anda şehrimden çıkmaya zorlandım ve mektupların beni bir arada tuttu. Onları baştan baştan okuyup durdum. Kendimi sana yakın hissettiriyorlardı. Zaferlerini kutladım, zorlandığın zamanlarda lanetler savurdum ve onca geceyi kullanıp durduğun bu elyazısını merak etmekle geçirdim. O mektuplara çok bağlanmıştım. Onlara ihtiyacım vardı."

Defterin derin kabına dokunup kenarlarındaki örgü desenlerinde parmaklarımı dolaştırırken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Her gün cevap vermeni bekledim. Ümit etmekten hiç vazgeçmedim. Ta ki... Ta ki haberler gelene kadar."

Başını hafifçe salladı. Saçları kaşlarının üzerine indi. "Biliyorum. Son mektubunu gördüğümde ölmekten beter oldum. Endişelerini gidermeyi çok istedim ama kraliçeliğini garantiye almak istiyorsam başka bir yolu yoktu."

İkimiz de çok fazla fedakârlık yapmıştık.

Ve çok fazla şey bölük pörçük olup dağılmıştı.

Geriye bir şey kalması mucizeydi.

"Bittiğine göre günlüğünle ne yapacaksın?" Gözlerini benden ayırmadı, kararlı ve sıcak bakıyordu, her şeyi görüyordu. "Yeni bir tanesine mi başlayacaksın?"

"Bu kadar sevebileceğim bir defter bulur bulmaz. Bu sürede de bunu kaldıracığım." Benden önceki kraliçelerin günlükleriyle dolu kitaplığa gittim. "Buraya koyacağım ki benden sonrakiler Aecor'u geri almak için yaptığım iyi kötü her şeyi öğrenebilsinler. Belki torunlarım benim başarısız olduğum yerlerde daha iyi seçimler yaparlar."

"Torunların mı?" İzin isteme zahmeti bile göstermeden sandalyeme oturup kalemimi eline alarak boş bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladı. "Çok fazla torun sahibi olmayı mı düşünüyorsun?"

"Günün birinde ufak çaplı bir kanunsuzlar ordum olsun istiyorum."

"Önemli bir amaç."

Birkaç dakika kadar sessiz kaldık, o yazısını yazıyordu, ben de onun işini bölmek istemiyordum. Burada olması çok güzeldi. Ulaşılabilir olması. Yalnız olmaması.

Sonunda mürekkebi üfledi ve kâğıdı bana uzattı.

Bu bir listeydi, aşağı yukarı benim elyazımla yazılmış gibi görünüyordu. En azından yakın sayılırdı.

Neden evlenmemiz gerektiğinin sebepleri:

Çünkü seni seviyorum.

İkimiz de siyah çizmeler içinde harika görünüyoruz.

Sensiz bir süre zaman geçirdim ve bundan hiç hoşlanmadım.

Beni mutlu ediyorsun.

Seni güldürüyorum.

Dövüş tarzını seviyorum.

Beni maskelerimin ardından görebiliyorsun.

Seni gerçekten seviyorum.

Sen de beni seviyorsun. (Gerçi bunu bağırarak söylemiş-tin o yüzden bir daha kontrol etmekte fayda var.)

Küçük kanunsuzlar ordusu. (Aklımda bazı isim öneri-leri var.)

Mantıklı olan çeşitli politik sebepler de var ama bu lis-tenin konusuyla pek uyuşmuyor.

Elyazını rehin alıyorum. Evet dediğinde geri alabilirsin.

Başımı kaldırdığımda ağırbaşlı bir ifadeyle bakıyordu. Umut dolu. "Hemen olmasına gerek yok. Bekleyebiliriz. Sadece bir gün hazır olacağını bilmek istiyorum."

Listeyi yeniden okurken kalbim düğüm düğüm oldu. Onu istememe rağmen aramızda hâlâ engeller vardı. Özellikle de bir tane. "Peki ya Meredith?" Kâğıdı tutuşu-mu gevşeterek şömineye doğru yürüdüm. "Krizalit benim sorumluluğumdaydı ve durdurmam gerekirken onu dur-durmadım."

Arkamda, şöminenin üzerinde saatin saniyeleri atıyordu.

"Balo sırasında," diye başladı, "konuşmaktan kaçın-dın." Odayı geçip yanıma gelerek bileklerimi tuttu. Vücu-

du benimkinden sadece bir nefes ötedeydi. "Ama o konuşmanın yapılması gerekiyor. Sen de biliyorsun."

Gözlerimi boğazındaki çukurluğa indirdim. "Dinliyorum."

"Nihayet." Ellerini gevşetti ama çekmedi. İyiye işaretti. "Evlilik tarihini ilan ettikten sonra her gece yatıştımda geçitte geçirdiğimiz zamanı ve yaptığım hatayı düşündüm."

Beni öpme hatasını.

"On yıl boyunca hayatlarımızın teğet geçip durmasını, çakışmasını ama görüldüğü üzere bir türlü aynı yola giremediğini düşündüm. Tek Gece Savaşı. Skyvale sokakları. Sarayda geçirdiğin zaman. Geçitte öpüştüğümüzde biliyordum, seninle birlikte olmak istediğimi, başka bir şekilde asla mutlu olmayacağımı *biliyordum*. Ama yine de onu seçtim çünkü bunu görmek için hayatta bile olmayan babama söz vermiştim. Benim hatamdı."

"Ah." Kelime ağzımdan nefes gibi çıkmıştı.

"Wilhelmina Korte, tanıştığımız andan beri zorlanmam gerektiği şekillerde beni zorladın. Zorlanmak, meydan okunmak *istediğim* şekillerde. Bunu en başından beri biliyordum."

Onu seçtiğimde yanlış seçtim. Ha, onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Onu önemsiyordum. Ama ben de onun ölümünden sorumluyum ve son ayları bunu kabullenmeyi öğrenerek geçirdim." Omuzları gerilerek bir adım geri çekildi, şöminenin ışığı yüzünün düz ve kıvrımlı yerlerinde ışıldıyordu. "Senin için hissettiklerimi de bu şekilde göz ardı etmek istemiyorum. İkimizin arasında inkâr edilemez bir çekim var. Senin de hissettiğini biliyorum."

“Evet.”

Aslında herkes hissediyordu. James. Melanie. Krizalit. Meredith. Hatta Prens Colin bile.

“Birbirimize doğru çekilip duruyoruz.” Tobiah’nın gözleri benimkilere kitlenmişti, bu loş ışıktaki bile çok tanıdıktı. “Hangi maskeyi takınırsak takınalım sonunda, her defasında yan yana geliyoruz.”

“Maske takmaktan yoruldum.”

“Ben de öyle.” Yanaklarımı ellerinin arasında aldı. “Wilhelmina. Halletmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum ama seni istediğimi inkâr edemem.”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsüm sancıyordu. Listesi parmaklarımla arasından kayıp havada süzüldü ve yerde hafif hafif sekerek sonunda durdu.

Tobiah’nın parmak uçları yüzümü okşamaya başladı, serin ve nazikti. “Her bir halini istiyorum. İsimsiz kıızı. Balık Kartalı’nı. Kanunsuzu. Kraliçeyi. Wilhelmina yüzlerce kimliğin var ve ben hepsini ayrı ayrı seviyorum.”

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Belki de yaptığım onca şeyden sonra beni *nasıl* sevebildiğini anlamak zorunda değildim, sadece *sevdiğini* kabul etmeliydim çünkü belki de, hatta muhtemelen o da benim sevgim için aynı şekilde hissediyordu.

Eğilerek alnını alnıma dayadı. “Son birkaç defasında bana artık seni öpmememi söylemiştin. Bu defa iznim var mı?”

“Hem de hevesle can atan bir iznin var.” Onun yüzünü ellerimin arasına alıp tuttum ve başımı yana eğerek onu öptüm. İlk başta yumuşak. Dudaklarım onunkilere hafifçe dokundu.

“Yine?” Gözlerini kapattı ama gülümsüyordu.

“Evet.” Öpüştüğümüzde çene kasları parmaklarımın altında hareket etti, bedeninin şekli benimkine uyum sağladı. Kollarını sararak beni kendine çekti. Ellerini belime, kalçalarım ve sırtıma bastırdı. Dudakları dudaklarımın üstünde hareket ederken öpüşümüz ta ki boğulana kadar derinleşti.

Çekim konusunda haklıydı. Hayatlarımızı birbirimize doğru çekilerek geçirmiştik ve şimdi de kollarımdaydı. Ben de onunkilerin.

“Wil,” dedi nefes nefese. “Wilhelmina.”

Ellerim yüzünde, parmaklarım çenesinin ve yanaklarının kıvrımları, çizgileri üzerinde dolaşırken adımlı söyleyişini adeta *hissedebiliyordum*.

Benim adımlı.

Artık kanunsuz, hırsız ya da asık suratlı prens ile gizli prenses ya da birbirimizin kimliklerinin yarım yamalak farkında olan kişiler değildik. Bu maskesiz bir aşktı.

Parmaklarımı onun saçlarından geçirip dudağını, çenesini, boynunu ve boğazındaki çukurluğu öptüm. Başını teslim olurcasına indirirken şömineden üzerimize dalga dalga sıcaklık geliyordu.

Dünyamız kayıp gidiyordu. Ellerimi belinde gezdirip kıyafetlerinin altından kaslarının girinti çıkıntılarında dolaştırdım. O da sırayla çeneme, boynuma ve omzuma öpücükler kondurdu. Birmişiz, bir bütünmüşüz gibi birlikte nefes alıp veriyorduk.

Kapı kolunun sesi geldi ve ayak sesleri duyuldu ama Melanie, “Bu, Paige’in kaleyi düğün için hazırlaması gerektiği anlamına geliyor sanırım,” diyene dek pek aldırmadım.

Tobiah beni bir kere daha öpüp geri çekildi ama yüzünü aydınlatan gülümsemeyi görebiliyordum. "Bir gün."

"Bir gün," dedim ona katılarak.

Melanie bir elinde kâğıt yığınıyla, diğer elinde de yere düşen listeyle kapının eşiğinde duruyordu. "Görgü kuralları için odalarınızın arasındaki kapıları kilitleyip anahtarları alırdım ama ikiniz de kilitleri açacak kadar namussuzsunuz."

"Şüphesiz." Tobiah sırtarak bana baktı.

"Buraya bizimle dalga geçmeyi mi geldin Mel?" Kalbim hâlâ Tobiah'nın yakınlığıyla çarpıyordu. "Yoksa başka bir durum mu var?"

"İyi haberler getirdim." Bana kâğıtları uzattı.

En üstte bir harita vardı: Aecor kırmızı renkteydi, etrafımızdaki duvar da gümüş. Kuzeyde ve güneyde soru işaretleri vardı ama batıda Indigo Krallığı'nın olduğu yerler tılsımın ilerleyişini gösteren o tanıdık renk şeritleriyle işaretlenmişti. Şeritler tüm Indigo Krallığı'nı kapsıyordu.

Tobiah omuzları çöktü.

"Mel..."

"Bir sonraki sayfaya bak."

Zorla çevirdim ama aynı şey vardı. Sadece bu yarımadada ne kadar izole ve yalnız kaldığımızı gösteren başka bir haritaydı. Ama...

"Bu nedir?" Tobiah parmağıyla Indigo Krallığı'nın doğu kıyısını işaret etti. Küçük bir bölgeydi ama tılsımla işaretlenmemişti. Başını kaldırıp baktı. "Tılsım geri mi çekiliyor?"

"Bir sonraki sayfaya bakın," dedi yine kıkırdayarak.

Üçüncü haritada tılsımsız bölge daha genişlemişti.

Zar zor nefes alıyordum. "Tılsım geri mi çekiliyor?"

Melanie başını iki yana salladı. "Duvar yapıldığından beri adamlarımız Indigo kıyısını gözlemliyordu, hepsi de geri çekilme olmadığı konusunda hemfikir. Ama körfeze ulaştığında işler değişiyor. İyileşiyor."

İyileşiyor.

"Bu kadar hızlı mı?" diye fısıldadı Tobiah.

Melanie başını elimdeki haritaya doğru salladı. "Bunlar geçen günden. Duvar yapıldığından bu yana."

Göğüs kafesim umutla titredi. "Daha çok duvar yapıp onları iç kesimlere, göllere, ırmaklara gönderebiliriz. Toprakları oralar aracılığıyla iyileştirebiliriz."

"Olabilir."

Ya da belki salt duvar parçalarından değil James ve Krizalit'in güçleri ve en çok sevdikleri insanları korumak için her şeyi yapma kararlılıkları sayesindeydi.

Tobiah'nın da aynı şeyi merak ettiğini biliyordum.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Melanie kâğıtları elimden alıp masaya koydu.

"Birine söylemeliyiz." Tobiah'nın ve Melanie'nin elini tutup onları balkona çektim. "Herkes söylemeliyiz."

Dışarıda yıldızlarla çevrili dördün dönemindeki ay gökyüzünü aydınlatıyordu. Yansıyan ışık aşağıdaki avluyu ışılatıyordu. Connor'ın aynası duvarda, o gecenin ve aynalar hakkındaki gerçeklerin inkâr edilemez hatırlatıcısı olarak hâlâ parlıyordu.

Sesimi çıkabildiği kadar yükselttim. "Aecor vatandaşları!"

İnsanlar bir bir durup başlarını kaldırdılar. Bekliyorlardı.

Arkadaşlarımın elini tutup iyice yanıma çektim. “Tılsım sorunu başladığında hiçbirimiz yoktuk. Ama yüz yıldır ilk defa bir umut var. Tılsım sona erdiğinde burada olacağımıza dair bir umut.”

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak tılsımı durdurmak gibi hissettirdi. Çoğunlukla çok büyük, fazla imkânsız geldi ve bunu çok, birçok kişinin yardımı ve cesaretlendirmesi olmasa kesinlikle yapamazdım.

Beni her zaman savunan, bana karşı sarsılmaz bir inancı olan ve daha önce de zor kitaplar yazdığımı ve bunu da yazacağımı (birçok defa) hatırlatan temsilcim Lauren MacLeod.

Sabrı ve bu kitap üzerindeki hummalı çalışmasıyla azizlikle ödüllendirilmesi gereken editörüm Laurel Symonds. Benden vazgeçmediği için teşekkür etmemin doğru düzgün bir yolu olduğunu sanmıyorum ama her gün minnettar olduğumu bilesin.

KTB'nin (Katherine Tegen Books) kraliçesi Katherine Tegen. Yayınladığını bütün o olağanüstü kitapların arasında Wilhelmina'ya bir yuva verdiği için teşekkür ederim.

Pazarlama ve Reklam Bölümü leydileri Alana Whithman, Lauren Flower, Rosanne Romanello ve Margot Wood. *kitap dansı*

Yetim Kraliçe serisinin (Romancıklar dahil) kapaklarından sorumlu harika ekip, Amy Ryan, Erin Fitzsimmons ve Colin Anderson. O kapaklar şimdiye dek gördüğüm en güzel şeyler.

Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlara sevgilerimle; destekleri hiçbir zaman esirgemeyen Christine Nguyen, C.J. Redwine, Gabrielle Harvey, Jaime Lee Moyer, Jillian Boehme, Kathleen Peacock, Myra McEntire, Stacey Lee ve Wendy Beer, beni her daim güldürmeyi başaran benim muhteşem *My Lady Jane* eş yazarlarım Brodi Ashton ile Cynthia Hand, bu kitap hakkında saatlerce konuşmalarına katlanan Joy Hensley ve Valerie Cole. *Ayna Kral* sizler olmadan bu hale gelemezdi.

Yetim Kraliçe ile ilgili çok güzel şeyler söyleyen C.J. Redwine (yeniden) ile Danielle Paige'e özel olarak teşekkürler.

Hayatımda tanıdığım en neşeli insan olan Hayley Farris'e sevgiler. Sözümona ofisimize sözümona kurabiyeler depolayan sözümona yardımcıma kurabiyeler. Sadece YK (OQ) ile kalmayıp tüm serinin okuyucularını destekleyen #OQSupportGroup. Umarım bu kitabı okuduktan sonra da beni sevmeye devam edersiniz.

Yazdığım her şeyi okuyan ve bana her zaman inanan annem. YETİM KRALİÇE'yi bitirdiği an çığlıklar atarak beni arayan ve *Ayna Kral*'ı ilk okuyan kişilerden biri olan kız kardeşim. Yeteri kadar kurabiyem ve duygusal desteğim olup olmadığından emin olan kocam.

Her şeyi mümkün kılan Tanrım. Bu kitabı yazmak da buna dahil.

Ve her zamanki gibi benim harika okuyucularıma teşekkür ediyorum. Kütüphaneciler, öğretmenler, blog yazarları, kitapçılarda pusuya yatmış kişiler... Umarım siz de en az benim kadar bu kitaptan keyif alırsınız.